

Teresa Medeiros

HEATHER & VELVET

Teresa Medeiros
HEATHER
&
VELVET

Hoa và nhung lụa – Heather and Velvet

Teresa Medeiros

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[Heather and velvet. 1](#)

[Giới thiệu sơ lược. 1](#)

[Lời đề tặng. 2](#)

[Phần 1. 5](#)

[Chương 1. 5](#)

[Chương 2. 18](#)

[Chương 3. 29](#)

[Chương 4. 37](#)

[Chương 5. 46](#)

[Chương 6. 59](#)

[Chương 7. 71](#)

[Chương 8. 84](#)

[Chương 9. 87](#)

[Chương 10. 99](#)

[Chương 11. 110](#)

[Chương 12. 119](#)

[Chương 13. 126](#)

[Chương 14. 134](#)

[Chương 15. 147](#)

[Chương 16. 164](#)

[Chương 17. 170](#)

[Phần 2 Chương 18. 179](#)

[Chương 19. 190](#)

[Chương 20.](#) 202

[Chương 21.](#) 209

[Chương 22.](#) 216

[Chương 23.](#) 220

[Chương 24.](#) 229

[Chương 25.](#) 240

[Chương 26.](#) 254

[Chương 27.](#) 262

[Chương 28.](#) 271

[Chương 29.](#) 280

[Chương 30.](#) 288

[Chương 31.](#) 299

[Chương 32.](#) 309

[Chương 33.](#) 318

[Chương 34.](#) 321

[Chương 35.](#) 324

[Chương 36.](#) 329

[Chương 37.](#) 334

Giới thiệu sơ lược

Nàng là một thiếu nữ ngây thơ....

Trong một khoảng thời gian ngắn Prudence Walker đáng yêu đang sống cuộc sống của một đứa trẻ mồ côi biết vâng lời, sau đó, nàng thấy mình đang nằm trong vòng tay của một tên cướp đường. Bị thương trong nỗ lực cướp vàng và hoàn toàn ướt đầm sau một cơn bão, tên cướp Scot đáng sợ dường như vô hại. Hoặc do Prudence nghĩ vậy - cho đến khi tên lừa đảo khét tiếng đánh cắp hơi thở và ý chí của nàng bằng những nụ hôn ngọt ngào của hắn, cho đến khi nàng cảm thấy lưỡi kiếm sắc nhọn trong sự quyến rũ gợi cảm của hắn.

Ai đã ám ảnh những giấc mơ của một tên cướp đường .

Nàng là tất cả mọi thứ mà Sebastian Kerr từng muốn, nhưng không bao giờ có thể có được: một vẻ đẹp tinh quái với đôi mắt màu thạch anh tím và đôi môi ngọt ngào vị rượu vang mà hắn muốn cướp lấy. Nhưng ngay cả khi hắn đã có Prudence trong vòng tay mình, hắn vẫn biết hắn phải rời xa nàng. Tên cướp đường với đôi mắt màu xám đang sống một cuộc đời nguy hiểm, và nó không có chỗ cho tình yêu.

Trong một vùng đất của những kẻ cướp và vàng bạc .

Từ vùng quê nước Anh đầy bão đến vùng đồng hoang hoang dã của Scotland, vẻ đẹp can đảm và sự bất kham với những giác quan của nàng kích thích ngọn lửa rực cháy của niềm đam mê. và vượt lên những ràng buộc không thể phá vỡ được của tình yêu.

Lời đề tặng

Gửi đến những nhà văn lãng mạn của Mỹ và tất cả những anh chị em bạn hữu, những người đã bằng trái tim, những giọt mực và nước mắt của họ giữ cho tôi luôn đúng mực: Emily Alward, Elizabeth Bevarly, Melissa Bregenzer, Norma Brown, Gwen Duzenberry, Elizabeth Lynn Gray, Kristin Hannah Harper Karen, Mary Hooper, Lori và Tony Karayianni, Rebecca Lee, Stephanie Spearman, Shirley Turner và Jean Marie Willett.

Dành cho Andrea, người đã nhắc nhở tôi rằng những điều có giá trị luôn phải chiến đấu mới có được.

Và dành cho Michael, mãi mãi.

PROLOGUE

Vùng cao nguyên Tây Bắc Scotland

Năm 1773

Kẻ tàn nhẫn có vẻ như đã chết. Sebastian huých nhẹ ông ta với bàn chân mình, chờ đợi bàn chân chai sần cử động và cái chân gầy nhắt giật mạnh bên dưới cậu, giằng mình ra khỏi một tiếng cười lớn. Rượu nhỏ giọt ra từ góc miệng của ông ta. Sebastian ấn vào mạnh hơn, bấm ngón chân trần của mình vào cái bụng thịt của ông. Không có gì. Kể cả tiếng ngáy say rượu. Kẻ tàn nhẫn đã chết.

Sebastian ngồi xổm bên cạnh ông ta. Sao ông ta có thể chết một cách lặng lẽ như thế? Sebastian đã luôn luôn tưởng tượng ông ta sẽ chết trong một cơn điên cuồng gào thét dữ dội, các tĩnh mạch xám xanh trên thái dương của ông ta căng lên cho đến khi đứt ra. Tất cả đều không như cậu tưởng tượng. Chỉ cần một cú đấm mạnh và sụp xuống và ông ta đã chết.

Sebastian hất mái tóc bắn ra khỏi trán, và cái nhìn của cậu hướng đến các xà ngang chạm khắc của căn phòng. Cậu giữ hơi thở của mình trong im lặng. Như thể những cái chuông trên thế giới đã ngừng rung cùng lúc, để lại duy nhất tiếng vọng của chúng trong không khí. Âm thanh khác đến với cậu sau đó, tiếng vỡ của đồ gốm và việc bịt chặt tai lại không làm chúng mờ đi: tiếng thì thầm vì bị ép lại của những thanh xà, tiếng xào xạc của thông, tiếng rì rầm không liên mạch của gió khi băng qua bãi hoang. Cậu cúi đầu. Đó là sự tĩnh lặng của nhà thờ và nó làm cậu muốn khóc.

Không có thời gian để khóc. MacKay sẽ đến gặp cậu ngay bây giờ. Kẻ thù của cha cậu sẽ đến để cướp lấy Dunkirk vì cha cậu đã luôn cảnh báo cậu về điều đó. Mối Sebastian mím chặt. MacKay có thể mất lâu dài, nhưng hẳn ta sẽ không bao giờ để cậu đi.

Cậu móc bàn tay của mình vào đôi ủng của cha mình. Không ngửi thấy mùi của bất kỳ sự sống nào ở Brendan Kerr ngoài mùi chết chóc, nhưng điều đó sẽ sớm thay đổi nếu ông ta bị để nằm lại trong cái nóng của mùa hè. Sebastian kéo mạnh. Cánh tay dài của cậu đã không bắt kịp với bề rộng của vai, nhưng cậu sớm nhận ra rằng cậu có cơ thể của cha cậu thông qua một đồng xương chim trĩ nằm trên sàn đá.

Khi cậu bước đến cỏ, Sebastian dừng lại, run lên khi gắng sức, dạ dày của cậu thắt lại vì cơn đói. Mồ hôi rơi xuống hàng lông mi đen dài của cậu. Cậu lau nó đi.

Con có đôi mắt của một cô gái, chàng trai, và một tâm hồn yếu ớt.

Sebastian bất ngờ bước lui lại, do dự với một cơ thể đang nằm duỗi dài. Đôi chân gầy nằm ườn ra bên dưới cậu, và cậu kìm lại tiếng khóc. Tuy nhiên, cha cậu không ngồi dậy. Brendan Kerr nằm co lại trên bãi cỏ, một con ruồi đậu lên thái dương ông.

Rằng chàng trai nghiêng chặt chống lại một thôi thúc dã man muốn xô cơ thể của cha mình ra khỏi vách đá, để nó nhào lộn và lăn xuống một nơi nào đó bên dưới. Nhưng không. Mẹ cậu sẽ không muốn điều đó. Cậu sẽ để cha mình được chôn cất theo đúng thủ tục của nhà thờ. Cậu sẽ chôn ông ta sâu trong đất và chắt rất nhiều đá, rất nhiều lên, để giọng nói của ông ta sẽ không bao giờ có thể ám ảnh cậu một lần nào nữa.

Mặt trời buổi chiều lặn dần khi Sebastian chất hòn đá cuối cùng lên mộ cha mình. Tiếng lách cách vang vọng trong im lặng. Một cơn gió mát làm lay động mái tóc cậu và những giọt mồ hôi ướt đầm chiếc áo bám chặt vào da - khô lại. Khoảnh khắc dường như có thể gọi tên vì một điều gì đó lớn hơn. Lúng túng, những ngón tay bám bản khoan lại trước ngực. Đó là biểu tượng của mẹ cậu, tôn giáo của bà, chỉ còn nhớ được một nửa và nửa còn lại đã mờ nhạt.

Một con đại bàng vàng bay vút lên từ bãi hoang, làm cơ thể Sebastian rung lên với một cảm giác tự do choáng váng. Cậu nhảy lên cầu thang của Dunkirk để đến ngọn tháp. Chỉ mất vài phút để cậu thu gom thứ đồ đạc ít ỏi của mình vào một cái túi rách nát, hai củ khoai tây nhăn nheo, chiếc cài áo được khắc bằng bạc đã từng thuộc về mẹ cậu. Cậu quay đi, sau đó dừng lại, đứng bất động một lúc trong một phút dưới những tia mặt trời nằm xiên.

Trượt đầu gối của mình xuống bên cạnh giường, cậu ném một cái nhìn tội lỗi qua vai. Lần cuối cùng cậu dám chạm vào chiếc rương của cha mình, cậu đã phải nhận một cái tát làm tai cậu ù đi vài ngày sau đó.

Hai tay của Sebastian run rẩy khi nhắc cái nắp lên. Chiếc áo choàng đặt nơi như cậu nhớ, bàn tay của cha cậu đã gấp nó lại với một sự dịu dàng làm tan nát trái tim Sebastian vì ghen tị. Chiếc áo choàng len là kí ức cuối cùng của quá khứ khi nhà Kerr và nhà MacKay đã chiến đấu bên cạnh nhau, thống nhất một thủ lĩnh, một bộ tộc. Cậu chạy một ngón tay bản thủ lên các ô vuông màu xanh lá cây và đen, mơ đến khoảng thời gian khi những thanh gươm của người Scot va chạm vào nhau và tiếng kêu của chiếc kèn túi ám ảnh những ngọn đồi mù sương.

Sebastian đứng đó, quần chiếc áo choàng quanh cậu. Lớp len dày bao lấy cơ thể gầy của cậu và đã cố gắng rơi xuống. Cậu đào sâu trong chiếc túi của mình, lấy ra chiếc cài áo của mẹ mình và ghim vào vai áo.

Mặt trời lặn trên nền trời có màu da cam khi Sebastian thu nhỏ bức tường thấp đổ nát trong ánh mắt và leo xuống vách núi.

Khi gió khẽ lay động những ngọn cỏ của bãi hoang thành những mảnh chấp vá đa sắc vàng, Sebastian chạy, hả hê với những cú gập người gọn gàng và cơ bắp của tuổi trẻ, sự giàu có của đất mẹ bên dưới gót giày chắc chắn của chân cậu. Chiếc áo choàng quất quanh đùi cậu.

Nửa đường băng qua bãi hoang cậu tình cờ dừng lại và quay lại để nhìn Dunkirk soi bóng trên nền trời đen tối.

Cậu sẽ trở lại một ngày nào đó, cậu đã khẳng định như vậy. Không phải trốn đi như một kẻ trộm trong đêm, mà là đi con đường riêng của mình trong một chiếc xe ngựa tốt với một túi tiền đầy ắp và dạ dày no căng. Cậu sẽ có nhiều quyền lực hơn, không ai và không có gì dám ngăn cậu lại. Không phải luật pháp. Không phải MacKay. Không, ngay cả tiếng vọng trên chóc trong giọng nói của cha cậu.

Cậu sẽ đứng trên ngọn đồi đó, dàn trận trong bộ quần áo lộng lẫy, và nhổ nước bọt trên mộ của cha mình.

Một ngày nào đó.

Sebastian thắt chặt chiếc túi và nhảy vào đêm tối mà không ngoáy nhìn lại.

Phần 1

Một chiếc váy cầu kỳ và không gian êm ái

Có thể chạm vào trái tim;

Nhưng chính sự ngây thơ và khiêm tốn

Mới đánh bóng mũi tên.

Robert Burns

Chương 1

Northumberland, Anh

Năm 1791

Prudence lao vào bóng che của những bụi rậm. Cuộn tóc ở sau gáy nàng tung ra và rơi xuống trên vai trong những lọn sương nước. Nàng dừng lại trong một hành động điên cuồng cố giật mạnh chiếc kẹp tóc đính ngọc trai bằng những ngón tay thành thạo. Nàng nhét chúng vào trong chiếc túi sâu lòng của nàng với một cái vỗ nhẹ gọn gàng để biết không có gì bị mất, mặc dù nàng nghi ngờ sự thận trọng là không có cơ sở. Dù bà cô nàng sẽ không bao giờ thừa nhận nó, bà sẽ không lãng phí ngọc trai thật cho đứa cháu gái không kiểu cách của bà.

Prudence vắt nước ra khỏi chiếc váy nhưng trước khi tiếp tục đi. Những chiếc lá ướt vỗ vào

mặt nàng. Sét ngập trên bầu trời đêm, và những cành cây khắc nghiệt quất mạnh vào miếng vải trắng. Prudence mở miệng hét lên một lần nữa, nhưng âm thanh bị lạc mất trong một cơn gió, sau đó biến mất do một tiếng sét chói tai. Những cơn mưa lớn làm ướt sũng cả khu rừng, khiến ngay cả những cây thông hình nón cũng trở thành những cây dù bất lực trước trận gió quất tới tấp. Prudence quẩn cánh tay của mình quanh một cái cây và nghiêng đầu, căng thẳng để nghe thấy bất kỳ dấu hiệu nào của một tiếng kêu tuyệt vọng trong tiếng gầm đều đều của cơn bão.

Ngửa mặt lên với cơn mưa, nàng muốn nộp mình cho sự hồ hởi của đêm tối - tiếng nện của sấm sét, tia chớp, cơn mưa mùa hè như trút quất vào da nàng. Sẽ khác nhau thế nào nếu được cuộn tròn trong chiếc đệm ấm cúng bên chỗ ngồi ở cửa sổ, với quyển sách trong tay, ngắm nhìn những hạt mưa rơi trên mặt kính cửa sổ. Một cơn khát nguyên sơ mở rộng miệng nàng để đón lấy những cơn mưa trên lưỡi. Dù vậy vẫn không có thời gian để mơ màng. Sự do dự của nàng có thể gây ra cái chết cho bất cứ ai nàng yêu quý.

Chiếc váy nặng của nàng bám vào chân khi nàng bước ra khỏi các bụi cây trên mép của một ngọn đồi dốc. Gió hú lên quanh nàng, cuốn chiếc áo choàng bay khỏi cơ thể nàng. Một tiếng nổ xuyên qua rừng. Prudence nghĩ đó là tiếng sấm, nhưng một tia chớp chiếu sáng con đường bên dưới, chứng minh sai lầm của nàng. Bầu trời tối đi một lần nữa. Nàng căng người chống lại sườn đồi đầy bùn và nheo mắt, thị lực kém của nàng trở nên tồi tệ hơn bởi màn mưa xám.

Một chiếc xe ngựa và bốn người đã ngừng di chuyển trên đường. Gia huy được mạ vàng lộng lẫy, gia huy mà Prudence không nhận ra. Nàng hít lấy một hơi thở khi nhận ra lý do tại sao chiếc xe ngựa dừng lại đột ngột.

Nó bị vây quanh bởi các hình dáng u ám của sáu người đàn ông trên lưng ngựa. Đường viền xù xì của họ bám vào mặt đất vì một người đàn ông, người rõ ràng là thủ lĩnh của họ, quát tháo ra lệnh cho người đánh xe. Dù là trong ánh sáng yếu ớt, khuôn mặt người đánh xe vẫn nhợt nhạt kinh khủng. Sấm sét ầm lên một lần nữa, lần này kéo dài hơn.

Móng tay của Prudence bấm vào rễ một cái cây mai châu (hickory tree)* khi một trong những tên cướp giật mạnh cánh cửa của chiếc xe ra khỏi bản lề của nó. Tiếng thét của người phụ nữ như xé đôi màn đêm. Tên thủ lĩnh từ từ nâng cánh tay lên. Tia sét vẽ lên hình ảnh khẩu súng lục của hắn. Nhưng không phải khẩu súng lục thu hút sự chú ý của Prudence. Đó là quả banh nhỏ bằng lông màu xám và trắng phóng xuống từ một cành cây nhô ra để bám vào nóc xe.

“Sebastian” nàng hét lên.

Quên mất sự thận trọng, Prudence ném mình xuống đồi, nửa lão đạo, nửa trượt trên đám lá đầy bùn trơn.

Tiếng hét đã dừng Sebastian Kerr lại. Anh cong môi, tìm kiếm trên các sườn đồi nơi bắt nguồn tiếng kêu bí hiểm - tên thánh của anh vang lên ở một nơi mà anh không hề biết tên. Trong một giây phút điên rồ, anh nửa tin rằng đó là giọng nói của mẹ mình, khàn đi với sự sợ hãi và khao khát.

Màn đêm bùng nổ trong một vệt mờ của âm thanh và chuyển động. Con ngựa của Sebastian quay lại cùng anh, chiến đấu chống lại cảm giác đau nhói. Hầu như không chớp mắt chống lại sự chuyển động, người đánh xe vung cây gậy lên, quất thẳng vào bụng của Sebastian. Vũ khí rơi xuống với một ánh chớp, làm không khí bốc mùi của lửa và thuốc súng, khi Sebastian rơi khỏi

con ngựa của mình. Anh đã rơi mạnh xuống nền đất, mắt cá chân bên dưới anh có một vết nứt đáng ngại. Tiếng la hét ngu ngốc của người phụ nữ trong xe tiếp tục. Với một khoảnh khắc độc ác, Sebastian ước gì mình đã bắn bà ta.

Những con ngựa khác loạng choạng, khuấy động một biển bùn khi chúng chạy toán loạn vào màn đêm, những người cưỡi ngựa đeo mặt nạ và mặc áo choàng không tay cúi thấp hơn với chiếc cổ gân gốc của họ. Bàn tay đeo găng của người đánh xe nâng lên.

Sebastian đóng băng, chờ đợi đòn giết chết từ cây gậy của ông ta. Thay vào đó, người đánh xe quất chiếc roi da sáng bóng vào những con ngựa, điều khiển chiếc xe chuyển động. Chiếc xe chuyển động, lắc lư dữ dội với tốc độ như bay.

Màn đêm lại tĩnh lặng một lần nữa, đầu hàng tiếng mưa rơi lộp độp và tiếng sấm ùng ùng phía xa khi cơn bão từ từ biến thành một cơn mưa như trút nước.

Sebastian nằm trong một vũng bùn và cơn đau. Mưa rửa sạch miệng anh. Liệu mẹ anh đã gọi tên anh? Anh nhắm mắt lại, lắng nghe giọng Pháp du dương của bà, cảm thấy bàn tay vuốt nhẹ nhàng lên trán anh. Khi chiếc gậy vung lên cướp đi hơi thở, anh ý thức với mạch đập ở mắt cá chân của mình. Anh đúng là một thằng ngu! Chính là cha anh đang gọi anh. Anh ép mắt mình nhắm lại khi một làn sóng của cơn đau cuộn lên ở chân. Vùng đất cao nguyên rậm rạp của cha anh. Sebastian! Cái tên ngớ ngẩn cho một thằng ngớ ngẩn. Anh nao núng, chờ đợi tiếng thịch của chiếc ủng bám đầy bùn chống lại mắt cá chân anh.

Mọi thứ rơi loạn xạ lên anh, là mưa. Anh mở mắt ra. Thực tế trở lại, lạnh lùng và chắc chắn như chất bùn nhóp nhóp bám vào khuỷu tay anh. Anh dập tắt ngọn lửa oán giận những gã đồng hành cùng anh đã bỏ anh lại. Anh khó có thể nguyên rửa khi chính anh đã dạy cho chúng mọi thứ. Không bao giờ mạo hiểm chờ đợi những người bị thương, anh chỉ dẫn. Một người đàn ông bị thương là một cái thùng lọng cho người đàn ông tiếp theo. Chúng đã học những bài học của chúng rất tốt. Sebastian nhắm mắt khi nghĩ đến cái nhướng mày của D'Artan khi những người đàn ông của ông quay lại Edinburgh với hai bàn tay không.

Một làn sóng của sự mệt mỏi đập vào anh. Đêm đã bắt đầu tệ hơn. Có nhiều cơn bão bất ngờ, sau đó chiếc xe ngựa đầu tiên họ bắt chuyện đã từ chối dừng lại. Chiếc xe tiếp theo phải bị nguyên rửa cùng với người đánh xe ngu ngốc và một góa phụ đầy đặn la hét. Và cuối cùng, một sinh vật bí ẩn chạy xuống đồi...

Sebastian gồng người trên một khuỷu tay và chăm chú nhìn xuyên qua màn mưa. Một cô gái ngồi trong bùn cách anh vài feet, dường như không quan tâm đến việc ướt đầm, chiếc váy nhung vấy bẩn của cô ta, những lọn tóc đầm nước rối tung quanh khuôn mặt cô ta. Và không để ý gì đến anh. Đầu cô ta cúi xuống và ngân nga tên anh với một quả banh lông nép dưới cằm cô ta. Anh cảm thấy sự kì lạ dâng lên trong cổ họng khi nghe thấy tên mình phát ra trong một tông giọng tha thiết. Ngay cả ả tình nhân người Anh xinh đẹp của anh cũng không thét gọi tên anh trong suốt cuộc ân ái của họ. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh cảm thấy sự ghen tuông

lổ bịch và điên rồ với con mèo đang bám vào ngực cô ta.

“Mày là một con vật hư hỏng, Sebastian,” nàng khiển trách nhẹ nhàng, làm mịn đám lông rối bù của con vật đang run rẩy. “Tao đã tìm mày khắp nơi. Tao nghĩ Boris đã đi và lại lôi mày theo.”

Con mèo gru gru sỉ nhục với ý tưởng xúc phạm nó. Cái miệng màu hồng của nó ngáp lớn làm nó trông đủ lớn để nuốt chửng cả cơ thể nó. Sebastian ước gì mình là nó.

Anh hắng giọng đầy ý nghĩa, chuyển tia nhìn của mình từ con mèo khó chịu sang nàng. Mắt họ gặp nhau. Đôi mắt nàng ngay lập tức nheo lại bối rối.

Một tay nắm chặt con mèo, nàng bước về phía anh, lê chân đến mắt cá chân của anh. “Ngài bị thương, phải không?”

Sebastian nắm chặt chân, khớp ngón tay trắng bệch. “Vâng.”

Nàng quỳ xuống trên đầu gối. “Tôi có thể liên lạc với cảnh sát không? Ông ấy là một người quen của tôi.”

Sebastian rên rỉ, tự hỏi liệu đêm nay có bao giờ kết thúc. “Đương nhiên.”

Con mèo quẩn quại trong sự tóm lấy của tay nàng và chạy trên chân Sebastian, dừng lại để cắn những móng vuốt sắc nhọn vào trong chiếc váy người Scot của anh. Sebastian hét lên.

Nàng tóm lấy con vật, kéo chiếc váy trong của Sebastian lên cao một cách đáng báo động. “Lại nữa à, con mèo ranh mãnh. Mày thật hư hỏng. Ngài phải tha thứ cho nó, thưa ngài. Tôi e rằng nó có tính cách ranh mãnh không thể kìm được.”

“Tôi cũng đã từng bị buộc tội với khuyết điểm tương tự”, Sebastian thì thầm, bị phân tâm bởi một cái nhìn thoáng qua trêu ngươi của làn da mịn khi nàng cúi xuống anh.

Cuối cùng, nàng cũng đã thành công trong việc tháo con mèo ra khỏi chiếc váy. Ngón tay gạt đi lớp bùn dính trên váy, sau đó nàng vẫn im lặng.

“Tôi biết anh là ai,” nàng thì thầm. “Anh là tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp.”

Nàng chuyển cái nhìn đến chiếc mặt nạ lụa che nửa khuôn mặt trên của anh. Nàng vươn người tới nó.

Sebastian chụp lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng. “Cứ tự nhiên gọi tôi là kẻ khủng khiếp.”

Nàng đã gợi ý tốt. Cánh tay của nàng thả lỏng, và anh buông nó ra. Sự dè dặt của anh đã không ngăn nàng nghiêng người về trước trên 2 tay và đầu gối để nhìn kỹ vào khuôn mặt anh. Đối

mặt với sự bất an của Sebastian, niềm phấn khích, chứ không phải sợ hãi, nét mặt của nàng bừng sáng. Anh nên để cô gái ngu ngốc này đi, anh nghĩ, nhưng nếu anh không muốn chết trên con đường đầy bùn và lạnh cóng này, anh cần sự giúp đỡ của cô ta.

“Tôi đã nghe tất cả về anh.” Giọng nàng xúc động với sự sợ hãi. “Anh là mối tai họa của biên giới Northumberland*. Nổi kinh hoàng không biết mặt của người Anh và người Scotland. Một tai họa của hệ thống pháp luật quốc gia. Một lời nhắc nhở tàn nhẫn về sự tàn ác và tham lam đang trốn trong trái tim của một người đàn ông văn minh. Không một khách đi đường nào an toàn với anh. Không lớp bảo vệ nào chống lại được mưu mẹo của anh. Anh cướp bóc và bắt cóc và cưỡng bức.”

** Northumberland: một hạt ở miền cực Bắc nước Anh.*

“Và cờ gian bạc lận”, anh ngắt lời, sợ rằng niềm say mê của nàng khi thuật lại những tội ác của anh sẽ làm nàng bất tỉnh vì xúc động. “Trong khi tôi không thể ngăn chặn sự rùng mình của niềm kiêu hãnh với những điều cô vừa kể ra và sự phóng đại quá mức, vào lúc này tôi chỉ là một người đàn ông bị thương đang nằm dưới mưa với cái đầu đau nhói và mắt cá chân bị thương. Có một nhà gỗ của chủ trại gần đây. Cô sẽ giúp tôi đến đó chứ?”

Nàng cúi xuống gần hơn, đôi mắt mở to với niềm hy vọng. “Anh đang bắt cóc tôi?”

“Không.”

Gương mặt nàng thất vọng. “Rất tốt.”

Anh lấy khẩu súng lục của mình ra khỏi đám bùn dơ và bỏ vào chiếc hộp nâng ngang ngực nàng. “Hãy giúp tôi.”

Nàng giúp anh. Nàng bỏ con mèo vào túi, nơi nó gào lên cho đến khi nàng moi nó ra ngoài, thì thầm điều gì đó về chiếc kẹp tóc. Nàng nhét con vật vào cái túi khác trước khi chèn vai mình xuống bên dưới vai Sebastian, nửa nâng anh dậy.

Sức mạnh của nàng làm anh ngạc nhiên. Nàng thấp hơn anh một cái đầu, nhưng thân hình mảnh mai của nàng đã mang đậm vẻ uyển chuyển cứng như thép có thể giúp nàng đứng vững ngay cả khi anh trượt chân. Khi mắt cá chân của anh va vào một gốc cây lởm chởm, anh đã ngã lại trong đau đớn để không giằng lấy cánh tay nàng đang ôm quanh eo anh. Khi họ đến một dòng suối cạn, anh đột ngột dừng lại, biết mình không thể đi thêm bước nào nữa. Họ bám vào nhau như những người tình, cánh tay nàng ôm chặt quanh eo anh, trán anh ấn vào cằm nàng. Mưa làm họ ướt đẫm, hòa lẫn họ với chúng.

“Tôi không thể đi nữa,” anh thở vào tóc nàng. Âm r trong cổ của anh dày lên vì kiệt sức và cơn đau đã tước đi chất giọng đầy học thức. “Hãy để tôi lại ở đây và quay về nhà đi, cô gái, trước khi tôi giết chết cả hai chúng ta.”

“Thật vô lý.” Sự thiết thực sắc nét trong giọng nói của nàng khuấy động anh. “Anh nói ngôi nhà gỗ nằm trên ngọn đồi và chúng ta sẽ đến đó. Tôi là kiểu người nào của Chúa chứ khi để lại anh ở đây đến chết?”

“Một người thông minh xinh đẹp.”

Con đường dốc là cơn ác mộng của những chiếc lá trơn trượt. Hơn một lần, bàn tay của nàng khấp chặt vào anh, dẫn anh đến một gốc cây bị biến dạng để anh bám vào mà đứng lên. Anh gần như đã lên đến đỉnh đồi khi cái mắt cá chân bị thương kiệt sức và anh trượt một nửa người xuống. Anh cảm thấy như chiếc mặt nạ của mình rơi ra, nhưng không quan tâm. Anh nằm đó với hai bên má bám đầy bùn đen, chào đón cơn choáng váng vươn đến mình.

Nàng tóm lấy chiếc khăn choàng vai của anh, đánh thức anh một lần nữa. Cơn đau chuyển thành cơn thịnh nộ. Anh ngẩng đầu dậy và gầm lên, “Khốn kiếp, cô gái, để tôi lại ở đây, hay có Chúa chứng giám, tôi sẽ bắt cô đấy.”

“Điều đó có thể là vấn đề khi tôi lấy đi khẩu súng của anh.” Cơn choáng váng rời khỏi mắt Sebastian khi anh nhìn chằm chằm vào họng súng. Nàng quỳ xuống trước mặt anh, trông như một thần rừng tinh quái hơn nhiều so với một phụ nữ Anh. Chiếc váy bám vào nàng trong tình trạng rách rưới và bùn tiếp xúc với từng inch xác thịt.

Nàng đưa một cánh tay dơ bẩn ra. “Đưa tay anh cho tôi.” Đôi môi anh xoắn lại trong một nụ cười châm biếm. “Cô đang bắt cóc tôi sao, quý cô?”

“Đúng, thưa ngài,” nàng nói, bắt chước giọng anh. “Hãy mang thân mình lên lên ngọn đồi này trước khi tôi bị buộc phải bắn anh.” Đầu Sebastian sụp xuống. Anh không biết là khi cười nó lại đau thế này. Không thể nâng đầu lên, anh đã nâng cánh tay của mình lên.

Những ngón tay đầy bùn của họ đan vào nhau. Anh nắm chặt tay nàng trước khi tiếp tục lê cơ thể đau đớn lên đỉnh đồi.

Ngôi nhà gỗ của chủ trại nép mình cuối một thung lũng hoang vắng. Con suối óng ánh bạc chảy róc rách bên cạnh nó, chảy tràn hai bên bờ lên những đồng gạch vỡ. Nhà gỗ trông như thể bị thả rơi từ một bầu trời lộng gió, nóc nhà phía trên như một ý nghĩ đến sau. Các cửa sổ thì bị bẻ cong, cửa chính thì bị lệch. Prudence chống lại thôi thúc muốn nghiêng đầu để xem ngôi nhà gỗ có ngăn nắp không. Nhịp tim của nàng tăng lên với ý nghĩ mình đang bước vào hang ổ của bọn cướp.

Gió và mưa quất vào họ khi nàng đẩy mở cửa. Nó không nhúc nhích.

“Đá mạnh vào”, tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp ra lệnh.

Nàng nhìn hẩn hoài nghi, sau đó đá mạnh vào cửa.

“Không phải như vậy. Đặt tất cả trọng lượng của cô vào nó.”

Prudence rút chân lại. Không chỉ nàng đặt tất cả trọng lượng của mình vào đó, mà còn cả trọng lượng của anh. Cánh cửa bật mở và họ ngã vào trong và nằm trên sàn nhà. Cái túi của Prudence quần quai phản đối.

Tên cướp rên rỉ. “Cô đang giết chết tôi. Tôi nên để cô đi tìm cảnh sát trưởng thì đúng hơn. Ông ta có thể bắt tôi và chấm dứt cơn đau.”

Nàng khụt khịt mũi. “Đừng vô ơn như vậy. Sự mỉa mai không hợp với anh đâu.” Nàng ngo nguậy bên dưới trọng lượng của anh. “Cứu những tên cướp là một hành động tương đối mới mẻ đối với tôi.”

“Họ không dạy điều đó trong mùa hội của cô ở London sao?”

“Tôi chưa bao giờ có mùa hội nào ở London.”

Quỳ xuống, Prudence chăm chú nhìn vào các góc tối của căn nhà gỗ. Ánh sét lóe lên ở xa cho nàng thấy chiếc đèn lồng hen rỉ và cái mồi lửa treo trên một cọc gỗ. Nàng lê chân đến nó và chờ cho ánh chớp tiếp theo lóe lên để đánh lửa và chạm vào sợi bấc rách nát. Một luồng sáng của ánh đèn vàng chiếu sáng góc bụi bặm của ngôi nhà. Nàng đứng đó, giơ chiếc đèn lồng theo một đường vòng cung.

Ngôi nhà đầy bụi bẩn, bị bỏ lại từ lâu cho mạng nhện và những côn trùng khác. Đồ đạc duy nhất là chiếc bàn thô kệch và bộ ghế đặt trước một lò sưởi bằng đá. Đồng tro tàn và những phần gỗ bị cháy một nửa rải rác trong lò. Một đồng củi chất đống lộn xộn bên cạnh lò sưởi. Không có giường, nhưng có một chõng chần nhàu nhĩ ở góc xa. Hai cửa sổ không được gắn kính, nhưng được bọc bằng vải bố đen dày, bị rách vài chỗ. Prudence rùng mình. Không khí ẩm ướt và hơi lạnh chống đối làn da ẩm ướt của nàng. Nàng vội vã băng ngang ngôi nhà và đóng cánh cửa lại, giữ cho ngôi nhà ấm cúng chống lại cơn mưa đang rơi lộp độp trên mái.

Tên cướp vẫn còn nằm cạnh cửa. Anh ta đã không nói chuyện trong vài phút, và nàng nghĩ rằng anh ta có thể bất tỉnh. Hơi thở của nàng gấp gáp khi quỳ xuống bên cạnh anh, mang chút ánh sáng nhẹ nhàng của đèn lồng về hướng về phía khuôn mặt anh ta.

Nàng thở hổn hển khi chiếc đèn lồng bị đẩy ra khỏi tay nàng về phía mặt nàng. Theo phản xạ, nàng bảo vệ mắt khỏi ánh sáng làm chói mắt. Từ phía sau là thứ ánh sáng khủng khiếp đến cùng với chất giọng bị tước đi tất cả sự bạo lực và tuyệt vọng.

“Lùi lại! Nếu cô nhìn thấy khuôn mặt tôi, cuộc sống của cô sẽ chẳng còn chút giá trị nào đâu. Không phải với tôi và cả người của tôi.”

Prudence chớp mắt, đột nhiên lo sợ. Nàng nói một cách bình tĩnh, với nỗ lực rất lớn. “Nếu không thay bộ quần áo ẩm ướt này ra, cuộc sống của anh cũng sẽ chẳng còn giá trị nào đâu. Làm thế nào tôi có thể thay đồ cho anh nếu không thấy mặt anh?”

Có một khoảng im lặng dài. Sau đó, anh nói, giọng nói vẫn còn sắc nét, nhưng yếu hơn vì cơn đau, “Đặt đèn lồng ở góc. Nhiều đèn ánh sáng là đủ.”

Nàng vâng lời. Lần này khi nàng đến gần anh, anh không phản đối. Nàng có thể nhìn thấy một chút ngoại trừ những tia sáng trong mắt anh và những đường nét tối tăm của khuôn mặt anh.

“Tôi không chắc là mình có thể đứng lên,” anh nói.

Trong khi nàng kéo những chiếc chăn đến gần hơn, con mèo trèo ra khỏi túi và nhảy xuống sàn. Anh loạng choạng với những bước đi không vững, khám phá ngôi nhà gỗ. Prudence túm lấy bên dưới cánh tay người đàn ông và kéo mạnh. Anh lê chiếc chân lành lặn còn lại cho đến khi nó đã nằm trên tấm đệm rơm. Nàng tựa mắt cá chân của anh trên một tấm chăn gấp lại, sau đó quỳ xuống bên cạnh anh một lần nữa. Ngay cả trong ánh sáng mờ, nàng vẫn có thể cảm nhận được anh đang nghiên cứu khuôn mặt nàng. Nàng giấu sự khó chịu của mình bằng cách làm bận rộn mình với nhiệm vụ cởi chiếc áo choàng len và cởi nút ở ngực áo của anh ra.

“Họ gọi cô là gì?” Anh hỏi.

“Prudence”.

Anh cười cộc lốc. “Chắc chắn là không rồi. Tin tưởng, đức tin, nhân hậu, hoặc thậm chí là dũng dôi, nhưng không phải là thận trọng.”

(prudence: khôn ngoan, thận trọng)

“Tôi sợ là mình sẽ đánh mất tất cả sự sáng suốt khi liên quan đến mèo. Bình thường tôi là một người rất thận trọng” Nàng chồm qua anh để cởi chiếc áo somi ẩm ướt ra khỏi đôi vai cơ bắp của anh.

Tay anh khum lấy cánh tay nàng. Hết sức nhẹ nhàng. “Một người thận trọng sẽ không ở một mình trong một ngôi nhà gỗ với tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp?”

Đốt ngón tay của anh ta chạm vào cánh tay nàng, và da nàng có cảm giác ngứa ran ngay lập tức. Nàng không thể quyết định là mình đang bị đe dọa hay được cảnh báo.

Với một chuyển động đủ nhanh để giấu đi sự run rẩy bất ngờ của nàng, nàng trải một tấm chăn lên đùi anh và giơ tay ra. “Váy trong của anh, vui lòng?” Nàng rất biết ơn khi không thể nhìn thấy biểu hiện của anh.

Anh kìm lại tiếng cằn nhằn đau đớn khi cởi váy ra, nàng hỏi, “Có giống như tiểu thuyết khi làm một tên cướp không? Cướp của người giàu và chia cho người nghèo như Robin Hood?”

Giọng anh đành lại. “Đúng, tôi chia cho người nghèo. Là tôi. Tôi là người nghèo.”

“Đó là một thái độ khắc nghiệt, anh không nghĩ vậy à?”

“Cô đã bao giờ là người nghèo chưa?” Anh giơ tay ra, chiếc váy treo lủng lẳng trên một ngón tay.

Nàng lấy quần áo ướt và giữ nó ra. “Thực ra, tôi là người không một xu dính túi.”

“Không một xu dính túi?” Anh khịt mũi. “Chỉ có những người giàu mới nói ‘không một xu dính túi.’ Tôi sẵn sàng cược là cô không bao giờ bị đói, đúng chứ?” Sự giận dữ dày lên trong giọng anh. Âm r của anh bắt đầu cuộn lại như một cơn bão tiến ra biển. “Có một sự khác biệt mạnh mẽ giữa nghèo trong nhung lụa và nghèo không có thức ăn trong bụng. Cô đã bao giờ ăn cắp thức của con chó cho bữa tối của mình chưa? Cô đã bao giờ bị đánh đập đến bất tỉnh bởi vì đi săn cả ngày mà không săn được gì chưa?”

Nàng đặt một bàn tay nhẹ nhàng lên vùng ngực trần của anh. “Hãy tha thứ cho tôi. Tôi chỉ toàn nói những điều sai trái mà thôi” Làn da bên dưới lòng bàn tay nàng là một lớp lông nhạt. Nàng chưa bao giờ chạm vào ngực của một người đàn ông trước đây, và cơ bắp ấm áp của chúng làm nàng ngạc nhiên. “Tôi không có quyền phán xét anh.”

Anh lăm bằm phản ứng như thể bị xấu hổ bởi cơn xúc động mạnh. Tay nàng trượt xuống nhẹ nhàng thăm dò bụng anh.

Anh giật mình trong hơi thở. Da thịt anh phản ứng dữ dội.

Prudence giật tay lại. “Tôi không cố ý làm đau anh. Tôi thấy người đàn ông đánh anh ở đó. Anh sẽ có một vết bầm khủng khiếp vào ngày mai.”

“Tôi sẽ lo lắng vào ngày mai”, anh trả lời có vẻ khó chịu.

Anh nhắm mắt lại và quay mặt đi. Nàng nhìn anh trong vài phút, và khi anh không cử động, nàng nghĩ rằng chắc anh đã ngủ. Nàng kéo một tấm chăn cũ rách phủ lên người anh và gấp nó nhẹ nhàng quanh vai anh.

Prudence đã sai. Sebastian vẫn chưa ngủ. Ngay sau khi nàng bước ra xa anh, anh mở mắt, nhìn theo mỗi bước di chuyển của nàng với sự tò mò khao khát. Nàng đứng trước lò sưởi, nhìn chăm chú xung quanh ngôi nhà. Anh ước nàng ngừng chớp mắt. Anh có một mong muốn vô lý là để thấy được màu mắt nàng.

Một sự vô lý tương tự là cái cách anh cảm nhận khi nàng chạm vào anh. Con đau đã không nhắc dạ dày anh tóm ngay lấy cái vuốt ve nhẹ nhàng của nàng, mà là sự dịu dàng đáng ngạc nhiên trong các ngón tay của nàng. Anh không thể nhớ lần cuối cùng cái chạm của người phụ nữ gọi nhớ đến sự phản ứng chia ly đau đớn.

Nàng quỳ xuống trước lò sưởi và khơi lên một đám cháy nhỏ với cây gậy đã bị bỏ lại ở đó. Nàng di chuyển rất thận trọng, nhưng duyên dáng. Anh tự hỏi nàng bao nhiêu tuổi. Nàng có vẻ giống một người phụ nữ hơn là một cô gái. Nàng đã chứng minh nàng không hề nhút nhát trong khi giúp anh cởi quần áo. Hai tay nàng nhẹ nhàng và tinh tế. Nàng đã làm những gì cần thiết phải làm mà không đỏ mặt hay nói lắp. Nàng là một điều bí ẩn, và Sebastian có ý định phải tìm hiểu nàng.

Prudence sớm có một ngọn lửa vui vẻ kêu tanh tách trong lò sưởi. Nàng đứng lên và căng người với vẻ duyên dáng lười biếng của một phụ nữ tin rằng mình đang ở một mình và không ai thấy. Hơi thở của Sebastian nhanh hơn khi nàng nâng cánh tay lên và bắt đầu đấu tranh với hàng nút nhỏ phía trước áo lót. Quần áo của nàng đã bị thấm nước. Điều đó là rất tự nhiên khi nàng muốn cởi chúng ra. Nhưng điều không tự nhiên là sự khuấy động mãnh liệt của cơ thể Sebastian khi nàng cởi áo choàng qua đầu. Trong hoàn cảnh khác, anh có thể hiểu được, nhưng không phải khi đang nằm, bị thương, và kiệt sức trên sàn nhà dơ bẩn.

Anh thấy nàng run rẩy trong chiếc váy lót mỏng. Khi nàng cúi xuống để nhìn đôi giày bám đầy bùn, lớp vải ướt bám vào cơ thể nàng ở tất cả những nơi không đúng đắn. Ánh lửa lập lòe phía sau nàng, chiếu sáng những đường cong mềm mại của đôi chân dài và sự căng lên mềm mại của bầu ngực nàng. Sebastian rên rỉ.

Nàng xoay lại nhìn anh, bàn tay của nàng giơ lên che lấy ngực. Anh nhắm mắt lại ngay và ngo nguậy một chút như thể rất đau. Anh đang đau, nhưng không phải như nàng nghĩ.

Ngay sau khi anh cho là đã an toàn, anh lén mở một mắt. Nàng đang ngồi cạnh lò sưởi, chải rối mái tóc của mình bằng những ngón tay. Tóc của nàng màu nâu thẫm mượt mà và thả rơi gần ngay thắt lưng.

Sự ấm áp từ ngọn lửa lan đến chỗ nằm của Sebastian. Mí mắt của anh trở nên nặng nề. Anh nép mình sâu hơn vào chăn, bị bắt trong sự quyến rũ như thôi miên của các ngón tay Prudence vuốt ve qua sợi tóc dày. Anh ước nó là tay mình.

Như một điều kì lạ, anh cảm thấy sự ấm áp của tóc nàng bên dưới những ngón tay anh. Con mèo Prudence húc đầu vào lòng bàn tay anh, đòi hỏi sự chú ý. Sebastian vuốt chiếc cằm đầy lông của nó với một ngón tay cái, cảm thấy sự chuyển động sâu sắc của một tiếng gru gru sẽ xứng đáng hơn một con sư tử. Con mèo cuộn tròn thỏa mãn vào chỗ cong của khuỷu tay anh.

“Sebastian,” anh thì thầm. “Một cái tên ngớ ngẩn.”

Giống như Prudence.

Anh trôi vào giấc ngủ khi anh nhớ nàng vẫn đang giữ khẩu súng lục của anh.

Prudence chờ đến khi nàng còn có thể. Áo lót và váy của nàng đã ẩm áp và khô ráo, chỉ còn tóc của nàng là hơi ẩm ướt. Nàng đã nhây nhây ba móng tay. Khi nàng móc chiếc đèn vào ngón tay và tiến về phía tấm đệm rom, nàng nhớ đến lời khiển trách của cô nàng. Sự tò mò là không hợp với một quý cô. Dù vậy, cha của Prudence không gọi nó là tò mò. Ông đã gọi đó là sự quan tâm. Papa đã thất bại trong việc nói với nàng rằng khả năng suy diễn không phải điều mà người cầu hôn có tài sản mong muốn. Prudence nghiêm túc nghĩ liệu có quá liều lĩnh không khi đánh giá cao nó.

Nàng quỳ xuống bên cạnh tấm đệm, váy lót của nàng làm đệm cho đầu gối, nàng giữ đèn lồng trên cao.

Tên cướp đã giật lấy hầu hết chiếc chăn lên vai. Chỉ có một chiếc duy nhất nằm nguy hiểm trên hông. Một tiếng thở mạnh có thể làm trượt nó xuống. Đám lông tơ màu mật ong phủ trên ngực anh. Prudence mở to mắt thận trọng nhìn nó chạy xuống thành 1 đường mỏng, sau đó biến mất bên dưới tấm chăn. Di chuyển chiếc đèn, nàng chuyển cái nhìn trở lại cơ thể anh. Anh có chiều cao trung bình, nhưng bề rộng rộng của vai làm cho anh trông to lớn hơn.

Một nụ cười chạm vào đôi môi nàng khi nàng nhìn thấy quả bóng lông màu xám rúc vào khuỷu tay anh. Con mèo con buồn ngủ ngẩng đầu lên và trao cho nàng một cái nhìn bất mãn. Prudence chạm ngón tay lên môi nàng yêu cầu nó im lặng. Với một tiếng kêu yếu ớt, con mèo duỗi người và tựa cằm lên bàn chân mình.

Miệng của Prudence khô lại ngay khi ánh đèn đổ một vầng hào quang trên khuôn mặt của tên cướp. Mái tóc màu vàng nâu của anh ta hơi tẻ so với cái gọi là gọn gàng. Nàng vươn người tới để vén nó ra khỏi trán anh trước khi nhận ra những gì mình đã làm. Giật tay lại, nàng vô tình chạm vào miếng thiếc nóng của chiếc đèn. Nàng bóp nghẹt hơi thở hỗn hển trong đau đớn, tự nói với chính mình một vết bỏng còn tốt hơn những điều khác.

Nâng chiếc đèn lên cao hơn, nàng khao khát quan sát các đường nét trên khuôn mặt anh. Mặt trời đã đánh bóng da anh thành một màu cát ẩm áp, gần như phù hợp với màu tóc. Đôi lông mày của anh sậm hơn. Bóng của hàng mi dày nghỉ ngơi trên má anh. Cô Tricia sẽ rất muốn giết người để có được hàng lông mi như vậy, Prudence nghĩ. Ngay cả muội đèn cũng không đen bằng chúng. Mũi của anh hơi cong, như thể nó đã bị gãy một lần, nhưng sự đe dọa của nó đã được làm mềm đi bằng một ít tàn nhan. Một vết sẹo hình lưỡi liềm xanh xao nằm dưới cằm. Những đường cong không sâu nơi khóe miệng và nếp nhăn trên trán. Prudence nghi ngờ chúng được tạo ra không chỉ bởi thời gian, mà còn bởi gió và thời tiết. Nàng đoán anh đã gần 30 tuổi.

Ánh đèn chơi đùa trên miệng anh như một người tình, và Prudence cảm thấy ngực của nàng

thắt lại. Đó là một khuôn miệng tuyệt vời, mạnh mẽ và đẹp, môi dưới đầy đặn hơn so với môi trên. Ngay cả trong giấc ngủ, hình ảnh nghiêng nghiêng của quai hàm nghiêng chặt đến cái bữu môi hờn dỗi mà có thể thách thức bất kỳ người phụ nữ. Prudence muốn chạm vào nó, để làm nó cong lên trong tiếng cười hay mềm lại trong sự dịu dàng.

Nàng nghiêng người về phía trước như thể bị thôi miên.

“Thạch anh tím.”

Tiếng nói đến từ một nơi nào đó. Cái nhìn hối lỗi của nàng chuyển đến miệng của tên cướp sau đó là đôi mắt mở to của anh.

Chương 2

Prudence đã bị bắt trong chính cái bẫy do nàng tạo ra, bị tê liệt không phải bởi vòng tròn buộc tội của ánh sáng, mà là bởi đôi mắt của người lạ, màu xám mờ hồ của cơn mưa mùa hè. Nàng cảm thấy giống một con bướm đêm không lịch sự vỗ cánh chống lại một ngôi sao.

“Thạch anh tím?” nàng lặp lại một cách yếu ớt. Có lẽ tên cướp đang mơ đến những viên đá quý mình đã đánh cắp.

“Đôi mắt của em,” anh nói. “Chúng có màu thạch anh tím.”

Nàng chớp mắt. Prudence không gặp khó khăn trong việc nhìn những thứ ở gần nàng, vì vậy bây giờ nàng không cần phải nheo mắt. Nếu nàng nhắm mắt lại, nàng nghi ngờ mình vẫn sẽ nhìn thấy khuôn mặt anh, không thể xóa đi những điều đã khắc vào tâm trí nàng. Anh ta không chạm vào nàng, nhưng nàng không thể di chuyển. Yên lặng dưới ánh đèn, nàng chờ anh ta chê trách hay la mắng nàng hoặc bắn nàng. Nàng cắn môi dưới, sau đó nhanh chóng nhả ra, nhớ đến lời cô nàng đã nói thói quen trẻ con của nàng sẽ ảnh hưởng đến răng cửa như thế nào.

Sebastian quan sát nàng một cách thẳng thắn, sự nghi ngờ của anh trước đó đã được xác nhận. Nàng là một cô gái hoàn toàn đáng yêu. Da nàng trắng mịn màng làm những đường nét của nàng mong manh một cách đáng ngạc nhiên. Có một đường kẻ gần như không thể nhìn thấy ngay trên đầu mũi thon thả của nàng, và sự nghiêm nghị của chiếc mũi đó đã đi ngược lại với hành động hàm răng trên cắn lấy môi dưới ám chỉ cái bữu môi quyến rũ. Hàng lông mi đen dày đóng khung đôi mắt tím của nàng. Ánh đèn bắt được những tia đỏ tía trong mái tóc thả lỏng mềm mượt như nhung của nàng.

Sebastian bắt được một lọn tóc dày giữa các ngón tay anh.

Nó mềm và dày như đúng anh thấy. Anh đã quên mất niềm vui được chạm vào mái tóc của người phụ nữ mà không rắc phấn trên tay mình. Tiếng mạch đập đều đặn ở mắt cá chân anh yếu dần khi tiếng đập xô đẩy máu ở tĩnh mạch bằng một nhịp nguyên sơ.

Mắt anh nheo lại trong một biểu hiện lười biếng mà Prudence nhầm lẫn là buồn ngủ. “Thối tắt đèn đi”, anh nói.

Nàng vâng lời, miễn rằng nàng thoát khỏi bị la mắng hay bị bắt. Bóng tối kéo đến quanh họ. Ánh lửa ở lò sưởi nhấp nháy bóng trên các bức tường phía xa.

“Nằm xuống bên cạnh tôi.”

Sự khuây khỏa của nàng hòa vào giọng nói ấm áp khàn khàn của anh. Bóng tối bao phủ các đường nét của anh, nhắc nhở nàng anh ta là một người xa lạ, với tất cả cận kề nguy hiểm của bất kỳ người đàn ông lạ mặt nào gặp sự cô đơn quyến rũ của đêm.

Nàng xoắn chiếc váy lót của mình giữa cả hai tay. “Tôi không mệt, cảm ơn.”

“Em không phải là một kẻ nói dối giỏi đâu.” Bàn tay anh vòng quanh cổ tay mảnh khảnh của nàng. “Nếu tôi xúc phạm em, em có thể đá vào mắt cá chân tôi. Còn bây giờ tôi khá là vô hại.”

Prudence nghi ngờ anh vô hại dù cho cả hai chân có bị gãy. Không có người đàn ông nào với cái miệng như anh mà được cho là vô hại.

“Tôi sẽ không làm em đau,” anh nói. “Làm ơn.”

Đó là “Làm ơn”. Làm thế nào nàng có thể chống lại cách cư xử tốt đẹp như vậy ở một tên cướp? Sau một lúc do dự, nàng nằm xuống bên cạnh anh, cánh tay và chân nàng cứng ngắt như những tấm ván. Anh trượt một cánh tay xuống dưới vai nàng trong một cái ôm bình thường, và đầu nàng ổn định trên chỗ cong của vai anh dễ dàng hơn nàng hy vọng. Mưa lắc rắc một nhịp nhẹ nhàng trên nóc nhà.

“Em không có gia đình lo lắng cho mình sao?” Anh hỏi. “Họ không cuống cuồn lên khi em không quay về à?”

“Tôi cho rằng mình phải nói có, đúng không? Vì vậy anh sẽ ngần ngại bóp cổ tôi.”

Anh cười. “Có lẽ em không phải là một kẻ nói dối tồi. Em đã nghe những tin đồn của tôi về việc bóp cổ phụ nữ à?”

Nàng suy nghĩ một lúc. “Không. Nhưng một người bạn của cô tôi, quý cô Devony Blake, khẳng định anh đã cưỡng bức cô ta vào mùa hè năm ngoái. Đó là cuộc nói chuyện trong tất cả các buổi picnic và khiêu vũ trong nhiều tháng. Cô ta đã ngắt đi khá duyên dáng mỗi khi kể lại câu chuyện kinh khủng đó.”

“Tôi chắc cô ta đã như vậy”, anh nói cộc lốc, “thường xuyên và chi tiết chính xác. Em nghĩ gì về quý cô Blake này?”

Prudence vùi mặt vào xương đòn của anh. “Cô ta không có một bộ não trong đầu tóc vàng ngắn đó. Nhiều khả năng hơn là cô ta sẽ cưỡng bức anh.”

“Vây, chỉ có một phụ nữ không có đầu óc mới muốn cưỡng bức tôi sao?” Những ngón tay của anh bắt đầu trêu chọc cánh tay nàng. “Nói cho tôi biết - bà cô này của em tự hỏi em đang ở đâu?”

“Bà đã đến một buổi tiệc tối khi tôi ra ngoài. Có lẽ bà sẽ nghĩ rằng tôi lên ra ngoài cho một cuộc hẹn bị cấm” Prudence mỉm cười với ý nghĩ không thực ấy.

Sebastian không thấy ý kiến đó buồn cười chút nào. Cánh tay anh siết chặt quanh vai nàng. “Thật à?”

“Đúng.” Một lần nữa, nàng bắt chước giọng anh với độ chính xác kỳ lạ. “để gặp một người đáng yêu ở giữa London và Edinburgh.”

Mắt cá chân của Sebastian bắt đầu rung lên một lần nữa. “Người tình của em?” Anh hỏi lặng lẽ.

“Không, Sebastian ngớ ngẩn -- của tôi.”

Nghe thấy tên mình thốt ra từ giọng nói tha thiết của người tình, con mèo con ngẩng đầu lên với một tiếng rì rầm buồn ngủ. Sebastian lợi dụng sự mất tập trung để trượt hông mình nằm cạnh Prudence, cảm thấy phần chần một cách kì quặc bởi lời nói của nàng. Con mèo rời khỏi khuỷu tay anh và đi qua bụng trèo lên ngực Prudence.

“Con vật hay thay đổi”, anh lẩm bẩm.

Anh vươn tay ra vuốt ve nó, và bàn tay anh tìm thấy bộ lông mượt của con mèo cùng lúc với Prudence. Các ngón tay của họ vuốt ve nó, và nàng cười không kịp thở.

“Đó là một buổi sáng bình thường khi tôi thức dậy,” Prudence nói. “Tôi ở trong phòng tắm. chải đầu. Tôi ăn mận và kem” Giọng nói của nàng nghe có vẻ kỳ lạ so với nàng, giống của Devony Blake hơn là của nàng. “Nếu bất cứ ai nói với tôi rằng tôi sẽ có một cuộc phiêu lưu khác thường khi đêm xuống - ý tôi là, nằm trong vòng tay của một tên cướp - tôi sẽ nghĩ họ bị mất trí.”

Anh rút cánh tay của mình bên dưới nàng và tựa đầu lên khuỷu tay. “Và có ai nói với em rằng có một tên cướp muốn được hôn em chưa?”

Nàng nuốt xuống. “Tôi sẽ cho là họ điên rồ, và mất trí...”

Giọng nàng kéo dài ra khi những ngón tay anh ôm lấy nàng. Đầu anh cúi xuống, vẽ ra ánh lửa lò mờ, và anh chạm vào đôi môi tuyệt vời của nàng. Nàng rung mình với sức nóng lạ lẫm. Anh nhẹ nhàng lướt môi mình qua nàng, và với mỗi lần lướt qua anh tăng thêm áp lực, hòa môi mình vào với môi nàng như thể chúng phải ở cùng nhau. Miệng của anh mềm mại và mạnh mẽ y như nàng đã tưởng tượng.

“Rất ngon”, anh lẩm bẩm khi ấn những nụ hôn nhỏ dọc theo môi dưới của nàng và từng khoé miệng.

Chưa ai nói nàng “rất ngon” trước đây. Prudence nghĩ mình có thể ngắt đi, nhưng sau đó anh có thể tiếp tục hôn nàng. Hoặc tệ hơn, anh có thể dừng lại. Nàng dập tắt ngọn lửa mạnh mẽ của sự thất vọng khi anh làm điều đó.

Môi anh chạm đến mí mắt của nàng. “Nhắm mắt lại.” Tay anh khum lấy cằm, ngón tay cái của anh chà xát môi dưới của nàng. “Và mở miệng em ra.”

“Tôi - Tôi không biết”, nàng nói, lời nói thốt ra trong lo lắng, “nếu có ai đề nghị với anh điều này trước đây, nhưng anh lại quá hống hách. Đây là một lỗ hổng trong nhân cách có thể khắc phục được nếu...”

Trước khi nàng có thể khép miệng, anh đã chồm xuống và nhẹ nhàng bắt lấy môi dưới của nàng giữa hai hàm răng. Hơi thở hỗn hển của nàng được bao phủ bởi cuộc xâm lược tình quái của lưỡi anh. Bàn tay anh giữ chặt miệng nàng, giữ cho nó luôn mở ra cho đến khi nàng không còn quyết tâm và ý muốn đóng lại. Sau đó, ngón tay anh trượt sau gáy nàng trong cái vuốt ve mềm mại. Lưỡi của anh quét qua răng nàng và thọc vào sâu hơn. Prudence nghĩ rằng nàng có thể chết mất khi cảm thấy cú sốc của sự ấm áp chống lại nàng. Nàng nên đẩy anh ta ra. Phụ nữ đứng đắn không hôn theo cách này. Nhưng bằng cách nào đó miệng nàng bị chiếm đoạt và vuốt ve bởi người đàn ông này không phải là điều đáng ghét, mà là quyến rũ. Lưỡi nàng đáp lại những phản ứng thăm dò đó.

Tên cướp như rên rỉ trong đau đớn, ngón tay mạnh mẽ của anh xoắn lấy mái tóc nàng.

Nàng giật người lại, đột nhiên nhớ đến mắt cá chân bị thương của anh. “Tôi làm anh đau à?”

“Cô gái. Em đang giết chết tôi. Và tôi thích điều đó.”

Sự vui sướng của Sebastian còn sâu hơn khi anh nhận ra rằng nàng chưa bao giờ được hôn trước đây. Anh thấy sự ngây thơ của nàng thật quyến rũ, phản ứng vụng về của nàng là một sự duyên dáng gợi cảm của riêng nàng. Tâm trí anh chạy đua đến những kinh nghiệm khác mà anh rất muốn giới thiệu với nàng.

Anh hôn nàng đến khi miệng họ hòa vào nhau như một hỗn hợp mật ong nóng bỏng.

Prudence không thể nói khi nào nụ hôn này kết thúc và nụ hôn khác bắt đầu. Anh là một tên cướp được sinh ra và lớn lên, để đánh cắp hơi thở nàng và với mỗi cú xoáy trên người của lưỡi anh. Anh không cần khẩu súng hay sắt thép, mà chỉ là lưỡi kiếm sắc nét của sự quyến rũ gợi tình. Khi sự thích thú lan rộng đôi cánh tội lỗi trong dạ dày nàng, Prudence chấp nhận lời mời gọi đen tối và không nói thành lời của anh để khám phá miệng anh bằng lưỡi, ban đầu là ngại ngùng, sau đó cơn đói ngày càng tăng.

Nàng không nhận ra mình đã đầu hàng trước Sebastian, cái chạm tin tưởng của lưỡi nàng chống lại anh dẫn anh đến những điều điên rồ hơn. Tất cả những gì nàng biết là nàng cảm thấy yếu đuối và bất lực như một con mèo con trong vòng tay anh.

Con mèo của Prudence đã ngoan cố chọn ngay thời điểm đó để đi lang thang. Những ngón tay của họ không còn vuốt ve con mèo nữa, và tên cướp nắm lấy cơ hội, trượt bàn tay lên ngực nàng cho đến khi nó căng lên mềm mại với sự dịu dàng vô hạn. Những ngón tay của anh đều rất tinh tế và khéo léo, và trong một khoảnh khắc mơ hồ Prudence không biết nguồn gốc của niềm vui say sưa mới và. Áo lót của nàng đã khô lại một cách cứng nhắc, nhưng ngón tay của anh vẫn dễ dàng tìm thấy cái đỉnh căng tròn của bầu ngực bên dưới lớp vải lạnh cứng. Anh trêu chọc nụ hóa đau đớn giữa hai ngón tay, gửi những làn sóng ngứa ran của cảm xúc đến mỗi inch trên cơ thể nàng. Cú sốc tuyệt vời như thể anh đã chạm vào làn da trần của nàng.

Sự xấu hổ tràn ngập đôi má nàng với nhiệt độ. Nàng đang làm gì vậy? Anh ta sẽ nghĩ rằng nàng trơ tráo như người đàn bà Devony Blake trơ tráo. Cảm giác tội lỗi và hoảng loạn bóp chết niềm vui của nàng.

Nàng quay mặt ra khỏi anh và xô vào ngực anh. “Làm ơn, dừng lại. Tôi xin anh.”

Anh ngẩng đầu lên. Ngón tay của anh bị đóng băng trong chuyển động trêu ngươi của chúng, nhưng tay anh vẫn còn đặt nhẹ nhàng trên ngực nàng. Nàng nghe thấy hơi thở ngắt quãng của anh một lúc lâu trước khi tìm thấy sự can đảm để đối mặt với anh. Ngay cả trong ánh sáng yếu ớt, nàng cũng có thể cảm thấy quai hàm anh đang nghiến chặt, sự nghiêm khắc trong cái nhìn đánh giá của anh. Nếu anh quyết định nàng đang trêu chọc anh, cả hai đều biết nàng sẽ bối rối.

“Anh nói sẽ không làm đau tôi,” nàng thì thầm.

Đôi môi anh chạm vào cổ họng nàng, chạm vào thùy tai nàng. “Việc này có đau không?”

Ngón tay cái của anh lướt qua đầu ngực nàng. “Hay việc này?”

Nàng cong cổ lên, bất lực trong việc che giấu cái rùng mình của sự phấn khích. “Không. Có. Tôi không biết. Tôi chỉ muốn anh dừng lại.”

Anh thổi nhẹ vào tai nàng. “Tại sao em lại đến đây với tôi?”

“Không phải vì điều này.”

“Em có chắc không?”

Prudence đang rất rối trí khi không chắc với cả cái tên mình. “Tôi đến đây bởi vì anh cần sự giúp đỡ.” Nó nghe có vẻ không thuyết phục ngay cả với chính nàng.

Anh lắc đầu với một sự chắc chắn dữ dội. “Em đến đây bởi vì em đang chán. Bởi vì đã quá lâu kể từ khi có bất cứ điều gì thú vị xảy ra trong cuộc sống của em. Tôi đã nhìn thấy khuôn mặt em trong mưa. Tôi thấy sự đói khát trong đôi mắt em.”

Tên cướp nói dối, nàng nghĩ. Anh ta đang làm tổn thương nàng. Sự thật trần trụi của cuộc sống nàng cắt vào nàng như một lưỡi kiếm.

Nàng cố gắng quay đi, nhưng anh bắt lấy cằm nàng trong tay. “Không lâu đâu”, anh nói, “một người phụ nữ như em sẽ rất mệt mỏi trong những chiếc đầm nhung và đăng-ten, với đôi tay mềm mại của họ và bộ tóc giả rắc đầy phấn. Họ viết thơ để tên em, nhưng họ quá nhút nhát để hôn em như em muốn được hôn.”

Prudence cảm thấy như đang khóc với sự nhẹ nhõm. Nàng đã sai. Anh ta không biết gì về cuộc sống của nàng.

Sebastian rút lui khi anh cảm thấy nàng rùng mình. Đầu tiên anh sợ mình đã làm nàng khóc.

Thay vào đó tiếng cười nắc nẻ thoát khỏi đôi môi nàng. Nàng thở dài và duỗi thẳng một cánh tay vương giả. “Nhưng mềm mại! Ánh sáng gì lọt qua khung cửa sổ vỡ đằng kia? Đó là phía đông, và Prudence là mặt trời.” Nàng sụp đổ trong tiếng cười khúc khích.

Cô gái đang lấp bắp, Sebastian nghĩ, và anh không phải là người kiên nhẫn với tiếng lấp bắp. Nhưng anh sẽ sẵn sàng lắng nghe nàng lảm nhảm khi anh nói lỏng váy lót của nàng xuống hông

và kéo chiếc áo lót qua khỏi đầu. Anh chôn vùi khuôn mặt của mình trong mái tóc mềm mại và bóng mượt. Tóc nàng có mùi ngọt ngào và sạch sẽ, giống như cây tử đinh hương trong mưa.

“Em không cần thơ, Prudence. Em là thơ.”

Nàng nằm bên dưới anh. Hai tay nàng nhẹ siết chặt vai anh, không kéo anh lại gần hơn và cũng không đẩy anh đi. Sebastian biết anh phải thực hiện quyết định. Một mắt cá chân bị thương sẽ không ngăn được anh chiếm lấy cô gái quyến rũ này nếu anh muốn. Tại thời điểm này, anh không chắc cái cổ có bị thương không. Tuy nhiên, tính cấp bách của nhu cầu trong anh dành cho nàng đã chống lại trạng thái mệt mỏi của lương tâm anh.

Anh đã hứa sẽ không làm tổn thương nàng. Và anh đủ khôn ngoan để biết rằng đối với một số phụ nữ quyến rũ có thể giữ lấy nỗi đau khi bị cưỡng bức. Nếu anh gửi nàng về nhà bà cô của nàng với đầy sự xấu hổ của sự đầu hàng bừa bãi cùng người lạ, cái giá nàng phải trả cùng với một đêm đầy bão là quá lớn. Sau đó là nguy cơ có một đứa trẻ. Một đứa con hoang. Giống như anh. Sebastian biết cách làm giảm bớt nguy cơ đó, nhưng cơn đói của anh với cô gái này quá mạnh, anh không tin bản thân mình có thể sử dụng chúng.

Anh ngẩng đầu lên. “Tôi không nghĩ rằng,” anh nói nghiêm túc, “em để tôi cởi hết quần áo của em và chạm vào em nếu tôi hứa không làm điều gì khác.”

“Tôi nghĩ anh sẽ không làm vậy. Nhưng cảm ơn anh, vì đã hỏi.”

Anh ném mình ra khỏi nàng với một tiếng rên tuyệt vọng. Mắt cá chân của anh lăn xuống một vị trí không thoải mái, và anh nhắm mắt. Từng cơ bắp mệt mỏi và đau nhức của cơ thể anh rộn lên, càng ngày càng lớn hơn vì sự đau khổ của nhu cầu trong anh.

Nàng chạm vào cánh tay anh. “Tôi thực sự rất biết ơn. Anh đã rất tử tế khi không...”

Anh rút cánh tay mình lại và gối đầu lên nó. “Giữ lấy lòng biết ơn của em đi, trừ khi em không cần nó nữa.”

Nàng im lặng. ngọn lửa tội lỗi của Sebastian chỉ càng làm anh khó chịu hơn. “Ồ, tiếp tục nói chuyện đi, em sẽ không im lặng đấy chứ? Nói về một điều gì đó. Bất cứ điều gì. Một cái gì đó chết tiệt để lôi tâm trí tôi ra khỏi cái mắt cá chân... khó chịu này. Những nhà sư kinh khủng. Những con ếch chết. Trích dẫn những câu đầy chất Shakespeare.”

“Tại sao anh lại ăn cướp?” nàng hỏi đăm chiêu.

“Tại sao người ta lại cướp? Vì tiền.”

“Tiền để làm gì?”

Anh mở miệng để cho nàng một câu trả lời thiếu nghiêm túc và đã làm nàng ngạc nhiên khi sự thật bị lộ ra. “Tiền để giành lại mảnh đất của cha tôi và lâu đài từ tên MacKay tìm đen, người đã cướp nó.”

Nàng nhấc mình lên khuỷu tay. Anh chỉ có thể nhận ra đường nét nàng trong bóng tối, nhưng sự quan tâm và tò mò của nàng là điều rất rõ ràng. Anh nhận ra mình đã nói với nàng nhiều hơn hầu hết với những người đàn ông anh đã đi chung 7 năm qua.

“Làm thế nào anh bị mất mảnh đất? “ Nàng hỏi.

“May mắn không đứng về phía gia đình chúng tôi. Ông tôi đã mất rất nhiều đất cho Hoàng tử Bonnie Charlie năm '46. Khi ông bị đánh bại, vua Anh đã tước đi tước hiệu của chúng tôi. MacKay mất đất. Khi cha tôi qua đời, hắn đã cướp lấy lâu đài.”

“Phải dùng tiền để mua nó lại sao?”

“Không. Nhưng tiền sẽ mua được sự ảnh hưởng và kính trọng, đủ để chống lại Killian MacKay.”

“Anh đã bao giờ nghĩ đến những hành động vì danh dự chưa?”

“Một lần. Khi tôi còn trẻ và ngu ngốc hơn tôi bây giờ. Nhưng khi em rời khỏi vùng cao nguyên Tây Bắc, người dân vùng Lowland sẽ đâm vào em. Tôi không đủ khả năng chi trả cho chuyến đi châu Âu để hoàn tất việc học. Tôi có thể làm được gì chứ? Tôi có thể ăn cắp, đánh nhau, và làm mọi người sợ hãi. Vì vậy, tôi để tài năng của mình được sử dụng tốt.”

“Anh có đủ tiền để mua lâu đài khác chưa?”

“Tôi muốn lâu đài này. Dunkirk là niềm tự hào duy nhất của cha tôi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để giành lại nó.”

Vẻ buồn bã hiện lên trong giọng nói của nàng. “Anh chắc phải yêu cha mình rất nhiều.”

Sebastian nhắm mắt lại. “Tôi ghét kẻ tàn nhẫn khát máu đó. Tôi muốn ông ta chết với từng hơi thở của mình “ Anh ngập. “Ngủ ngon, cô Prudence.”

Prudence im lặng một lúc lâu. “Ngủ ngon, Ngài... khủng khiếp. “ nàng phủ chặn lên cả hai. “Anh phải chăm sóc bản thân mình tốt hơn. Cướp bóc là một việc làm nguy hiểm. Nguy hiểm cho linh hồn anh cũng như cái cổ của anh.”

Anh mở một mắt. “Em sẽ khóc nếu họ treo cổ tôi chứ?”

“Tôi tin mình nên khóc.”

“Vậy tôi sẽ chăm sóc bản thân mình tốt hơn.” Anh tóm lấy tay nàng và đặt nó nhẹ nhàng trên trái tim anh, như thể nó thuộc về nơi đó.

Prudence nhìn chăm chăm lên trần nhà cho đến khi nàng không còn phân biệt được giữa nhịp rơi của mưa và tiếng nhịp tim ổn định của tên cướp dưới lòng bàn tay.

Sebastian thức dậy thấy mình đang trôi dạt trong một khoảng không đầy ánh nắng mặt trời. Ngay lập tức, anh tin rằng mình đang nằm trong phòng ngủ ngôi nhà London của ả tình nhân. Là nơi của những cây cột có màn treo, sự mềm mại hoa mỹ của những chiếc gối lông, những bức tường đá cẩm thạch lạnh lạnh? ả tình nhân của anh không thể chịu đựng được ánh sáng mặt trời và giữ cho rèm cửa dày luôn được đóng lại đến tận chiều.

Anh dụi đôi mắt chệnh choạng của mình và nhìn xung quanh, sau đó mỉm cười với sự bối rối.

Prudence đã chống mở cửa bằng thanh cời lửa bị gỉ và xé rách miếng vải bố dày ra khỏi hai cửa sổ. Một làn gió nhẹ khuấy động hương thơm nồng của cây hoa kim ngân bên ngoài, và ánh sáng mặt trời chiếu trực tiếp vào ngôi nhà, mang theo sự ấm áp thơm mùi đất mới được rửa sạch. Mặt trời buổi sáng, chiếu thẳng xuống ống khói tạo thành những vết lốm đốm trên cái lò sưởi hoàn hảo. Ngôi nhà gỗ nhỏ đã được quét sạch sẽ. Sebastian có chút nghi ngờ rằng anh đang nằm trên một vật dơ bẩn nhất.

Cây chổi rách của Prudence rách chổi nhìn hợp với việc cưỡi ngựa hơn là quét nhà. Con mèo của nàng chia năng lượng của nó ra để đuổi theo cây chổi và quơ quào những hạt bụi trong ánh nắng. Khi Prudence nâng chổi quét những lớp mạng nhện dày trên trần nhà, Sebastian khoanh tay sau đầu, đắm mình trong sự thích thú quan sát nàng.

Nàng thè lưỡi giữa hai hàm răng trong một cử chỉ tập trung trẻ con, và âm ừ dưới hơi thở. Bụi bắn dính trên má nàng. Ánh sáng mặt trời đan vào mái tóc buông lỏng của nàng với màu đỏ tía. Nàng vẫn không mặc gì, ngoài chiếc váy và áo lót. Khi nàng băng qua cửa, mặt trời chiếu vào các đường cong của đôi chân dài và chiếc mông thon thả tạo thành bóng trên sàn nhà. Một sự dằn vặt hồi tiếc siết chặt háng của Sebastian, và anh nguyện rửa dưới hơi thở của mình. Điều chết tiệt gì đã làm anh trở nên khoan dung vào tối qua? Nhưng khi tia nhìn của anh theo sau nàng, thậm chí ham muốn của anh cũng được tôi luyện bởi một sự mãn nguyện kỳ lạ.

Nàng làm anh tự hỏi sẽ như thế nào nếu được sinh ra là con trai của một chủ trại thay vì làm đứa con hoang của tên chủ đất cao nguyên tàn bạo. Sẽ cảm thấy thế nào khi được đánh thức mỗi sáng với khung cảnh ấm áp như thế này? Một căn nhà được quét dọn sạch sẽ. Một cô vợ ồn ào. Thật không khó để tưởng tượng ba bốn điều nhỏ làm lung lay phía sau váy lót của Prudence.

Khuôn mặt anh tối sầm lại khi anh loại bỏ những hình ảnh ấy ra khỏi đầu mình. Bất kỳ người phụ nữ nào anh kết hôn cũng không thể giàu đến nỗi không biết cầm chổi hay làm những việc khác. Cô ấy cũng sẽ không quan tâm đến việc mất đi vòng eo nhỏ nhắn của mình để mang thai con anh, thậm chí nếu cô ấy còn trẻ. Giấc mơ đó kết thúc và tốt nhất là quên đi. Bây giờ chỉ Dunkirk là quan trọng.

Anh nói, và giọng nói sắc bén dù anh không định thế. “Nếu tôi ngủ lâu hơn, em chắc có thể đã treo được màn cửa và đan cả khăn ăn.”

Nàng giật mình nhìn quanh, thả rơi cây chổi. Một mạng nhện mỏng manh rơi xuống và nằm trên tóc nàng như một chiếc khăn voan cưới. Khung cảnh không cải thiện được tính khí của anh.

Nó làm mất Prudence mất bình tĩnh vì để anh ta nhìn trừng trừng vào nàng từ phía dưới. Nàng nhún vai về xin lỗi. “Quét dọn là một thói quen của tôi. Mẹ tôi chết khi còn trẻ. Tôi thường chăm sóc cha mình khi chúng tôi sống ở Luân Đôn.” nàng nhích về phía chiếc ghế nơi mắc áo choàng của nàng. “Mất cá chân anh thế nào rồi?”

“Vẫn bị vỡ. Tiny của tôi chắc chắn sẽ làm vỡ chúng một lần nữa trước khi cậu ta sắp lại.”

Nàng nhăn mặt.

Anh cố gắng ngồi dậy, nhăn nhó khi cơ bụng cứng lại phản đối. “Tôi đã hy vọng em sẽ rời đi khi tôi thức dậy.”

Nàng làm một cử chỉ yếu ớt về phía sàn nhà. “Có rất nhiều bụi. Tôi nghĩ mình sẽ sắp xếp một chút.”

“Tôi chắc rằng Tiny sẽ đánh giá cao nó khi cậu ta dùng tiệc trà chiều. Nhưng tốt nhất em nên đi bây giờ. Cậu ta hơi không thể đoán được. Cậu ta có thể quyết định làm gãy chân em thay vì chân tôi.”

Nàng lưỡng lự giữa một nụ cười và cái cau mày. Khung cảnh sẽ bị làm phiền bởi một người đàn ông tên là Tiny với mối đe dọa thực sự. Nàng ước gì anh sẽ dừng nhìn chăm chăm vào nàng. Phải có một điều gì đó nàng có thể làm khiến anh nhìn nàng như anh đã làm trước đây. Gương mặt nàng sáng bừng lên khi thấy một cái chén trên bàn.

Nàng cầm nó lên và mang nó đến anh như thể nó là chén Thánh. “Tôi đã rửa khẩu súng của anh. Nó dính đầy bùn.”

Sebastian tạo ra một âm thanh nho nhỏ trong cổ họng khi anh chăm chú nhìn vào vũ khí ngập đầy trong nước. Anh giật nó ra bằng hai ngón tay. Nước nhiều xuống từ nòng súng bằng gỗ bóng láng. Nàng đã đứng về một thứ. Khẩu súng không còn dính bùn nữa

Nàng trông rất hài lòng với chính mình khi tiếng gầm đe dọa của anh mờ dần thành sự chán nản: “Cảm ơn”.

Mỉm cười lười biếng, anh gạt mạng nhện ra khỏi tóc nàng. Mắt anh dần ra màu xám buồn ngủ, và trái tim Prudence đập nhanh hơn. Cô của nàng nói đúng, nàng nghĩ. Đàn ông thích những phụ nữ không có đầu óc. Nó thậm chí còn không lóe lên trong anh khi nàng rửa khẩu súng để ngăn anh bắn nàng.

Khi anh nghiêng người về phía trước, bắn nàng là điều cuối cùng trong tâm trí Sebastian. Nàng đã học bài học đêm qua rất tốt. Bóng tối của hàng lông mi đen phủ xuống đôi mắt. Đôi môi nàng hé ra khi nàng nghiêng mặt về phía anh. Anh rên rỉ và chôn bàn tay mình trong mái tóc nàng và lưỡi của anh trong khuôn miệng ẩm ướt và ẩm áp của nàng. Anh quấn cánh tay mình sau lưng nàng, và khẩu súng lục treo lơ lửng bị lãng quên trên những ngón tay anh.

Một tiếng gầm giận dữ từ ô cửa làm Prudence nhảy vào lòng anh. “Gì vậy, Kirkpatrick? Anh sẽ chạm vào hay bắn cô gái đây?”

Sebastian đặt một ngón tay cảnh báo lên đôi môi run rẩy của Prudence. “Ngẩng mặt lên, tình yêu,” anh thì thầm. “Em đang làm quen với những người đàn ông vui vẻ của tôi đấy.”

Chương 3

Prudence từ từ quay lại đối mặt với những người đàn ông. Kirkpatrick giữ cánh tay của mình bám chặt quanh eo nàng.

Hai người đàn ông trông không vui vẻ chút nào, nàng nghĩ. Ngay cả ánh sáng mặt trời cũng phải run sợ trước gã khổng lồ tóc vàng đứng ở ngưỡng cửa. Khi hần cúi người xuống để tránh

khung cửa, sàn nhà rung lên dưới đôi chân mang giày ống của hắn. Hắn ta chỉ có thể là Tiny.

Hắn ngửa đầu với một nụ cười làm rung chuyển các thanh gỗ. “Tôi làm cậu sợ à? Cậu đã dạy tôi rất tốt, chàng trai. Lén lút trước sự giàu có.”

Hàm râu dài và vàng sáng của mái tóc vàng làm cho hắn ta trông giống như một Viking đặt không đúng chỗ hơn là một tên Scot đột kích biên giới. Prudence nửa tin rằng hắn ta sẽ ném nòng lên vai và bắt nòng đến chiếc thuyền Viking của hắn. Nàng ép lưng vào ngực Kirkpatrick, và hai bàn tay anh nhẹ nhàng xoa xoa bụng nàng.

Nàng lùi lại xa hơn khi sinh vật tinh quái ngồi trên bậu cửa sổ đưa ra một tiếng khịt mũi kinh di. “Thật xấu hổ, Kirkpatrick, mặt nạ của anh đâu? Anh không nghĩ nhiều đến người tình bé nhỏ đấy chứ? Tôi nên mang cô ta đi bây giờ hay lát nữa?”

Prudence nghĩ gã là đứa trẻ khó chịu nhất mà nàng từng thấy. Sau đó, nàng nhận ra hắn ta không còn là một đứa trẻ nữa, mà là một chàng trai trẻ, đường nét của cậu ta sắc nhọn như một con cáo. Hai cánh tay gầy của cậu căng lên với những cơ bắp như dây đàn. Đôi môi của cậu ta có mùi gì đó khi cậu ta hút mật từ cây hoa kim ngân và liếc nhìn đều cáng về phía Prudence.

“Không cần thiết, Jamie”, Kirkpatrick nói. “Cô gái bị mù.”

“Mù” gã khổng lồ lặp lại.

“Mù?” Prudence lặp lại.

Kirkpatrick kẹp nàng chặt hơn. Nàng nheo mắt biết ơn.

“Cậu nghe rồi đấy,” anh nói. “Cô ấy bị mù. Cô ấy không thể thấy gì ngoài một chút ánh sáng và những hình thù. Đó là lý do vì sao hôm qua cô ta rơi xuống ngọn đồi.”

Jamie bóp nát bông hoa trong nắm tay đầy tàn nhang của hắn. “Và cô ta đan’ làm gì trên ngọn đồi đó? Hái hoa cúc?”

Trước khi Kirkpatrick có thể trả lời, Prudence nói, “Tôi có một chuyến dã ngoại.”

Trán của Tiny nhăn lại trong một cái cau mày như sấm. Hắn khoanh cánh tay to như thân cây bạch dương trước ngực. “Quá ẩm ướt cho một chuyến dã ngoại, không phải sao?”

Kirkpatrick giật tóc nàng cảnh báo. Nàng lờ anh đi. “Không phải vào buổi sớm. Anh thấy đấy, tôi bị lạc hàng giờ đồng hồ cho đến khi chủ đất của các anh đã rất tử tế khi giải cứu tôi và mang tôi đến đây... lâu đài của ngài ấy” nàng chớp mắt nhìn một bàn chân thò xuống và 3 bàn chân từ nơi nào đó bắt nguồn giọng nói ầm ầm.

“Chủ đất của chúng tôi?” Jamie cười chế giễu.

“Lâu đài của ngài ấy?” Tiny lặp lại.

Prudence cảm nhận xung quanh sàn nhà, cau mày khi một mảnh dằm dằm vào ngón tay cái của nàng. “Tôi tốt nhất nên thu dọn đồ đạc của mình. Chủ đất Kirkpatrick nói một trong những người hầu của ngài sẽ rất tử tế khi hộ tống tôi đến con đường nơi tôi có thể chờ 1 chiếc xe đưa

mình về nhà.”

“Bây giờ?” Tiny cau mày. “Chủ đất của chúng tôi có một tâm hồn tinh khiết nhất của sự rộng lượng.”

Sebastian nhếch mép cười. “Họ đều nói vậy.”

Prudence đứng lên. Jamie nhảy qua bậc cửa sổ vào trong ngôi nhà gỗ. Hàm của Sebastian siết chặt, nhưng anh từ chối để cái cơ giết của lông mày phản bội mình. Anh biết họ không bị thuyết phục về sự vô hại của nàng. Anh cầu mong với Chúa nàng nhận ra điều đó. Anh khoanh tay trước ngực để che đi cái nắm tay siết chặt của mình.

Prudence đã tiến một bước thăm dò về phía trước, cánh tay đưa ra để dò dẫm trong không khí. Cẩn thận không tạo ra tiếng động, Tiny đẩy nhẹ một chiếc ghế vào đường đi của nàng. Sebastian nao núng khi ống chân nàng dẫm sầm vào nó.

“Xin lỗi, thưa ngài,” nàng nói.

Nàng cảm thấy việc đi quanh bàn với những quả dấm đầy thuyết phục ngày càng lớn dần lên. Chỉ khi tay nàng chạm đến lưng ghế, Jamie chụp lấy áo choàng của nàng và giơ nó lên cao. Chiếc kẹp tóc bằng bạc rơi leng keng xuống sàn. Cậu ta nhặt lên, giật đứt viên ngọc trai, sau đó giấu nó giữa đôi môi của mình.

Prudence chạm vào thanh ngang của lưng ghế, cau mày với sự bối rối lớn. “Tôi chắc đây là nơi tôi mắc áo choàng để hong khô nó.”

Jamie ném chiếc áo choàng nhung vào mặt nàng. “Đây này. Chắc nó bị rơi.”

“Cảm ơn”, nàng nói, giọng nói bị bóp nghẹt.

Nàng kéo áo choàng qua đầu. Tất cả ba người đàn ông nhìn nàng say sưa khi nàng gài nút áo che thân trên và mang đôi giày ẩm ướt vào.

Thẳng người lên, nàng siết chặt tay lại với nhau. Tâm trạng của Sebastian chìm xuống khi anh nhận ra nàng đang chờ đợi điều gì. Giá như chỉ có con mèo khó tính đi lang thang và dụi đầu vào mắt cá chân nàng. Tiny phát hiện ra con mèo cùng lúc với Sebastian. Nó thu mình lại sau một trong những chân bàn, cái đuôi đầy lông run rẩy khi đôi ủng của Tiny bất ngờ dẫm lên.

Tiny cúi xuống và nhấc con vật lên trong lòng bàn tay. Hẳn giơ nó lên ngang tầm mắt, nhìn chăm chú vào bộ râu bất mãn của nó.

Prudence nhắm chặt mắt, chống lại những giọt nước mắt rơi xuống. Nàng không dám phản đối hay làm lộ ra việc nàng biết hẳn đang giữ Sebastian. Hẳn có thể dễ dàng chụp cổ của con vật giữa hai ngón tay.

Tiếng ầm ầm lấp đầy ngôi nhà. nàng mở mắt ra. Ban đầu, nàng nghĩ rằng người đàn ông lớn đang gầm gừ với con mèo của nàng, sau đó, nàng thoáng nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của Kirkpatrick. Tiny đang âu yếm con mèo.

Hắn cọ xát bụng con mèo con vào mặt mình, mắt hẳn nheo lại hạnh phúc. “Tôi yêu mèo. Mẹ tôi

luôn để nó nằm cạnh lò sưởi.”

“Tôi cũng yêu nó”, Jamie nói. “Khi không có gì to hơn để ăn.”

Prudence rùng mình.

“Con vật bé nhỏ này có tên chứ, cô gái?” Tiny hỏi nàng.

“Sebastian”.

Jamie khịt mũi. “Đó là một cái tên ngớ ngẩn.”

Sebastian nhăn mặt. “Đưa con mèo cho cô ấy, Tiny. Jamie, dẫn cô ấy đến con đường. Đưa cô ấy thẳng đến đường. Sau đó quay thẳng lại đây. Cậu hiểu không?”

Jamie cười chiếc mũ kì quái với một cái cúi chào chế nhạo. “Tôi không ngớ ngẩn, thưa chủ đất.”

Tiny nhét con mèo con vào cánh tay Prudence.

“Cảm ơn ông rất nhiều, ông Tiny.”

Prudence có một cơ hội cuối cùng. Nàng đi dọc theo tường cho đến khi ngón chân nàng chạm vào tấm đệm rơm của Sebastian. Nàng quỳ xuống bên cạnh anh, bối rối khi ý thức được hai cặp mắt tẻ nhạt nhìn vào lưng nàng. Cái nhìn trống rỗng của nàng đã cho nàng cơ hội hoàn hảo để quan sát anh. Nàng không cần quan sát anh. Bộ nhớ của nàng đã hoàn toàn khắc ghi hình ảnh gương mặt anh. Nàng sẽ nhìn thấy nó vào mỗi buổi sáng khi nàng thức dậy và mỗi tối, khi nàng nhắm mắt lại. Ánh sáng mặt trời cho thấy những vết chân chim nhỏ, nhưng không đánh cắp thứ gì từ vẻ đẹp trai của anh. Nàng chạm vào má anh, ghi nhớ đường nét của nó vào bộ nhớ của mình.

“Cảm ơn lòng tốt của ngài, thưa ngài. Tôi sẽ không bao giờ quên.”

Anh siết chặt tay nàng nhanh chóng. “Sẽ không đâu.”

Nàng quay đi trước khi anh có thể nhìn thấy những giọt nước mắt trong mắt nàng. Jamie đề nghị nàng giữ lấy cánh tay cậu. Nàng đứng đó một cách ngu ngốc, lờ đi cho đến khi cậu ta luồn cánh tay vào tay nàng.

“Cô đã bao giờ nghe kể câu chuyện cười về cô gái điếm bị mù và chàng thủy thủ không tay chưa?”, cậu hỏi khi dẫn nàng ra cửa.

Sebastian nhìn nàng bước đi với cảm giác chiến thắng. Sau đó ô cửa trống rỗng. Mặt trời mất đi vẻ lấp lánh vốn có của nó, biến xung quanh thành một không gian tối tăm vào giữa buổi sáng. Anh nhăn nhó, làm rõ hơn những nét hằn đăm chiêu xung quanh miệng.

Tiny tựa hông mình trên bàn. Miếng gỗ kê cột ket dưới trọng lượng của hắn. “Tôi lo cho cậu đấy, người anh em, khi tôi kiểm tra cây sồi già để tìm manh mối, nhưng không thấy gì. Tôi nghĩ cảnh sát đã bắt cậu đi.”

Sebastian từ chối cái nhìn đánh giá của người đàn ông khác Tiny hiểu anh nhiều hơn bất cứ ai.

Họ đã chạy trên những vùng đồng hoang cùng nhau khi còn là những đứa trẻ. Tiny là người duy nhất có can đảm đặt mình giữa Sebastian và nắm đấm của cha anh. Nó đã khiến hấn mất hai cái răng và giành được lòng trung thành kiên định của Sebastian.

“Cậu biết D'Artan sẽ không thích việc này chút nào,” Tiny tiếp tục. “Nếu cô ta nói ra, thì lần này sẽ là cái cổ của cậu hoặc ông ấy”.

Sebastian cảm thấy chiếc mặt nạ lạnh lẽo rơi khỏi mặt anh, chiếc mặt nạ của khuôn mặt cha anh, sự tàn bạo vui vẻ mà anh đã luôn luôn mong muốn phá vỡ nó. “Không, Tiny. Nếu cô ấy nói ra chuyện này, thì sẽ là cái cổ của cô ta.”

Tiny lắc đầu mệt mỏi và băng qua căn nhà ngồi xổm xuống bên cạnh anh. Ánh sáng mặt trời biến thành màu bạc khi hấn thả chiếc kẹp tóc vào lòng Sebastian. “Tốt nhất cậu nên giữ nó. Đây là dành cho tất cả cậu đã để lộ cho công việc tối qua.”

Sebastian chờ cho đến khi Tiny đi cắt một thanh nẹp trước khi thu nhặt những mảnh kẹp tóc. Anh cầm chúng một cách tôn kính, như thể thứ bị gãy này với một điều gì đó còn quý giá hơn những viên ngọc trai rất nhiều.

Jamie là sinh vật khó chịu nhất Prudence từng gặp. Nàng đang nhức nhối với những suy nghĩ của chính mình, còn hấn thì cứ huyền thuyên một cách vô tình những chuyện đùa thích hợp với nhà chứa hơn là một người đồng hành của quý cô. Nàng trách xa cậu ta ra khi cậu dừng lại gãi đũng quần và nhổ nước bọt. Ngay khi họ đến con đường, cậu ta kéo nàng vào một bụi cây mâm xôi ẩm ướt, hai hang thỏ, và một thân cây. Cẳng chân của nàng, nàng biết, sẽ bị bầm tím vào ngày mai, và làn da mềm mại của nàng sẽ bị ngứa ngáy vì độc của cây sơn (sumac).

Jamie nhìn con đường vắng vẻ, gãi đầu. Prudence lùi lại, sợ hãi thứ gì đó có thể nhảy ra bất ngờ.

“Tôi ghét phải để cô lại đây một mình”, cậu nói. “Cô có thể bị cướp tấn công. Cô biết những tên cướp là như thế nào rồi đấy. Chúng thích những cô gái mù “ cậu ta liếc mắt đều cáng với nàng. “Những cô gái mù không thể tiết lộ chuyện ấy.”

“Tôi sẽ ổn thôi. Nếu anh có thể giúp tôi ngồi xuống một bên đường, tôi chắc sẽ có ai đó đi ngang sớm thôi.”

Nàng chống lại thôi thúc muốn đã cậu ta khi cậu ta dẫn nàng đến giữa đường và đẩy nàng ngồi xuống. “Ở đây, quý cô. Ngồi ngay ở đây giữa một thảm hoa dại. Không dễ chịu sao?” cái mũi của cậu nhăn lại. “Ngủ thử xem.”

Prudence không thể ngủ thấy mùi gì. Con đường lầy lội bám vào váy nàng. Cậu ta chắc phải nghĩ rằng nàng bị mù và ngu ngốc, nàng nghĩ. Nàng mỉm cười rạng rỡ với cái cây gần nhất. “Cảm ơn anh. Anh là một quý ông thực sự.”

Hấn đi vòng tròn quanh nàng đến khi đứng sau lưng nàng “Tôi đi đây. Ngày tốt lành.” Hấn chạy tại chỗ một lúc, sau đó dừng lại hoàn toàn im lặng, kiểm soát hơi thở.

Prudence bắt đầu ngân nga nhẹ nhàng, như bất kỳ phụ nữ nhã nhặn nào bị bỏ lại giữa những hàng hoa để chờ chiếc xe tiếp theo. Sau ba đoạn thơ của “Shepherd của tôi là một quý ngài đang sống” Jamie thở dài trong thất bại và tan vào rừng. Prudence không chuyển động. Mặt trời buổi sáng đang dần về trưa.

Cuối cùng, nàng lên nhìn sau lưng mình. Ánh sáng mặt trời lấp lánh trên những tán lá bóng mượt. Tiếng hót của những con chim sơn ca phá vỡ sự tĩnh lặng của khu rừng. Nàng không nhìn thấy hay nghe thấy gì, nàng nâng váy lên và chạy trốn về phía bãi cỏ.

Một đầu tóc tai rối bù vut ra từ phía sau cây sồi. Đôi mắt màu nâu lục nhạt thu hẹp lại, và Jamie lăm lăm một mình khi Prudence leo qua một hàng rào, chiếc váy lăm bụn của nàng có một vệt màu tím và một khoảng lăm chấm những cây hoa lương vàng.

Cậu véo mạnh tay mình và cười như nắc nẻ. “Một cô gái mù chết tiệt vô cùng nhanh nhẹn, anh không nói vậy chứ, Kirkpatrick, chàng trai của tôi?”

Cậu chạy nhanh về phía ngôi nhà gỗ, nhảy qua những tảng đá và né những cái cây như một chàng trai cao nguyên điên cuồng.

Prudence nhìn qua cửa sổ cuối hành lang tầng trên, hạnh phúc với giàn mắt cáo bằng sắt và điều chỉnh khung kính trượt của cửa sổ mà bà cô nàng đã chọn trong quá trình tu sửa liên tục của bà. Cửa sổ riêng của Prudence đã được chốt lại. Nàng cởi giày ra và nhón chân trên sàn gỗ. Bước chân rõ ràng vọng lại trên sàn gỗ bóng loáng. Nàng điên cuồng nhìn quanh. Không phải ở ô cửa hay góc tường trong tầm nhìn. Nàng ép mình vào tường như thể bằng cách nào đó có thể biến mất vào giấy dán tường. Cá vàng, ông quản gia già, tới lui ở một góc, mút mút âm ỉ bằng gò má hóp của mình.

Ông băng qua nàng mà không nhìn lại. “Chào buổi sáng, cô Prudence. Cô của cô đã nói là bà sẽ đến London trong 2 tuần. Bà ấy tin rằng cô sẽ làm cho bà ấy vui vẻ.”

Prudence nhìn chằm chằm phía sau lưng cứng nhắc của ông, mắt nàng mở to, sau đó nhìn xuống. Chiếc váy rách rưới dính đầy bụn của nàng, mắt cá chân trầy xước, và các nút áo rơi ra khỏi những sợi chỉ lỏng lẻo. Một lọn tóc lộn xộn sắp rơi xuống trước mặt nàng.

Vai nàng sụp xuống. Nàng vừa có một cuộc phiêu lưu phi thường nhất trong đời và không chỉ một linh hồn đã rời khỏi nàng.

Nàng bước vào căn phòng nhỏ của mình, không để lo lắng làm phiền bước chân nàng nữa. Sự im lặng khủng khiếp của ngôi nhà đóng lại quanh nàng. Nàng đã thả con mèo vào khu vườn thảo mộc có tường bao quanh, nhưng bây giờ nàng ước gì mình đã mang nó theo. Hy vọng việc tắm táp nhẹ nhàng sẽ nâng cao tinh thần mình, nàng rung chuông gọi người hầu. Sự giam cầm ảm áp của chiếc giường già ngoại trông thật hấp dẫn. Nó đơn giản đủ để chữa chứng đau đầu và dành phần còn lại của buổi chiều ở đó. Chúa biết cô nàng thường xuyên làm vậy. Nhưng bà cô nàng không phải lúc nào cũng một mình khi bà làm điều này.

Với suy nghĩ đó, nỗi đau bùng cháy trong người Prudence, nó mạnh như cơn đau thể xác. Nàng quay lại quá nhanh, quét qua bức tượng nữ thần Diana bằng sứ từ bàn trang điểm của nàng. Bức tượng vỡ tan tành trên sàn nhà, chỉ để lại một vòng tròn lõm chồm khiến trách nàng vì tính cách đặc trưng của nàng.

Hai người hầu đã kéo chiếc bồn tắm bằng thiếc vào. Họ quét dọn bức tượng Diana và mang quần áo mà Prudence bảo họ đốt đi và không để lộ quá nhiều bất kì sự tỏ mò nào.

Sau khi tắm xong, Prudence mặc một cái áo choàng rộng bằng vải lanh và ngồi vào bàn trang điểm. Nàng kéo tóc ra khỏi mặt và buộc thành một búi giản dị. Không một lọn tóc ẩm ướt nào được phép rơi ra. Nàng buộc chúng sau gáy, kẹp chúng cẩn thận bằng kẹp tóc. Mái tóc thật

nặng nề, nặng nề. Một mái tóc không thể chịu được. Không được rắc phấn. Nó sẽ không xoắn nếu không làm nóng. Đã bao nhiêu lần bà cô nàng đề nghị nàng cắt nó đi và mua một bộ tóc giả thời trang? Nếu nàng từ chối, điều tốt nhất nàng thể chính là nó thẳng và dày vì thế không ai nhận thấy nó bất trị như thế nào.

Em không cần thơ, Prudence. Em là thơ.

Âm r trong cổ khăn khăn ám ảnh nàng. Nàng ấn những ngón tay vào trán như thể bằng cách đó nàng có thể ngăn lại tiếng vọng của nó. Tên cướp đã giấu mặt trong mái tóc của nàng. Hơi thở ấm áp, ngọt ngào của anh ta đã khuấy động những cơn sóng mạnh mẽ. Anh ta đã nhìn sâu vào mắt nàng và hỏi liệu anh có thể chạm vào nàng không. Nàng kẹp mạnh chiếc kẹp khác vào tóc, tận hưởng sự mất tập trung của nỗi đau.

Nàng mở chiếc hộp bằng gỗ cây anh đào và lấy ra một cặp kính nặng nề, sau đó đặt chúng lên chiếc mũi thon thả của mình. Cha nàng đã dành thời gian phát minh của ông để làm cho cặp kính của nàng thời trang hơn.

Ngẩng đầu lên, Prudence đối mặt với hình ảnh phản chiếu của mình. Cô gái bốc đồng, đã trải qua một đêm trong vòng tay của tên cướp đã biến mất. Vị trí của nàng bây giờ là một cô gái đơn giản có những đặc điểm quá đằm đậm không thể cho là khác biệt với sự xấu xí. Prudence Walker. Prudence đơn giản, một đứa con gái hiếu thảo, một cô cháu gái nhạy cảm. Tròng kính dày giấu đi đôi mắt nàng. Ngay cả khi mười một tuổi, nàng cũng không đủ can đảm để giải thích cho cha rằng một cuộc sống mờ nhạt đôi khi còn tốt hơn là rõ ràng.

Tấm gương đứng trước nàng và hình ảnh phản chiếu của nàng mơ hồ như đôi mắt màu xám màu của ánh sáng mặt trời trên thanh kiếm thép.

Chương 4

Ô kính cửa sổ đã bóp méo thế giới thành những viên kim cương màu xanh lấp lánh. Sebastian nghe tiếng mở và đóng cửa phía sau anh. Trước khi quay lại, anh chuyển trọng lượng của mình để che giấu việc mình tựa quá nhiều vào chiếc gậy.

Tầm thẳm Ba Tư bị ép chặt dưới những bước đi của D'Artan. Ông đã ngồi xuống sau chiếc bàn gỗ cây hồ đào khi Sebastian đối mặt với ông. Người đàn ông lớn tuổi hơn dựa lưng vào ghế và để những ngón tay xương xẩu dưới cằm ông. Một nụ cười khó hiểu hiện chạm lên đôi môi mỏng của ông. Ông đã không mời Sebastian ngồi. Sự trầm tư là không hoàn toàn trống rỗng ngoại trừ cái ghế và cái bàn trông như ngai vàng của D'Artan. Sebastian biết D'Artan đang làm gì. Ông sẽ duy trì sự im lặng khó hiểu của mình cho đến khi Sebastian bắt đầu lảm nhảm. Sebastian đã xác định rằng sẽ không để ông hài lòng. Anh nắm chặt tay nắm bằng vàng của chiếc gậy.

D'Artan, tuy nhiên, hiểu Sebastian rất rõ, không nhiều hơn, Sebastian hiểu ông. Những cử động co giật mờ nhạt của các ngón tay Sebastian chỉ làm nụ cười ông rõ hơn.

Chất giọng Pháp ngọt ngào của ông tràn vào Sebastian một cách êm ả như chiếc mũ phủ bạc đội trên đầu ông. “Vết thương của cậu thế nào? Có gây rắc rối cho cậu không?”

“Không. Nó gần như đã lành.”

Sebastian đang nói dối. Trước một cơn mưa lớn, nhịp đập rộn ràng của mắt cá chân có thể làm anh chảy nước mắt. Anh vẫn thức dậy, run rẩy và mồ hôi ướt đầm từ cơn ác mộng của buổi sáng đầy nắng khi Tiny nấn lại xương. Thuốc phiện Tiny buộc anh hút đã làm mờ đi cơn đau, nhưng không phải là bộ nhớ. Nó cũng không làm mờ đi kí ức về giọng nói của nàng, mềm mại và quyến rũ như nhung đã nghiền nát những giấc ngủ ngắn của anh. Sebastian không quan tâm để nói về chuyện đêm đó. Anh không muốn những lời chế nhạo của D'Artan trôi nổi.

Anh gõ nhẹ cây gậy lên thảm. “Thật là một nơi lẩn trốn tao nhã.”

D'Artan cong mày. “Ngài Campbell đủ tử tế để chấp nhận cho ta sử dụng một bất động sản ở miền quê của ông ấy trong khi ông ấy sống ở thành phố.”

“Vẫn còn yêu quý Endinburgh à? Đùa giỡn với những đồng cảm mà ngài Campbell dành cho những người Pháp thăm thương di cư, bỏ trốn khỏi sự sợ hãi cuộc lật đổ?”

“Người Anh nổi tiếng vì thiếu trí tưởng tượng ngoại trừ khi nói đến da mặt dày của họ. Họ nhìn thấy trong ta số phận của họ cuộc cách mạng qua các nguồn tin” D'Artan mở nút một chai rượu và đổ đầy hai ly Scotch. Ông đưa cho Sebastian. “Đó là một trong những lý do ta gọi cậu đến đây. Sự ngưỡng mộ của ngài Campbell cuối cùng đã lên đến đỉnh điểm trong một điều gì đó chắc chắn hơn. Ta sẽ đến London ngày mai cho một cuộc gặp với nhà vua. Ta được chọn vào Hạ nghị viện Anh và khoản trợ cấp hàng năm khá lớn là 5.000 bảng.”

Sebastian lặng người. Whisky đốt cháy cổ họng anh khi anh quay đầu lại và cười. “Vua George chắc phải đang mất trí một lần nữa. Vua và Ngài Campbell sẽ phản ứng lại thế nào nếu họ biết họ đang nuôi dưỡng không phải là một người di cư mà là một kẻ lật đổ, và khoản trợ cấp khá

lớn của ông sẽ được gửi đến Paris để mua thuốc súng và vũ khí?”

D'Artan nhún vai. “Không có thuốc súng. Không có cuộc lật đổ nào hết.”

“Không có cuộc lật đổ nào. Không có cuộc chiến nào với Anh. Cháu nghi ngờ là nhà vua sẽ rất hiếu khách khi ông ấy phát hiện ra đất nước bị bắn thủng bởi những thùng vũ khí.”

“Sự lan truyền về một trật tự mới là không thể tránh khỏi.” D'Artan nâng ly của mình lên. “Tất cả đều vì vinh quang của nước Pháp.”

Sebastian nâng ly lên. “Tất cả vì vinh quang của D'Artan. Tham vọng của ông cao cỡ nào? Lẽ nào là người lãnh đạo công dân Anh?” Anh lau miệng bằng lưng bàn tay trong một cử chỉ thô kệch mà anh biết D'Artan ghét.

D'Artan gõ nhịp những móng tay dài trên bàn làm việc, chú ý đến cây gậy của Sebastian với sự chán ghét. “Thật không may, vụ tai nạn này của cậu. Nhưng không may như khi mất đi sự thận trọng? Chàng trai của cậu đã kể cho ta về một cô tiểu thư trẻ không quen.”

Tên Tiny chết tiệt, Sebastian nghĩ. Anh được bảo vệ như một con chó sói cái bảo vệ con của nó. Anh chuẩn bị tinh thần cho tai họa mà anh nghĩ nó đang đến.

“Ta chưa bao giờ khó chịu với những mối quan hệ của cậu”, D'Artan tiếp tục “nhưng cậu không nghĩ là sẽ không khôn ngoan khi để lộ khuôn mặt mình cho những mối quan hệ bốc đồng như ‘tình yêu’ sao?” Sự chỉ trích vương trong giọng nói của ông, nhưng không làm thay đổi biểu hiện của ông. Sebastian luôn luôn nghĩ rằng khuôn mặt D'Artan's không có nếp nhăn một cách kì lạ đối với một người đàn ông ở độ tuổi như ông. “Có phải cậu chưa nói với ta chiếc mặt nạ làm tăng thêm sự nguy hiểm và gần với khoảng thời gian lãng mạn... của cậu?”

Sebastian tự hỏi anh đã bao giờ thực sự nói những điều nhảm tâm chưa. Anh phải cảm thấy tự mãn sau gặp gỡ Devony Blake. “Cháu đã không chọn để lộ bản thân mình. Mặt nạ của cháu bị rơi. Còn về cô gái, cô ấy không phải là mối quan hệ bốc đồng hay ánh sáng tình yêu gì của cháu hết.”

D'Artan hắng giọng. “Điều đó thậm chí còn hơn cả không may. Cậu nên nài nỉ cô ta làm việc đó. Một sự đe dọa của vụ bê bối có thể làm cô ta im lặng một cách hiệu quả.”

“Cháu không nhớ cưỡng bức là một trong những nhiệm vụ của tôi”.

D'Artan nhún vai như chỉ có người Pháp mới có thể. “Tại sao phải xem xét nó như một nhiệm vụ? Hãy xem nó như một đặc ân của tình thế đó.”

Sebastian quay trở lại cửa sổ, cần một chút thời gian để tránh xa đôi mắt sắt đá ấy đi và giữ nhịp thở anh đều đặn. Tấm gỗ sồi đen của căn phòng hấp thụ cả ánh sáng mặt trời và không khí. Anh mở chốt cửa sổ và đẩy nó mở ra. Một cơn gió nhẹ thoáng qua, mang theo hương thơm của cây kim ngân hoa và sự ấm áp trên choker của ngày hè hoàn hảo. Một khía cạnh bất ngờ của niềm khao khát siết chặt cổ họng Sebastian.

Anh đặt nắm tay lên bậc cửa sổ. “Nếu ông đã được thông báo về việc đó, chắc ông cũng biết cô gái ông đang nói tới bị mù.”

D'Artan khịt mũi lịch sự. “Cô ta hơi khác với một người bán bút dạo bình thường, phải không?”

Sebastian quay ngoắt lại. “Rắc rối đã kết thúc. Cháu sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa. Cô ấy có vấn đề gì sao?”

“Cô ta không phải là vấn đề.” D'Artan đập bàn, cho phép cơn giận của Sebastian đổ thêm dầu vào lửa giận của ông. “Nhưng cậu là vấn đề. Cậu quan trọng với nước Pháp và cậu quan trọng với ta. Vì Sebastian Kerr, cậu có thể đánh giá sự hỗ trợ dành cho chính phủ Pháp mới trong giới thượng lưu của xã hội London và Edinburgh,”

“Ta đang muốn nói với cậu về điều đó. Ta không cho rằng miếng ngon ta mang đến cho cậu về bài phát biểu của những hầu tước yêu hòa bình chống lại quốc hội Pháp bằng một điều gì đó với tai nạn xe ngựa không may của cậu trong công viên.”

D'Artan lắc đầu buồn bã. “Thật tiếc cho đôi chân của cậu. Họ nói cậu có thể đi lại vào một ngày nào đó. Nhưng ta không gọi cậu đến đây để thảo luận về bàn tay hung bạo của những tay hầu tước với con ngựa của bọn chúng.” Ông đứng lên và đi tới đi lui phía sau bàn làm việc, hai tay khóa nhẹ sau lưng. “Ta đã cho phép cậu thực hiện niềm đam mê nho nhỏ trong việc cướp bóc, nhưng ta sẽ không đặt vị trí mới và ảnh hưởng của nó sẽ mang lại rủi ro. Cậu đã trở nên quá tự mãn. Cậu đang trở thành một huyền thoại dọc theo biên giới! Họ đang sáng tác những bản ballad về cuộc phiêu lưu của một tên cướp đường táo bạo. Những viên chức ăn nói quanh co người Anh đang bắt đầu ghen tị với cậu rồi đấy. Cậu nghĩ những bà vợ của họ mơ đến ai khi...”

“Đủ rồi!” Sebastian gầm lên.

D'Artan nhận ra sự thay đổi của Sebastian từ tiếng Pháp chuyển sang tiếng Anh với một nụ cười đau đớn.

“Ông quan tâm để nhớ đến “niềm đam mê cướp bóc nho nhỏ” của cháu đã làm đầy cái kho bạc nhà ông với vàng trước khi Ngài Campbell chấp nhận cho ông yết kiến. Ông nghĩ ai đang trả tiền cho tất cả những khẩu pháo và súng lục quý giá ông buôn lậu sang Pháp?” Âm r trong cổ của Sebastian càng nặng hơn. “Hãy quên cô gái đó đi. Cô ấy mặc chiếc váy đã lỗi thời ít nhất 2 năm đấy. Cô ấy có thể là một người hầu riêng nghèo khổ của ai đó. Cháu nghi ngờ việc cô ấy ở cùng một tầng lớp xã hội như mình.”

“Có thể cậu nói đúng,” D'Artan nói với sự bình tĩnh dữ dội. “Tuy nhiên, có quá nhiều rủi ro. Nếu cậu bị bắt, ta không thể nỗ lực nhiều để lần ra tên cậu. Và mọi việc sẽ trở nên vô ích” Anh thụt lại vào chiếc ghế và sắp xếp lại các giấy tờ trên bàn làm việc của mình, như thể chúng là mối quan trọng hàng đầu. “Trước khi ta trở về từ London vào tháng Tám, ta muốn cô ta đã được giải quyết xong. Thứ gì đó đơn giản. Một cú ngã ngựa. Một tai nạn săn bắn. Cậu biết làm thế nào để sắp xếp một điều như vậy mà, đúng không?”

Sebastian quay lại và dò dẫm tìm cạnh cửa sổ như một người mù. Màu xanh lá cây của bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận chế nhạo anh. Tại sao những tầng lớp quý tộc đã xác định rằng phải tạo ra một nước Anh thu nhỏ bất cứ nơi nào họ đến, anh tự hỏi, cắt tỉa và giấu đi tất cả dấu vết của vùng hoang dã và cao quý là Scotland? Anh khát khao những đỉnh núi Ben Nevis đầy tuyết, những bãi hoang màu tím hoang dã của Strathnaver.

Mối quan tâm mới kéo căng hàm anh. D'Artan không biết điều đó, nhưng khi ông trở về từ London, Sebastian sẽ bị mắc kẹt mãi mãi trong một nhà tù của hàng rào phòng hộ bao quanh và đài phun nước bằng đá cẩm thạch. Dù vậy, nó sẽ là một cái bẫy do chính anh lựa chọn, và anh sẽ là người đàn ông tự do như D'Artan cho suốt phần đời còn lại.

Những lời nói của Prudence vang lên trong đầu anh trong nhạc điệu êm tai của một thiên thần đang khiển trách. Cướp bóc là một công việc nguy hiểm. Nguy hiểm cho linh hồn anh cũng như cái cổ của anh. Có lẽ không là quá muộn để thoát khỏi với một mảnh linh hồn của mình, trước khi anh trở thành người đàn ông giết chết ánh sáng trong đôi mắt màu thạch anh tím vì lợi ích của sự tham lam và chính trị.

D'Artan đứng dậy và tiến về phía anh. “Nếu cậu từ chối bảo vệ mình, ta buộc phải gửi một trong những người đàn ông khác của ta để lần theo dấu vết cô ta. Ta không tin họ có sự mạnh mẽ như cậu, ngoại trừ việc không gây đau đớn, và tỷ lệ chính xác. Ta ghét sự hỗn loạn.”

Sebastian không che giấu sự khinh miệt của mình trong giọng nói. “Điều đó không cần thiết. Nếu cháu gặp lại cô ấy một lần nữa, điều mà cháu không tin sẽ xảy ra, cháu sẽ tự lo cho tình trạng của mình.”

D'Artan vỗ vỗ trau mền vào vai anh. “Tốt lắm, chàng trai. Cậu có sự tin cậy trong dòng máu Pháp của mình. Mẹ cậu sẽ rất tự hào về cậu.”

“Cháu nghĩ là không, ông nội. Cháu tin rằng là cha cháu sẽ tự hào về cháu.”

Sebastian nhún vai để tay người đàn ông trượt xuống và sai bước ra khỏi phòng, xoay nhanh cây gậy như thể nó chỉ là một vật trang trí. D'Artan nhìn qua cửa sổ khi cháu nội ông băng qua bãi cỏ, ánh mắt ông u ám và trầm tư.

[img]***/[img]

Một tiếng thét giận dữ phá tan sự yên tĩnh. Cột sống của Prudence trở nên cứng nhắc. Cuốn sách của nàng trượt xuống từ đùi.

“Prudence” Tiếng kêu the thé được theo sau bởi một tiếng thét. “Prudence! Đến mang con quái vật này ra khỏi bộ tóc giả của ta ngay!”

Mắt Prudence mở to sau cặp kính của nàng. “Sebastian,” nàng thở.

Nàng nhảy ra khỏi ghế và ném mình xuống hành lang về phía phòng ngủ cô Tricia của nàng, váy kéo cao. Trước khi nàng có thể đến được cánh cửa, con mèo con đang ở góc phòng, bộ tóc giả kẹp giữa hai hàm răng của nó. Khi bàn chân vấp phải sàn gỗ bôi sáp, nó bị trượt chân. Móng vuốt của nó bắn ra trong một nỗ lực vô ích để làm chậm bước trượt của mình, làm trầy xước những họa tiết cầu kỳ. Nó đâm sầm vào bức tường đối diện trong một vụ nổ bột, sau đó ngồi đó, lắc đầu và bộ tóc giả cho đến khi không thể phân biệt chúng. Prudence tóm lấy nó, tách tóc giả ra khỏi con mèo con chỉ khi bà cô nàng ném mình ra khỏi phòng ngủ trong bộ váy lụa xốc xếch của sự báo thù.

Tricia chỉ một bàn tay run rẩy vào Sebastian. “Con vật đó... con quái vật đó... con quái vật xấu xa đó...” Khi Sebastian liếm bột từ bàn chân của mình với một tâm hồn bị tổn thương, bà lắp bắp rời rạc. Tricia từ chối gọi con mèo bằng tên, hay thậm chí thừa nhận nó có một tên.

Thấy sự cuồng loạn của cô mình nhanh chóng tiến đến sự bất tỉnh, Prudence đưa cô nàng bộ tóc giả rồi bù.

Bà giật nó từ tay Prudence, hét một lần nữa với sự mất tinh thần. Mắt bà hẹp lại. “Ta nên để tên

quần gia ném nó làm thức ăn cho Boris trong khita ở Luân Đôn.”

Prudence đẩy con mèo ra sau lưng, chớp mắt ngây thơ. “Cô Tricia, đừng nhăn mặt. Nó sẽ hẳn rõ hơn những vết nhỏ quanh chân mày cô đấy.”

Mặt Tricia giãn ra ngay lập tức, như thể một mặt nạ sứ đã bị rơi xuống. Bà chạm vào làn da mỏng manh dưới mắt với một móng tay dài màu đỏ thẫm, trước khi thở phào nhẹ nhõm. Cái cau mày bất cần không tạo thêm nếp nhăn.

Quên mất con mèo, bà quay lại phòng ngủ. “Đến đây, Prudence. Con có thể xem ta mặc váy.”

“Con luôn mong điều đó”, Prudence nói nhẹ nhàng. Nàng hôn lên mũi con mèo nghịch ngợm trước khi thả nó ra, và theo sau cô nàng.

Căn phòng ngủ đầy mùi bột và nước hoa tử đinh hương. Những chiếc áo choàng rải rác khắp phòng như những nạn nhân bất lực của một vụ nổ khủng khiếp. Prudence rùng mình với ý nghĩ. Nàng đảo mắt qua một chiếc váy lót ren thêu từ một chiếc ghế và ngồi cạnh chân cô nàng, tựa cằm vào lòng bàn tay.

Khi nàng quan sát, Tricia đang làm mượt đôi lông mày màu nâu vàng của bà, làm chúng đậm hơn thành một đôi cánh duyên dáng. Bí quyết làm bà trông có vẻ ngạc nhiên, như ngây thơ và tự nhiên khi sử dụng mỹ phẩm một cách khéo léo. “Khuôn mặt của ta là một bức tranh sơn dầu”, bà vui mừng nói với Prudence. “Đó là trách nhiệm của ta để biến nó thành một tác phẩm nghệ thuật không thể quên được.” Prudence đồng ý nó là một tác phẩm nghệ thuật, mặc dù Tricia sử dụng sơn nhiều hơn Michelangelo (ND: ý Prudence là bà cô dùng phấn quá nhiều), nhưng nó đã được hoàn thành một cách tinh tế, nàng không bao giờ xuất hiện sặc sỡ hay trang điểm quá mức trong vòng tròn xã hội nhộn nhịp một cách thời trang.

“Con biết đấy, Prudence yêu quý của ta”, bà nói, chấm chấm đôi môi nhăn nheo với sáp môi đỏ, “đây là ngày quan trọng nhất của cuộc đời ta.”

“Con nghĩ ngày quan trọng nhất của cuộc đời cô là ngày cô kết hôn với tử tước.”

Bà cô nàng thở dài nặng nề. “Đúng rồi, Gustav tội nghiệp của ta.”

“Gustav là hoàng tử nước Đức”, Prudence nhắc nhở bà. “Bernard mới là tử tước.”

Tricia trông lúng túng trong giây lát khi bà móc một dải buộc chiếc áo cổ viền đăng-ten quanh cái cổ trắng như thạch cao của bà. Prudence tưởng tượng bà cô của nàng đang đếm những người chồng cũ trên những ngón tay mất trí.

Tricia vẫy vẫy bàn tay với một cử động nữ tính. “Gustav. Bernard. Nó có quan trọng không? Quá khứ, dù rất ngọt ngào, cũng chỉ là quá khứ. Hôm nay chúng ta chào đón vị hôn phu mới của ta đến Lindentree” Bà khum cằm của Prudence trong bàn tay trắng mềm mại của bà. “Anh ấy háo hức được gặp con. Ta đã đảm bảo với anh ấy con sẽ không phải là gánh nặng của chúng ta sau khi chúng ta kết hôn. Ta đã nói với anh ấy Gustav tội nghiệp của ta đã yêu mến con như thế nào.”

“Đó phải là Rutger tội nghiệp. Gustav đã chết khi con đến sống với cô. Và Rutger không hề thích con. Ông ta chỉ đơn giản là chịu đựng con bởi vì con giữ những sổ sách kế toán của gia đình. Bernard mới yêu quý con.”

Tricia cúi xuống. Má bà cách má Prudence vài inch. Bà xoa bóp nhẹ nhàng tay mình trên vai Prudence để đảm bảo với nàng rằng bà sẽ thích hôn nàng hơn nếu điều đó không ảnh hưởng đến lớp phấn trên mặt bà, “Ta yêu mến con. Con đáng yêu và đáng tin cậy như Boris của ta.”

Prudence cau mày. Được so sánh với con chó Đức ngu ngốc và hay chảy nước dãi là một lời khen thật may mắn.

Tricia chắc lưỡi. “Ngừng nhăn nhó đi, cháu yêu. Con không thể trẻ hơn đâu.” Tiếng nghiến răng rắc của bánh xe trên sỏi khiến bà hành động điên cuồng thích hợp hơn trong lần thứ hai đến với Chúa. “Oh, Chúa ơi, đó là anh ấy!” Bà ném chiếc khăn choàng lên lên vai. “Tại sao con không đi trang điểm đi? Và đẹp ngay cặp kính kinh khủng đó. Con không muốn ngài ấy thấy con nheo mắt như một người Trung Quốc đấy chứ” Không chờ Prudence trả lời, bà đánh một chiếc nơ hoa hồng đầy mùi nước hoa lên vạt áo trên và lướt ra khỏi phòng.

Prudence vẫn ngồi tại đó một lúc, một hàng tóc giả vô cảm nằm đó xem xét nàng. Cuối cùng nàng đứng lên, thở dài. Nàng dường như không thể giữ đi những đám mây chán nản đã bao vây nàng kể từ đêm nàng dám vượt qua biên giới Scotland. Như thế có một số biên giới trong cuộc sống của nàng đã được vượt qua. Bây giờ con đường trước nàng hiện ra lò mờ và xám ngắt và không thể chịu được lâu. Nàng nhìn ra cửa sổ, hát về những con chim sinh ba và mùi hương ám ảnh của cây kim ngân hoa quần trên giàn mắt cáo.

Bên cạnh cửa sổ, bốn thiên thần mạ vàng nắm chặt một bến tàu thủy tinh ở bàn chân mũm mĩm của mình. Khi Prudence thấy hình ảnh phản chiếu của nàng, nụ cười ngớ ngẩn của chúng chế nhạo nàng. Nàng phúi một vệt phấn khỏi chiếc váy giản dị, gắng hết sức mình để gặp người cầu hôn của cô nàng.

Trong bảy năm nàng sống tại Lindentree, Prudence đã quen với cuộc điều hành của những công tước đứng không vững và hoang tử bị phế ngôi. Tất cả họ đều chia sẻ ba đặc điểm. Là người nước ngoài, giàu có, và yếu ớt. Tricia cũng có những tiêu chuẩn riêng của bà, bà chưa bao giờ kết hôn với hai người đàn ông từ cùng một quốc gia. Bà đã tích lũy được một tài sản kha khá, cũng như các tước hiệu bá tước, nam tước và công chúa của một nước Áo nhỏ bé mà Prudence chưa bao giờ có thể xác định được vị trí trên bản đồ.

Nếu cô nàng chọn tin rằng bà đang kết hôn vì tình yêu, Prudence là ai mà khai sáng bà? Các quý ông già nua mang theo xuống mộ kí ức của những ngày hạnh phúc trong vòng tay của cô dâu trẻ xinh đẹp và say mê. Hầu hết trong số họ đều cân quá nặng để nhận ra dòng người yêu thích của Tricia. Prudence chỉ hy vọng người này có thể tự đi và không chảy nước dãi.

Nàng giấu lọn tóc đi lạc lại vào phía sau đầu vào kẹp nó chặt vào chiếc nơ và điều chỉnh cặp kính thép với một cái giật mạnh thách thức.

“Đến đây, Prudence.” Nàng nhún gối chào. “Chúng ta sẽ đi gặp người chú tương lai của con? Ta không nghi ngờ là ngài ấy sẽ yêu quý con.”

Mặt trời buổi chiều nghiêng trên bãi cỏ. Khi Prudence bước ra hiên nhà, một chiếc xe lạch cạch lẩn bánh qua, hướng về cánh cửa chuồng ngựa. Boris ngúng nguẩy xung quanh bánh xe, sủa khàn khàn. Một người đánh xe dẻo dai nghiêng chiếc mũ rộng vành của mình với nàng. Prudence nâng một bàn tay lên để che mắt khỏi ánh sáng chói của mặt trời, và nhìn xung quanh tìm kiếm cổ của nàng.

Ở chỗ rẽ của con đường dài vào nhà, Tricia và một người đàn ông đứng trong bóng râm của cây liễu. Bóng râm lổm đổm trên đôi vai rộng của ông ta. Người này chắc được bảo vệ rất tốt, Prudence trầm ngâm khi nàng cầm váy trông tay và bắt đầu băng qua bãi cỏ. Ông ta cũng không bị gù lưng. Ông ta không phải là quá cao, nhưng chiều rộng của vai có vẻ nhỏ hơn so với vẻ duyên dáng thanh nhã của Tricia. Mặc dù ông ta đứng vững với hai chân và cầm một cây gậy mảnh mai trong một tay, ông ta không hề có dấu vết gì về việc có một đôi chân vòng kiềng. Khi Prudence đến gần hơn, nàng có thể thấy ông ta không đội tóc giả. Tóc ông ta rắc bột màu xám cát và được buộc gọn gàng sau gáy.

Tiếng cười của Tricia leng keng như một chiếc chuông. Không phải đàn ông, Prudence nghĩ, kể cả người đàn ông vô tình, có thể không đánh giá cao sự quyến rũ của tiếng cười đó. Chiếc váy của Tricia lung lay trong làn gió treu chọc khi bà đặt một bàn tay trên cánh tay áo chiếc áo khoác dài của người đàn ông. Bà nghiêng mặt với ông ta, lắng nghe giọng nói thì thầm của ông ta với sự khao khát rõ ràng. Khi người đàn ông cúi xuống để chạm đôi môi mình vào môi cô nàng, Prudence trốn phía sau cái cây gần nhất, xấu hổ khi xâm phạm vào một cảnh tượng âu yếm như vậy.

Cá vàng xuất hiện từ ngôi nhà vào lúc đó, mang theo một cái khay bạc với những chiếc ly thủy tinh.

Giọng nói của Tricia vang lên. “Rượu đây rồi. Và cháu gái của em đứng phía sau cái cây đó.”

Prudence âm thầm nguyện rửa cây bạch dương ồm yếu.

“Đến đây nào, cháu yêu, Tricia tiếp tục,” và tham gia lễ kỷ niệm của chúng ta. Ta hy vọng nó sẽ là lần đầu tiên của cả 3 chúng ta. “Bà nói thêm khe khẽ với người đàn ông, “cháu gái của em khá nhút nhát. Anh phải bỏ qua cho con bé.”

Tại sao không? Prudence nghĩ, sau khi nghe cô nàng nói hoàn toàn rõ ràng. Mọi người đều yêu quý nàng. Nàng nghi ngờ việc vị hôn phu của cô nàng sẽ vui mừng trước viễn cảnh thêm gánh nặng là một cô cháu gái độc thân vào gia đình mình. Nàng rời khỏi cái cây và theo khúc quanh của con đường đầy sỏi, chống lại thôi thúc muốn kéo lê chân và đá những hòn đá giống như một đứa trẻ cứng đầu.

Cá vàng đã đi tới cây liễu khi nàng ở đó. Người lạ mặt lấy một cốc rượu từ khay và quay lại để chào đón nàng.

Đôi mắt xám gắn với những màn sương của vùng Cao nguyên Tây Bắc lấp lánh nhìn xuống nàng.

Prudence đứng như thôi miên khi anh ta cúi chào lịch sự và đưa tay nàng lên môi anh ta. Điều khủng khiếp nhất không phải là anh ta là tên cướp Kirkpatrick người Scot đáng sợ. Điều khủng khiếp nhất không phải là anh ta sẽ kết hôn với cô của nàng. Điều khủng khiếp nhất là anh ta không hề nhớ nàng.

Biểu hiện lịch sự của anh không khác nốt ruồi một cách mù quáng là mấy. Sự ngọt ngào trống rỗng trông nụ cười của anh ta còn đau đớn hơn nếu anh ta rút ra một khẩu súng và bắn chết nàng ngay tại đó.

Tricia đan một cánh tay của bà vào tay Prudence và tay kia vào tay anh. Cánh tay của Prudence thả lỏng yếu ớt khi Tricia mỉm cười với vị hôn phu. “Đó. Tôi biết hai người sẽ thích nhau mà.”

Anh lẩm bẩm câu đồng ý mập mờ và nhăm nháp ly rượu vang đỏ của mình.

“Sau tất cả,” Tricia thao thao, “sẽ là bi kịch nếu hai người tôi yêu quý nhất trên đời không yêu thương nhau.”

“Hoàn toàn khủng khiếp”, Prudence thì thầm.

Giọng nói của nàng làm đầu anh thẳng lên. Rượu nhỏ giọt xuống khóa giày của anh.

Tricia siết chặt cả 2 cánh tay họ. “Tôi biết 2 người sẽ hòa thuận rất tốt mà. Sebastian yêu quý của em và Prudence yêu quý của ta.”

Anh bắt gặp cái nhìn của nàng qua bộ tóc giả của Tricia. Khi mắt anh mở to, một cơn rung mình chạy dọc cột sống Prudence. Làm thế nào nàng có thể nhớ sự hấp dẫn kỳ lạ của đôi mắt anh mà không nhớ sự nguy hiểm ẩn sâu trong đôi mắt màu khói đó?

Chương 5

Sebastian không thể rời mắt khỏi Prudence.

“Sebastian. Sebastian, anh yêu, anh có thể đưa cho e đĩa bơ không?”

Giọng Tricia không nhiều hơn những tiếng than van của một con muỗi dai dẳng. Sebastian chuyển cho bà ta cái đĩa đựng nước sốt. Những đôi mắt tò mò trên bàn chớp mắt nhìn anh. Anh quay sự chú ý của mình trở lại Tricia và đổi đĩa nước sốt lấy đĩa bơ, mỉm cười yếu ớt.

“Tha thứ cho ta, em yêu. Chuyển đi dài đã làm ta rối trí.”

Anh cần phải cẩn thận hơn, anh nghĩ. Để không ai chú ý đến mối bận tâm mãnh liệt của anh với người đang ăn uống nghiêm trang phía bên kia bàn. Anh thầm nguyện rửa lòng hiếu khách đáng ghét của Tricia. Cô ta không những mời tên điền chủ Blake hàng xóm và đứa con gái điệu dàng của ông ta, mà còn gã cảnh sát trưởng của hạt, Sir Arlo Tugbert, để chào đón anh đến Lindentree. Nếu cháu gái của Tricia đủ can đảm để nói chuyện, gã cảnh sát trưởng sẽ có nhiều thứ để nói hơn là buổi lễ đính hôn trước khi bữa tối dai dẳng này kết thúc. Sebastian đã chọn món cá trích hun khói cho mình và tự hài lòng với bản thân bằng việc quan sát Prudence dưới hàng mi dài mà anh đã luôn ghét cay ghét đắng.

Từ mô tả của Tricia về cô cháu gái chưa kết hôn, anh hoàn toàn tin rằng mình sẽ gặp một phụ nữ xấu xí răng hô. Cái cau mày bối rối làm nhăn trán anh. Anh không thể nhìn vào nàng mà không thấy cái nhìn say mê của cô gái ướt đầm trong mưa và thở hỗn hển với nụ cười hơn là sự điềm tĩnh hoàn hảo của nàng bây giờ. Giống như đang xem một bức tranh màu nước mờ hồ với những đường khắc nghiệt ngoài trừ những nét bút chì đơn giản. Hiệu quả thật mâu thuẫn. Sebastian nắm chặt chân ly rượu mà không nhận ra.

Mỗi cử chỉ của nàng quyến rũ anh khi anh tìm kiếm dấu vết của một cô gái khác, cô gái đã ám

ảnh những giấc mơ của anh kể từ đêm tối đầy mưa đó.

Nàng ăn vói đầu cúi xuống, dường như không biết gì về tiếng cười khúc khích của cuộc nói chuyện và tiếng leng keng của đồ bạc trên đồ thủy tinh. Nàng cắt cá trích thành từng miếng nhỏ trước khi đưa những miếng hình vuông gọn gàng vào giữa đôi môi mỏng manh. Nàng ăn rất chậm, Sebastian bắt đầu đếm từng lần nhai dưới nhịp thở của mình.

Nàng dừng lại giữa những lần nhai để đẩy cặp kính nặng lên chiếc mũi thon thả của nàng. Mái tóc dày của nàng đã được búi chặt phía sau gáy, và Sebastian cảm thấy cơn giận không thể giải thích được. Điều gì đã làm nàng phải đi xung quanh như một người hầu của ai đó? Anh khát khao muốn nói lỏng mái tóc nàng, luồn tay anh vào nó và cảm thấy sự mềm mại hấp dẫn như anh nhớ.

“Hãy kể cho chúng tôi nghe về mình đi, Ngài Kerr,” tên điền chủ nói, kéo sự chú ý của Sebastian quay lại những người khách của Tricia. “Đã nghe Tricia của chúng tôi nói về ngài, có vẻ như ngài vừa là thiên thần vừa là thánh.”

Trong khóe mắt của mình, Sebastian thấy Prudence ngừng nhai. Anh buộc mình phải giữ cái nhìn vói tên điền chủ Blake và không liếc nhìn nàng. Tên điền chủ là một người đàn ông có hàm dưới rậm lông trông như thể ông ta bị nhồi vào cái cà vạt hồ cứng của mình và phát nổ. Một bộ tóc giả màu súp lơ hơi lệch trên đầu. Phần bám chặt vào những nếp nhăn sâu quanh khóe mắt ông.

“Giống như hầu hết những người đàn ông”, Sebastian nói, xoay xở để mỉm cười, “Tôi sợ tôi là kẻ tội lỗi nhiều hơn thánh. Đừng để sự ngưỡng mộ của Tricia ảnh hưởng đến ngài.”

Tricia vỗ nhẹ vào tay anh. “Đừng khiêm tốn, cậu bé ngớ ngẩn.” Bà nghiêng người về phía trước, trong sự tin quyến rũ. “Sebastian là một địa chủ của vùng cao nguyên Tây Bắc Scotland. Anh ấy có một lâu đài lông lầy ở vùng núi thuộc về gia tộc Kerr trong nhiều thế kỷ. Nó chỉ đơn giản có một tháp canh cao vút, một cái hào bao quanh, một cây cầu treo “.

“Và một vọng lâu, tôi hy vọng,” Sir Arlo nói. “Không có nhà nào hoàn chỉnh mà không có nó.” Quá táo Adam của hắn nhấp nhô khi hắn cười với lời nói đùa của chính mình.

Nụ cười của Sebastian yếu dần. Anh không thích những tên cảnh sát trưởng, và kể cả tầng lớp xã hội Anh. Anh không thể không nhận thấy thái độ sở hữu độc quyền người đàn ông trẻ cao đã kéo ghế của Prudence cho nàng, và những ánh nhìn chiếm hữu với đỉnh đầu nàng trong suốt bữa ăn tối. Sebastian cảm thấy muốn đâm gã ta với cái nĩa của mình.

Tricia mím môi trong cái bấu môi. “Tôi đang cố gắng nói với Sebastian đến lâu đài cho tuần trăng mật. Mọi người sẽ giúp tôi thuyết phục anh ấy chứ?”

Sebastian bao phủ tay cô ta bằng tay mình. Liệu cô ta cứ huyền thuyên không ngừng? Anh đã không nhận thấy tiếng lảm nhảm đầy hứng thú của xã hội London. “Hiện tại, Tricia, ta đã nói với em rằng Dunkirk đã quá cổ xưa với sự tinh tế của em. Ta đã ở nước ngoài trong nhiều năm, và có một loạt các đổi mới cần thiết tại lâu đài. Có lẽ sau này trong cuộc sống hôn nhân của chúng ta.”

Bà ta nhìn chăm chăm vào anh tôn thờ. “Em không quan tâm miễn là em đi cùng anh.”

Prudence đẩy đĩa của mình ra như thể nàng đột nhiên mất đi cảm giác ngon miệng. Đến lúc rồi,

Sebastian nghĩ. Nàng sắp tố cáo anh. Anh là một người điên khi đã ở lại để nhìn thấy nàng. Anh nên quay trở ra xe và chạy trốn.

Nàng ngẩng đầu lên. Cặp kích dày giấu đi vẻ đẹp chết người của đôi mắt nàng. “Sebastian?”, Nàng nói lạnh lùng. “Không phải là một cái tên lạ đối với một người Scotland?”

Sebastian cảm thấy hàm anh siết chặt theo ý chí. “Mẹ ta là người Pháp. Bà thích Bach.”

Prudence đùa giỡn với cặp kính của mình. “Thật may mắn khi Mozart không phải nhà soạn nhạc ưa thích của bà. Ngài có thể đã được đặt tên thành Wolfgang.”

Một cơ bắp ở quai hàm Sebastian biến dạng. Một tiếng cười e ngại thoát khỏi Sir Arlo.

Prudence tiếp tục. “Và cha ngài?”

“Một địa chủ Cao Nguyên. Giống như ta.”

Khóe miệng nàng cong lên. “Ah, một người đàn ông tuyệt vời. Ngài chắc phải rất yêu quý ông ấy.”

Chết tiệt nàng, Sebastian nghĩ. Anh muốn băng ngang qua bàn và lắc nàng cho đến khi thái độ lạnh lùng của nàng vỡ ra. “Đúng”, anh nói nhẹ nhàng.

“Tôi không thể không nhận thấy sự khập khiễng của ngài,” nàng tiếp tục. “ Gần đây Ngài bị thương à?”

Sebastian đã nhìn thấy con cho Đức với ít sự siết chặt hơn.

Tricia giải cứu anh với một tiếng chặc chặc thông cảm. “Ta sợ Sebastian của ta đang chịu đựng một vết thương chiến tranh cũ.”

Cái nhìn của Prudence không lưỡng lự trên khuôn mặt anh. “Cuộc chiến nào vậy?”

Anh có thể cảm thấy nụ cười của mình cứng lại thành một điệu bộ nhăn nhó. “Cô sẽ không muốn nghe về nó đâu. Đó là một cuộc chiến gia tộc cao nguyên “.

Nàng chớp mắt ngây thơ. “Tôi nghĩ chúng đã bị cấm kể từ cuộc nổi loạn Scotland năm '46”.

Nàng đã đẩy anh đi đủ xa. Sebastian nghiêng người về phía trước, nụ cười độc ác, âm r trong cổ của anh sắc hơn. “Không có gì ngạc nhiên khi cô đã không đọc nó trên báo. 'Đó là một việc khủng khiếp bắt đầu khi một cô gái bất cẩn không thể học cách giữ im lặng” Mắt anh lấp lánh. “Sau khi cô ta được tìm thấy đã bị siết cổ bằng tóc mình trên bãi hoang-”

Với một hơi thở hỗn hển dữ dội, Devony Blake đẩy mình ra khỏi bàn. Cô sụp đổ trên chiếc ghế thêu trong một đồng đăng-ten và ren.

Tricia đứng vụt dậy và chạy quanh bàn. “Ồ, chúng ta thật thiếu suy nghĩ. Mọi người đều biết Devony sẽ ngắt xỉu thể nào khi nhắc đến Scotland mà, và chúng tôi lại đang nói về nó.”

Prudence quay lại tiếp tục với bữa ăn của mình, gạt đi cái nhìn của Sebastian với sự bình tĩnh

làm anh tức điên lên.

Cha của Devony múc muống cá trích khác đưa vào miệng. “Con bé sẽ ổn sau vài phút. Cô sẽ không nói lỏng khăn choàng à, để con bé không bị nghẹt thở ấy mà.”

Trong khi Tricia nói lỏng chiếc khăn choàng nhỏ góm ghiếc, Sir Arlo quỳ xuống bên cạnh ghế của Devony và quạt cô bằng chiếc khăn ăn của mình.

Tên điền chủ Blake vừa nói vừa ra hiệu bằng chiếc nĩa, làm một ít cá trích bay trong không khí. (Squire Blake gestured with his fork, sending bits of herring flying) “Ngài phải tha thứ cho con gái tôi, ngài Kerr. Con bé đã có một cuộc gặp gỡ không may với một trong những đồng hương của ngài. Bị bắt cóc và cưỡng bức bởi một tên cướp người Scot vô liêm sỉ, tôi sợ. Nó sẽ không bao giờ giống như trước đây nữa.”

Hàng lông mi dài của Devony rung rinh.

Sir Arlo vỗ nhẹ vào cổ tay cô. “Đó là tên Kirkpatrick đáng nguyên rủa. Tôi cho là sự bỉ ổi của hắn ta đã lan ra khắp Tây Nguyên.”

Sebastian nâng ly lên để che miệng mình. “Tôi đã nghe nói về hắn ta.”

Sir Arlo khịt mũi tức giận. “Con quái vật trơ tráo đáng nguyên rủa đó nghĩ rằng hắn có thể cướp của người tốt và cưỡng bức những cô gái trẻ vô tội.”

Sebastian ghét phải làm vỡ mộng tên cảnh sát đạo đức này, nhưng Devony Blake không vô tội cũng như không bị cưỡng bức đêm họ trải qua cùng nhau. Anh đang bắt đầu để ý nơi Prudence đã hình thành ý kiến của nàng về anh. Ý nghĩ đó không làm anh thoải mái chút nào.

Sự kiên quyết làm cái cằm yếu ớt của Sir Arlo thẳng lên. Hắn ta trông gần như đẹp trai trong một khoảnh khắc khó nắm bắt. “Tôi thề rằng sợi thòng lọng của mình sẽ buộc vào cổ tên con hoang đó trước mùa hè này.”

Sebastian chống lại thôi thúc muốn nói lỏng cà vạt của mình. Nếu Prudence muốn vậy, tên cảnh sát trưởng sẽ có sợi thòng lọng buộc quanh cổ tên con hoang của hắn trước khi bữa ăn tối kết thúc.

Thở dài, Devony ngồi dậy. Sebastian cố gắng nhớ ra lý do tại sao anh từng bị thu hút bởi cô ta. Cảm ơn Chúa Trời anh đã không tháo mặt nạ ra lần đó.

“Tôi cảm thấy rất xấu hổ,” cô ta nói. “Nhưng mỗi khi tôi nghĩ đến Scotland, tôi lại nhớ cái đêm khủng khiếp ấy.” Cô ta rung lên, cho thấy dấu hiệu của sự ngất đi một lần nữa. Đôi mắt màu xanh trống rỗng của cô ta trở nên mơ hồ. “Người đàn ông đó. Tôi sẽ không bao giờ quên hắn ta. Cánh tay rắn chắc của hắn ta, bàn tay tàn nhẫn, sức nóng của miệng hắn ta trên miệng mình”

Với một cái giật mạnh của khuỷu tay, Prudence làm ly rượu đổ nhào. Rượu vang đỏ thấm xuống khăn trải bàn bằng vải lanh trắng tinh và chảy xuống đùi Devony.

Devony nhảy lên với một tiếng thét, quên mất việc ngất đi. Cô ta giật chiếc khăn ăn từ Sir Arlo và lau những vết lan của rượu trên chiếc váy hồng tinh tế. “Ồ, không, chiếc áo choàng mới của tôi! Cô luôn là một đứa vụng về, Prudence?”

Prudence lăm bắm một lời xin lỗi và gọn gàng xiên một miếng cá trích khác. Trong khi mọi người chú ý đến những cơn kích động thất thường của Devony, Sebastian nâng ly với Prudence trong một lời chúc mừng chế giễu.

Cặp kính của nàng phản chiếu ánh sáng của ngọn đèn chùm với ngọn nến sinh đôi, diễn tả biểu hiện của nàng khó hiểu như thể nàng đang che đậy điều gì đó. Anh không thích những hình ảnh ấy.

Anh thách thức nàng ngay lập tức. “Nói cho ta biết, Cô Walker, cô đã đến sống với cô mình như thế nào?”

Khi Prudence mở miệng, Tricia nhìn lên từ chiếc váy của Devony và nói, “Prudence đến sống với em sau khi anh trai em qua đời. Livingston là một nhà phát minh. Tất nhiên anh ấy lớn tuổi hơn em.”

“Tất nhiên,” Điền chủ Blake tán thành lịch sự. “Tricia luôn là một đứa trẻ của vùng này.” Ông ném một cái nhìn hi vọng vào cái đĩa không của mình.

Tricia đứng lên nghiêm túc và rung chuông gọi món tráng miệng, để lại Devony trong bàn tay thành thạo của tên cảnh sát.

Những ngón tay dài của Sebastian gõ nhẹ vào chiếc ly thủy tinh. “Một nhà phát minh à. Thật thú vị. Cha cô làm trong lĩnh vực nào?”

Lần này Prudence đã thậm chí không thể mở miệng trước khi Tricia rung lên, “những thứ ngớ ngẩn. Không có gì quan trọng. Súng hỏa mai. Súng ngắn. Thuốc súng.”

Sebastian ngừng gõ nhẹ. Tiếng vọng của móng tay trên thủy tinh vang lên trong sự im lặng.

“Trước khi Papa chết,” Prudence nói vội vàng, “ông đang tạo ra một loại axit funminic mạnh để thay thế cho thuốc súng.”

“Một khái niệm thú vị” Sir Arlo. “Nó có thể tiết kiệm cho tôi vài trăm viên đạn không nổ từ bột cháy chậm.”

Nàng gật đầu. “Papa có thể tiết kiệm cho quân đội của Vua một lượng thuốc súng đáng kể, nếu ông thành công, nhưng Vua George đã không quan tâm. Bột rắc trên tóc giả thay vì thuốc súng, tôi không nghi ngờ là nhà vua đã tài trợ bất kỳ thí nghiệm nào Papa quan tâm để thực hiện.”

Một nụ cười chậm nguy hiểm cong trên môi Sebastian. “Bản thân tôi luôn thích những thanh gươm to bản của vùng núi Scot hơn, nhưng tôi luôn tò mò về một điểm nhất định. Cho ta biết, Cô Walker, cha cô nghĩ gì về ảnh hưởng của nước với thuốc súng?”

Một lúm đồng tiền nhỏ hiện lên gần khóe miệng Prudence. “Ông thấy nó có tác dụng làm ẩm, thừa ngài.”

Sebastian dựa lưng vào ghế và khoanh tay trước ngực. “Đúng. Ta cũng nghĩ vậy.”

“Prudence là phụ tá của cha cô ấy,” Sir Arlo nói, gần như tự hào.

“Một nhiệm vụ khiếm nhã cho một cô gái trẻ.” Tricia chấm nhẹ mũi với chiếc khăn tay tẩm nước hoa nhớ lại kí ức. “Bất cứ khi nào em đến thăm, sinh vật nhỏ bé tội nghiệp này luôn - quần áo con bé đầy mùi lưu huỳnh, khuôn mặt thì đầy than củi.”

“Than chì”, Prudence nhẹ nhàng sửa lại.

“Oh, Pooh!” Tricia nói. “Nói những điều ngớ ngẩn như vậy trong bữa ăn tối là đủ rồi. Những thí nghiệm lố bịch của Livingston đã không đưa anh ấy đến đâu ngoại trừ bay thẳng đến Hội hoàng gia và một nửa của London. Tôi chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ thế này.”

Điền chủ Blake vẫy chiếc nĩa “Ông ấy không nên đổ brandy vào thủy ngân. Thật là lãng phí rượu ngon!”

Tricia gật đầu. “Tất cả hy vọng của anh ấy để bước vào hàng ngũ quý tộc danh dự của nhà vua trở nên vô ích. Tại sao, tất cả thứ chúng tôi có thể tìm thấy để chôn là khóa giày và bộ tóc giả của anh ấy! Biết anh ấy kì dị thế nào, anh ấy chắc chắn không mang chúng. Thật là may mắn khi anh ấy gửi Prudence quay lại nhà trọ của họ để tìm mắt kính của anh ấy hay cổ thể chúng tôi cũng chẳng tìm được gì ngoài chiếc kẹp tóc của con bé”.

Một cảm giác buồn nôn nổi lên trong dạ dày của Sebastian. “Thực sự may mắn,” anh thì thầm.

Anh quan sát Prudence để xem những lời nói nhảm tâm của Tricia đã ảnh hưởng thế nào đến nàng. Màu da nàng thật thanh nhã, anh từng cho rằng nó không khác nhợt nhạt là mấy. Anh đã lầm.

Nàng đẩy mình rời khỏi bàn. Ngược lại với màu trắng ảm đạm của chiếc khăn trải bàn, đốt ngón tay của nàng bấu chặt và nhợt nhạt. “Có vẻ như cháu bị đau đầu. Nếu mọi người không phiền cháu muốn được miễn cho món tráng miệng, cháu sẽ lui về phòng mình.”

Nàng không chờ nghe sự phản đối của Tricia. Nàng đã nhanh chóng rời khỏi phòng ăn, gần như va vào cô hầu gái đầy đặn mang một khay bạc đầy trái cherri được nhúng trong rượu brandy.

Người hầu cầm vững cái khay, đảo mắt khi Prudence biến mất. “Lạy Chúa, Bà Tricia, cô ta sẽ giết chết chúng ta một ngày nào đó.”

Sebastian chờ Tricia bảo vệ cháu gái mình và khiển trách người hầu vì sự vượt quá giới hạn.

Thay vào đó, môi của Tricia cong lên trong một nụ cười giả dối. “Đến đây nào, Ngài Blake, ngài không bức bối đấy chứ? Cherri là món ưa thích của ngài mà. Tôi chỉ hy vọng Sebastian thích một nửa chúng”.

Bàn tay Tricia vuốt ve đùi anh dưới màn che của khăn trải bàn. Sebastian hầu như không nhận thấy cái nhìn của mình trôi dạt đến món cá trích đang ăn dở và cái đĩa tráng miệng trống không bên kia bàn.

Anh đột ngột đứng dậy, làm rơi khăn ăn xuống sàn. “Nếu em không phiền, em yêu, ta muốn gặp người đánh xe để...” Phần còn lại của lý do lạc mất trong những tiếng lầm bầm khi anh sải bước từ phòng ăn, va vào người hầu gái đầy đặn đủ để làm cô ta lão đảo.

Hành lang trống rỗng. Sebastian rải dài những bước chân, cây gậy của anh không bao giờ chạm vào sàn. Sàn đá cẩm thạch của lối đi dường như kéo dài vô tận. Cuối cùng anh đã thấy nàng, dáng vẻ mỏng manh, đầu cúi xuống, bàn tay sẵn sàng trên lan can khi nàng bắt đầu bước lên cầu thang. Sự uyển chuyển của một tên trộm đã giúp Sebastian rất tốt. Bàn tay anh nắm trên cổ tay nàng trước khi nàng nghe thấy tiếng chân anh.

Nàng quay lại trên một bậc thang cao hơn anh, đôi mắt u ám phía sau cặp kính dễ vỡ. Cái kẹp cứng của bàn tay anh dịu đi. Ngón tay cái của anh xoa nhẹ trên nhịp đập nhanh ở cổ tay nàng.

Có rất nhiều điều anh muốn nói với nàng, rất nhiều điều anh cần phải nói. Tuy nhiên, cùng lúc, cả hai đều nhận thức được sự có mặt của Cá vàng phía sau họ, đi lang thang quanh chậu cây cam với thùng tưới.

Tài hùng biện Sebastian được hoàn thiện ở London đã lãng quên anh, để lại anh vụng về và lúng túng như một cậu bé. “Cha cô, cô Walker... Ta rất tiếc”.

“Đã lâu rồi.” Tay nàng nắm chặt, nhưng nàng không giật lại.

Sebastian tự hỏi nàng đã giấu bao nhiêu cơn giận dưới vẻ ngoài điềm tĩnh của mình. Anh nên cảnh báo nàng về cái giá của nó. Anh đã biết giữ lại cơn giận của mình trong nhiều năm, giấu chúng hoàn toàn dưới mỗi cú đánh cho đến khi anh không thể cảm thấy gì. Anh muốn kéo đầu nàng xuống vai mình và để sự đau đớn mờ đi thành những giọt nước mắt xoa dịu vết thương.

Cá vàng cúi người về cái cây, quay lưng lại với họ. Sebastian không thể ngăn bản thân lại. Anh bước đến và vuốt nhẹ má nàng bằng lưng bàn tay. Da của nàng mịn như kem, giống như anh nhớ. “Một số vết thương mất nhiều thời gian để chữa lành hơn những vết thương khác.”

Nàng nao núng như thể anh đã đánh nàng. Cái nhìn của nàng hất về phía cây gậy của anh. “Như vết thương chiến tranh cũ của ngài?”

Bàn tay của anh rơi xuống, và nàng quay đi trong tiếng sột soạt của vải len. “Ngài tốt nhất nên quay lại với những vị khách của mình, thưa Ngài. Vị hôn thê của Ngài đang chờ Ngài.”

Khi nàng bước lên lầu, lưng và vai nàng hoàn toàn thẳng, Sebastian thở ra đầy thất vọng. Anh quay lại và bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của Cá vàng. Lỗ mũi nhỏ của ông quản gia mở ra đánh hơi thấy một vụ bê bối.

Trước khi ông ta có thể phản đối, Sebastian giật chiếc bình tưới ra khỏi tay ông ta và trút ngược xuống. Không có gì đổ ra. Anh lắc nó trước khi đưa lại cho tên quản gia. “Cái cây có thể mọc nhanh hơn, người đàn ông của tôi, nếu ông không gặp rắc rối với việc đổ nước vào thùng.”

Mỉm cười như thiên thần, Sebastian nhét cây gậy dưới cánh tay và bước trở lại vào phòng ăn.

Prudence đóng sầm cánh cửa phòng ngủ mình lại, vặn chìa khóa với ngón tay run rẩy, và dựa lưng vào cửa. Ngực nàng đập phồng như thể nàng đã leo lên một ngọn núi dốc thay vì một cái cầu thang. Nàng thở dài rùng mình, chiến đấu với cảm giác nàng đang bị theo đuổi. Sự im lặng bao quanh nàng đã bị phá vỡ bởi tiếng cười của Tricia trôi lên cầu thang. Không phải là mô tả thiếu nghiêm túc của cô nàng về cái chết của cha nàng cuốn trôi cơn đói của Prudence biến mất. Mà đó là sự thông cảm chân thật trong mắt Sebastian Kerr.

Kể từ khi Sebastian đến, Prudence đã bằng cách nào đó có thể chịu đựng được chuyến đi từ

con đường quanh co về đến nhà với Tricia bám vào cánh tay anh ta như một con sam. Nàng đã trải qua buổi tiệc trà lúng túng, mặc dù bánh tart nhân bơ bị nghiền nát như mùn cưa trong miệng nàng mỗi khi anh nhìn nàng. Nàng đã chịu đựng bữa tối và những biểu hiện mãnh liệt của anh từ sự tò mò khó hiểu đến những thứ liên quan đến sự thù địch.

Nhưng khi anh nhìn nàng như thể anh đang chịu đựng đau đớn để với tới và bao lấy tay nàng trong tay mình, vẻ điềm tĩnh giả vờ của nàng đã bị bắt. Nàng ấn một bàn tay lên gò má đang nóng bừng. Nàng không bao giờ mơ anh sẽ liều lĩnh và ngu ngốc khi theo sau nàng, để nói rằng anh rất tiếc về cha nàng, để chạm vào mặt nàng...

Một cách dữ dội, nàng cởi áo choàng, sau đó giật mạnh vành áo ngực, đến nỗi làm cong chúng. Nàng không có tâm trạng để gọi một người hầu gái cởi quần áo của mình như thể nàng là một con búp bê vô hình.

Sự phẫn nộ tràn ngập trong nàng. Sebastian Kerr đã quá kiêu ngạo khi tham dự một trong những bữa tối của cô nàng với cách ăn mặc thật kì lạ! Anh ta đã không đội bộ tóc giả. Bọt đã đánh bóng sắc nâu của tóc anh ta sắc nâu sáng hơn đủ để xúc phạm nếu anh ta không đội gì cả.

Nàng ném áo choàng vào tủ đứng và lôi ra một cái áo ngủ bằng vải bông. Nàng kéo nó qua đầu, không tìm thấy chỗ để xỏ tay vào, và mất vài giây nữa để cố gắng giải thoát cho đầu mình, lẩm bẩm tính thời gian. Sau đó, đầu nàng chui ra và mái tóc xổ tung, kẹp tóc nằm rải rác trên tấm thảm đã phai màu.

Làn da rám nắng không hợp thời trang của Sebastian đã làm Sir Arlo, với khuôn mặt đánh phấn, trông giống như một xác chết một ngày tuổi. Chiếc quần ống túm màu than củi của anh hoàn toàn hợp với hàng lông mi dày và bám vào đùi anh theo một cách không đúng đắn nhất. Cái áo choàng dài đuôi tôm của anh không có viền đăng-ten nhưng có một dải băng hẹp quanh cổ tay áo. Và gây sốc nhất chính là chiếc cà vạt không có hồ cứng của anh. Những nếp gấp mềm mại lỏng lẻo của nó đã đóng khung sự khêu gợi âm thầm trong những biểu cảm trên mặt anh.

Prudence tháo những chiếc kẹp còn lại ra khỏi mái tóc và kéo một bàn chải mạ vàng qua mái tóc dày. Chiếc lược bị kẹt trong mớ tóc rối. Nàng kéo mạnh, hài lòng một cách ngoan cố trong cơn đau. Nàng bắt đầu tết tóc, sau đó dừng lại. Có gì khác đâu? Không ai nhìn thấy nàng trong căn phòng riêng tư đơn giản này. Nàng kéo mạnh chiếc mũ mềm ngủ ban đêm qua đầu đủ để che mắt.

Một chiếc kẹp tóc đâm vào gót chân khi nàng bước nhẹ một cách mù quáng vào giường, nàng trườn vào dưới chăn và cánh tay gấp lại làm gối, và nhìn trừng trừng lên trần chiếc giường giả ngoại. Tricia có một chiếc giường gỗ gụ đồ sộ với những đường rãnh và màn thêu. Chiếc giường nhỏ của Prudence bằng sắt sáng và phủ vải mút-xơ-lin trắng. Hình chạm bằng đồng sáng bóng đứng trên đỉnh cột giường.

Khi nàng lăn về một bên và đè nghiêng chiếc gối ôm xuống trong sự khuất phục, nàng có cảm giác bối rối rằng mình đang 11 tuổi lần nữa và đấu tranh để hiểu lý do tại sao Papa phải gửi thêm 2 xu cho “đưa em bé nhỏ mồ côi tội nghiệp” của ông.

“Hãy kiên nhẫn, Prudence của ta,” ông đã nói. “Chỉ một lời từ nhà vua và tương lai của con sẽ được bảo đảm. Ngày của chúng ta sẽ đến nhanh thôi” Prudence vẫn đang chờ đợi.

Trong khi nàng và cha nàng sống thoải mái mặc trong một căn hộ hai phòng ở London, Tricia đã sống xa hoa ở vùng nông thôn Northumberland, tập hợp và loại bỏ những chiếc bàn lớn Hepplewhite* và nịnh hót những người đàn ông kiểu cách với cùng một điệu bộ. Prudence

đã cố gắng không bức bối người cô đáng yêu của nàng.

*Hepplewhite: kiểu đồ gỗ ở Anh cuối thế kỉ 18 (nhẹ nhàng, thanh lịch và những đường cong duyên dáng)

Còn với Prudence, những chuyến viếng thăm thường xuyên của Tricia đến chỗ ở lộn xộn của họ đã được ví như cuộc viếng thăm trần gian của một nàng tiên mặc satin. Tricia sẽ vỗ nhẹ vào má nàng, những ngón tay mát mẻ bên dưới đôi găng tay lưới. Một sự đồng cảm không thể cưỡng lại sẽ làm ấm lên đôi mắt màu hổ phách của bà, khi bà nhấn chiếc khăn tắm nước hoa lên chiếc mũi xinh xắn. Trong một thời gian ngắn, đang phơi mình trong ánh sáng của sự chú ý mà Tricia dành cho nàng, Prudence thấy không phải là quá khủng khiếp khi thông minh, quá gầy và đơn giản.

Sự thông cảm trong cái chạm của Sebastian đã nói với nàng điều khác. Prudence nằm xấp người lại. Sự thông cảm là một từ quá tử tế. Có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ học cách phân biệt nó với lòng trắc ẩn.

Tiếng bánh xe lạch cạch trên con đường rải sỏi. Cuộc chia tay nhịp nhàng của Tricia trôi qua cửa sổ để mở của Prudence. Devony Blake, nàng nghĩ, bây giờ đang về nhà và mơ về tên cướp bí mật với bàn tay tàn nhẫn và đôi môi như thiêu đốt của cô ta, trong khi Tricia quay lại để ngủ nhiều hơn là mơ với một người đàn ông hết sức kì lạ mà nàng từng biết.

Prudence thở dài, ước gì con mèo của nàng đang nằm rúc lại bên cạnh nàng. Nó chắc là đang ở trong khu vườn thảo mộc, đuổi theo ánh trăng và mơ về những nàng tiên có râu quai nón. Tại sao nó không ở cạnh nàng khi nàng cần nó? Nàng có thể mong đợi điều gì từ một con vật có một cái tên nguy hiểm như Sebastian? Đặc biệt là một con mèo đực.

Những miếng ván cốt kết trên cầu thang. Nàng kéo lại cái mũ mềm trên đầu. Tiếng thì thầm nín bật được theo sau bởi một tiếng cười khúc khích trong cổ họng, sau đó tiếng cười khúc khích đã bị bóp nghẹt đột ngột trong một điệu bộ mà Prudence không muốn biết. Cánh cửa đóng lại. Ngôi nhà im lặng.

Prudence nằm im cho đến khi chân nàng trở nên cứng đờ và mệt mỏi thõ ra dưới cái chăn ngọt ngào. Sao một tên vô lại dám thương xót nàng? nàng nghĩ, ném cái chăn ra.

Nàng ngồi dậy. Ánh trăng nghiêng nghiêng như những song sắt nhà tù trên tấm thảm. Một làn gió đêm khuấy động màn cửa. Sự bồn chồn của nàng tăng lên dữ dội. Nàng cầm lên một cuốn sách và thả nó xuống, sau đó đi thẳng tới bình nước gồm.

Không còn nước.

Có lẽ người hầu quên đổ đầy nước, nàng nghĩ. Không nghi ngờ là cái bình của Tricia luôn được đổ đầy nước lạnh. Cá vàng chắc chắn đã tự bào nước đá vì niềm vui của bà chủ.

Cổ họng của Prudence đột nhiên cảm thấy khô khốc như nàng đi khắp sa mạc Sahara mà không có lạc đà. Nàng nghiêng chặt hàm, tự nói với bản thân mình sẽ không bị giữ như một tù nhân trong phòng ngủ trong suốt phần đời còn lại, đơn giản chỉ vì cô nàng không nhạy cảm khi kết hôn với một tên cướp.

Nàng mặc chiếc áo choàng rộng và thò đầu ra khỏi cửa để quan sát cả 2 hướng. Hành lang dài trống rỗng. Ngọn nến duy nhất trên chiếc chân đèn đúc tỏa ánh sáng nhẹ nhàng trên sàn gỗ

tuyết từng đánh bóng. Cá vàng luôn giữ một ngọn nến cháy cho bà chủ của ông. Tricia ghét bóng tối.

Prudence đi rón rén vào trong sảnh, vẻ bạo dạn của nàng tan biến dần cùng với tính tình hoang dã của nàng. Những ngày nàng bước vào phòng cô nàng uống nước không còn nữa. Có Chúa mới biết những cảnh tượng bẩn thỉu gì có thể chào đón nàng ở đó.

Nàng di chuyển đến đầu cầu thang và nhìn qua những chấn song hình đàn lia. Tay nàng cuộn quanh thanh sắt rền lạnh lẽo. Ánh trăng và bóng tối lổm đổm trên lối vào phía dưới. Ngọn nến còn lại thoát ra từ phòng khách tạo thành một bể ánh sáng trên nền đá cẩm thạch. Thân trọng lắng nghe, nhưng chỉ nghe thấy tiếng cọt kẹt và rên rỉ kì lạ của ngôi nhà chống lại sự tĩnh lặng của màn đêm.

Nàng lướt xuống cầu thang. Thành cầu thang bằng gỗ gụ lạnh lẽo bên dưới lòng bàn tay.

Khi nàng bước xuống khỏi bậc thang cuối cùng và hướng về sự thoải mái trần tục của nhà bếp, một cánh tay cơ bắp tàn nhẫn siết quanh eo nàng và giật mạnh nàng vào một khuôn ngực đàn ông rắn rỏi. Một bàn tay vững chắc bịt trên miệng, làm nàng im lặng với tiếng hét của mình.

Chương 6

Prudence chờ cho cánh tay thép quấn quanh eo nàng đưa lên và siết chặt cổ họng nàng. Nàng có thể tưởng tượng rõ cuộc trò chuyện giữa Tricia và chồng chưa cưới của bà vào sáng mai.

Cái miệng hờn dỗi của Sebastian trông hoàn toàn ăn năn. “Ta vô cùng xin lỗi. Ta nhầm cô bé với tên trộm và gần như bóp cổ cô bé đến chết.”

Tricia gõ nhẹ vào cánh tay của Sebastian với chiếc quạt của bà. “Anh thật ngớ ngẩn. Không may chút nào! Anh không để lại một mớ hỗn độn đấy chứ? Em vừa làm lại sàn đá cẩm thạch vào tháng hai vừa rồi”

Prudence từ từ nhận ra anh đang giữ nàng đủ chặt để làm dịu sự xúc động của nàng thành sự ngơ ngậy vô ích. Tính toán sức mạnh của một người đàn ông để anh ta có thể giữ nàng mà không làm đau nàng. Nàng cảm thấy sự dịu dàng trong cái chạm của anh, một khao khát không nói thành lời ép buộc nàng nhiều hơn cần thiết để giữ nàng. Anh kéo nàng vào bóng tối bên dưới cầu thang, ấn lưng mình vào tường để làm điểm tựa. Trọng lượng của nàng bắt lực ngã vào anh, hông nàng bị gắn chặt với những đường nét cơ bắp của đùi anh. Anh gian rộng hai chân để giữ thăng bằng.

Hơi thở của anh, có mùi thuốc lá và brandy, làm lay động chiếc mũ mềm của nàng. “Im nào, cô gái. Tôi sẽ không làm đau em. Nếu em thôi không la hét và ngơ ngậy, tôi sẽ để em đi. Tôi thề đấy.”

Nàng chấm dứt cuộc đấu tranh của mình. Cơ bắp anh thả lỏng, nhưng cánh tay anh vẫn còn ấm áp bên dưới ngực nàng, và lòng bàn tay ấm áp của anh vẫn khum lấy miệng nàng. Nhiệt độ của cơ thể anh trôi nàng trong một cái mạng nhện bằng tơ nguy hiểm hơn cả một cái ôm. Khi anh vùi mặt trong mái tóc xõa ra của nàng, nàng nhận ra sự nguy hiểm mà nàng tin rằng mình đang

mắc vào hoàn toàn khác hẳn. Có lẽ anh đã thực hiện lời hứa của mình không làm đau nàng một cách vội vàng. Những đau đớn mà anh có thể gây ra là cả sự ngọt ngào và chết người.

Anh nói lỏng bàn tay trên miệng nàng. Những ngón tay của anh vẫn còn nán lại một lúc trên người với môi nàng.

Nàng rung mình và gom lại những mảnh vụn của lòng tự trọng. “Làm ơn thả tay ra, thưa ngài?”

Nàng có thể hình dung cái chạm nhẹ ngăn ngủi của môi anh vào bờ vai trần của nàng trước khi thả nàng ra. “Như quý cô muốn.”

Nàng bước ra xa khỏi anh, nhưng đầu gối của nàng đã phản bội nàng. Anh vói tới để giữ nàng đứng vững. Nàng kéo lại chiếc mũ mềm trước khi quay lại đối mặt với anh.

Anh dựa người vào đường cong bức tường với cánh tay khoanh trước ngực. Bóng tối giấu đi khuôn mặt anh. Prudence cảm thấy như bị bóc trần trong dải sáng của ánh trăng xuyên qua cửa sổ hình quạt phía trên cửa lớn. Nàng cảm nhận nhiều hơn là nhìn thấy ánh mắt của anh trượt xuống trên chiếc áo choàng mỏng của nàng. Nàng rung mình, mặc dù đêm không lạnh.

“Tôi nghĩ em không bao giờ đến,” anh nói.

“Tôi sợ phải làm ngài thất vọng, Ngài Kerr, nhưng tôi không xuống để gặp Ngài.”

“Em có chắc không? Hay em lại đang nói dối chính bản thân mình? Như tôi nhớ, em cũng không có lý do rõ ràng khi đưa tôi đến căn nhà gỗ.”

“Tôi cho rằng chính Ngài mới không rõ ràng về lý do của tôi, không phải tôi.”

Anh bước vào ánh sáng. Nếu Prudence đã thấy bộ trang phục của anh là khiếm nhã tại bữa ăn tối, thì nàng đang bị báo động gấp đôi về tình trạng lộn xộn hiện tại của anh. Anh đã cởi chiếc áo choàng dài. Chiếc áo sơ mi trắng chỉ cài nút một nửa, và ánh trăng mạ vàng đám lông ngực của anh. Tóc anh không buộc và thả xuống quanh khuôn mặt theo một cách phóng túng thích hợp hơn Prudence từng thừa nhận. Nàng vô tình bước lùi lại.

Anh bao quanh nàng như một con báo nâu. “Em là một người điềm tĩnh, đúng không? Là một người đàn ông tôi cũng cảm thấy ngưỡng mộ.”

Nàng chọn lời đi sự xúc phạm đầy ngụ ý, quan sát nền đá cẩm thạch như thể nàng chưa bao giờ nhìn thấy chúng trước đây.

“Em muốn làm một người chơi bài faro giỏi,” anh tiếp tục. “Dù tôi dám nói rằng em không bao giờ dám thử đụng tay vào nó”

“Tất nhiên là không,” nàng ngẩng đầu lên để đối mặt với anh. “Mặc dù tôi chắc rằng ngài muốn đánh số nó trong số nhiều kỹ năng của ngài, cùng với kỹ năng cướp bóc và trốn dưới cầu thang.

“Đừng quên trò gian lận với bài whist. Em xuống đây làm gì, Cô Walker? Vì món tráng miệng?” nụ cười quanh co của anh làm người khác tức điên.

“Tôi nghĩ có thể ngài cần giúp tìm ra chỗ cất vàng”, nàng ngắt lời.

“**, một kẻ hèn nhát gào thét. Đó là lý do em tin tại sao tôi đến Lindentree? Để ăn cướp của cô em?”

Prudence ước đó là những gì nàng đã tin. “Không” Giọng nàng mất đi sự châm chích. “Tôi tin rằng ngài đến Lindentree để kết hôn với bà ấy.”

Anh nhìn chăm chăm vào mắt nàng, dường như bị thôi miên trong một khoảnh khắc. Anh đưa tay chạm vào má nàng, sau đó buông xuống. “Em nên đeo cặp kính chết tiệt của mình. Em có thể bị ngã trong bóng tối và tự làm đau chính mình” Anh tiến lại gần chiếc bàn lớn, làm bước đi khập khiễng của mình rõ ràng hơn. Cầm lên chiếc áo lông cừu Trung Quốc, anh cười run run. “Em chỉ có thể đổ lỗi cho bản thân mình thôi. Chính em là người nói sẽ khóc khi tôi bị treo cổ. Em đề nghị tôi theo đuổi những việc làm vì danh dự.”

“Chẳng hạn như kết hôn với một người phụ nữ giàu có?”

“Đúng.” Những ngón tay dài lịch lãm của anh vuốt ve món đồ sứ tinh tế. Prudence tự hỏi liệu anh có biết giá trị của nó. “Thật đáng khinh nhưng đó là cách tích lũy tài sản được xã hội chấp nhận.”

“Ngài và Tricia có nhiều điểm chung hơn là tôi thấy.” Prudence đi tới đi lui vào ánh sáng từ phòng khách và quay trở lại, cau mày điên cuồng. Chiếc áo choàng đung đưa quanh bắp chân nàng. “Tricia luôn luôn kết hôn với những người đàn ông có tiền. Hết lần này đến lần khác tôi luôn tự hỏi và tôi không thể tìm ra lý do tại sao bà kết hôn với ngài.”

Nàng quay lại đối mặt với anh. Anh đứng trong hình ảnh phản chiếu của ánh trăng giống như một vị thần ngoại giáo lộn xộn, và má nàng đỏ lên khi nhận ra đó là một câu hỏi ngu ngốc. Lý do cho sự lựa chọn của Tricia, tất cả đã quá rõ ràng, rõ ràng như ánh sáng bạc tắm trên nét mặt nghiêng của anh. Tricia cuối cùng đã tìm thấy người đàn ông đẹp hơn bà.

Anh nhún đôi vai rộng lớn của mình. “Tôi đã nói dối. Tôi đã nói với cô ta Dunkirk vẫn là của tôi. Và nó sẽ là của tôi sớm thôi. Với một bá tước người Anh làm vợ và túi tiền của cô ta đủ cho tôi, thậm chí cả MacKay cũng không thể ngăn tôi khẳng định quyền sở hữu nó. Một vài vụ cướp nữa và tôi sẽ có đủ tiền trong tài khoản để duy trì những ảo tưởng giàu có - ít nhất là cho đến khi chúng tôi kết hôn.”

Prudence giữ sự thận trọng trong giọng nói của nàng. “Tại sao phải kết hôn? Tại sao ngài không mua lấy tước vị cho riêng mình? Thủ tướng của chúng tôi trao chúng như những tờ giấy lụa. Tất cả những gì ngài phải làm là chứng minh thu nhập hàng năm £10.000.”

“Tôi nên liệt kê thứ gì như một nghề của mình? Cướp bóc? Một tội phạm khét tiếng?”

Nàng nghiêng đầu, che dấu một nụ cười miễn cưỡng. “Nó sẽ là một cuộc đảo chính để Tricia thêm một địa chủ Scotland vào bộ sưu tập bá tước Pháp và nam tước Áo của bà.”

“Và nếu cô ta biết tôi là một địa chủ Scotland bị hạ bệ?”

“Miễn là Ngài trốn thoát cùng với mớ tài sản gia đình, bà ấy sẽ không quan tâm. Càng bị hạ bệ thì càng tốt. Tricia yêu lý do bị che dấu.”

Prudence không chuẩn bị cho cái chạm của những ngón tay anh khi anh nghiêng cằm nàng. Da

nàng ngửa ran với cú sốc ấm áp của cái chạm ấy.

“Đó là những gì em nghĩ về tôi?” Anh hỏi. “Một lý do bị che dấu?” Cái nhìn của anh tìm kiếm khuôn mặt nàng, kéo dài hơn trên môi nàng.

Nụ cười của nàng nhạt dần. “Ngài là ai, thưa Ngài, điều ấy không liên quan đến tôi.”

Gạt bỏ ý nghĩ, nàng quay đi và nắm chiếc áo choàng trong bàn tay run rẩy.

Khi nàng bắt đầu bước lên cầu thang, anh chụp lấy cánh tay nàng, và nàng cảm thấy một cái gì đó giống như tuyệt vọng trong cái túm lấy của anh. “Tôi không bao giờ mong tìm thấy em trong một ngôi nhà như Lindentree.”

Nàng không thể nhìn anh. “Ngài thấy tiếc?”

“Từ tiếc chỉ đúng một nửa thôi, cô gái. Tôi không bao giờ muốn gặp lại em một lần nào nữa.”

Anh không phản đối khi nàng nhẹ nhàng thoát khỏi cái kìm chặt của anh. Prudence đã được bảo vệ an toàn phía sau cánh cửa phòng ngủ của nàng trước khi nàng nhận ra khuôn mặt mình ướt đầm nước mắt.

Sebastian thức dậy vào lúc bình minh để đi lảng vảng quanh ngôi nhà đang ngủ. Sự im lặng trống rỗng và cái nhìn màu xanh lơ đáng với chiếc áo lông cừu Trung Quốc ở lối đi dẫn anh vào khu vườn được cắt tỉa cẩn thận. Trong một vài tuần gần ngủ nữa thôi, chúng sẽ là khu vườn của anh. Những hạt sương lấp lánh trên những ngọn cỏ màu xanh bạc hà. Anh ngồi dựa trên một chiếc ghế đá và quan sát bầu trời chuyển từ màu xám sang hồng và sang màu xanh bột. Một cột nhỏ có những đường rãnh mọc lên từ các phiến đá được đánh bóng. Đó là một cái cột chẳng đi tới đâu và chẳng được chống đỡ gì cả, và với Sebastian, nó thể hiện hoàn hảo thiếu sót khó hiểu của khu vườn Lindentree. Chúng xinh đẹp, nhưng không có mục đích. Giống như tình nhân của họ.

Khi họ gặp nhau ở London cách đây vài tháng, Tricia dường như là một người bạn hoàn hảo với sự giáo dục của ông ngoại anh - vui vẻ, cuồng nhiệt trên giường, góa phụ, giàu có, và sở hữu nhiều tước hiệu hơn bất kỳ người phụ nữ hay người đàn ông nào anh biết. Anh đã nghiên cứu cô ta với sự quan tâm hoàn toàn, sử dụng tài năng tự nhiên của mình như là một người có tài bắt chước để tìm hiểu dáng vẻ và điệu bộ của cô ta. Anh biết, bất kỳ quý ông nào, sẽ được bổ sung hoàn hảo bởi một người phụ nữ như tình nhân của anh.

Nhưng Sebastian không phải là quý ông. Anh biết nó chỉ là vấn đề thời gian trước khi anh quay lại các bữa tiệc ở London và mặt đối mặt với Killian MacKay. Sau đó, cả xã hội sẽ biết anh là ai - một tên con hoang trộm cắp hạ đẳng. Để thoát khỏi D'Artan và xây dựng bất kỳ tương lai nào trong một xã hội coi thường anh một cách đúng đắn, anh không cần một tình nhân, mà là một người vỢ.

Sebastian đứng lên. Sự thanh thản của khu vườn chế nhạo tình trạng bồn chồn của anh. Tại mỗi góc, mỗi khúc quanh của con đường, đều dựng những giàn mắt cáo mọc đầy những bông hoa mềm mại của cây kim ngân. Anh hái một bông hoa khi đi ngang qua và bóp nhẹ đỉnh nhụy. Lưỡi anh đưa nhẹ để bắt lấy các hạt vàng của mật hoa dâng trên nhị hoa tinh tế.

Anh nhắm mắt lại, bị ám ảnh bởi mùi hương của mái tóc Prudence khi xõa ra. Các giác quan ngốc ngếch của anh đã tưởng tượng ra nó hay mái tóc nàng có mùi hương khó nắm bắt của cây

kim ngân? Phải mất một chút trí tưởng tượng để anh gọi lại những cảm nhận của nàng khi nàng mềm mại và dễ bị tác động trong vòng tay của anh đêm qua. Chiếc áo choàng khiêm tốn đã nguy trang một chút những đường cong nhẹ nhàng của nàng. Anh có thể đã ôm nàng cả đêm.

Sebastian mở mắt. Anh đã không nói dối nàng. Anh đã hy vọng không bao giờ gặp lại nàng lần nào nữa. Prudence Walker là một sự nguy hiểm. Hơn rất nhiều sự nguy hiểm mà ông ngoại anh biết. Có nhiều rủi ro hơn là một lô thuốc súng hay sự lựa chọn của ông già trước Hạ viện. Toàn bộ tương lai của Sebastian treo trên trên quyết định của nàng. Những ngón tay anh cuộn tròn thành nắm đấm.

Ta muốn cô ta biến mất.

Kí ức về nhiệm vụ lạnh lùng của D'Artan làm tối sầm mắt anh. Anh không bao giờ cố tình trái lời ông ngoại mình. Anh đã học từ lâu cách để cười vào mặt cha mình, biết ông ta sẽ không nhận được nhiều hơn một cái xương sườn bị vỡ hoặc cái mũi đầy máu cho sự xác xược của ông. Nhưng với D'Artan, người ta không bao giờ chắc về những thứ mình sẽ nhận được.

Sebastian mở lòng bàn tay. Những mẫu kim ngân hoa bị nghiền nát nằm rải rác bay trong gió.

Cánh cửa phòng ăn mở ra. Sebastian liếc nhìn lần thứ mười hai, chỉ để nhận được phần thưởng là vẻ mặt nhăn nhó của Cá vàng. Anh quay sự chú ý của mình lại với trứng luộc, chống lại thôi thúc lăm bắm.

Yêu cầu trước đó của anh cho bữa ăn sáng đã được đáp ứng bằng một cái nhìn lãnh đạm.

“Nữ bá tước không bao giờ dùng bữa sáng trước buổi trưa,” Cá vàng nói.

“Tất cả rất tốt”, Sebastian trả lời. “Nhưng tôi muốn một cái gì đó để ăn ngay bây giờ. Còn 5 tiếng nữa mới đến buổi trưa.”

Lão quản gia khịt mũi, và liếc nhìn đồng hồ trên mặt lò sưởi. “Có lẽ tôi có thể phục vụ sô-cô-la trong phòng ngủ của Ngài.”

Sebastian không quen với việc ra lệnh cho người hầu. Anh sẽ gầm lên mệnh lệnh và bat tai Jamie cho một hành động láo xược như vậy, nhưng anh đã lúng túng trong giây lát để làm thế nào xử lý lão quản gia. Khả năng nhìn của Cá vàng sẽ thế nào nếu anh tát vào lỗ tai đã đưa Sebastian đến động lực anh cần cho một nụ cười duyên dáng.

“Một đề nghị rất tử tế, nhưng tôi tin rằng tôi sẽ dùng bữa sáng của tôi trong phòng ăn.” Sebastian dừng lại. “Mỗi buổi sáng.”

Cái mũi quý tộc nở ra, Cá vàng cúi đầu nhượng bộ.

Sebastian ngồi một mình cuối chiếc bàn dài, hoàn toàn chuẩn bị để được phục vụ món cháo cho người ốm. Nhưng cá vàng đã được nhấn mạnh những chữ cuối cùng, những gì được nói hay không được nói, và Sebastian bắt lực theo dõi các công đoạn nối tiếp nhau về quá trình hấp thức ăn và đặt chúng trên cái tủ gỗ anh đào. Bánh nướng nóng với mật ong theo sau cùng cá hun khói và bơ hình hoa được ướp lạnh. Một miếng thịt xông khói dày lấp lánh bên cạnh đồng dâu tây và kem bọc sữa. Ngay cả Tiny cũng gặp khó khăn khi phải dùng hết khả năng để ăn hết một bữa tiệc như vậy. Đã quá trễ, khi Sebastian nhận ra mình không đói.

Vì vậy, anh đã chọn trứng và lơ dặng tính toán giá trị của những chiếc đĩa bạc đang được hâm nóng trên những ngọn nến nhỏ. Anh mắt đong đưa nhìn về phía cửa mỗi khi nó mở ra, như thể bằng ý chí tuyệt đối của mình, anh có thể gọi lên người mà anh muốn thấy.

Cá vàng bắn khoăn với khuỷu tay của mình. “Ngài có cần gì nữa không, thưa Ngài?”

Sebastian đặt con dao xuống, nhận ra sự thất vọng khi anh đang ăn bằng lưỡi dao. Cái nĩa chưa đựng vào của anh nằm giữa những nếp gấp của chiếc khăn ăn. “Tôi tin nhiều đó là đủ rồi.” Anh hắng giọng. “Nói cho ta biết, Cá vàng, Cô Walker có bao giờ dùng bữa sáng trong phòng ăn không?”

Đôi môi mỏng của lão quản gia nén lại thành một thái độ khinh bỉ. “Không. Tôi không thấy cần phải làm phiền một người hầu cho bữa sáng của cô Walker. Cô ta thích mang bánh nướng vào thư viện.” Anh hít vào. “Cô ấy thật chu đáo, tôi có thể nói vậy.”

Kiểu sắp xếp trong gia đình này thật kì lạ khi những người hầu không bị làm phiền vì sự thoải mái của chủ họ? Sebastian tự hỏi. Cá nhân anh muốn làm phiền bất cứ ai cho rằng Prudence không đủ giá trị để được nấu ăn cho. Đã bao nhiêu lần nàng đi mà không có bữa sáng hoặc một ngọn lửa “quan tâm” sưởi ấm? Khi anh là chủ của Lindentree, nàng sẽ không thiếu bất cứ thứ gì. Anh muốn thấy điều đó.

“Cô Walker đã vào bếp sáng nay chưa?” Anh hỏi.

“Gần một giờ trước đây.”

Sebastian giật mình. Dao của anh rơi loảng xoảng xuống sàn. “Rất tốt. Đó là tất cả. Cảm ơn ông.” Anh đi nhanh ra cửa. “Cá trích hun khói rất ngon”, anh nói qua vai với lão quản gia đang há hốc miệng. “Bơ cũng rất ngon. Có mẹo gì để cắt chúng thành lát mỏng như hoa hồng không?”

Anh đã rời đi trước khi Cá vàng có thể trả lời.

Sebastian theo một hành lang hình vòng cung đến thư viện mà anh đã phát hiện ra từ sáng sớm. Cánh cửa được chạm khắc đã bị đóng. Khi một người hầu gái đi đến góc tường với hai tay đầy vải lanh, anh ẩn mình vào một hốc tường có màn che. Anh bước ra sau khi cô ta đi qua và giật mạnh chiếc áo choàng dài của mình ra. Khi anh là chủ của Lindentree, anh sẽ dừng việc lẩn tránh như một tên gián điệp người Pháp tầm thường. Nhưng đó chính là anh, anh tự nhắc nhở bản thân. Chỉ sự giàu có của Tricia mới có quyền lực giúp anh thoát khỏi tự do.

Anh đẩy mở cửa thư viện, nhìn thấy nàng, kiểm lại một lời nguyện rửa có thể làm Tiny đỏ mặt.

Prudence giật mình ngẩng đầu lên, mắt nàng mở to trong hoảng hốt.

“Xin lỗi”, anh nói. “Tôi bị vấp ngón chân.”

Anh không bị vấp ngón chân. Anh nguyện rửa vì sinh vật quyến rũ đêm qua đã biến mất một lần nữa. Áo ảnh mỏng manh đã ám ảnh anh cả buổi sáng có thể chỉ là một giấc mơ - tóc nàng xõa ra, chiếc mũ mềm đội đầu bị lệch, khung xương tinh tế của khuôn mặt nàng được đóng khung bởi đăng-ten - tất cả đã biến mất như thể chúng chưa bao giờ tồn tại. Tim Sebastian thất lạc vì đau buồn nhiều hơn là kích thích. Có lẽ, anh trầm ngâm, anh đang đối phó với một

cặp sinh đôi cùng sở hữu óc hài hước tàn nhẫn.

Mái tóc không buộc của Prudence đã được thay thế bởi một búi tóc chặt đến nỗi làm anh đau đầu khi ngắm nhìn nó. Cặp kính đeo mắt của nàng đang nằm trên đầu mũi, và miệng nàng trông như đang cắn chặt lại. Nàng rút chân ra khỏi chiếc ghế tựa và phủi những vụn bánh đi lạc từ chiếc váy muslin màu nâu xám của mình.

Anh đóng cửa lại. “Tôi cần nói chuyện với em. Chúng ta không bị quấy rầy ở đây chứ?”

Nàng đặt cuốn sách sang một bên với sự miễn cưỡng rõ ràng. “Tôi cho rằng. Tôi không tin Tricia biết thư viện ở đâu.”

Anh cau mày. “Em đã sống ở đây bao lâu?”

Prudence chớp mắt nghiêm nghị qua vành kính. “Mười năm”.

Sebastian kéo một chiếc ghế thêu và ngồi cạnh chân nàng. Thư viện là một căn phòng ấm cúng, mùi thơm vừa phải của da thuộc dâng lên từ những cuốn sách đã cũ. Hai khung cửa sổ nhìn ra bãi cỏ ướt đầm với những cây hoa lương vàng. Thật dễ chịu khi nhìn ra cửa sổ và thấy những thứ tự nhiên hơn với những bãi cỏ được cắt tỉa và hòn đá Apollos.

Cuối cùng anh đã tìm thấy nàng, những ngôn từ đã rời bỏ Sebastian. Khi anh liếc nhìn cuốn sách nàng đang đọc, anh mỉm cười nhún nhó. “*Sur la combustion en general?*”

(Sur la combustion en general: Chất đốt nói chung)

Nàng che lấy cuốn sách với một bàn tay bảo vệ. “Monsieur Lavoisier đã chia sẻ rất nhiều các lý thuyết của Papa về bột nổ.”

“Tôi không biết em đang tiếp tục cuộc nghiên cứu của cha mình.”

“Tôi không có.” Nàng cầm lên một đồng các bức thư được xếp chồng lên nhau bên cạnh chiếc ghế của mình. “Nhưng những người đàn ông thì có. Lời yêu cầu khẩn thiết của họ trong những bức thư mỗi tuần. Họ muốn các ghi chú của cha tôi, công thức của ông. Nhưng tôi không thể giúp đỡ bất kỳ người nào trong số họ khi tôi không biết tính toán của ông sai lầm ở chỗ nào” Nàng cười một cách yếu ớt. “Một trong số chúng cần tiền.”

Sebastian cau mày. “Họ rất phiền phức, đúng không?”

“Nó đã bị cắt bớt. Ít tiền hơn nhiều sau khi ông mất. Họ thường xuất hiện trước cửa nhà cô Tricia, bắt chuyện với tôi tại nhà thờ...” Nàng thở dài. “Tôi không thể không tự hỏi tất cả họ ở đâu khi Papa đi xin tiền để tài trợ cho các thí nghiệm riêng của ông.”

Sebastian muốn chạm vào tay nàng, nhưng tự hài lòng với bản thân khi vuốt ve gáy sách mền. Những phút im lặng kéo dài giữa họ. Cả hai đều bắt đầu nói chuyện một lần nữa, sau đó lại rơi vào sự im lặng khó xử.

“Kể tiếp đi,” anh nói.

Nàng siết chặt tay mình quanh đầu gối. “Không, ngài”

Anh gập đôi chân dài của mình lại. “Tại sao em không phản bội tôi với cô em?”

Nàng hít vào nghiêm trang. “Nếu cô Tricia ngó ngán đủ để kết hôn với một tên cướp, tôi là ai mà ngăn cô ấy lại?”

“Em thực sự là ai? Tôi luôn tự hỏi chính mình từ khi tôi gặp em.”

“Tôi sợ phải làm ngài thất vọng với câu trả lời.”

Nàng tháo kính ra và cất vào túi. Sebastian đã đặt mình gần nàng với hy vọng nàng cũng sẽ làm điều đó. Anh thấy quầng thâm trên làn da nhạy cảm dưới mí mắt nàng, như thể nàng, cũng như anh, đã ngủ rất ít. Tuy nhiên, màu thạch anh tím mềm mại của đôi mắt không bị mờ đi. Anh không thể ngăn mình nhìn chăm chăm vào nàng, bị thu hút bởi những đường cong thanh khiết của gò má nàng với tầm nhìn từ chiếc ghế ban cho anh.

“Nó cũng giống như ngài đã tìm thấy tôi, Ngài Kerr. Tôi đã lên kế hoạch tìm kiếm một khán giả với ngài vào cuối ngày. Tôi không nghĩ rằng ngài thức dậy sớm như vậy.” Nàng trốn tránh cái nhìn của anh. “Cô của tôi hiếm khi thức dậy trước buổi trưa. Điều này chưa bao giờ xảy ra với tôi khi nghĩ cô ấy có thể thức dậy vào giờ này... hay ngài có thể thức dậy hay --”

Anh giúp nàng vì trạng thái bối rối của nàng. “Tôi không biết Tricia thức dậy hay chưa. Nhưng theo yêu cầu riêng của tôi, phòng ngủ của tôi nằm ở cánh phía Tây.”

Nàng bắt gặp mắt anh sau đó, và có sự ngưỡng mộ miễn cưỡng trong cái nhìn của nàng. Sebastian cảm thấy mình như một tên lừa dối. Phòng ngủ của anh ở cánh phía tây theo yêu cầu của anh. Tuy nhiên, anh đã giả vờ với Tricia rằng anh không muốn sự thân mật của họ bị phá hỏng bởi cô cháu gái trẻ của bà. Cả Tricia và Prudence sẽ tái mặt nếu họ biết anh thực sự muốn đến một cách tuyệt vọng được quấy nhiễu nhiều nàng như thế nào.

Prudence hăng giọng một cách có mục đích, và anh có ấn tượng rõ ràng là anh đang chuẩn bị để phỏng vấn một nữ gia sư.

“Tôi đã muốn gặp ngài, thưa Ngài”

“Sebastian”, anh xen vào.

“... để đảm bảo với ngài rằng tôi sẽ làm tất cả mọi thứ trong khả năng của mình để không phải là một gánh nặng cho ngài và cô tôi một khi hai người kết hôn. Tôi không biết liệu cô tôi đã làm cho ngài hiểu chưa, nhưng tôi hoàn toàn có khả năng giữ những sổ sách chi tiết của gia đình. Tôi có thể để mắt đến những thứ tế nhị để giúp một trang viên như Lindentree hoạt động, để ngài và Tricia có thể tham dự những buổi khiêu vũ hay săn bắn hay bất kỳ hoạt động xã hội nào ngài chọn giải trí” Nàng cúi đầu, và cái nhìn của anh bị khóa trên mái tóc bóng mượt của nàng. “Tôi có phần xấu hổ khi phải thừa nhận rằng tôi thiếu một thẩm quyền nhất định đối với những người hầu, nhưng may mắn là họ yêu quý Tricia, và ngay cả những người lười biếng cũng sẽ làm bất cứ điều gì bà ấy yêu cầu.”

Anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào nàng trong sự im lặng sững sờ.

“Tôi cũng khá thành thạo trong việc khâu vá. Tôi có thể may vá đơn giản, điều đó sẽ giúp ngài tiết kiệm những rắc rối của việc thuê một thợ may cho các nhiệm vụ tầm thường.”

Sebastian muốn dừng nàng lại trước khi nàng yêu cầu nhiệm vụ của một người hầu, nhưng thái độ nghiêm trang của nàng đã ngăn anh không nói nên lời. Anh tự hỏi nàng sẽ nói gì nếu anh yêu cầu nàng làm tình nhân của anh. Nhưng không, đó sẽ là quá tàn nhẫn. Và quá dễ dàng.

Với sự im lặng của anh, giọng nàng ấp úng. “Tôi thậm chí có thể đánh bóng đồ vật nếu ngài muốn.”

“Như là? Súng của tôi?”

Những từ ngữ bắn ra trước khi anh có thể ngăn chúng. Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to trong sự khiển trách nhẹ nhàng như thể nàng không thấy lời nói đùa của anh thú vị chút nào. Những ngón tay nàng quăn trong chiếc váy. “Lindentree là ngôi nhà duy nhất tôi biết. Cô của tôi đã rất tử tế khi để tôi ở lại sau khi cha tôi” - nàng do dự vì một khoảnh khắc ngăn ngủ “nổ tung.”

Sự lúng túng của nàng làm anh đau đớn. Anh ngả lưng trên ghế, mắt tìm kiếm khuôn mặt nàng. “Còn những người cầu hôn thì sao, Prudence? Em không muốn kết hôn một ngày nào đó sao?”

Nàng bắt gặp cái nhìn bình tĩnh của anh. Những từ ngữ dịu dàng của nàng không có dấu vết của sự tự thương hại. “Tôi hai mươi tuổi. Tôi đã nhận được hai lời đề nghị kết hôn trong cuộc đời mình. Trong vòng năm phút, tôi đã nói chuyện với hai người đàn ông để thuyết phục mình tin rằng họ yêu tôi. Nếu họ đã yêu tôi, tôi sẽ không thuyết phục họ rút lại lời cầu hôn.”

Sự thành thật hiển nhiên của nàng tước đi vũ khí của anh và thắt chặt một nút thắt đau đớn trong dạ dày anh. “Nó phù hợp với em? Đây có phải là cuộc sống mà em chọn? Không chồng. Không nhà riêng. Không trẻ con “.

Nàng nghiêng đầu nhút nhát. “Tôi phải thú nhận là mình rất thích trẻ con. Tôi đã từng hy vọng sẽ có những đứa trẻ của riêng mình.”

Sebastian đứng lên và sai bước đến cửa sổ trước khi nàng bắt gặp cái nhìn của anh và thấy anh muốn đến đau khổ rằng nàng sẽ mang thai con anh thế nào. Anh nắm tay lại chống lên khung cửa sổ, nhìn chằm chằm một cách mù quáng vào buổi sáng mùa hè.

Khi anh nói chuyện một lần nữa, giọng nói của anh cộc cằn hơn anh muốn. “Em không cần phải lo lắng, cô Walker. Lindentree sẽ là nhà của em lâu như em muốn.”

Anh nghe thấy tiếng sột soạt của váy nàng, tiếng click của cặp kính mở ra, nhưng không tin tưởng vào bản thân khi phải đối mặt với nàng.

“Cảm ơn, thưa ngài. Tôi tin là ngài sẽ không phải hối hận đâu.”

Phía sau anh, cánh cửa phòng thư viện mở ra và đóng lại. Anh tựa trán vào tấm kính ấm áp, bối rối bởi những gì đã diễn ra. Anh đến thư viện để thuyết phục, để nguyên rửa, hay để đe dọa nàng giữ bí mật liên quan đến danh tính của anh, và nàng đã kết thúc bằng lời cầu xin anh - một kẻ nói dối, một tên trộm, một kẻ phóng đảng vô dụng - cho nàng một góc nhỏ trong chính ngôi nhà nàng.

Nàng thực sự là người như thế nào? Và tại sao anh lại bắt lực khi ngăn mình nghĩ về nàng? Mắt anh nhắm lại với quyết tâm. Với may mắn và một chút quyền rũ, anh đã dự định tìm hiểu nàng.

Anh thò tay vào túi áo khoác của mình và lấy ra một trong những mảnh kẹp tóc, đầu có gắn viên ngọc trai anh đã mang theo kể từ đêm họ gặp nhau. Anh cuộn nó giữa các ngón tay của mình, một lần nữa nghe thấy nhịp đập ngọt ngào của cơn mưa mùa hè.

Chương 7

Prudence dùng lưng đẩy mở cánh cửa thư viện, cố gắng cầm cái bánh tart và lật nhẹ các trang sách cùng lúc. Vào trong thư viện một cách an toàn, nàng đẩy cửa đóng lại bằng bàn chân. Tiếng ngáy nhẹ nhàng vang lên trong sự im lặng, và nàng đóng băng. Trái tim nàng rung lên cảnh báo. Khi nàng quay lại, cái bánh trượt khỏi những ngón tay và hạ cánh trên sàn gỗ đánh bóng.

Sebastian nằm dài trên chiếc ghế bành, bàn chân mang vớ trắng của anh gác trên ghế đầu. Đầu ngửa ra sau, miệng hơi hé mở. Một cuốn sách đặt trên đùi anh, làm nhăn các nếp gấp gọn gàng của chiếc quần ống túm màu nâu vàng.

Nàng biết mình nên nhặt cái bánh lên và âm thầm rời đi. Sebastian Kerr sẽ sớm là chủ nhân của ngôi nhà này. Nếu anh ta chọn từ chối nàng nơi trú ẩn trong thư viện với sự yên tĩnh đầu tiên trong ngày, đó là quyền của anh. Tuy nhiên, những tia sáng xiên đổ lên người anh, dường như kéo nàng bước lên phía trước. Chỉ nhìn một cái thôi, nàng tự hứa với bản thân mình. Chỉ để thỏa mãn sự tò mò ngoan cố của nàng về thói quen đọc sách của một tên cướp khét tiếng.

Nắm chặt cuốn sách của mình, nàng lướt về phía anh, bị chói mắt nhiều hơn bởi ánh nắng mặt trời. Ánh sáng yếu ớt xoay tròn một mạng nhện màu trắng-vàng xung quanh Sebastian. Anh trông giống như một hoàng tử thời trung cổ chờ đợi một nụ hôn để phá vỡ bùa mê của mình. Trước khi nàng nhận ra, Prudence đã nghiêng người về phía trước, môi nàng hé mở.

Đùi của Sebastian nhúc nhích, và nàng sốc lại tinh thần.

Nàng khó có thể tự cho phép mình với những tưởng tượng nữ tính về chồng chưa cưới của cô nàng. Anh chỉ là một người đàn ông giống như bất kỳ người đàn ông nào khác. Nàng buộc mình tập trung vào những khuyết điểm của anh - hơi thở ngạt quãng trong mỗi tiếng ngáy, những vết sẹo mờ nhạt dưới cằm. Nàng cúi xuống anh. Tại sao, rằng của anh thậm chí còn không hoàn hảo! Một trong những chiếc răng cửa của anh bị mẻ một góc nhỏ.

Anh nhúc nhích một lần nữa, và nàng gần như cười khúc khích với ý nghĩ anh tỉnh dậy và thấy nàng nhìn chăm chú vào miệng anh như một nhà buôn ngựa.

Nàng cầm quyển sách trên đùi anh lên, nhưng nàng không cần lật mới nhận ra nó. Đó là quyển sách nghiên cứu thuốc súng nổi tiếng của Lavoisier, quyển sách anh đã phát hiện ra nàng đọc hôm trước. Anh lật đến trang thứ 2 trước khi ngủ thiếp đi.

Sự hoang mang của nàng chuyển sang giận dữ một cách vô lý. Cuốn sách trượt khỏi những ngón tay cứng nhắc của nàng, rơi xuống trên tấm thảm Ba Tư một tiếng ục ịch nhẹ. Anh đã nằm chờ nàng bao lâu rồi? Người đàn ông nên ở cùng với vị hôn thê của mình. Anh có quyền gì mà phá hỏng buổi sáng của nàng? Lén lút vào thư viện của nàng, ghế của nàng, sách của nàng? Không có gì trong cuộc sống của nàng mà anh để yên, không thay đổi bởi trò đùa vô tình trong

sự liên hệ của anh? Nàng nhìn chăm chăm vào anh, miễn cưỡng nhận ra hàng lông mi đen của anh xòe ra thành hình quạt trên gò má. Người đang ngủ trông thực sự dễ bị tổn thương.

Nàng thận trọng bước lùi lại ba bước, ra khỏi tầm mắt, giữ cánh tay thẳng phía trước, và làm rơi cuốn sách. Nó rơi phịch xuống sàn với sức mạnh của tiếng súng.

Sebastian bay ra khỏi ghế, mò mẫm ở thắt lưng của mình. Prudence không biết nên cười hay xấu hổ khi nàng nhận ra anh đang tìm kiếm khẩu súng của mình. Cái nhìn hoang dã của mắt anh chiếu lên nàng.

Nàng chớp mắt, với tất cả sự ngây thơ. “Tôi thực sự xin lỗi. Tôi không biết ngài ở đây.”

Anh chìm lại vào ghế và kéo một bàn tay qua mái tóc rối bù của mình. “Chúa ơi, cô gái. Em làm tôi tổn thọ mười năm đấy”.

Nàng chú ý rằng anh không lớn tuổi đến nỗi không thể di chuyển quyển sách về thuốc súng dưới ghế bằng gót chân của mình. Nàng quỳ xuống để lấy cuốn sách của mình. “Tôi không cố ý làm phiền ngài. Tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

“Không!”

Nàng nhìn chăm chăm vào anh, đầu gối nàng cứng lại.

Anh giật mạnh một cách ngược ngùng chiếc áo khoác, như thể nhận ra sự tuyệt vọng đã làm dịu đi mệnh lệnh của anh. “Ở lại, làm ơn. Căn phòng đủ chỗ cho hai chúng ta mà.”

Prudence không biết liệu đấu trường La Mã có đủ chỗ cho hai người họ. Dù vậy, trước khi nàng có thể phản đối, anh đang quỳ cạnh bên nàng. Đầu gối của anh chạm nhẹ nàng khi anh nhặt quyển sách của nàng lên.

Anh lảo đảo chế nhạo với trọng lượng của nó và đọc to tiêu đề lên, lưỡi anh vấp vấp khi phải đọc tiếng Latin không quen thuộc. “Những nguyên lý toán học cơ bản tự nhiên thời kì Khai sáng của Isaac Newton”. Anh đưa nó cho nàng. “Tôi sẽ rất vui khi em đọc những thứ sáng sủa hơn, Prudence. Tôi đang bắt đầu tự hỏi liệu em có thú vui nào khác không.”

Nụ cười trêu chọc để lộ vết mề trên răng anh. Nó chỉ làm anh trông táo bạo hơn. Prudence biết nàng nên rời đi trước khi anh lấy lại nụ cười của mình.

Nàng ôm quyển sách vào ngực như một lá chắn, bập bẹ theo cách mà nàng chỉ thể hiện mỗi khi hồi hộp. “Newton khá hấp dẫn, ngài biết đấy. Nguyên lý cơ bản khám phá những giả thuyết của ông rằng lực hấp dẫn giữa hai cơ thể khác nhau hoàn toàn..”.

Giọng nói của nàng kéo dài khi nàng bị mê hoặc bởi mùi hương sạch sẽ của tóc anh, những lần liếm nhẹ lưỡi biếng của anh với môi trên.

Anh nhướn mày, thách thức nàng tiếp tục.

Nàng đột ngột đứng lên. “Ngài sẽ không quan tâm đâu.”

Anh cũng đứng thẳng lên. “Em sai rồi, Prudence. Tôi rất quan tâm.”

“Không, ngài sẽ không.” nàng bước lùi lại. “tôi---tôi rất nhàm chán. Mọi người đều nói như vậy.”

“Vô lý. Tôi thấy những lý thuyết của Norton khá hấp dẫn.”

“Newton”, nàng sửa lại, lùi một bước ra xa khỏi anh, nhận thức sâu sắc về cánh cửa đóng kín ở phía sau lưng nàng.

Anh vói tay đến cuốn sách của nàng, như thể bằng cách chạm vào nó anh có thể giữ nàng ở lại. Những ngón tay nàng bấu chặt vào gáy sách. Lạ lùng thay, không phải là sự quyến rũ về hiện diện thể xác của anh đã cám dỗ nàng ở lại. Mà đó là sự khẩn nài dịu dàng trong mắt anh. Quá dễ không thể tin được khi anh thực sự muốn ngồi với nàng giữa những cuốn sách này, và cười nói về những điều làm họ quan tâm, như nàng và Papa từng làm. Dù vậy, khi nàng nhìn lên, cái nhìn của Sebastian không kéo dài trên cuốn sách mà là trên môi nàng.

Một luồng nhiệt kì lạ ngập trên má nàng. Nàng lúng túng với tay nắm cửa phía sau. “Có lẽ để lúc khác.”

Như thể cảm giác anh đẩy lên quá dữ dội, quá nhanh, anh bước lùi lại. “Hãy đến vào sáng mai, được không? Chúng ta có thể nói chuyện...”

Một biểu hiện khác thường đánh cắp khuôn mặt anh, và nàng theo cái nhìn của anh xuống dưới. Chân anh đang đứng vững chắc trên cái bánh của nàng. Những quả mâm xôi chảy nước ngấm vào chiếc vớ trắng hoàn hảo của anh.

Prudence che miệng bằng một bàn tay trước khi tiếng cười khúc khích khàn khàn có thể thoát ra. Tricia nói giọng cười của nàng thật thô tục, thấp kém và tầm thường như một đứa con gái hư hỏng của London. Bên dưới hàng lông mi của anh, đôi mắt của Sebastian lấp lánh nguy hiểm. Prudence mở cửa, quyết định sẽ khôn ngoan nhất khi giả vờ nàng không nhìn thấy chân anh đang dẫm vào bữa sáng của nàng.

“Có lẽ ngày mai.” Nàng nhún gối chào. “Một ngày tốt lành, thưa ngài.”

Cái cúi chào thanh lịch của anh có thể làm tỏa sáng bất kỳ phòng khách nào ở London. “Một ngày tốt lành, Prudence.”

Nàng bước lùi ra hành lang, quay đầu và chạy, rẽ ở góc và mở cửa đến khu vườn. nàng đổ sụp dựa vào tường, che giấu một tràng cười vui vẻ bằng chiếc váy.

Sebastian thò tay xuống làn nước lạnh gợn sóng ở ao cá. Một con cá vàng cắn nhẹ ngón tay cái của anh. Anh đứng thẳng lên với một tiếng thở dài và tựa người trên hàng chắn song. Mặt trời sưởi ấm chiếc áo sơ mi vải lanh mịn trên vai anh. Anh muốn giật mạnh mái tóc thắt bím của mình và để cho những cơn gió ấm áp lùa vào chúng.

Từ bãi cỏ để chơi bóng gỗ bên dưới nền đất cao, tên điền chủ Blake vẫy một cái chân gà tây với anh. Sebastian tự hỏi mình có giống ông ta trong hai mươi năm nữa không. To béo và thô thiển, hài lòng với việc dành cả ngày để chơi các trò chơi hàng với những đứa trẻ lớn quá nhanh và dùng những buổi tối để học cách gấp cà vạt khéo léo. Anh rùng mình.

“Anh có lạnh không, anh yêu? Em sẽ bảo Cá vàng lấy áo khoác cho anh?”

Sebastian nén lại một cơn rùng mình khác khi giọng của Tricia cào xuống cột sống anh. Đó là loại câu hỏi ngu ngốc nào chứ, anh tự hỏi. Có lẽ đó là một cái cớ khác để nhồi anh vào chiếc áo khoác dài. Anh quay ngoắt lại để đối mặt với vị hôn thê của mình. Cô ta ngồi cách vài feet, kế bên là Cá vàng. Chỉ vừa mới ra khỏi giường, cô ta mặc chiếc áo choàng thanh lịch và, tất nhiên, bộ tóc giả và trang điểm đầy đủ. Chiếc khăn choàng nhỏ hình tam giác ẩm ướt bám vào ngực cô ta. Một giọt mồ hôi rơi xuống trên hai má đỏ ửng, làm trôi đi lớp phấn. Bên dưới ánh nền tảng bốc của những phòng khiêu vũ ở London và phòng ngủ của cô ta, anh không bao giờ nhận ra những nếp nhăn dưới cổ họng cô ta. Anh cảm thấy đau đớn với sự đồng cảm hòa chung cùng sự tức giận. Phải rất ngọt ngào khi đội bộ tóc giả đó.

“Không, cảm ơn, em yêu,” anh nói, cố vét ra một nụ cười dễ chịu. “Ta không lạnh.”

Cô ta cười khúc khích. “Có lẽ một con ngỗng đã đi ngang qua ngôi mộ của anh.”

Một con chó Đức, có vẻ thích hợp hơn, anh nghĩ khi Boris phi qua bãi cỏ bên dưới, làm những con công chạy tán loạn.

Tricia thối cho anh một nụ hôn và quay lại để đưa ra mệnh lệnh của mình. Bắt gặp được đôi mắt của tên quản gia, Sebastian quyết định anh có thể cần cái áo khoác sau đó. Ánh mắt của Cá vàng run rẩy như sông băng.

Bàn tay anh nắm chặt chần song. Anh sẽ không phải lo lắng về một ngôi mộ trong một thời gian. Điều duy nhất có khả năng giết chết anh ở Lindentree là sự chán nản. Thức dậy vào lúc 5 giờ sáng để có mặt ở thư viện đã không cải thiện được tính khí của anh, đặc biệt là kể từ khi Prudence không xuất hiện sau cuộc gặp mặt cuối cùng của họ. Anh là một người đọc chậm, và đã phải vật lộn đến trang năm mươi của cuốn sách thuốc súng mà không đạt được điều gì để biết thêm về tính cách của nàng.

Điền chủ Blake bước đi nặng nề trên con đường dốc, hút những giọt mỡ cuối cùng từ cái xương gà tây. Buổi chiều trải dài vô tận trước Sebastian. Trà. Một vòng bóng gỗ trên bãi cỏ. Ăn tối. Nhấm nháp brandy trong khi nghe Tricia chơi chiếc đàn dương cầm mới. Một bữa ăn tối muộn. Không hỏi tại sao mà tên điền chủ lại bị ám ảnh với tiêu hóa của mình như vậy. Trong tuần qua, cuộc sống của họ bao gồm một cuộc diễu hành vô tận của các bữa ăn và chỉ bị phá vỡ bởi một cuộc đi săn không thường xuyên hay khiêu vũ. Sebastian che đi cái ngáp bằng lưng bàn tay

Một tiếng nổ đã phá tan sự im lặng, kính rơi loảng xoảng khỏi khung cửa sổ.

Sebastian quay xung quanh. “Cái quái gì...?”

Tricia đập mạnh vào chồng thư trên cái bàn đá. “Con bé chết tiệt này! Tôi đã cảnh báo nó.”

Áo choàng dài gọn sóng quanh chân khi cô ta hiên ngang vào nhà và xuống hành lang dài đến cánh phía đông. Cá vàng đi lon ton phía sau cô ta. Sebastian theo sau với một khoảng cách an toàn, bị cuốn hút bởi sự thay đổi đột ngột trong thái độ của Tricia.

Khói đen cuộn ra khỏi nhà bếp. Tricia vội che cái khăn tay lên mũi mình và bị mắc vào một cuộc chiến của khói và không khí. Cá vàng do dự, nắm chặt cái khung cửa. Khói từ từ tan đi, lộ ra một cảnh tượng hỗn loạn đến quẩn rũ khiến Sebastian cảm thấy mình đang cười toe toét như một thằng ngốc.

Những giọt nước bột trắng bắn tung tóe ra trên các bề mặt có thể nhìn thấy. Chúng bám vào các ô kính vỡ của cửa sổ, lổm đổm trên lò sưởi bằng gạch và treo lơ lửng trên giá thảo mộc như những viên ngọc trai khoa trương. Cánh cửa sắt của lò nướng treo lệch trên bản lề của nó. Bên trong, một ngọn lửa liếm vào quả bóng đã bị hóa thành than. Những cái bát bằng gỗ, thìa, đĩa phẳng rải rác trên sàn nhà và bàn. Hai người hầu gái co ro trong góc phòng, ho vào chiếc tạp dề của họ. Con mèo-Sebastian ngồi trên bàn, liếm kem từ một cái bình vỡ.

Đứng giữa tất cả là Prudence, được bọc trong một chiếc tạp dề bám đầy muội than, mái tóc nàng búi trên đầu tạo thành một khối rối tung. Bột bám vào kính đeo mắt.

Sebastian ngửa đầu cười, nhưng khi Prudence đối mặt với cô của nàng, một cái gì đó trong thái độ của mình đã dừng anh lại.

Nàng đan những ngón tay vào nhau. Cổ họng mảnh mai của nàng co giật như thể nàng đang nuốt một nút thắt sợ hãi. Tuy nhiên, nàng cố gắng nở một nụ cười yếu ớt. “Buổi chiều tốt lành, thưa cô.”

Nàng đã không nhìn thấy anh. Sebastian lùi vào hốc tường hẹp giữa phòng đựng thức ăn và tủ để chén đĩa, muốn tha cho nàng về sự hiện diện của anh.

“Đó không phải là lỗi của con, thưa cô.” Một người đầu bếp gầy tiến lên phía trước, khua khua thanh cán bột. “Cô ấy bị trượt trong khi tôi đang ngủ trưa.”

Bộ tóc giả của Tricia run lên với cơn giận. Sebastian đột nhiên nhận ra Prudence thấp hơn bao nhiêu khi nàng không đội nó. “Đã bao nhiêu lần tôi cấm cô sử dụng nhà bếp cho các thí nghiệm kinh khủng của cô?”

“Con xin lỗi. Con đã không nghĩ rằng”

“Tất nhiên cô đã không nghĩ đến. Cô không nghĩ là cần bao nhiêu bằng để vận chuyển cửa sổ từ London, đúng không? Hoặc ai có thể sửa chữa tất cả trước bữa tiệc tối nay của tôi? Đây là cái lò nướng thứ năm đã bị phá hủy, cô đúng là một đứa con gái bất cẩn.”

Khi Prudence thắt nút cái tạp dề của mình trong tay nàng, bàn tay của Sebastian nắm chặt thành nắm đấm. Cá vàng lui lại ở một khoảng cách kín đáo, nhưng không quá kín đáo để nghe tất cả mọi thứ đang được nói.

Chống tay lên hông, Tricia quan sát nhà bếp đã bị phá hỏng. Những dải ruy băng trên ngực áo phập phồng dữ dội. Con mèo-Sebastian đã chọn ngay thời điểm không may đó ngẩng đầu lên từ bữa tiệc của mình. Râu nhỏ giọt kem. Nó lắc đầu, bắn tung tóe những giọt màu vàng lên chiếc váy satin của áo choàng Tricia.

Cô ta thét lên khó hiểu. “Sao cô dám để con quái vật lông lá này vào nhà bếp của tôi!”

Tay cô ta vung lên. Prudence chộp lấy con mèo và ôm nó vào ngực nàng. Tay của Tricia giờ lên sẵn sàng trong không khí, Những móng tay sơn đỏ thẫm cong như móng vuốt.

Sebastian giữ lấy hơi thở, bị tê liệt, khi hình ảnh bị bẻ gãy thành những mảnh lởm chởm của kí ức. Anh đã thường đứng tê liệt với nỗi sợ hãi và thất vọng với cảnh tượng như vậy? Sau đó, tầm nhìn của anh mờ đi. Mắt anh nheo lại. Anh không còn là một đứa trẻ nữa. Nó có thể khiến anh trả giá bằng buổi tiệc đính hôn của anh, tài sản của anh, và cả tương lai anh, nhưng nếu Tricia

dấm dặt tay lên gò má mịn màng của Prudence, anh sẽ nói cho cô ta biết tại sao kẻ thù của anh lại gọi anh là Khủng khiếp.

Prudence tái nhợt hơn màu kem, nhưng bàn tay nàng vẫn khóa chặt xung quanh con mèo. Nàng nhìn cô nàng không chớp mắt, cái cằm nghiêng nghiêng bướng bỉnh.

“Đó là một tai nạn,” nàng nói.

Tricia từ từ hạ tay xuống. “Cô và cha cô luôn nói vậy, đúng chứ?”

Chỉ có Sebastian thấy sự nao núng gần như có thể cảm nhận được của Prudence, Tricia quay đi, chiếc váy cô ta kêu sột soạt. Sebastian chìm sâu vào bóng tối.

“Bà không thể muốn tôi dọn dẹp đồng lõa xộn kinh khủng này được,” tên đầu bếp phản đối.

“Chắc chắn là không rồi”, Tricia ném cái nhìn qua vai. “Cháu gái của ta đã tạo ra chúng. Nó có thể dọn dẹp tất cả.”

Tên đầu bếp rút thanh cán bột trong tay nàng với sự hài lòng châm chọc. Những người hầu cười khúc khích vào tạp dề của họ. Tricia lướt nhanh ra khỏi phòng, đoàn tùy tùng của cô ta đi theo sau. Cá vàng hiện ra lần nữa đóng sầm cánh cửa lại, làm một khối bột trên giá thảo mộc rớt xuống. Nó rơi phịch vào tóc của Prudence. Thở dài, nàng loay hoay đặt con mèo lên ghế đầu.

Quan sát nhà bếp, nàng phúi mạnh tóc mình, để lại một vệt bột bẩn. Cử chỉ nhỏ đã để lộ sự thất vọng của nàng nhiều hơn những giọt nước mắt hay lời nguyền rủa nào đó. Sebastian bước ra khỏi hốc tường, không thể lờ đi nỗi đau trong tim mình nữa.

Khi nàng nhìn thấy anh, Prudence giấu cơn sốc của mình sau một cái cau mày nghiêm nghị. “Và ngài từ đâu ra vậy?”

Anh mỉm cười. “Em quên ẩn nấp là một trong những tài năng giỏi nhất của tôi à.”

“Hãy nhắc tôi phải ghi nhớ nó.”

Anh bắt đầu mở các cửa sổ. Những cột khói xoắn còn lại cuốn theo gió. “Có vẻ như cô dâu của tôi hơi mất bình tĩnh.” Anh mở cửa sổ cuối cùng với nhiều lực hơn anh dự định. Tấm kính bị biến dạng vỡ tan trên sàn nhà. “Khốn kiếp. Tôi thật vụng về”. Nụ cười toé toét hờn dỗi của anh trông không ân hận mấy.

Prudence nhặt những mảnh vụn của chiếc bình bị vỡ trong tạp dề nàng. “Tricia không hay khó chịu như vậy. Ngài không thể đổ lỗi cho bà ấy? Nó là cái lò thử năm rồi đấy.”

“Em đang làm gì vậy?” Anh đào sâu vào bộ nhớ của mình, hy vọng sẽ gây ấn tượng với nàng bằng một cái gì đó anh đã học được từ cuốn sách của nàng. Quan sát cái bàn đầy bột, một cái bát đầy chất nhờn đặt cạnh khuỷu tay nàng, anh hỏi, “Có phải là bột bắp không? Một loại chất nổ?”

Một màu hồng rực rỡ nhuộm trên má nàng, và nàng thở dài. “Bánh nướng uống trà. Tôi đang làm bánh nướng uống trà”.

“Bánh nướng uống trà” Nếu nàng trông không quá chán nản, Sebastian có thể đã cười.

Nàng cạo bột trên bàn với một sức sống mới. “Nấu ăn dường như là hình thức hóa học duy nhất lẩn tránh tôi. Tôi không bao giờ làm tốt nó. Nhưng tôi luôn được khuyến khích. Việc làm nước đá diễn ra khá tốt.”

Nàng nhúng ngón tay vào bát, sau đó đưa lên miệng với một tiếng rên nhẹ hài lòng. Hành động ngây thơ đó đã làm nhịp tim Sebastian đập hỗn loạn. Một ít đá dính nơi khóe miệng nàng. Anh muốn cúi xuống và liếm nó đi, biết rõ cơn đói anh cảm thấy có thể giúp ít một chút bằng bánh nướng. Giá như nàng biết được sự nguy hiểm của việc quyến rũ một người đàn ông đang đói.

Không thể cưỡng lại, anh lần theo đường cong bên trong môi nàng với ngón út của mình. Khi mắt nàng mở to, anh trượt ngón tay vào miệng mình.

Một nụ cười hài lòng thành thật cong trên môi anh. “Rất ngon. Có lẽ em cũng không phải là một đầu bếp tồi.”

Vị ngọt kéo dài trên đầu lưỡi của anh chẳng là gì so với nụ cười đáp lại của nàng. “Cả hai chúng ta nên nhớ rằng nói dối cũng là một trong những món quà đặc biệt của ngài.”

Anh vươn tay và tháo kiếng của nàng ra. Đôi mắt nàng chỉ lộ ra sự thận trọng mơ hồ. Liệu nàng sẽ đứng yên để anh tháo những chiếc kẹp trên tóc nàng, chôn những ngón tay anh vào mái tóc mượt mà, lần theo đường cong tinh tế của quai hàm nàng bằng môi anh?

Với một cử chỉ nhanh nhẹn, anh đánh bóng kính đeo mắt của nàng bằng tay áo, để lại trên lớp vải lạnh mịn những vệt bột. Anh đặt chúng nhẹ nhàng lên mũi nàng, giả vờ không nhìn thấy hơi thở run rẩy nàng hít vào.

Vòng qua nàng, anh giật mạnh cái tạp dề từ cái mắc gỗ. “Chúng ta tốt nhất nên làm việc nếu muốn nhà bếp sạch sẽ theo lệnh trước bữa tối của Tricia.”

“Ngài không phải giúp tôi.”

“Em cũng đã không phải giúp tôi. Nhưng nếu không có em, tôi có lẽ đã chết hay bị liệt. Đưa tôi cây chổi đó, được chứ?”

Nàng vâng lời, không thể che giấu hoàn toàn nụ cười của mình. “Ngài khá bảnh bao trong chiếc tạp dề. Thật là đáng tiếc khi Tiny không thể nhìn thấy ngài bây giờ.”

“Tôi rùng mình khi nghĩ về nó. Tại sao em không cắm cái thìa vào đồng băng đó? Thật là một sự xấu hổ khi lãng phí những thứ ngọt ngào”.

Nàng nhìn chằm chằm vào trong bát, mím một nụ cười hơi buồn bã. “Có, tôi sẽ làm.”

Cả vàng dừng lại bên ngoài cửa nhà bếp, những ngón tay xương xẩu của ông ta đặt trên tay nắm cửa. Cau mày, ông ta nghiêng người về phía trước, ép tai mình vào cánh cửa gỗ. Những giọng nói thì thầm với tông giọng phù hợp. Tiếng nói thì thầm mềm mại theo sau bởi tiếng cười của một người đàn ông. Con nhỏ láo xược đó đang làm gì chứ?

Ông hít một hơi thật sâu và mở toang cánh cửa. Tia chớp màu trắng biến mất vào phòng đựng thức ăn. Prudence đứng ở giữa nhà bếp, cây chổi trong tay.

Nàng chớp mắt nhìn ông ta. “Tôi có thể giúp gì cho ông không, cá vàng?”

Giọng nói của nàng rất bình tĩnh, gần như khúm núm, nhưng Cá vàng biết nàng đang chế nhạo ông.

Cái nhìn sắc bén của ông chiếu thẳng vào gian bếp hoàn hảo. Một thùng nước lau chùi đặt dưới chân nàng. Bàn, sàn nhà, và các bức tường đã được cọ sạch. Ngay cả những cửa lò đã treo thẳng lại. Dấu hiệu duy nhất của sự phá hủy trước đó là một lỗ hổng hình vuông nơi đặt kính cửa sổ. Một cơn gió nhẹ thổi vào, mang theo mùi hăng của bạc hà khô trên giá thảo dược.

Ông bước đến cửa phòng đựng thức ăn. Trước khi ông có thể chạm vào tay nắm cửa, cửa trượt mở ra một vết nứt. Con mèo-Sebastian bước ra như thể nó là chủ của căn bếp.

Cá vàng quay lại, khịt mũi. “Tôi tin rằng cô của cô đã yêu cầu cô quăng con vật này ra khỏi nhà.”

“Tại sao, cảm ơn ông vì đã nhắc nhở tôi, cá vàng. Ông có thể tốt bụng đưa con vật này vào vườn thảo mộc dùm tôi được không?”

Trước khi ông ta có thể phản đối, Prudence đã mắc con vật lên vai ông như một đứa trẻ và vô tư bước đi, âm ừ dưới hơi thở. Con mèo cảm móng vuốt của mình vào chiếc áo khoác của Cá vàng và nhìn trùng trùng lác mắt vào ông ta. Cá vàng liếc mắt cáu kỉnh với con mèo, sau đó nhìn trầm ngâm vào xô nước. Nhưng, không. Ông có thể rất khó giải thích nó.

Với một tiếng thở dài bị làm phiền, ông tháo con mèo ra và bắt đầu đi vào vườn, giữ sinh vật đang loay hoay trên cánh tay. Ông thề với chính mình rằng ông sẽ giữ cái nhìn nghiêm khắc với con bé Prudence nghiêm túc. Chuyến du ngoạn hàng tuần của cô ta tới nhà thờ đã không đánh lừa được ông. Không có quý cô trẻ đứng đắn nào lại muốn đặt chân vào lĩnh vực khoa học tự nhiên như hóa học. Không thể kiểm soát, những người hơi không văn minh có thể phải dùng cách dính liểu đến những thứ bẩn thỉu hơn. Ông sẽ không để danh tiếng của bà chủ mình bị hoen ố bởi hành động điên rồ của Prudence.

Với một cái nhìn lén lút sau lưng, Cá vàng mở cửa sổ gần nhất và thả con mèo ra.

Prudence xích lại gần cái đệm nhung của chỗ ngồi dưới cửa sổ. Con mèo-Sebastian nằm cuộn trong lòng nàng, để lộ ra cái bụng đầy lông đòi hỏi được vuốt ve. Nàng dường như đang thần thờ, suy nghĩ đang trôi ở một nơi nào đó.

Một làn gió ấm áp tràn qua cửa sổ để mở. Tháng Sáu thiếu rực rỡ, tan chảy vào cái nóng oi ả của tháng Bảy. Không khí ẩm ướt uốn xoắn những lọn tóc nàng ra khỏi bím tóc và giải phóng mùi hương hoa nhài trên giàn lưới mắt cáo. Ánh sáng tràn vào từ cánh cửa nơi ở của những người hầu, phá vỡ bóng tối thành những ô hình vuông ấm cúng.

Bắt lấy tiếng cười trôi dạt trong bóng đêm, theo sau bởi một điệp khúc của bài hát ngà ngà say. Prudence mỉm cười một cách buồn bã khi nàng nhận ra bài hát bất tử gần đây nhất về những cuộc phiêu lưu của tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp. Giá như họ biết được một nửa của nó! Nàng ước mình có thể xuống dưới khu nhà ở của những người hầu và bằng cách nào đó tham gia vào sự vui vẻ của họ mà không bị phát hiện. Tất cả các cửa sổ giữa phòng ngủ của nàng và các khu nhà của họ là hình chữ nhật vững chắc của bóng tối.

Sebastian và Tricia đã rời đi sáng hôm đó trong tiếng lách cách của xe ngựa và những hồi chuông vui vẻ lời chào tạm biệt của Tricia cho một buổi khiêu vũ ở Durham. Họ sẽ không trở về trước bình minh. Vì là chủ của Lindentree, ba tuần qua đã trôi qua trong một cơn lốc thật sự của những hoạt động xã hội, khi Tricia giới thiệu cô ta đã từng đính hôn với điền chủ, công tước, và bá tước của Northumberland. Khi điều đó đã hoàn thành xong, cô ta bắt đầu lên đường để chinh phục các vùng lân cận. Hơn cả hài lòng, tất cả những câu chuyện phím đều nói về Sebastian - sự thanh lịch của anh ngoài trừ quần áo bình thường, việc anh từ chối đội tóc giả hay bôi sáp thơm lên tóc, gương mặt sạm nắng của anh.

Tại buổi khiêu vũ đầu tiên của mình, anh đã làm chướng tai gai mắt một nửa Hạt bằng cách lắng nghe nghiêm chỉnh khi một hầu tước trẻ kiêu căng giải thích những thứ trang trí phức tạp cho bộ tóc giả như con nhím của anh ta. Sebastian sau đó đã thúc gậy bằng khuỷu tay và đề nghị rằng một con nhím sống sẽ cần chăm sóc ít hơn và còn hấp dẫn hơn. Khi Tricia kể lại câu chuyện đó, Prudence đã bị mắc nghẹn với trà và bị buộc phải biện hộ cho mình.

Đến cuối tuần thứ hai, mốt đầu trần đang trở nên thời trang một cách kì quặc. Ngay cả công tước run lấy bầy của Poitmontou cũng dám đi đến một bữa ăn chiều ngoài trời với cái đầu hói của mình sáng bóng như móng của đứa bé. Bà nữ công tước của ông đã ngắt xỉu, làm lệch bộ tóc giả của bà và để lộ cái đầu bị chà xát bởi trọng lượng của tóc giả mà bà đã đội trong nửa thế kỷ.

Một vài người đàn ông trẻ đã để lộ khuôn mặt của họ dưới ánh nắng mặt trời. Trong chuyến viếng thăm cuối cùng của mình, Sir Arlo đã bẽn lễn để lộ ra màu da tái xám râm nắng của hắn vì sự tán thành của Prudence.

Nàng thở dài với kí ức. Sir Arlo đã không có thời gian cho các chuyến thăm đến Lindentree gần đây. Đã có nhiều vụ cướp lan rộng dọc biên giới Scotland.

Sự táo bạo của Kirkpatrick khủng khiếp tăng lên hàng ngày. Một số người xì xào rằng anh ta sẽ sớm rời bỏ các con đường quốc lộ để đến với con mồi ở những trang viên. Chỉ đề cập đến tên của anh ta vào buổi tiệc trà ngày hôm trước, một cô hầu gái đã làm rơi cái khay Trung Quốc và bật khóc, nhận lấy một lời quở trách từ Cá vàng và cái tát từ Tricia. Không một ai, may mắn thay, liên quan đến các cuộc tấn công của tên cướp với các chuyến đi thường xuyên của Ngài Kerr đến Edinburgh để xem lại cơ ngơi của anh ở Cao Nguyên.

Với Prudence, Sebastian hoàn toàn lịch sự. Anh đã đứng dậy để lôi kéo nàng vào một ván bài whist hay dụ dỗ nàng tham dự buổi khiêu vũ của điền trang kế bên. Nàng đã mang hai cái bánh ngọt vào thư viện mỗi buổi sáng, biết mình sẽ tìm thấy anh đang nghiền ngẫm một cuốn sách hay phân loại thư từ của nàng, lọc ra những lá thư hỗ trợ tiền từ những người thực sự quan tâm đến công việc của cha nàng.

Anh có vẻ như là một tên côn đồ lịch lãm đến với tầng lớp xã hội Anh, nhưng với nàng, anh cư xử đúng đắn một cách hoàn hảo, thậm chí là rất dịu dàng. Nàng thưởng cho sự tử tế của anh bằng cách đẩy cái nĩa đến gần chỗ anh vào bữa ăn tối, và cổ họng nàng run lên cảnh báo khi anh lơ đãng cầm bình rượu và đưa nó lên môi mình.

Đêm trước, nàng, Sebastian, và Tricia đã tụ tập lại phòng khách giống như một gia đình thật sự trong khi Tricia ngân nga một giai điệu trên cây đàn dương cầm và cất lên giọng nữ cao mờ nhạt của mình trong bài hát. Prudence đã ngược nhìn lên từ đồ thêu của nàng để thấy Sebastian đang ngắm nàng qua vành ly rượu brandy của anh. Đôi mắt anh thu hẹp như thể anh đang tìm kiếm một cái gì đó đã đặt không đúng chỗ. Nó nhắc nàng nhớ đến biểu hiện mất mát

của cha nàng khi ông không thể nhớ nơi ông để bộ tóc giả của mình. Cái nhăn mặt chế nhạo của anh giật mạnh trái tim nàng, và cơn đói của nàng giúp anh phát hiện ra mình đã làm nàng mất bình tĩnh thế nào. Nàng đã tự biện hộ cho bản thân, thái dương nàng đập mạnh với một cơn nhức đầu dai dẳng.

Prudence quay lại với đêm mùa hè ấm áp bởi tiếng va chạm loảng xoảng của chiếc muống sắt với ấm đun nước. Ai đó đã quyết định thêm một cái chũm chọe* tạm thời sẽ làm nổi bật đoạn điệp khúc thô tục. Nàng nghiêng người về phía trước, cố gắng để nghe rõ ràng hơn giọng nói run rẩy nghe có vẻ không nghi ngờ gì là của Cá vàng.

* đây là cái chũm chọe.

Một khuôn mặt ma quái xuất hiện từ bóng tối.

Prudence hét lên. Một con yêu quái hét lên bằng giọng mũi kinh hoàng. Lông con mèo Sebastian dựng lên liên tục khi nó đào móng vuốt của mình vào chiếc váy ngủ của Prudence, sau đó bỏ chạy, kéo thành một vết trầy xước dài xuống đùi nàng. Prudence bò lùi lại ra khỏi chỗ ngồi cạnh cửa sổ và tiếng yêu quái biến mất, như thể một bàn tay vô hình đã đột ngột túm lấy nó.

Tiếng kêu tò mò bị theo sau bởi một chuỗi lời nguyên bằng âm r trong cổ khó nghe, gần như không thể hiểu được.

Prudence tóm lấy chiếc kẹp tóc từ bàn trang điểm và rón rén quay lại cửa sổ. Nàng chăm chú nhìn xuống cây thương xuân kêu xào xạc, cầm cái kẹp tóc giống như một con dao găm nhỏ.

Những chiếc lá bóng bẩy bay bay khi một sinh vật kì lạ thành linh hiện ra với một tiếng kêu chiến thắng.

“Tôi đã biết đó là cô mà! Vì Chúa, anh ta đã bảo tôi tránh xa ngôi nhà, nhưng tôi đã thấy cô từ chuồng ngựa, và tôi thề đó là cô.”

Nàng giật nảy người lên một lần nữa từ khuôn mặt bị tàn nhang và suy dinh dưỡng.

“Jamie,” nàng thì thầm sợ hãi.

Góp ý của bạn Nickel

Cô ta cười khúc khích. “Có lẽ một con ngỗng đã đi ngang qua ngôi mộ của anh.”

She giggled. “Perhaps a goose walked over your grave.”

“Có lẽ anh rùng mình/nổi da gà” - câu này là thành ngữ. Cái này thì khó dịch đây vì tác giả chơi chữ trong một câu khác cũng có chữ “mộ”

Chương 8

“Là cô, cô gái. Tôi là Jamie Graham. Bằng xương bằng thịt” Đôi mắt màu hạt dẻ của cậu ta thu hẹp một cách nguy hiểm. “Cô đang nhìn tốt hơn trước đây, đúng chứ?”

Prudence bước lùi lại. “Tôi đã đến London. Và có một cuộc phẫu thuật” Nàng là một kẻ nói dối dở tệ và cả hai đều biết điều đó.

Nàng sốc khi cậu ta ném một chân dẻ dai qua cửa sổ và leo vào phòng nàng. Chưa có người đàn ông khác ngoài cha nàng từng đặt chân vào phòng ngủ của nàng. Nàng giữ chặt chiếc váy ngủ quanh mình.

“Có lẽ nó là một phép lạ”, cậu ta nói. “Cô là một trong những tín đồ Công giáo?” Cậu ta ngo nguẩy những ngón tay xương xẩu của mình với nàng. “Có một linh mục đã rắc nước thánh vào mắt cô? Tôi không muốn bất kì ai nói là Jamie Graham không hiểu phép lạ. Cha tôi là mục sư của nhà thờ”.

Trong sự ngạc nhiên của mình, nàng quên mất nỗi sợ hãi. “Cha cậu là mục sư à?”

“Đúng” Cậu liếc mắt đều cáng về phía nàng. “Bề ngoài không giống sao?”

“Tất nhiên,” nàng nói yếu ớt. “Tôi nghi ngờ ngay từ giây phút đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Cậu phỉ bụi bẩn và lá từ đít quần của mình lên tấm thảm sạch sẽ của nàng. “Cái cây chết tiệt”.

Prudence thẳng người lên. “Tôi ước đó là những bụi hồng. Nó sẽ phục vụ cậu đúng đắn hơn vì dám theo dõi một quý cô trẻ tuổi.”

Sự phẫn nộ của nàng không làm Jamie lo lắng. Gương mặt bụi đời của cậu ta nhả lại trong một nụ cười. “Cô ở một nơi rất đẹp.” Thật khủng khiếp, nàng quan sát khi cậu ta ném mình lên giường, bắt chéo mắt cá chân và nghỉ ngơi đầu mình trên cánh tay gấp lại như thể cậu ta đã lên kế hoạch ở lại. “Thực sự đẹp.”

Cậu ta nẩy mình lên xuống trên nệm trước khi đứng vụt dậy. Đôi ủng của cậu ta để lại những vết bẩn trên khăn phủ giường. Nàng giật mạnh cái gối ôm, phỉ sạch, sau đó giữ chặt nó phía trước nàng. Đôi mắt nàng mở to khi Jamie lao quanh căn phòng như một kẻ ranh mãnh chạy điên cuồng.

Cậu ta giật lấy chiếc gương mạ vàng và ngắm khuôn mặt lấu cá của mình từ mọi góc cạnh, sau đó nhăn nhó và thổi một nụ hôn cho hình ảnh phản chiếu của mình trước khi nâng bàn chải tóc của nàng lên. Với âm thanh bất lực mất tinh thần của nàng, cậu ta lật bàn chải trong tay và quan sát nó với một nụ cười ranh mãnh.

“Đáng giá 1 đồng shilling, nếu cô hỏi tôi.”

“Tôi không hỏi cậu,” nàng nói, tuyệt vọng giải thoát phòng ngủ của mình khỏi sinh vật kinh khủng này.

Cậu ta thử cặp kính đeo mắt của nàng và vẩy một ít nước hoa hồng lên sau vành tai. “Các quý cô thích mùi hương trên người đàn ông, đúng chứ? Đó là những gì Sebastian đã nói với tôi” Cậu quay xung quang trên ghế. “Nhìn xem anh ta có gì nào. Hai người phụ nữ đáng yêu dưới một mái nhà. Anh ta đến phòng ai trước tiên mỗi đêm? Cô hay bà ta?”

Sự run rẩy của Prudence không còn nữa. Nàng cảm thấy nguy hiểm gần hơn khi sử dụng cái kẹp tóc trong tay. Jamie có lý do rõ ràng để biết ơn nó không phải là một khẩu súng được nạp đạn. “Tôi không nghĩ nước hoa hồng là những gì có trong tâm trí của Sebastian. Cậu vui lòng rời khỏi phòng tôi ngay?”

Nụ cười tinh nghịch của Jamie mờ dần. Cậu đứng lên, nhún đôi vai gầy ốm của mình. “Đừng bao giờ nói Jamie Graham không cố gắng làm hài lòng phụ nữ. Tôi nghĩ cô có thể cô đơn trong khi Sebastian ra ngoài với một người khác.”

Cậu ta đi đến cửa sổ, ném cho nàng một cái nhìn bị tổn thương từ bên dưới hàng lông mi vàng nâu thừa thớt.

“Chờ đã”. Prudence giật mình với chính mình khi sự tò mò vượt qua cả sự giận dữ và sợ hãi. Nàng không bao giờ có thể có một cơ hội tốt hơn để tìm hiểu về người chồng chưa cưới bí ẩn của cô nàng. “Sebastian Kerr là tên thật của anh ấy à?”

Jamie nhún vai một lần nữa. “Bây giờ là vậy. Anh ấy từng dùng tên Kirkpatrick. Đôi khi chúng ta chỉ gọi anh ấy là Kirk” Thở dài, cậu ta chìm xuống chỗ ngồi cạnh cửa sổ. “Tại sao mỗi khi tôi ở trong phòng ngủ của một phụ nữ, tôi đều phải kết thúc bằng cách trả lời những câu hỏi về anh ta chứ?” Giọng nói của cậu chuyển sang rên rỉ. “Anh ấy thích màu gì? Thức ăn yêu thích của anh ấy là gì? Điều gì làm anh ấy hài lòng trên giường?” Cậu khịt mũi. “Nếu tôi biết, họ sẽ không cần phải lo lắng về nó à?”

“Anh ấy sẽ không hài lòng khi biết cậu ở đây chứ?” Nàng nở một nụ cười ngọt ngào.

Cậu thừa nhận mối đe dọa của nàng với một nụ cười chế nhạo.

“Cậu đã bao giờ được đến nhà của anh ấy ở Cao Nguyên chưa - Dunkirk ấy?”

“Aye. Tiny đã giấu tôi ở đó một đêm khi chúng tôi đang trốn ra ngoài.”

“Nó như thế nào?”

Jamie lắc đầu với kí ức. “Một đồng đồ nát nằm ở đường chân trời của riêng nó.”

Prudence ngồi bắt chéo chân trên tấm thảm, vẫn còn nắm chặt cái gối ôm. “Nếu đó là một đồng đồ nát, tại sao anh ấy lại mạo hiểm mọi thứ để giành lại nó?” nàng vẫn không hỏi câu hỏi thực sự muốn hỏi. Tại sao anh ấy thậm chí phải kết hôn với Tricia vì nó?

“Vì anh ấy không muốn tên MacKay tồi tệ có nó. Nhà MacKay và nhà Kerr đã thề sẽ là kẻ thù của nhau từ vụ thảm sát ở Culloden. Mẹ của Sebastian đang trên đường đến Pháp để trở thành cô dâu của MacKay. Cha của Sebastian đã bắt cóc bà ấy và giữ bà ấy cho riêng mình. MacKay đã thề sẽ trả thù. Khi cha của Sebastian chết ngay dưới chân anh ta, MacKay đã giành lấy Dunkirk. Sebastian chỉ lớn hơn một chàng trai. Không có gì anh ấy có thể làm để ngăn ông ta lại.”

“Bạn có biết cha của Sebastian không?”

“Không” Jamie rùng mình. “Nhưng Tiny đã kể với tôi về ông ta. Ông ta là tên chó chết tầm thường nhất. Cô có thấy vết sẹo dưới cằm của Sebastian không?”

Nàng gật đầu chậm rãi, do dự để nhắc Jamie nhớ đến sự gần gũi của nàng với Sebastian trong túp lều của chủ trại.

“Đó là nơi cái vòng da cha anh ấy đã quàng vào cổ khi anh ấy dám rơi nước mắt trong đám tang của mẹ anh ấy. ‘Đàn ông không khóc’, ông ta đã nói với anh ấy như thế. Và anh ấy chỉ hơi lớn hơn một thằng bé!”

Prudence xoắn cái gối ôm trong hai bàn tay, bị bắt lấy bởi những cảm xúc nguy hiểm trong cổ họng nàng.

“Cô gái?” Giọng của Jamie tử tế một cách đáng kinh ngạc.

Nàng ngẩng đầu lên, chớp mắt giấu đi những giọt lệ.

Cậu ta nghiêng đầu sang một bên, quan sát nàng. “Trở lại ngôi nhà gỗ, Tiny không hiểu Sebastian đã thấy gì trong cô. Cô thực sự không phải là kiểu của anh ấy, nếu cô biết ý tôi là gì. Nhưng tôi có thể nhìn thấy nó ngay bây giờ. Cô không xấu xa. Khi cô bước ra khỏi nhà ngày đầu tiên, tôi đã nghĩ cô có thể là người anh ấy sẽ kết hôn. Đó là cách tốt để giữ cô im lặng”

Nàng mím môi suy nghĩ.

Jamie chuyển trọng lượng của mình từ chỗ ngồi cạnh cửa sổ đến bậu cửa sổ. “Nhìn đi, cô gái, chỉ cần nhìn lại khi anh ấy ở gần cô.”

Nàng đứng dậy, thả cái gối ôm xuống sàn. Nàng chỉ cảm thấy bàn chải lông con mèo tựa vào mắt cá chân. “Tại sao?”

“Cô biết họ nói gì về sự tò mò và những con mèo mà.” Anh ta vẽ một ngón trỏ cắt ngang qua cổ họng của mình.

Nàng liếc nhìn xuống con mèo. Khi nàng nhìn lên, cửa sổ trống rỗng và Jamie đã đi nhanh và im lặng qua bãi cỏ. Prudence đứng đó một hồi lâu, nhìn chăm chăm vô định và run rẩy trong làn gió đêm ẩm áp.

Chương 9

Một tiếng gõ nhẹ ma quái trên cửa sổ. Prudence cứng người trên giường, nín thở. Gõ. Gõ. Lại gõ. Những ngón tay nàng cuộn tròn xung quanh tấm chăn khi nàng cân nhắc liệu có khôn ngoan khi trộm nó qua đầu. Không phải Jamie nữa chứ, làm ơn, nàng âm thầm cầu nguyện. Không phải hai chuyến viếng thăm trong cùng một tuần. Tiếng gõ chấm dứt. nàng lăn về một bên, hy vọng mình đang mơ.

Một trận mưa những hòn sỏi đập vào cửa sổ, làm vỡ kính với một tiếng loảng xoảng. Một lời nguyện rửa xấu hổ theo sau. Nàng nhảy ra khỏi giường và nhón chân đến cửa sổ, chọn đường đi giữa những mảnh kính vỡ.

Nàng ló đầu ra ngoài cửa sổ.

Một dáng người đứng trên bãi cỏ bên dưới, tắm trong ánh trăng. “Nhưng mềm mại! Ánh sáng chiếu qua cửa sổ bị vỡ đằng kia? Nó ở phía đông và Prudence là mặt trời.”

Nàng trốn sau màn cửa. Nàng phải đang mơ, nàng nghĩ. Tại sao một tên cướp Cao Nguyên lại đang đứng dưới cửa sổ phòng nàng trích dẫn sai Shakespeare chứ?

“Hãy thức dậy, mặt trời đã lên, và giết chết sự ghen tị...”

Nàng giật mạnh những gì còn lại của cửa sổ. Ý tưởng về một lời nói thầm trên sân khấu của Sebastian đủ để đánh thức những người chồng đã chết của Tricia đang ngủ trong hầm mộ gia đình. “Ssssh! Ngài mất trí à, Sebastian? Chỉ một lời nữa thôi và tôi sẽ đánh thức cô của tôi đấy.”

Cái nhìn quở trách anh trao cho nàng làm xấu hổ cả một người không theo đạo. Hơi thở của Prudence bị bắt lại trong cổ họng. Nàng đã quên mất hình ảnh bánh bao của anh trong bộ trang phục Scotland đầy đủ. Cái váy có thắt lưng hợp với đôi tất sọc xanh đen của anh. Một cái ghim cái áo bằng bạc vững chắc ở nếp gấp của chiếc áo choàng treo một bên vai. Đầu gối anh không được che phủ trong không khí đêm ẩm áp.

Nàng cau mày khi nhận ra đầy đủ sự quan trọng của trang phục anh. “Bất cứ ngài đang làm gì? Ngài có nhiệm vụ ở Edinburgh mà.”

Anh cúi đầu chế giễu và gần như trượt chân. “Tôi đã dừng chân ở London để bày tỏ sự tôn trọng với vua George.”

Nàng ngả người ra ngoài cửa sổ. “Không có thời gian để đùa đâu. Tricia sẽ làm gì nếu bà ấy thấy ngài ăn mặc như vậy và đứng trên bãi cỏ? Sir Arlo sẽ làm gì?”

“Hắn ta có thể sẽ bắn tôi một lần nữa.”

Tay Prudence đông cứng trước khi nàng có thể đóng sầm cửa sổ.

Miệng nàng khô khốc. Nó có thể là một cái bẫy. Nàng là người duy nhất ở Lindentree biết danh tính thật của anh. Lời cảnh báo của Jamie lướt qua tâm trí nàng. Nàng sẽ là một kẻ ngốc khi bước vào màn đêm hoang vắng với anh. Nàng thò đầu ra ngoài cửa sổ, chuẩn bị trao cho anh một phản đối nghiêm khắc.

Anh trao cho nàng nụ cười không cân xứng với một thiên thần cao nguyên rồi bù. “Tôi cần em, Prudence.”

Một mảnh thủy tinh đâm vào ngón chân nàng khi nàng ném chăn ra và chạy xuống cửa lớn.

Prudence băng qua bãi cỏ đầy sương đêm, chiếc áo ngủ cuộn dữ dội phía sau nàng. Nàng trượt chân trên một bờ đất và thềm mắng mỗ bản thân khi để quên kính đeo mắt. Cái nón ngủ lắc lư trên mắt nàng. Khi nàng vòng qua góc nhà, tim nàng run bắn lên dừng lại. Bãi cỏ bên dưới cửa sổ phòng nàng vắng vẻ. Ánh trăng chiếu trên bãi cỏ trống.

Mình phải đang mơ, nàng nghĩ. Khi nàng nhìn xuống cơ thể mình, nàng chắc chắn mình đang khóa thân.

Nàng liếc mắt nhìn xuống. Các nếp gấp an ủi của chiếc áo ngủ nhu mì vẫn đang bao bọc lấy nàng.

Một tiếng càu nhàu không rõ kéo nàng về phía trước. Sebastian dựa người trên giàn mắt cáo bằng sắt. Cánh tay của anh bắt chéo, tư thế bình thản. Tóc rơi xuống quanh khuôn mặt anh. Ánh sáng mềm mại của trăng non rắc những sợi vàng nâu thành sợi bạc.

Khi anh rời khỏi giàn mắt cáo, chân anh đã tổ cáo anh và anh bị ngã ngược lại đồng sắt uốn cong. Hàng lông mi dài của anh run rẩy. Ngay cả trong ánh sáng yếu ớt, vẻ xanh xao của anh là rất rõ ràng. Trước khi áo choàng chìm lại vào những nếp gấp của nó, Prudence đã nhìn thấy một vết tối màu lan rộng trên áo sơ mi trắng anh.

Nàng giật mạnh cái mũ mềm khỏi đầu và ép nó bên dưới áo choàng. Sự sợ hãi làm nàng tức giận. “Ngu ngốc. Anh sẽ đứng ngoài đây cả đêm và chảy máu đến chết à?”

“Ý nghĩ đó đã xảy đến với tôi rồi. Em có thấy thương xót không khi Boris kéo xác tôi đến bậc thềm trước nhà vào buổi sáng?”

“Không hề. Mặc dù nó có thể làm hỏng bữa sáng của tôi.”

Nàng vỗ nhẹ áo sơ mi anh, cầu nguyện anh sẽ không cảm thấy cơn run dữ dội của bàn tay nàng. Cái mũ mềm dường như đang thấm một lượng máu đáng kể.

Anh nấc cục say rượu. “Một sự lãng phí đáng buồn của cái nón ngủ hoàn hảo. Nó trông rất hợp với em.”

Anh rùng mình với cái chạm của nàng, và nàng nhận ra không phải chất lỏng làm anh lắp bắp và trao cho anh một nụ cười ngu ngốc, ngoài trừ cơn đau anh đang cố giấu.

Những giọt lệ làm cay mắt nàng. Nàng cúi đầu trước khi anh có thể nhìn thấy chúng.

Anh nâng bím tóc của nàng lên môi mình. “Cơn đau không tệ như vậy đâu. Viên đạn chỉ suýt

qua tôi thôi. Vết bồng thuốc súng còn tồi tệ hơn vết thương.”

Nàng không dám nhìn vào mắt anh. “Một vài inch nữa và nó sẽ nằm ngay tim anh.”

“Không nguy hiểm đâu. Tôi để trái tim mình ở đây” giọng nói của anh mờ đi khi anh giấu mặt trong đường cong của cổ họng nàng, nghỉ ngơi đầu mình lên vai nàng.

“Chúng ta phải tìm một nơi an toàn cho anh.”

Nàng móc cánh tay của anh qua vai mình, đỡ lấy trọng lượng cơ thể anh khi anh lảo đảo. Họ cùng trượt qua cánh cửa sổ dài trong phòng khách.

Sebastian lắc đầu, ngập ngừng, chuyển động làm anh chóng mặt. “Không phải phòng ngủ của tôi. Nó không an toàn. Tricia thường đến vào ban đêm” Bàn tay của anh run rẩy. “Giống như một con dơi.”

Prudence đấu tranh giữa tiếng cười và mong muốn thả anh ra. Nàng nghĩ đến căn phòng duy nhất trong nhà không ai muốn ghé đến. Nàng lúc nào cũng gọn gàng, ngay cả những người hầu cũng tránh xa phòng ngủ của nàng, trừ khi được gọi đến.

Khi nàng đẩy mở cửa phòng, một quả bóng lăn xuống quanh chân nàng với tiếng meo thắc mắc. Nàng bảo nó im lặng và nhẹ nhàng đặt Sebastian xuống tấm dra giường nhàu nhĩ. Anh ngã úp mặt xuống gối trước, thở dài hài lòng. Nàng nhẹ nhàng quay anh lại, sau đó di chuyển để đốt nến.

Khi nàng quay lại, Sebastian đang mò mẫm với cái khóa giày.

Nàng chụp lấy anh, giữ anh lại bằng vai nàng khi anh bắt đầu bấp bênh về phía sàn nhà. “Bất kể anh đang làm gì?”

“Giày của tôi. Tôi không thể để bùn dính trên tấm dra giường đẹp đẽ của em được.”

Nàng đặt anh ngay ngắn lên giường. “Đừng có ngó ngán. Tôi không quan tâm chút nào về tấm trải đâu.”

Anh vẫy một ngón tay khiển trách với nàng. “Em sẽ nếu em chưa bao giờ có cái nào.”

Nàng đặt anh lên giường với sự bực tức dịu dàng và quỳ xuống giữa hai đầu gối anh để tháo giày anh ra.

“Khi anh là chủ của Lindentree”, nàng nói, cố tình giữ giọng nói của mình nhẹ nhàng “Anh có thể mua cho tôi tất cả tấm trải tôi cần.”

“Là vinh hạnh của tôi. Satin. Lụa. Em đã bao giờ ngủ trên lụa Trung Quốc chưa? Giống như làm tổ trên một đám mây.”

Nhiệt làm nóng bừng hai má Prudence khi nàng cởi bỏ chiếc giày thứ hai của anh trên sàn nhà. Nàng sợ nhìn vào mắt Sebastian qua khắp chiều dài cơ thể đang nằm ngửa của anh, sợ có thể sẽ tìm thấy những hình ảnh phản chiếu xa lạ của mình trong chúng mà anh đã gọi lên - hai cơ thể quấn vào nhau, trượt và lăn trên những đám mây lụa xanh biếc. Nước lạnh đập tắt tầm

nhìn xúc động của nàng, khi nàng nhớ Tricia đã vui vẻ kể lại những thứ mới mẻ bà đã mua cho ngôi nhà London của bà - một khung giường phương Đông, cùng đầy đủ màn cửa bằng lụa Trung Quốc.

Nàng đặt chân anh lên giường, lờ đi cái nhăn mặt đau đớn của anh. “Đừng đi đâu đấy. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Nàng chạy như bay qua cả ngôi nhà đang ngủ đến nhà bếp. Sau khi tìm thấy những gì mình cần ở đó, nàng chạy vào phòng ăn. Lóng ngóng điên cuồng đến tột đỉnh, nàng phát hiện ra một chồng khăn ăn bằng vải lanh. Tricia sẽ không nhớ chúng. Chúng có từ ít nhất 2 người chồng trước. Nàng bắt đầu đi, sau đó lưỡng lự. Tricia giữ cồng thuốc phiện trong phòng ngủ của bà và chỉ đưa ra cho những cơn đau đầu của Prudence, nhưng Prudence không muốn làm phiền bà. Nàng hài lòng với bản thân khi giật lấy chai rượu whisky của Scotland từ trong tủ.

Lên lầu, nàng đóng cửa phòng ngủ lại phía sau mình, cẩn thận vặn khóa cửa. Sebastian đã chống người lên bằng cái gối của nàng. Bề rộng xa lạ của vai anh làm cái giường hẹp của nàng trông nhỏ hơn. Đôi mắt của anh tỉnh táo, nhưng mờ đi với cơn đau. Anh lơ đãng vuốt ve con mèo đang nép mình giữa hai đầu gối anh.

Prudence quỳ xuống bên cạnh anh, đặt gánh nặng của mình qua một bên, và mỉm cười nhút nhát. “Chúng ta sẽ xem qua cái vai đó chứ?”

Trước khi nàng có thể chớp mắt, một con dao găm nhỏ nhảy ra từ chiếc vớ của Sebastian đến tay anh. “Em có thể cắt áo sơ mi, nhưng không phải cái áo choàng, làm ơn. Đó là cái áo choàng của dòng họ Kerr. Cái duy nhất mà tôi có.” Anh lộn ngược con dao lại, đưa nàng cán dao.

Nàng nuốt xuống khó nhọc và cầm lấy nó. Có rất nhiều những kẻ thù vô tình bị tên cướp vùng cao nguyên Scotland giết chết bằng con dao găm nhét trong vớ anh. Cán dao ấm áp khi được đặt cạnh bắp chân trần của Sebastian.

Nàng tháo ghim cài áo ra khỏi vai Sebastian, cẩn thận không làm thủng cái áo sọc. Khi nàng cởi áo choàng với hai bàn tay dịu dàng, nàng không quan tâm đến cái nhìn bất động của anh vào khuôn mặt nàng. Kiểm tra gần hơn, nàng nhận ra bộ trang phục bị mòn và sờn như thế nào. Chỉ những đường dệt cứng cáp và tình yêu của Sebastian mới giữ chúng lại cùng nhau. Nó không quan trọng, nàng nghĩ. Một khi anh và Tricia kết hôn, Tricia sẽ mua tất cả những cái áo sọc anh muốn.

Prudence cắt áo sơ mi với sự nhiệt tình nhiều hơn nàng dự định. Sự nao núng của Sebastian nhắc nàng nhớ đến rượu whisky.

“Đây này. Uống một ít đi trước khi tôi tiếp tục” nàng đưa chai rượu lên môi anh.

Anh uống. Chất lỏng màu hổ phách nhỏ giọt xuống cằm anh, và nàng chùi nó đi, ngón tay nàng kéo dài trên môi anh.

“Có lẽ em cũng nên uống một ít,” anh nói. “Nó có thể làm tay em bớt run.”

Nàng ngược đôi mắt tội lỗi lên để bắt gặp cái nhìn chế nhạo của anh. Anh cũng như nàng đều biết rằng không phải vết thương của anh làm nàng run rẩy.

Nàng tháo bỏ miếng vải thấm máu từ vai anh. Vết thương không nhiều hơn một vết trầy xước

sâu, nhăn nheo ở miệng. Một âm thanh nhẹ nhàng của sự cảm thông thoát khỏi nàng khi nhìn thấy vết bỏng xấu xí đã làm tối sầm ngực và vai anh. Những cọng lông xoắn ở gần đã bị cháy xém.

Nàng cầm một cái lọ sành bằng đất nung. “Bơ và lòng đỏ trứng. Ambroise Pare khẳng định nó là một loại kem dưỡng da tuyệt vời cho những vết bỏng bằng súng. Papa đã đồng ý.”

“Cha em là một người đàn ông khôn ngoan.”

Nàng chấm nhẹ vết thương với một cái khăn ăn ẩm. “Khôn ngoan hơn đa số mọi người nhận thấy.” Da anh co lại khi nàng nhẹ nhàng thoa lớp bơ mát lạnh lên. “Nghiêng về phía trước”, nàng ra lệnh.

Anh vâng lời. Cánh tay nàng vòng quanh anh, đảm bảo cái khăn ăn đã được thắt nút quăn quanh anh. Bím tóc nàng rơi xuống đùi anh và ngực nàng lướt qua ngực anh trước khi nàng quỳ trên đầu gối, hạ thấp mắt xuống.

Bên dưới đám lông tơ trên ngực anh, nàng có thể nhìn thấy những vết cắt và vết sẹo khác, một số đã nhạt màu dần theo thời gian. Anh đã có chúng theo cách anh có vết sẹo dưới cằm sao? nàng tự hỏi.

Nàng làm mình bận rộn bằng cách gấp những cái khăn ăn còn lại. “Anh sẽ giấu vết thương này với cô tôi thế nào?”

“Không khó đâu. Tricia sẽ không nhìn thấy tôi không mặc áo trong một khoảng thời gian.”

Prudence nhìn anh hoài nghi. “Cô ấy sẽ thấy sau khi hai người kết hôn.”

Anh nhúc nhích không yên và nhìn chăm chú lên trần nhà. “Căn phòng này giống như tôi tưởng tượng. Trắng và đầy sức sống, tất cả mọi thứ gọn gàng tại chỗ của nó, không kiểu cách, thanh lịch nhưng đơn giản.”

“Giống như tôi?”

Anh nghiêng người cười nửa miệng với nàng. “Không ai dám nói em đơn giản đâu.”

Con mèo ngo nguậy, húc đầu vào đùi Sebastian. Prudence vuốt ve nó. “Con mèo-Sebastian rất thích anh. Có lẽ tôi nên đổi tên nó. Để tránh nhầm lẫn.”

“Có lẽ”, anh nói, một vẻ kì quặc trong giọng nói của anh. “Sebastian là một cái tên ngớ ngẩn.”

Nàng ngẩng đầu lên để phản đối, nhưng mắt anh đã nhắm lại. nàng biết anh không ngủ. Những đường rãnh xung quanh miệng anh sâu hơn với sự mệt mỏi và đau đớn. Anh khoanh tay trước ngực trong một cử chỉ từ xưa của sự tự bảo vệ.

Prudence nhẹ nhàng đắp chăn quanh vai anh. Sẽ không có hại gì khi để anh ngủ một hay hai giờ. Vẫn còn sớm. Nàng vẫn có đủ thời gian để giấu anh đi trước nguy cơ Tricia phát hiện ra anh. Nàng ngồi im lặng cho đến khi hơi thở của anh rơi vào trạng thái không đều của một giấc ngủ khó khăn.

Nhón chân qua phòng để không làm phiền anh, nàng thối tắt ngọn nến và mở màn cửa để ánh trắng yếu ớt vào phòng. Nàng trở lại ngồi một bên giường, đắm mình trong niềm vui tội lỗi quan sát Sebastian. Hàng lông mi dài của anh xòe thành hình quạt trên má. Vẻ mặt của anh dễ bị tổn thương trong giấc ngủ đã xóa đi khía cạnh cảnh giác anh mang khi tỉnh táo. Anh rên rỉ yếu ớt, và nàng ấn lòng bàn tay mình lên trán anh, cảm thấy cơn sốt, sau đó vuốt lại mái tóc rối của anh ra sau.

Nhanh chóng, nàng rút tay lại. Nàng không có quyền chạm vào anh. Anh là của Tricia. Anh chỉ thuộc về nàng trong khoảnh khắc bị đánh cắp của đêm.

Nàng thở dài khi sự mệt mỏi chạm vào nàng. Với sự lưỡng lự ngắn ngủi, nàng nằm xuống trên đầu tấm chăn bên cạnh anh và

cuộn tròn trong sự ấm áp của anh.

Tay cha nàng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng. Nàng đã ngủ gục trên tấm thảm lò sưởi một lần nữa trong khi chờ ông hoàn thành thí nghiệm của mình. Nàng xích lại gần, sâu hơn trong cái kén của sự ấm áp, tận hưởng dòng chảy thối miên của các ngón tay ông trên da đầu mình. Prudence mở mắt, nhận ra rõ ràng rằng đó không phải là cha nàng, mà là Sebastian đang khum đầu nàng trong lòng bàn tay anh. Trong giấc ngủ, nàng đã trượt xuống cho đến khi đầu nàng nghỉ ngơi trong lòng anh. Sự mềm mại của những nếp gấp của áo choàng anh bao bọc lấy nàng.

Nàng giữ hơi thở của mình luôn ổn định và sâu với nỗ lực, không muốn để lộ nàng đã thức giấc. Nàng không thể nhớ lần cuối cùng mình được chạm vào đầy thương yêu. Tricia có thể véo má nàng để làm chúng đổi màu, hoặc hôn gió với đôi môi nhám của bà, nhưng luôn có nỗi sợ trong việc làm rối mái tóc giả hay làm trôi mất lớp phấn của bà. Tình yêu của Tricia chỉ là một bóng ma của sự yêu mến, tất cả mọi cách và không có thật. Prudence sẽ không bao giờ dám vòng cánh tay của mình quanh cô nàng vì sợ làm rối tung mọi thứ, không để lại gì ngoài lớp phấn bay trong gió.

Cái chạm của Sebastian quá lồi cuồn so với sự mộc mạc của nó. Không yêu cầu hay đòi hỏi. Nàng có thể là một đứa trẻ hay một con mèo con đang nép mình đầy tin cậy trên đùi anh. Cái chạm của anh quá nhiều sự dịu dàng, cho nàng biết rằng anh biết rất ít về chúng trong cuộc sống của mình. Nàng nằm im cho đến khi còn đủ can đảm, biết rằng đó là sai trái, nhưng nàng muốn nhớ đến cảm giác được ấp ủ. Khi ánh sáng màu xám của buổi bình minh dịu lại trên bầu trời, nàng cựa quậy trong lòng anh, biết mình phải cảnh báo anh.

Đôi mắt nàng mở to, u sầu và im lặng như bình minh.

Nàng mở miệng để nói, nhưng anh đã đặt hai ngón tay lên môi nàng và mỉm cười dịu dàng. “Tôi đã luôn muốn có ai đó để chăm sóc.”

Anh nghiêng người về phía trước, và môi anh chạm vào môi nàng. Nụ hôn của anh âu yếm một cách đau đớn, chút vị ngọt có dư vị đắng của rượu whisky trên lưỡi anh. Ngón tay của nàng nép mình trong lớp lông ngực mềm mại của anh.

Một con gà trống cất tiếng gáy.

Prudence đẩy anh ra với một cái nhìn hoảng sợ khi thấy trời sáng. “Anh phải đi.”

Miệng anh nghiêng nghiêng hờn dỗi mà có thể là vẻ nóng nảy trên bất kỳ người đàn ông khác,

nhưng chỉ làm cho anh trông nguy hiểm hơn. “Ồ, tôi không biết. Sẽ không thú vị sao khi thấy biểu hiện của Tricia khi cô ta tìm thấy chúng ta theo cách này?”

Đấu tranh để giấu nụ hôn không được phép của anh đã làm nàng run rẩy thế nào, Prudence lấy cái áo choàng ra với cử chỉ nhanh nhẹn. “Sẽ không thú vị khi thấy biểu hiện của tên đao phủ khi ông ta dẫn anh đến giá treo cổ đâu.”

Khuôn mặt Sebastian co lại như thể cái mặt nạ đã rơi xuống. “Rất tốt. Cái chuồng của Jamie. Đó là nơi chúng tôi giấu chiến lợi phẩm. Thằng nhóc cái kính đó đã đe dọa cắt ngón chân của bất kì tên giữ ngựa nào dám mạo hiểm đến đó.”

Prudence chỉnh lại cái áo ngủ, và phủ phần còn lại của áo sơ mi qua vai anh. Sau đó, họ đi xuống ngôi nhà im lặng. Chỉ lần này thôi, nàng rất biết ơn những thói quen lười biếng của Tricia. Hầu hết người hầu không bận tâm rời khỏi giường cho đến khi mặt trời mọc.

Khi họ bước qua cánh cửa, nàng cảm thấy cánh tay của Sebastian siết chặt quanh vai nàng.

“Có chuyện gì sao?” Nàng thì thầm.

“Em có thể đưa tôi rượu whisky không? Nếu chỉ có Jamie đỡ, tôi có thể cần đến nó.”

Nàng để anh trong vườn dựa vào bức tượng thần Zeus và chạy trở lại lấy rượu whisky. Con dao găm nhỏ của Sebastian bị lãng quên trên giường nàng. Nàng bỏ nó trong cái túi của mình trước khi bay xuống lầu, bị chậm lại bởi tiếng keng keng hoạt động đầu tiên từ nhà bếp.

Prudence và Sebastian tránh vào một chuồng ngựa đầy bóng tối. Một con ngựa hí vang trong sự tò mò ngái ngủ. Sebastian dựa người vào thùng đựng thức ăn trong khi Prudence leo lên từng bậc thang đã vỡ đến hang ổ của Jamie.

Jamie tỉnh giấc với tiếng gầm gừ, giật một khẩu súng lục đã nạp đạn từ dưới đầu của cậu ra, và giơ nó ngang ngực Prudence.

Nàng lùi lại, tay giơ lên. “Sebastian cần sự giúp đỡ của cậu. Anh ấy bị bắn.”

Jamie nháy lên với một tiếng nguyên rửa làm hồng cả hai tai Prudence. Quá muộn rồi, nàng nhận ra cậu ta đang khóa thân. Mắt nàng mờ đi khi cậu ta xuất hiện trong một cơ thể to lớn đầy tàn nhanh và khó chịu. Nàng quay đi, che mắt trong sự xấu hổ.

“Tôi đã cảnh báo kẻ ngu ngốc đó là không nên đi một mình,” Jamie lầm bầm.

Nàng liếc nhìn giữa những ngón tay. Cậu đã mặc cái quần ống chèn vào.

“Đó là lỗi lầm chết tiệt của cô, cô biết mà”, cậu thêm vào.

“Lỗi của tôi?” Nàng rít lên. “Tôi không bắn anh ấy.”

“Có thể nếu cô có cơ hội.” Cậu túm lấy tay nàng trong bàn tay xương xẩu của mình và lôi mạnh nàng xuống các bậc thang. “Tiny đã đúng. Anh ta không còn thông minh chút nào kể từ khi anh ta gặp cô. Nếu anh ta đưa tôi đi cùng, tôi đã đóng đinh gã con hoang đã bắn anh ta.”

Âm r nhẹ nhàng của Sebastian thoát ra khỏi bóng tối ẩm mốc. “Tricia có một số lượng đáng kể buổi ăn tối.”

Jamie bút đàm cỏ khô. “Tôi cần phải biết. Đó là Tugbert, phải không? Tên cảnh sát trưởng đáng nguyên rủa. Tôi ghét cái đàm chết tiệt bọn chúng.”

Prudence một lần nữa quấn cánh tay Sebastian quanh vai nàng. Jamie ở phía bên kia của anh. Mang cơ thể anh giữa họ, họ nâng anh lên các bậc thang và đặt anh giữa đồng rơm được xem như là giường của Jamie.

Jamie lờ mờ hiện ra như con chó bun ghen tị, cậu bấu môi trẻ con khi Prudence giấu mép áo choàng xung quanh vai Sebastian. “Hãy giữ ấm anh ấy?” nàng nói.

“Cô có cho anh ấy dùng chút thuốc phiện nào không?”

“Tất nhiên rồi”, nàng vặn lại. “Tôi đặt một ít dưới giường cạnh tủ thuốc của tôi.”

Jamie lăm bắm một điều gì đó không thể hiểu được.

Cảm thấy một vật sắc nhọn đâm vào đùi mình, nàng rút con dao ra từ túi. “Tôi gần như quên đưa anh ấy con dao.”

Jamie khịt mũi. “Tại sao cô không cắt tim anh ta ra khi cầm nó trong tay?”

Cái nhìn băng giá của Sebastian đủ để làm Prudence vui là anh bất lực lúc này. Nàng không quan tâm đến việc thu dọn sau hai người đàn ông bị thương. Jamie dậm mạnh xuống những bậc thang trong sự chán ghét. Prudence đứng lên, biết rằng nàng nên đi, nhưng không muốn để Sebastian cho một người cáu kỉnh chăm sóc.

Giấc ngủ và whisky đã làm mờ đi cơn đau của Sebastian và khôi phục sự lấp lánh trong đôi mắt anh. Miếng băng trắng như tuyết làm đậm hơn sắc vàng của da anh. Cười toe toét, anh nâng cái chai về phía nàng.

Nàng cười. “Anh trông khá giống kẻ lừa đảo.”

“Nếu em có thể ăn cắp một miếng xì gà, tôi sẽ là một người đàn ông hạnh phúc.”

Một màn sương mù mới phủ lên đôi mắt màu khói của anh. Nàng cảm thấy được rằng cần nhiều hơn một miếng xì gà để làm anh trở thành một người đàn ông hạnh phúc. Trong khung cảnh một vựa cỏ khô phía sau anh, bầu trời có màu bơ.

Một làn gió nhẹ lay động tóc Sebastian. “Em thậm chí không hỏi về người đang theo đuổi nhiệt tình của em.”

“Người đang theo đuổi?” Nàng lặp lại ngơ ngẩn. Tay nàng che lấy miệng. “Chúa ơi, ngài đã giết Sir Arlo?”

Anh thở dài. “Không. Mặc dù tôi chắc chắn sẽ sống trong hối hận. Tôi có thể đã giết chết hắn ta.”

Nàng chăm chú nhìn vào khuôn mặt anh, bị cuốn hút bởi tone giọng thân nhiên của anh. “Tại sao không?”

Anh chơi đùa với các nếp gấp của chiếc váy trong của mình. “Tôi sợ em sẽ nghĩ không tốt về tôi.”

“Tại sao, đó là một lý do ngớ ngẩn để không giết chết ai đó!”

Anh cong mày.

Nàng vội vã giải thích. “Tôi không đề nghị ngài nên giết anh ta. Ngài không nên giết anh ta vì một lý do hay hơn. Bởi vì anh ta là một người đàn ông tốt. Hoặc bởi vì mẹ của anh ta sẽ đau buồn. Hoặc đơn giản chỉ vì anh ta không phải là loại người chuyên đi giết người.”

“Hoặc cướp bóc? Hoặc kết hôn với một người vì sự giàu có của họ? Hay ham muốn cháu gái còn trinh của họ?” Anh nhìn chăm chăm vào chai rượu whisky. Lớp thủy tinh phân tán những tia mặt trời đầu tiên thành những tinh thể màu hổ phách. Giọng trầm của anh mê hoặc Prudence. “Loại đàn ông tôi muốn trở thành đã mang em vào trong căn nhà gỗ của chủ trại đêm đó. Hẳn là muốn con mình trong bụng em, vậy nên tất cả các lựa chọn của chúng ta đã có thể được thực hiện vì chúng ta” Anh xoay xoay chai whisky, uống một ngụm lớn, sau đó lau miệng mình bằng lưng bàn tay. “Tôi chính là loại người đó.”

Một giọng nói lạnh lạnh nổi lên qua vựa cỏ khô. “Cá vàng, ông hoàn toàn mất trí rồi. Tôi tin rằng ông đã uống rượu whisky.”

Prudence bắt gặp ánh mắt của Sebastian, khiếp sợ. “Chúa ơi, đó là Cô Tricia.”

Chương 10

Tiếng rên rỉ của Cá vàng mang dấu vết của một cơn gió buổi sáng. “Bà sỉ nhục tôi đấy, bá tước. Tôi không bao giờ tự ý cho phép mình hưởng thụ kẻ cả trong ý nghĩ. Thật khiếm nhã. Đi rón rén trong bộ đồ ngủ. Tại sao, cô ta thậm chí không đội nón ngủ” Sự phẫn nộ run run trong giọng nói của ông. Ông cũng tuyên bố đó là Prudence một cách không giấu diếm. “Cô ta giật lấy chai whisky và băng nhanh qua bãi cỏ như một người tùy tiện” phần còn lại của câu nói của ông đã bị bóp nghẹt một cách khoan dung.

“Tôi chưa bao giờ mơ lão già dâm dăng này lại có có một trí tưởng tượng sống động như vậy”, Sebastian thì thầm.

Họ nhìn chăm chăm vào nhau, bị tê liệt bởi những giọng nói đang tới gần.

Jamie hiện lên bất ngờ ở những bậc thang giống như con jack mắt tròn trong chiếc hộp*. Cậu giữ cánh tay Prudence và bắt đầu bước xuống, thành linh bị giật ngược lại khi cậu nhận ra phần còn lại của cơ thể nàng không đi theo.

** món đồ chơi mà khi bật nắp thì sẽ có một hình nộm bật lên.*

“Xuống đó đi, cô thật là một cô gái ngớ ngẩn. Cô muốn họ lên đây à?”

“Không, tất nhiên là không. Nhưng tôi nên nói gì với bà ấy?”

Jamie không cho Prudence thời gian để suy ngẫm. Cậu đẩy mạnh nàng qua gác xếp và tổng nàng xuống những bậc thang. Nàng trượt chân trên ba bậc thang cuối cùng, làm xây xát cẳng chân và hạ cánh trong đồng cỏ khô khi Tricia và Cá vàng bước vào chuồng ngựa đầy mồi meo.

Prudence loạng choạng đối mặt với họ, quần áo xốc xếch và đôi mắt mở to với cảm giác tội lỗi. Những cuộn tóc bù xù thoát khỏi bím tóc của nàng. Nàng mở miệng, nhưng không nói lời nào. Lời thú nhận không biết ngượng của Sebastian vẫn đang chỉ trích trong đầu nàng. Loại đàn ông tôi muốn trở thành đã mang em vào trong căn nhà gỗ của chủ trại đêm đó. Hắn ta muốn bụng em mang con của hắn ta... Tay nàng đặt lên bụng. Tại sao nàng không thể là kiểu người sẽ ngắt đi?

Nàng đã nghĩ rằng không thể, nhưng khi nàng nhìn chăm chăm vào bà cô nàng và Cá vàng, đôi mắt của ông quản gia lộ ra nhiều hơn. Thêm nửa inch nữa và chúng chắc chắn sẽ bật ra và lăn qua vựa cỏ khô. Prudence muộn màng nhận ra lý do cho cú sốc của ông.

Jamie đứng đưa khỏi những bậc thang, đáp xuống bằng ức bàn chân như một con mèo. “Em đi đâu vậy, tình yêu? Cuộc vui chỉ vừa bắt đầu thôi mà.”

Cậu ta đặt cánh tay dẻo dai của mình qua vai nàng. Cá vàng hắng giọng. Jamie nhìn như thể vừa trông thấy họ lần đầu tiên.

“Thật xấu hổ, cưng ạ. Em đã không cho anh biết là chúng ta có khách.”

Mái tóc màu đồng của cậu rối bù, như thể cậu đã trượt những ngón tay của mình qua nó. Khuôn ngực trần, và ba nút quần ống chèn đầu tiên đã bị tháo ra. Một luồng nhiệt xấu hổ quét qua cổ họng của Prudence, và nàng nghiêm túc cân nhắc việc bất tỉnh.

Jamie nghênh ngang đi về phía trước, làm whisky văng ra trên mép chai. Cái nhìn của cậu di chuyển liều lĩnh đến chiếc áo ngủ màu xanh ngọc bích của Tricia. Bà khép vạt áo lại trên cổ họng bằng bàn tay nghiêm trang, đỏ mặt một cách duyên dáng. Prudence há hốc miệng, ngạc nhiên trước sự biến đổi của Jamie và quên đi sự xấu hổ của riêng nàng. Xấu xa hay không, cậu tiết ra một bản năng tình dục tự mãn gần như sờ thấy được.

Đôi mắt của Tricia tất cả đều dành cho Jamie. Prudence cảm thấy như vô hình. Nàng tự hỏi liệu có ai nhận ra nếu nàng đánh rơi dạ dày và chôn mình trong đồng cỏ khô.

“Cậu hiểu,” Tricia nói, hàng lông mi run rẩy, “Tôi sẽ phải nói chuyện với chủ nhân của cậu về sự hơi... không kín đáo này.”

Với sự kinh ngạc của Prudence, Jamie đã quỳ một gối xuống chân của Tricia và đưa bàn tay bà lên môi mình. “Tôi là một cậu bé nghèo, quý bà của tôi. Tôi không còn công việc nào khác. Bà muốn ông chủ đuổi một kẻ không xu dính túi” - Prudence thề rằng lưỡi cậu ta đã đưa ra để chạm vào bàn tay của Tricia “Và đối? Tôi phải xin lỗi.” Cậu trông hối hận như một Lucifer đầy tàn nhang.

Tricia nấc lên hỗn hển. Cái cúi đầu trên chiếc nón ngủ bằng satin run lên một cách phù hợp.

Prudence đã luôn nghi ngờ việc bà ngủ trong bộ tóc giả. “Chúng ta phải làm rõ nó với vài ý kiến, đúng chứ? Có lẽ tôi có thể thuyết phục Ngài Kerr khoan dung khi ngài quyết định số phận của cậu.”

Một tiếng khịt mũi không nghe rõ từ căn gác nhắc Prudence là Ngài Kerr đã quyết định số phận của Jamie. Nàng đỏ mặt một lần nữa.

Tricia lướt qua chuồng ngựa như một nữ hoàng vương giả và dừng lại trước mặt Prudence. Prudence nhìn chăm chăm vào đường viền ren của dải băng trên ngực cô nàng, không thể gặp mắt bà. Sự xấu hổ tràn ngập nàng khi nhận ra đây là lần đầu tiên nàng mắc một tội còn tệ hại hơn việc lẩn tránh Jamie. Nàng yêu chồng chưa cưới của cô nàng. Trong một khoảng thời gian lâu sau, ngay cả Chúa cũng sẽ có một cái tên cho người phụ nữ như nàng - người đàn bà ngoại tình.

Nàng chờ Tricia hét lên với mình hay bạc tai nàng hay gửi đồ đạc nàng đi. Nàng nhận thức sâu sắc việc Jamie đang dựa vào một cây cột đã bị vỡ, cánh tay khoanh lại trước khuôn ngực trần, một nụ cười hiện trên đôi môi mỏng của cậu. Cậu ta đang thưởng thức sự lúng túng của nàng cũng nhiều như Cá vàng. Căn gác phía trên chờ đợi trong im lặng.

Tricia nhẹ nhàng khum lấy cằm của Prudence, nghiêng khuôn mặt của nàng lên. Nụ cười ngân lên mềm mại của bà lấp đầy chuồng ngựa. “Tại sao, con là một sinh vật bé nhỏ láu cá! Ai có thể nghĩ ra được chứ? Prudence của ta và tên đánh xe!”

Đôi mắt của Tricia nhảy múa với sự ấm áp và thích thú. Bà kéo Prudence vào vòng tay của mình. Prudence gục đầu yếu ớt trong vòng ôm của cô nàng, mắt nàng mở to vì sốc. Jamie nâng bàn tay của mình lên trong một cái nhún vai bối rối. Cá vàng mở và ngậm miệng như con cá trích mắc cạn.

Không có sự nhầm lẫn nào về niềm tự hào đáng kinh ngạc trong giọng nói của Tricia khi bà dẫn Prudence về phía cửa. “Đi nào, đứa trẻ nghịch ngợm, chúng ta có rất nhiều điều để thảo luận. Con nên đến với ta sớm hơn. Ta đã nghĩ những gì con quan tâm chỉ là đồng sách cũ đầy bụi bẩn của mình.” Khi họ bước thong thả vào buổi sáng đã tỉnh giấc, Tricia ném cho Jamie một cái nhìn khiêu gợi qua vai bà. “Đàn ông có thể dạy con những gì làm hài lòng họ, nhưng chỉ những người phụ nữ mới dạy con những gì làm hài lòng con.”

Prudence cam đảm liếc nhìn đằng sau. Sebastian đã nghiêng người ra khỏi vựa cỏ khô, lắng nghe với sự thích thú.

“Đừng nghĩ ta đang đánh giá con, con yêu”, Tricia tiếp tục. “Hầu hết những phụ nữ ta biết đều liên qua đến những tên phù rể và người hầu. Nhưng con nên học cách bảo vệ mình khỏi những rủi ro. Sẽ rất khó khăn khi phải giải thích”

Khi hai má của Prudence đỏ lên, Tricia nhận ra Cá vàng đang theo sau họ, đôi tai vểnh lên để lắng nghe cuộc trò chuyện của họ.

Bà vẫy tay nhẹ nhàng với quản gia. “Mang một khay sô-cô-la đến phòng của ta, cá vàng.” Prudence co rúm lại khi Tricia trao cho nàng một cái ôm đầy tình mẫu tử. “Thật tốt khi Sebastian của ta ở Edinburgh. Ta sẽ có thời gian để chuẩn bị cho điều này. Anh ấy khá là bảo vệ con, con biết đấy. Ta tin rằng anh ấy nghĩ về con nhiều hơn so với cháu gái.”

Một cơn rùng mình lạnh lẽo thu về cột sống Prudence. Tricia đã biết, nàng nghĩ. Ôi chúa ơi, bà

biết.

Một cái cau mày làm nhăn trán bà. “Ta tin rằng anh ấy xem con như con gái.”

Đằng sau họ, một tiếng kêu đau khổ đã bị bóp nghẹt thành tiếng ho kì lạ. Tricia quay xung quanh khi cánh cửa chuồng ngựa đung đưa đóng lại với một tiếng rầm.

Prudence đang đọc sách trong phòng nàng hai đêm sau khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Nó được theo sau bởi một tiếng khụt khịt quý tộc. “Ngài Kerr muốn sự hiện diện của cô trong phòng làm việc.”

“Được rồi, Cá vàng.”

Prudence vượt thẳng chiếc váy lụa vân màu xanh nhạt và tháo kính ra. Nàng quan sát hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, sau đó bỏ kính trở lại vào túi. Kéo mạnh hai món tóc ra khỏi búi tóc chặt, nàng thả chúng xung quanh khuôn mặt mình, sau đó thở dài. Mũi nàng vẫn còn quá nhọn, mắt nàng quá to.

“Thật hảo huyền, tất cả đều vô nghĩa,” nàng thì thầm với hình ảnh phản chiếu của mình.

Nàng chờ tại cửa cho những bước chân lập cập của Cá vàng lùi dần trước khi bước vào tiền sảnh. Khi nàng đến gần phòng làm việc, cánh cửa mở ra và cô của nàng xuất hiện. Tricia vội vã đóng cánh cửa lại sau lưng bà.

Bà bắt lấy tay Prudence và đưa chúng lên đôi môi tô son của bà. “Can đảm lên, đứa trẻ của ta,” bà thì thầm. “Ta đã xin anh ấy nhẹ nhàng với con.”

Sau đó Tricia bước đi trong đám mây mùi xạ hương của cây dành dành và Prudence bị bỏ lại đối mặt với cánh cửa nặng nề một mình. Sự dịu dàng của Sebastian là điều cuối cùng nàng cần. Nàng đẩy mở cửa.

Không thể nhìn thấy rõ ràng Sebastian ngoại trừ mái tóc dày màu cát, một đám mây khói thuốc, và một đôi ủng được đánh bóng đặt trên bậu cửa sổ. Nàng hắng giọng.

Anh kéo ghế quay lại và giật diều xì gà mỏng ra khỏi miệng. “Chào buổi tối, cô Walker.”

Nàng khẽ nhún gối chào. “Chào buổi tối, chú Sebastian.”

Môi anh giật giật. Anh rút một hơi xì gà dài, và một làn khói mỏng màu xanh thoát ra ngoài cửa sổ. Anh chỉ chiếc ghế da phía trước bàn làm việc. Prudence ngồi xuống.

Sebastian lật lật những cuộn giấy bằng ngón cái, cùng với đôi lông mày rậm vẽ lên một đường nét lạnh lùng. “Cô Walker, cô của nàng đã yêu cầu ta nói chuyện với nàng về một vi phạm phép tắc đã xảy ra ở Lindentree trong thời gian ta vắng mặt gần đây.”

“Đó là gì vậy, thưa ngài?”

Anh giữ cái nhìn của mình trên đồng giấy tờ. “Ta đang đề cập đến một chai whisky bị ăn cắp. Sau này, nếu nàng cần nó cho bản thân hay người bạn tinh thần của nàng, hãy đến gặp ta và ta sẽ cho phép.” Anh nhìn nàng, và đôi mắt anh lấp lánh. Anh dường như gặp khó khăn trong việc

bắt kịp hơi thở của mình. “Cô của nàng hết sức lo lắng về vấn đề suy tàn đạo đức sẽ khiến nàng trở thành một kẻ trộm trong chính ngôi nhà của mình.”

Nỗ lực lạnh lùng của Sebastian đã không thành công khi anh thổi một đám mây khói thuốc xì gà bằng mũi và sụp đổ trong một hơi thở khô khè. Đôi vai cơ bắp của anh nâng lên. Đầu ngửa ra sau, lau đi những giọt nước mắt của tiếng cười khi Prudence lao ra khỏi ghế trong một cơn phần nộ.

“Không phải như lời bà ấy nói! Bà trừng phạt tôi vì đã ăn cắp rượu whisky, chứ không phải vì tán tỉnh người đánh xe!”

Nàng đi đi lại lại trong căn phòng bằng những bước dài kêu sột soạt. “Đó là lần đầu tiên Tricia nhìn tôi với những thứ giống như niềm tự hào.” Sebastian nấc lên. Prudence quay lại anh, đặt cả 2 tay lên bàn làm việc. “Cứ tiếp tục cười đi. Đâu phải danh tiếng của ngài bị cắt vụn. Ngài đâu có bị Cá vàng thương hại như thể ngài là Jezebel và gái điếm của thành Babylon bị cuộn lại thành một.”

Sebastian một tay che miệng trong một sự hoảng sợ giả tạo. “Cô Walker, ngôn ngữ của nàng. Làm tôi bị sốc!”

“Sau một buổi sáng dạy dỗ của Tricia, tôi có thể làm ngài bị sốc còn nhiều hơn nữa.”

Anh ngồi đó với sự thích thú. “Tệ vậy sao?”

“Kính khủng. Không phải ngay cả khi quyển Icones Anatomicae của papa đã chuẩn bị cho tôi điều đó.” Nàng hạ giọng thành tiếng thì thầm khàn khàn. “Bà đã dạy tôi những thứ sẽ làm cho ngón chân ngài cong lên.”

Anh tự quạt cho mình bằng những tờ giấy. “Em không nói nữa à? Tiếp tục đi chứ. Em biết đấy, em nên tức giận thường xuyên hơn. Rất quyến rũ. Mắt em nhấp nháy, má thì ửng hồng. Quả là một sự chuyển đổi tuyệt vời từ một đứa cháu gái nhỏ nhu mì.”

Prudence liếc nhìn ngài trên mép bàn. “Cháu gái? Ngài xúc phạm tôi đấy. Tricia thề là ngài nghĩ tôi như...”

Họ hét lên cùng lúc, “...như con gái!”

Prudence giật lấy các tờ giấy từ Sebastian và đánh vào đầu anh khi cơn giận dữ của nàng hòa tan trong sự vui vẻ.

“Cẩn thận, cẩn thận,” anh nói. “Hãy thương hại một người đàn ông bị thương, đúng chứ?” Anh giơ một tay lên, quá yếu để tiếng cười tự bảo vệ mình.

Nàng đánh rơi đồng giấy. “Tôi quên mất. Vai của ngài thế nào rồi?”

“Đã tốt hơn nhiều. Bơ và trứng đúng là một bí quyết. Tôi sẽ ổn nếu Boris không nghĩ tôi là một cái bánh nướng. Nó cứ đánh hơi tôi và liếm miếng thịt của mình. Tất nhiên, sau ba ngày làm bạn với người bạn đồng hành của Jamie, ngay cả Boris cũng có nét quyến rũ của riêng nó.”

Một trong những tờ giấy trượt khỏi bàn. Prudence cúi xuống để nhặt nó lên.

Nụ cười của nàng nhạt dần khi nàng liếc nhìn nó. “Một vũ hội đeo mặt nạ trước đám cưới của ngài.” Nàng đưa cho anh ta tờ giấy mời. “Rất kì lạ.”

Anh vuốt thẳng miếng giấy da màu kem. “Và độc đáo. Tricia đã nghĩ về nó thế nào? Có lẽ mười vũ hội đeo mặt nạ mà chúng tôi tham dự tháng trước đã truyền cảm hứng cho cô ta.”

Prudence lấy cặp kính đeo mắt của mình từ túi ra và đeo vào. “Ngài nên tận hưởng nó, thưa ngài,” nàng nói, giọng nói bình tĩnh như cái gong thép đặt trên làn da nàng. “Ngài luôn có một sự thu hút dành cho những cái mặt nạ.”

Nàng quay đi.

“Cũng như em, cô Walker.”

Prudence ngáp ngừng, nhưng không quay lại. Nàng biết anh đã không còn mỉm cười. Nàng giữ thẳng lưng và tay cho đến khi nàng rời khỏi phòng làm việc và kéo cánh cửa đóng lại đằng sau mình.

Nàng dựa vào cửa, tiếp nhận sự chống lại của miếng ván gỗ sồi vào cột sống mình. Không có tiếng động nào bên trong phòng làm việc. Những giọt lệ làm bỏng mắt nàng, và nàng nhận ra một cú sốc là chúng không phải những giọt nước mắt tội lỗi, mà là những giọt nước mắt giận dữ. Cơn giận cảm giác rất tốt, tẩy sạch nàng khỏi những phiền muộn. Nàng giật mạnh kính đeo mắt ra. Lúc nào cũng là Tricia đáng trách!

Tricia. Luôn luôn là Tricia. Tricia rực rỡ, phóng túng. Prudence đơn giản phải hiểu rằng Tricia cần tiền nhiều hơn họ. Tricia là một đứa trẻ mồ côi. Tricia không có ai. Prudence và Papa hài lòng với những quyển sách và ở cùng nhau. Prudence hiểu. Prudence là một cô gái tốt.

Nàng lau đi những giọt nước mắt bằng một bàn tay nắm chặt. Nàng mệt mỏi vì phải luôn thấu hiểu. Nàng mệt mỏi vì phải làm một cô gái tốt. Là một cô gái tốt nghĩa là phải từ bỏ Sebastian và cái miệng thu hút của anh mãi mãi.

Bức tượng bán thân của Plato trên cái bệ che màn nhung chế nhạo nàng. Prudence nhét cặp kính của nàng lên chiếc mũi cẩm thạch của anh ta và bắt đầu đi về phòng, giật mạnh kẹp tóc ra khỏi đầu khi nàng bước đi.

Prudence đi tìm Jamie ngày hôm sau. Khi nàng đến gần bãi rào để trồng trọt, hình dáng vô định của cậu ta rắn chắc thành những bắp thịt và đường cơ. Ánh sáng mặt trời làm tóc cậu sẫm thêm thành màu cam cà rốt, và nàng bảo vệ đôi mắt mình khỏi sự rực rỡ của nó. Cậu đang căng thẳng chống lại một đốm màu đỏ nhạt - con ngựa cái Tricia đã được Sebastian tặng như một món quà cưới sớm. Sớm và vội vã, Prudence can đảm hy vọng.

Nàng khoanh tay mình trên hàng rào. Không khí đầy hơi ẩm, và cái nóng oi bức bắn đi những giọt mồ hôi lăn xuống hai bên nàng, ghim chiếc váy hoa nặng nề của nàng vào áo ngực như một lớp da thứ hai.

Jamie kéo mạnh sợi dây, hướng dẫn con vật một tuổi có đôi mắt hoang dã trong một vòng nước kiệu. “Xin chào, tình yêu” cậu nói. Giọng điệu cứng nhắc. “Sao em lại giữ khoảng cách như vậy? Em đang cố gắng làm tan vỡ trái tim đầy kiêu hãnh của tôi à?”

Nàng trao cho cậu ta một cái nhìn trách mắng. “Trông không kiêu hãnh chút nào khi anh chảy nước dãi dưới chân của cô tôi vào một buổi sáng khác.”

“Ghen à, em yêu?”

Cậu chắc chắn, và con ngựa mảnh khảnh chạy nước kiệu dưới sự điều khiển của cậu, run rẩy và nhảy dựng lên. Cậu làm dịu nó với một cái chạm thành thạo trên hông. Nó ngừng run rẩy và trượt dễ dàng trong vòng tròn cánh tay của cậu ta. Cậu kéo dây cương qua đầu nó.

“Anh rất giỏi về khoảng đó,” Prudence nói.

“Đừng bao giờ nói là Jamie Graham không biết làm thế nào để dịu dàng với một phụ nữ. Em mong đợi điều gì? Roi ngắn cưỡi ngựa? Roi da?”

Nàng nhún vai. “Một số người đàn ông thật sự là “tập ngựa”.”

“Một số đàn ông là những kẻ ngu ngốc.” Cậu ta quay lưng lại với nàng để chạy một bàn chải xuống sườn con ngựa cái. Mặc dù cậu ậm ừ nhẹ nhàng dưới hơi thở, nhưng quai hàm thì căng ra.

Prudence leo lên ngồi trên hàng rào. Vớ của nàng bị móc rách trên mảnh gỗ xù xì. “Anh không thích tôi, đúng không, ông Graham?”

Hành động của cậu đã không còn ngập ngừng.

Nàng hít một hơi thật sâu. “Tôi cần sự giúp đỡ của anh. Tôi cần Sebastian.”

“Cô không cần tôi vì điều đó. Đi tìm anh ta đi. Anh ta không bao giờ phiền khi phải giúp đỡ một phụ nữ có nhu cầu đâu.”

Nàng đỏ mặt và nhìn xuống, chơi đùa với những nếp gấp cũ kỹ của chiếc váy. “Không phải như thế.” Nàng đấu tranh để tìm từ ngữ, bất kỳ từ ngữ nào, những từ có thể giữ lại cho nàng những mảnh vụn của lòng tự trọng. “Tôi muốn anh ấy chăm sóc cho tôi.”

“Ồ, khốn kiếp thật!”

Jamie ném bàn chải. Nó đập vào hàng rào với một tiếng bang. Prudence nao núng và con ngựa nhảy căng lên, tóm lấy sự tự do bất ngờ và đột ngột của nó.

Jamie chụp lấy nó, đôi mắt rực sáng như mái tóc của cậu. “Nó từng xảy ra với cô chưa, quý cô Walker, hoặc bất cứ điều gì dân gian gọi là cho bản thân cô, điều với tôi đây không phải là nơi an toàn nhất?”

Một cơn gió nóng gần như không khuấy động không khí khi Prudence liếc nhìn xung quanh. Đồng cỏ đã bị cô lập. Ngay cả những ống khói bằng gạch của ngôi nhà đã bị che khuất tầm nhìn bởi ngọn đồi nhỏ của vùng đất.

Các cơ bắp ở cánh tay Jamie siết chặt. “Tôi có thể không to lớn, nhưng tôi mạnh. Tôi có thể bóp cái cổ bé nhỏ của cô bằng ngón cái và ngón trỏ đấy” Cậu bẻ những ngón tay của mình để chứng minh sự dễ dàng của nó. “Nếu Sebastian quá ngu ngốc để giết cô, tôi có thể là lựa chọn tốt nhất

tiếp theo.”

“Giết tôi?” Ngay cả với chính mình, giọng nói của nàng nghe như thể nó đến từ rất xa xôi. “Tại sao Sebastian muốn giết tôi?”

“Vì với một tiếng thở dài dễ thương, cô có thể gửi tất cả chúng tôi đến giá treo cổ. Lời nói thoát ra có một cái giá quá hời và Sebastian nhận lệnh đi theo như bất kì người đàn ông nào.”

Mặt trời trở nên mờ đi trước mắt Prudence. “Tôi không tin anh. Anh không nên trêu chọc tôi như vậy. Đó là độc ác.”

“Độc ác” cậu thở dài. “Tôi đã quan sát cô vài tuần trước rồi. Cô không yêu cầu nhiều, cô gái. Ít nhất tôi có thể cho cô biết là sự thật.” Cậu chôn nắm đấm của mình vào túi. “Đừng lo lắng. Sebastian là một người đàn ông tốt. Anh ta sẽ làm cho nó nhanh chóng và không đau đớn nếu anh ấy có thể.”

Có thể nhanh chóng, nàng nghĩ, nhưng đã quá trễ để làm cho nó không đau đớn.

Nàng trèo xuống từ hàng rào, cầu nguyện đôi chân sẽ hỗ trợ mình. “Những lời dối trá như vậy không thích hợp chút nào, ông Graham. Nếu anh không muốn giúp tôi, một từ “không” đơn giản là đủ.”

“Hãy tin những gì cô muốn, cô gái. Nhưng hãy cẩn thận.”

Jamie chắc chắn nhẹ nhàng và con ngựa phi nước kiệu về cậu. Prudence quay về nhà, cậu quan sát nàng bước đi, má cậu ép trên cái bờm bóng mượt của nó.

Mặt trời cháy xém sau gáy Prudence. Đôi giày chắc chắn của nàng kêu sột soạt trên cỏ khô. Nàng không thể nhớ lần cuối cùng trời mưa. Hay nàng có thể? Nàng ép mắt mình nhắm lại và gần như trượt chân. Khi nàng mở mắt ra, chúng đã bị đốt nóng như không khí.

Jamie đang nói dối, nàng nghĩ. Nàng nói những từ ấy thành tiếng và nó làm nàng cảm thấy tốt hơn một chút. Một tên nhóc tội nghiệp, nàng nói thêm với chính mình, chỉ ghen tị với sự quan tâm của Sebastian dành cho nàng.

Mày có chắc không? Một tiếng thì thầm nhỏ trong đầu nàng.

Nàng biết giọng nói đó. Đó là giọng nói nhắc nhở nàng rằng nàng đã quá già để lãng phí thời gian để hoang tưởng về một người chồng và những đứa trẻ. Đó là tiếng nói xoa dịu nàng trở lại giấc ngủ khi nàng thức dậy lộn xộn trong bộ dra giường, cơ thể đau đớn với những khao khát không tên, gò má đầm nước mắt. Đó là giọng nói luôn giữ nàng lành mạnh và an toàn bằng cách dập tắt tất cả những giấc mơ và khao khát của nàng.

Nàng đi lên đồi. Tất nhiên, nàng chắc chắn rằng Jamie đang nói dối. Xét cho cùng, Sebastian đã đến với nàng khi anh bị thương. Nàng - chứ không phải Jamie hay Tricia.

Và tại sao anh ta lại không? Giọng nói hỏi. Đặc biệt là nếu mày không quanh quẩn ở đây đủ lâu để phản bội anh ta.

Nhưng anh đã nói là anh muốn nàng.

Anh ta đã nói đó là nhu cầu, không phải chăm sóc. Những con bò trên cánh đồng cũng có nhu cầu tương tự. Tại sao không muốn mày? Tại sao không thỏa mãn ham muốn của anh ta với mày tốt hơn là với những cô hầu nói năng bừa bãi? Mày sẽ không quanh quẩn sau này để gây ra bất kỳ tình trạng xấu hổ nào.

Prudence lắc mạnh bản thân, chiến đấu để bịt miệng con quỷ có lý trong nàng. “Sebastian đã chỉ cho tôi thấy sự tử tế,” nàng nói to, lờ đi những cái nhìn tò mò của người làm vườn đang tưới nước vào bờ giậu.

Cách tốt hơn để Sebastian để mắt đến nàng là luôn nằm phía dưới? Cách tốt hơn để tìm ra những điểm yếu của mày, chờ đợi những cơ hội làm mày im lặng mãi mãi?

Nàng ngập ngừng dừng lại khi tất cả những tiếng nói lý trí pha trộn thành một sự thật tàn phá.

Nếu nhà bếp bùng lên một lần nữa, ai sẽ bị nghi ngờ nếu nàng tình cờ đứng cạnh lò nướng? Và sẽ không ai bị sốc nếu vết tấp của một ngọn lửa giết chết nàng. Sebastian sẽ bảnh bao trong bộ đồ tang! Màu đen ảm đạm sẽ làm nổi bật màu cát trên mái tóc của anh thành hoàn hảo. Móng tay của nàng cào vào lòng bàn tay khi nàng sai bước trên bãi cỏ.

Lời nói của Sebastian đã kết tội anh. Nếu em nhìn thấy mặt tôi, cuộc sống của em sẽ không còn giá trị gì nữa. Kể cả với tôi và những người đàn ông của tôi. Một cơn ớn lạnh loại bỏ nhiệt độ, làm nàng rùng mình.

Sebastian. Sebastian chu dao và ấn tượng. Hàng ngàn những tử tế nho nhỏ đã bị bóp vụn thành tàn tro cay đắng trong gió. Sebastian đã đưa nàng quyển sách khi nàng quá thấp để với lấy. Sebastian đã cắt tỉa móng vuốt con mèo của nàng bằng con dao găm nhỏ bé của riêng anh, bàn tay khéo léo và nhẹ nhàng. Sebastian vật lộn với cái chén đóng băng ra khỏi nàng, đòi hỏi cái liếm cuối cùng với nụ cười ngọt ngào chậm chạp của mình.

Không ngọt ngào, nàng trách mắng bản thân một cách lạnh lùng. Gian xảo. Nàng lau đi một giọt nước mắt trước khi nó có thể rơi. Anh ta có thể giết nàng, nhưng anh ta sẽ không làm nàng khóc. Sebastian Kerr không xứng đáng với những giọt nước mắt của nàng.

Nàng từng bước đi đến cửa trước và ném nó mở ra. Trước khi nàng có thể mất ba bước vào trong nhà, Sebastian hiện ra từ phòng khách.

Anh nhìn lên từ cuốn sách trong tay và cười toe toét. “Em đây rồi. Tôi đang chờ em. Tôi nghĩ mình đã tìm thấy một cái gì đó trong cuốn sách này về các tính chất của thủy ngân.” Anh lấy ra một phong bì màu kem nằm giữa các trang sách. “Và điều này đến trong lá thư ngày hôm nay. Tốt nhất em nên mở nó ra trước tiên. Nó có vẻ quan trọng.”

Nàng nhìn chăm chăm vào anh. Nàng đã không chuẩn bị cho điều này, sự vui vẻ tàn phá của anh, áo sơ mi nhăn nhúm. Anh lại cởi bỏ đôi ủng và mái tóc rơi xuống lộn xộn quanh khuôn mặt anh. Anh trông đủ ngon lành để ăn - gọi cảm và bị cấm, giống như kem mà Tricia đã một lần đưa từ London đến một trong những bữa tiệc của bà. Prudence đã ăn nó cho đến khi dạ dày của nàng đau nhức, sau đó được gửi đi ngủ mà không có bữa ăn tối vì ham mê ăn uống của mình.

Nỗi đau đâm vào tim nàng. Anh là một diễn viên giỏi! Nàng không thể chịu đựng được. Nàng muốn làm tổn thương anh nhiều như anh muốn làm tổn thương nàng. Cảm xúc giận dữ của

nàng biến mất đằng sau bức màn bằng giá.

Nàng nhìn lên anh và nhìn xuống, môi nàng xoắn lại trong một nụ cười khinh thường lãnh đạm. “Có lẽ ngài nên tìm lại đôi ủng của mình, quý ngài của tôi. Nếu ngài cứ tiếp tục ăn mặc theo cách này, tất cả mọi người ở Lindentree sẽ biết ngài chẳng là gì ngoài một kẻ thô lỗ tầm thường.”

Nụ cười của anh tắt dần. Bàn tay anh buông thõng hai bên thân mình. Trái tim co thắt lại trong sự hồi hận khi nỗi đau hoang mang chân thật chạm vào nét mặt anh. Nó đã biến mất một cách nhanh chóng, nàng có thể tưởng tượng ra, và được thay thế bởi một cái gì đó đen tối và cảnh giác. Nàng nhấc váy của mình lên, nhưng anh không di chuyển.

Nàng buộc mình bước ngang qua anh để đến cầu thang. Khi ngực nàng lướt qua vòm ngực rắn chắc của anh, anh nắm lấy cổ tay của nàng trong cái kìm chặt đầu đòn, kéo nàng tựa vào anh. Đôi mắt anh tìm kiếm khuôn mặt nàng.

Nàng nhìn trả lại anh với sự xấc xược, lo sợ anh sẽ nghe thấy tiếng thành thích hoang dã của trái tim mình, dòng máu điên tiết chảy qua tĩnh mạch nàng. Sự căng thẳng trong cơ thể anh bập bùng căng lên, nàng chờ anh xô mình vào tường và siết cổ nàng ngay tại cửa ra vào.

Cả hai đều nghe thấy tiếng kéo lê của cái ghế lộ ra phía sau họ. Nàng gọi to về phía phòng ăn trong sự bình tĩnh chế nhạo, “Tôi sẽ dùng bữa tối trong phòng của mình, Cá vàng. Tôi bị nhức đầu khủng khiếp.”

Sebastian đột ngột thả nàng ra. Khi nàng bước lên cầu thang dưới luồng nhiệt tìm kiếm trong cái nhìn của anh, nàng phát hiện ra mình không nói dối. Đầu nàng đập thành thích gần như khó khăn như trái tim nàng.

Chương 11

“Sebastian, anh bạn thân mến, đó là cách xử sự của cậu.”

Sebastian kéo cái nhìn của mình rời khỏi cửa sổ. Cyclops* mắt mờ đang chăm chú nhìn anh. Anh nén lại cái rùng mình yếu ớt khi Điền chủ Blake hạ cái kính một mắt ông ta đang đeo bằng một sợi dây vàng quanh cổ.

(* Cyclops là người khổng lồ có 1 mắt giữa trán trong thần thoại Hy Lạp)

“Sự chú tâm, chàng trai của ta, là chìa khóa cho sự thành công khi cư xử như những sinh vật đáng yêu và thông minh.”

Devony cười khúc khích và Tricia chặc lưỡi trong một điệu bộ khiển trách. Sebastian đang bắt đầu cảm ghét. Anh nhanh chóng có khái niệm của việc siết cổ cô ta bằng sợi dây màn cửa khi cô ta làm thế lần tới.

Nụ cười của anh căng ra thành điệu bộ nhăn nhó khi anh ném lá bài xuống, chiến thắng ván

bài. “Tha thứ cho tôi, thưa Ngài. Chiều nay tôi hơi thiếu tập trung. Tôi có thể đảm bảo với ngài không phải sự quyến rũ của người bạn đồng hành của tôi làm tôi sao lãng.” Đến khi Sebastian có thể nói, người bạn đồng hành của anh đã không còn sự quyến rũ có thể nhận thấy rõ.

Devony đấu tranh để giữ các lá bài của mình bằng những ngón tay với móng tay đỏ dài như những con dao găm.

Tricia vỗ nhẹ vào lưng bàn tay của Sebastian bằng quạt. “Chúng tôi hy vọng đó không phải là chúng tôi.” Bà nháy mắt với Devony. “Nếu chúng ta nghĩ vậy, nó sẽ làm chúng ta có một ‘ván bài’* kinh khủng.”

(* *whistful*: ở đây tác giả chơi chữ với từ *wistful* nghĩa là thêm muốn, nhưng đọc thì giống như là ván bài *whist*)

Cách chơi chữ đáng sợ của bà gây ra cho họ những tròng cười vang. Devony thả toàn bộ bài lên bàn. Con buồn cười như nấc nẻ của Ngài Blake chuyển thành một cơn ho mãnh liệt, Sebastian sợ rằng nó có thể kết thúc thành chứng vỡ động mạch não, và anh nura như hy vọng nó sẽ.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng bên ngoài cửa kéo đầu anh ngẩng lên. Chỉ là một trong những người hầu đang phủ bụi ống nhổ bằng đồng. Anh giấu đi sự thất vọng đằng sau cái quắc mắt tối tăm đã để nàng vội vã rút lui ở hành lang. Khi anh ngừng hi vọng trong mỗi bước chân, mỗi tiếng thì thầm, là Prudence?

Nàng đã xoay sở để không dùng phút nào một mình với sự có mặt của anh trong tuần rồi. Khi nàng xuất hiện từ phòng mình đủ lâu để ăn tối, anh liếc nhìn lên để tìm kiếm đôi mắt nàng đã dán chặt vào anh với một cái nhìn của sự phản bội mơ hồ làm anh đau đớn. Chồng thư của nàng trên bàn vẫn nằm đó chưa đụng đến. Anh đi tới đi lui trong thư viện mỗi ngày vào lúc bình minh, nghe thấy tiếng vọng lại rỗng tuếch của bước chân mình. Buổi sáng hôm đó, anh cuối cùng đã quay trở lại giường và luẩn quẩn cho đến trưa, chỉ để thức dậy uể oải và cúi kính hơn trước.

Bên dưới bàn, đôi giày mềm thắt nơ của Devony đã bò lên bắp chân của anh lần thứ ba. Tricia đã cuộn mắt cá chân của cô ta quanh cái chân kia của anh. Anh cảm thấy như thể mình đang trong sự kìm kẹp của những cây leo ngoằn ngoèo sẽ hút lấy anh dưới bàn và gập phải số phận đau đớn.

Chiếc đồng hồ giả vàng trên mặt lò sưởi trôi qua những phút vô tận khi Devony sắp xếp lại những lá bài của cô ta và dùng hàng thế kỷ theo lẽ thường quyết định dùng lá nào để chơi. Sebastian kéo mạnh cà vạt của mình mà không nhận ra.

Anh cảm thấy như thể mình bị mắc kẹt trong cái phòng khách thanh nhã ngọt ngào này suốt cuộc đời. Bàn tay trang trí của Tricia có mặt khắp mọi nơi - trong nghệ thuật Trung Quốc mỏng manh dọc theo mặt lò sưởi mạ vàng, những bông hoa hồng nhỏ thêu trên các miếng đệm kim tuyến, những đường nét thanh tao của bàn trà kiểu Sheraton*. Tất cả làm anh cảm thấy giống như một gã khổng lồ lúng túng được đặt trong ngôi nhà búp bê. Những thứ khác dường như mờ dần, co lại trước anh - những con rối ngớ ngẩn trong một bữa tiệc trà chế giễu.

(* *kiểu đồ đạc của Anh cuối thế kỉ 18*)

Sự hoang mang đe dọa áp đảo anh. Mỗi ngày trôi qua đưa anh đến gần hơn với ngày cưới của mình, khi anh là chủ Lindentree và sống mãi mãi trong cái thế giới thu nhỏ này. Cái nhìn của

anh bắn một lần nữa về phía cửa khi anh chiến đấu với thôi thúc hoang dã đi lên cầu thang và kéo Prudence ra khỏi phòng nàng bằng búi tóc nhỏ buộc chặt của nàng. Nếu nàng muốn nhìn thấy một kẻ thô lỗ cư xử như thế nào, vì Chúa, anh muốn nhiều hơn hạnh phúc để cho nàng thấy!

Những tách trà rỗng rải rác trên bàn. Sebastian nhìn chăm chăm cái tách của mình. Anh ghét trà. Anh thèm khát một vại bia ướp lạnh, lạnh rùng mình trong làn nước đang chạy đua một cách nhanh chóng của sự thiêu đốt của mùa xuân. Cái nhìn của anh lang thang thêm khát về phía cửa sổ.

Ánh sáng mặt trời ngập trong khu vườn bị chìm, sự chói chang của nó dữ dội hơn bởi sự xuất hiện bất ngờ của những đám mây di chuyển qua bầu trời. Một làn gió trêu chọc thoáng qua cửa sổ đang mở.

Cổ họng anh thắt chặt khi một quả bóng lông tơ màu xám rơi ra từ một hàng rào gỗ thông và va mạnh qua cửa sổ. Boris đang đuổi theo sau, một cái bóng màu xám xinh đẹp, đang chạy chậm và khó khăn. Sebastian nửa đứng lên khỏi ghế khi Prudence nghiêng về hàng rào phía sau con chó, tóc nàng thả rơi trải dài như suối sau lưng. Những đường nét giản dị của chiếc áo choàng màu đen của nàng đã bị trầy xước bởi tình trạng hỗn loạn điên cuồng. Nàng sẩy chân trên gấu váy lót dài và gần như té ngã.

Devony nhịp nhịp những móng tay trên bàn. Tên điền chủ chột bật mở một cái hộp bạc và hút một lượng nhỏ thuốc lá bột lên cái mũi phồng ra của ông ta.

Sebastian nhìn xung quanh một cách dữ dội, tự hỏi liệu anh đã tưởng tượng ra toàn bộ khung cảnh.

“Em không thấy à?” Anh gặng hỏi.

Tricia tự quạt cho mình bằng những lá bài khi Prudence lao tới giữa các hàng rào phía cuối khu vườn. “Chỉ có Prudence mới ra ngoài đi dạo buổi chiều.”

Devony thận trọng rút 1 trong những lá bài. “Một ngày đẹp trời để đi dạo, không phải sao?”

“Không có gì giống như một chút thể dục hàng ngày để hỗ trợ tiêu hóa”, Ngài Blake nói, và hắt hơi vào khăn tay.

Sebastian từ từ chìm trở lại trong ghế. Không có gì lạ khi Prudence mờ dần thành những hình trang trí. Họ đối xử với nàng như thể nàng vô hình.

Khi nàng thoát khỏi tầm nhìn giữa những khu rừng cây đoạn giáp với bãi cỏ, anh liếc nhìn xuống để phát hiện ra mình đã đọc sai các lá bài trong tay.

“Thêm trà chứ, thưa Ngài?” Bàn tay đeo găng trắng của Cá vàng bưng cái khay.

“Không!” Sebastian lớn tiếng. Câu trả lời của anh to hơn dự định.

Cá vàng khịt mũi trong sự chế nhạo rõ ràng với bất kỳ quý ông nào cả gan từ chối uống trà. “Được, thưa Ngài. Có lẽ để sau.”

Sebastian chụp lấy cánh tay ông ta. Cái khay dao động. “Không phải bây giờ. Và không phải sau đó. Không phải tối nay. Không phải sáng mai. Không bao giờ hết. Không thêm trà.”

Nước da xanh xao của ông quản gia nhợt nhạt hơn. Sebastian nhận ra những người khác đang nhìn chăm chăm vào anh. Anh chiến đấu với thôi thúc kiểm tra lòng bàn tay mình có đầy lông không hay cảm thấy trán mình nổi lên những cái sừng.

Anh đứng lên, thả những lá bài đã bị phá hủy xuống. “Tha thứ cho tôi. Chân tôi đang đau. Tôi tin rằng mình sẽ chợp mắt một chút.”

Anh buộc mình phải ấn một nụ hôn cái mặt nạ đầy phấn của gò má Tricia. Chống chiếc gậy một cách nặng nề, anh rời khỏi phòng khách, rùng mình với tiếng nấc thông cảm theo sau anh.

Ngay sau khi anh ra khỏi tầm nhìn của phòng khách, Sebastian thả rơi cây gậy vào chậu cây cam ở phòng ngoài. Anh sải bước về cửa trước và băng qua bãi cỏ, cẩn thận đi dọc theo cửa sổ phòng khách.

Những khu vườn và bãi cỏ không có dấu hiệu của Prudence. Anh đi ngang qua khu rừng cây đoạn và bước vào sự hoang dã thần thánh của một đồng cỏ lẩn. Những cây thân cỏ cao lướt qua cuộc sống xung quanh anh, lắc lư và trở nên yên tĩnh bởi cơn gió ẩm áp. Những khoảng đất nhỏ trồng hoa bắp và cây hoa lương vàng đứng đờ trong một màu xanh mềm mại. Nếu anh có thể đi bộ đủ nhanh và đủ xa, chắc chắn trái đất sẽ nuốt chửng Lindentree và bà chủ của nó mà không để lại dấu vết.

Những đám mây thẫm màu sàng lọc ánh sáng mặt trời, ném đồng cỏ vào bóng tối.

“Prudence?” Tiếng gọi của anh nghe có vẻ mờ nhạt và phiến muộn trong một sự im lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng thì thầm của cơn gió phía xa.

Mặt trời đã chọn thời điểm đó để thách thức những đám mây và ngập tràn đồng cỏ. Anh che mắt. Một rừng thông rậm rạp treo trong một đám mây màu xanh ở rìa những cánh đồng. Anh sải bước về phía nó, bị thu hút bởi sự hứa hẹn của khoảng một thời gian nghỉ ngơi mát mẻ dập tắt tình trạng bồn chồn đang cháy của mình. Khi anh bước vào khu rừng, mùi vị tươi mới của thông thâm nhập vào các giác quan mờ nhạt của anh, cùng với tiếng kêu đều đặn của dế. Những cành dài và thơm ngát đứng đờ trong nhịp điệu thôi miên, được ru ngủ bởi tiếng gió thì thầm.

Sự thanh thản vay mượn của Sebastian vỡ tan khi tiếng khóc thảm thương của một cô gái xấu hổ vì tạo ra âm thanh giữa khu rừng yên tĩnh.

Anh cúi xuống dưới một nhánh cây xù xì. Prudence quỳ trên một tảng đá nhẵn nhô ra trên một hồ nước tĩnh lặng, mặt nàng vùi trong hai bàn tay.

Anh quỳ xuống bên cạnh nàng, trái tim anh đập thành thịch trong tai, và nhẹ nhàng chạm vào bờ vai đang phập phồng của nàng. “Chuyện gì vậy, cô gái? Có chuyện gì?”

Nàng quay đầu lại, để lộ đường nét thanh nhã của cổ họng nàng với sự vuốt ve của mặt trời. Những giọt nước mắt ghim hai hàng mi ngắn sẫm màu. “Tôi đã đến quá muộn rồi.” Nàng chỉ xuống ngọn đồi phía sau nàng trong nỗi kinh hoàng. “Oh, Sebastian!”

Anh gần như bị mất thăng bằng khi nàng ném mình vào ngực anh. Anh không cách nào biết

được lời tuyên bố nồng nhiệt của nàng là dành cho anh hay con mèo của nàng. Anh đã quá bận rộn để suy nghĩ về những nét quyến rũ của chiếc áo khoác của anh bị siết chặt bởi những ngón tay mảnh khảnh của nàng.

Nàng khụt khịt vào cà vạt của anh, và đầu nàng nằm gọn trong lòng bàn tay anh, nhìn chăm chăm về phía xa vào thứ mà nàng đã chỉ. Búi lông màu xám nhô ra từ một chỗ trũng phủ đầy râu. Cái cau mày bị kiềm lại làm nhăn trán anh.

“Prudence, mắt kính của em đâu?”

Tông giọng thần nhiên của anh làm nàng giật mình rơi vào im lặng. “Trên bàn trang điểm của tôi, tôi nghĩ vậy. Tôi quên chúng. Tôi đang thay quần áo cho buổi tiệc trà trước khi chạy ra ngoài.”

Anh không thể không nhận thấy rằng nàng cũng quên luôn áo lót của mình. Sự mềm mại đầy tai tiếng của ngực nàng tựa vào ngực anh làm anh cảm thấy choáng váng và nín thở.

Nàng lau nước mắt bằng cà vạt của anh. “Cổng vườn chỉ mở trong vài phút. Tôi không biết Boris đã được thả ra. Sebastian đáng yêu tội nghiệp của tôi”, nàng thì thầm. “Thật khủng khiếp...”

“... Thực sự khủng khiếp cho con sóc không may,” Sebastian nói lạnh lùng.

Nàng nhìn lên anh, mắt mở to. Đôi môi anh giật giật. Từ từ, nàng quay sang nhìn xuống ngọn đồi, đôi mắt hẹp lại thành một khe màu tím rục rờ. Con mèo Sebastian đã chọn thời điểm đó để phóng ra từ cái cây, lưng uốn cong. Với tiếng gầm gừ miễn cưỡng, Boris bước nhẹ phía sau nó. Con mèo di chuyển nhẹ nhàng sang một bên, rít lên như một con quỷ nhỏ. Cú vụt của bàn chân đầy lông cào một vết dài đỏ thẫm xuống cái mũi sáng bóng của Boris. Với tiếng kêu ăng ẳng bị thương, con chó lẩn vào khu rừng, cái đuôi nằm giữa thân sau khổng lồ của nó.

Con mèo con lăn tròn về một bên và bắt đầu chải lông cho chính mình bằng cái lược màu hồng xù xì của nó. Sebastian ngửa đầu vỗ tung tiếng cuối sâu trong cổ họng.

“Nhưng tôi nghĩ Boris đã ăn.....” Prudence vỗ một tay lên miệng, nhưng không phải trước khi sự vui vẻ biến mất. Những giọt nước mắt của sự khuấy khỏa lăn dài trên má.

Sebastian chùi chúng đi bằng những ngón tay anh. “Ngài Blake có vẻ thích ăn con mèo con của em hơn là con chó hèn nhất đấy. Tôi đã thấy tên già ấy để mắt đến những con công chỉ ngày hôm qua vào giờ uống trà.”

Điều đó làm Prudence rơi vào một trận cười mới. Bất lực với sự vui vẻ, nàng bám vào vai anh. Anh neo chặt một cánh tay quanh eo nàng và ôm nàng dựa vào anh. Môi anh chạm vào má nàng. Đã quá muộn, cả hai đều nhận ra vòng tay của anh không phải là của một người chú.

Khoảng thời gian dài vô tận của tuần trước tan chảy khi miệng của Sebastian trôi dạt đến đường cong của xương gò má nàng và anh nếm trải sự mềm mại của làn da không đánh phấn của nàng. Đôi mắt nàng bị ép nhắm lại như thể bằng cách nào đó nàng có thể phủ nhận cuộc tấn công mãnh liệt kéo dài của miệng anh, ngay cả khi hai bàn tay nàng siết lại thành những nắm tay bất lực chống trên vai anh. Anh nhấn một nụ hôn lên hàng mi nhẹ như tơ của nàng, muối của nước mắt nàng thiêu đốt anh. Anh làm dịu vết cắn bằng cách nhúng lược mình vào giữa hai cánh môi nàng, chỉ để kích thích cơn cháy đều đều chậm chạp của thất lưng anh. Cánh

tay của anh cong xung quanh cái lưng nhỏ nhắn của nàng, kéo hông nàng chống lại nguồn gốc đau đớn của đùi anh. Vào trong khuôn miệng đáng yêu của nàng vẫn không đủ. Anh muốn được ở bên trong nàng khắp nơi.

Lạy Chúa, anh nghĩ. Anh đã rơi vào tình yêu một cách vô vọng với cô gái đeo kính vụng về, xinh đẹp này.

Anh giấu mặt mình vào hõm sâu của cổ họng nàng. “Oh, cô gái, tôi đã rất nhớ em.”

Một khoảnh khắc dài tĩnh lặng trôi qua.

Prudence đẩy mạnh vào ngực anh và nhảy xuống như thể tảng đá nổi lên những ngọn lửa. Búi tóc nặng của nàng rơi xuống xung quanh vai.

Sebastian đứng lên, vẫn lắc lư với ham muốn. “Một cái nhìn thoáng qua mái tóc của em ở London và họ sẽ biết tại sao bột và tóc giả đang bắt đầu vô vị.”

Nàng nghiêng mũi trong không khí, nhưng không phải trước khi anh nhìn thấy sự sợ hãi làm tối mắt nàng. “Anh theo tôi,” nàng nói. Một vẻ buộc tội nhuộm trong giọng nói của nàng.

Anh thoả mái bước về phía trước. Nàng thận trọng bước lùi ra sau.

Anh khóa tay mình sau lưng, cố gắng tìm kiếm từng inch của quý ông nông thôn. “Khi tôi nhìn thấy em đi vội vã, tôi tự nhiên thấy lo lắng. Thật là mỉa mai khi tôi nên là một trong những người nhắc nhở em, nhưng có những tên cướp ở vùng quê. Em không nên ra ngoài mà không có người đi kèm.”

“Và thật là mỉa mai khi tôi nên là người nhắc nhở ngài, Ngài Kerr, nhưng cũng có những tên cướp trong phòng khách của cô tôi. Một trong những nơi nên an toàn như các nơi khác. Sẽ rất đơn giản để ngài thả bức tượng bán thân Plato lên đầu cũng như đèn chết tôi, mặc dù nó ít sạch sẽ hơn.”

Sebastian vẫn còn quá rối trí để hiểu nàng đang lắp bắp những gì. Cái nhìn của anh di chuyển đến làn da tiếp xúc áo choàng không cài nút nơi cổ họng nàng, sau đó lướt trên cơ thể, xuống ngón chân trần của nàng thò ra khỏi chiếc váy rách. “Tôi ghét phải nghĩ rằng những người đàn ông giống như chính tôi có thể làm gì nếu họ tìm thấy em trong tình trạng dễ bị tấn công thế này.”

Nàng khịt mũi. “Ngài không ghét phải nghĩ như vậy. Hoàn toàn ngược lại, tôi chắc đấy - Chú Sebastian.” nàng thêm vào hoàn toàn vì trêu chọc.

Anh cau mày. “Em nghĩ tôi là kiểu vô lại nào vậy?”

Nó làm Prudence tức điên ngay cả khi nàng biết anh là một sát thủ tầm thường, nàng vẫn có thể bị mê hoặc bởi những cái chạm trêu chọc của đôi môi anh, trò đùa cảm xúc dễ thay đổi lướt qua vẻ đẹp không hoàn hảo của nét mặt anh.

Quai hàm nàng siết chặt, và nàng quay lưng lại với anh trước khi anh làm nàng phải lăm bằm một lời xin lỗi vì đã buộc tội anh giết nàng. “Tôi nghĩ ngài là tên vô lại thấp hèn nhất. Nếu ngài muốn đóng vai người chủ đáng yêu với đứa cháu gái say mê, ngài nên tìm một diễn viên khác. Một vài đứa con gái ngớ ngẩn mà ngài có thể dạy để gian lận bài bạc và nâng niu trên đầu gối

của ngài trước khi ngài trượt con dao găm bắn thủ vào giữa bả vai cô ta.”

Nàng rung mình khi bàn tay anh trượt xuống dưới tóc nàng để giữ lấy cổ nàng. Nàng thích cái nhéo hay cái tát hơn là sự dịu dàng chết người này.

“Tôi rất muốn nâng niu em trên đầu gối của tôi,” anh thì thầm. “Hoặc bất cứ nơi nào khác như thế.” Ngón tay cái của anh trượt xuống cổ họng nàng, và nàng biết anh có thể cảm thấy sự tàn phá tàn anh đang gây ra với nhịp đập của nàng.

Nàng giật mạnh người thoát khỏi anh. “Dừng lại! Tôi ghét khi anh tử tế.”

Bàn tay của Sebastian nắm trên cánh tay nàng. Lời nói của nàng cuối cùng đã bắt đầu thâm nhập vào đám mây mù ấm áp của cảm xúc anh.

Prudence có thể cảm thấy luồng nhiệt từ cái chạm của anh qua tay áo cotton mỏng khi anh kéo nàng quay lại đối mặt với anh. “Tính cách có tốt hơn không nếu tôi siết cổ em bằng vớ của em?”

Nàng không còn có thể che giấu sự sợ hãi bùng lên lỗ mũi mình và làm môi dưới run rẩy.

Tay của Sebastian rơi xuống hai bên thân mình. Đôi mắt anh tối sầm màu sắc của những đám mây bão tố đe dọa xô ngang qua bầu trời. “Chúa tôi, cô gái. Tôi chỉ đùa thôi. Tôi đã làm gì để em phải sợ như vậy?”

Cơn thịnh nộ bất lực dâng lên trong nàng. “Chưa có gì cả. Nhưng tôi biết những gì anh dự định làm. Anh chắc phải thấy bài phát biểu nhỏ nhỏ của tôi rất cảm động khi tôi hứa sẽ không là một gánh nặng cho anh. Anh biết rất rõ rằng tôi sẽ không ở đây đủ lâu để là một gánh nặng cho bất cứ ai” Khi nói nàng bước lùi lại, vô tình gần đến vách đá sắc nhọn và cái hồ sâu đang ngủ bên dưới. “Việc làm tôi thấy khó chịu nhất là anh không thành thật đủ để chịu trách nhiệm về quyết định của mình. Anh để người đàn ông khác muốn tôi chết, lúc nào cũng là anh.” Gót chân của nàng chạm vào cạnh của tảng đá.

Sebastian lao tới. Nỗi sợ hãi xoắn lấy nàng, và nàng quay đi để chạy trốn.

Quá muộn, nàng nhận ra mình đang đứng trên cạnh của tảng đá. Chân nàng chỉ gập không khí và nàng bất ngờ rời khỏi tảng đá ấm áp rơi vào làn nước lạnh.

Cái hồ kéo nàng vào chỗ sâu của nó. Cú sốc vì ngã mở miệng nàng ra và nước xông vào cổ họng nàng. Nàng đẩy cơ thể hướng lên trên, làm trầy da đốt ngón tay vì đá. Váy nàng bám vào chân. Một sợi rong nhầy nhụa quấn quanh đầu gối. Nàng vuốt nó đi, cảm thấy một ngọn lửa đau đớn của vết cắt khi một móng tay bị mất. Cơn hoảng loạn đóng cổ họng nàng lại trước khi nàng có thể thở trong một điệu nhảy điên cuồng đã xoắn chặt đám cỏ dại quanh chân nàng.

Với cái rung mình nhẹ nhõm, cơ thể nàng lả đi. Khi nàng nổi lên trong vòng ôm của cỏ dại, đầu nàng ngửa ra. Nàng nhìn thấy ánh mặt trời tắt dần trôi trên mặt nước cho đến khi thế giới xám đi như đôi mắt của Sebastian.

Chương 12

Một đám mây bao lấy mặt trời, cắt đứt sự ấm áp của nó như một bàn tay vô hình. Tia sáng tạo thành vệt trên bầu trời khi Sebastian nhìn chăm chăm cái hồ.

Prudence rơi xuống nước tạo ra những gợn sóng lăn tăn trên mặt gương tối tăm. Tiếng nói của ông nội anh vang vọng trong tâm trí như tiếng sét ầm ầm phía xa : Ta muốn cô ta biến mất. Làm điều gì đó thật đơn giản. Một cú ngã ngựa. Một tai nạn săn bắn. Cậu biết sắp xếp những thứ ấy thế nào rồi đấy. Khi Sebastian quan sát, những gợn sóng lăn tăn dịu dần, để lại mặt hồ một lớp phủ màu chàm không rõ rệt.

“Prudence?” Một tiếng vọng ngập ngừng mang theo tiếng thì thầm quay lại anh. Phía bên kia hồ, một con nhái bén ngọng ngịu bài hát.

Sebastian cởi giày của mình ra. Sự khô khốc hoảng sợ chạm vào giọng nói của anh khi anh gọi tên nàng một lần nữa. Khu rừng thả ra một hơi thở dài buồn bã. Cây cối lắc lư rì rào trả lời. Từ đáy sâu của hồ, dù vậy, không có gì ngoài sự im lặng. Thật đơn giản khi quay đầu lại, đi bộ về nhà, và giả vờ anh chưa bao giờ đi ngang qua con đường này.

Anh giật mạnh áo choàng với một tiếng nguyên rửa. Anh lao xuống nước với một cú bắn tung tóe. Bàn tay mò mẫm trong làn nước tối tăm tại những chỗ cảm giác như tóc. Nó rời khỏi cái nắm chặt của anh và anh bị bỏ lại đang nắm lấy một đám cỏ dại yếu ớt và bùn bần. Anh căng mắt ra để nhìn, vẫn không nhìn thấy bởi ánh sáng ở trên. Một cái nhìn thoáng qua nước da trắng nhợt nhạt bắt đầu từ trái tim vang lên như sấm trong tai anh.

Cơ thể mạnh mẽ của anh bị bắn đến nơi vắng mặt bóng tối. Bàn tay anh nắm lại trong một chuyển động rối loạn quanh da thịt mát lạnh của cánh tay Prudence. Váy của nàng phồng lên nơi thắt lưng. Tóc nàng lơ lửng quanh khuôn mặt trong một mạng nhện óng ánh như tơ. Mắt nàng nhắm chặt, hàng lông mi bị ép lại như những cây dương xỉ trên hai má.

Sebastian thành linh giật mạnh. Không có gì xảy ra. Xung quanh anh thế giới đầy nước mờ dần thành màu xám khi chút không khí cuối cùng trong phổi cho bộ não đói khát ăn. Anh cào tay mình xuống đuôi Prudence và cảm thấy cỏ dại cắt vào da nàng. Anh kéo mạnh với phần sức lực cuối cùng. Cỏ dại đứt ra. Anh nửa đẩy, nửa kéo nàng lên, đẩy đầu nàng lên khỏi mặt nước trước anh.

Những giọt mưa đầu tiên rơi lộp độp trên mặt hồ khi Sebastian hít vào trong một hơi thở rừng mình. Con buồn nôn thắt chặt dạ dày anh, và với một khoảnh khắc chóng mặt, anh sợ mình sẽ ngất đi, đưa cả hai người vào bóng tối của hồ mà không có dấu vết nào. Tầng đá nhô ra phía trên họ, một bóng đen tương phản với bầu trời xám ngắt.

Anh thu tay lại để lao tới bờ hồ phía xa. Cánh tay của anh khóa xung quanh cổ họng Prudence, giữ đầu nàng cách xa nước ngay cả khi cơ thể anh trượt xuống bên dưới. Nước nhỏ giọt giữa đôi môi anh. Ngón chân anh đâm vào lớp đệm bùn xốp. Anh trườn qua đám lau sậy kêu tanh tách, kéo Prudence cùng với anh cho đến khi đôi chân họ làm cho nước trong. Cơ thể của nàng cuộn lại như một vật nặng thiếu sinh khí trên bờ cỏ.

Sebastian không nhận ra giọng nói của riêng mình khi anh gỡ những sợi tóc ẩm ướt khỏi khuôn mặt nàng và cầu xin nàng đừng chết. Cầu nguyện với Chúa anh đã bị bỏ rơi từ lâu rồi, anh xoa xoa đôi má lạnh lẽo của nàng với lòng bàn tay mình và xé mở vạt trên của áo choàng nàng. Ngực nàng không chuyển động. Những lời nguyên rửa và cầu xin làm nghẹn cổ họng anh

khi anh ôm nàng trong vòng tay và lắc nàng dữ dội. Đầu nàng ngã ra sau trong một sự đầu hàng ử rũ, và anh nghiêng người về phía trước, ấn trán mình vào cổ họng nàng với một tiếng nấc tuyệt vọng.

Tiếng thì thầm của hơi thở lay động tóc anh. Anh từ từ ngẩng đầu, nhìn chăm chăm kinh ngạc với sự lên xuống của ngực nàng. Nàng nấc lên nhẹ nhàng, sau đó chụp lấy hơi thở đã rời khỏi cơn ho đau buốt từ sâu trong phổi.

Anh giữ chặt nàng trên cánh tay mình cho đến khi cuộc đấu tranh của nàng với nước đã không còn. Nàng đổ sập dựa vào anh, và anh đặt nàng ngang đùi mình, thì thầm tên nàng trong một bản kinh cầu của lòng biết ơn. Anh hôn mũi và má và tai nàng, như thế để đảm bảo nàng không bị mất đi những nét quý giá trong thế giới tối tăm gần cái chết. Anh vuốt tóc nàng với hai bàn tay run rẩy. Nàng nằm như một đứa trẻ trong vòng tay anh, đôi mắt vẫn nhắm. Nhưng đôi môi nàng hé ra nhẹ nhàng với từng hơi thở và nét ửng đỏ nở trên gò má nàng.

“Quý cô ngọt ngào tội nghiệp, tôi gần như đã giết chết em.” anh thì thầm.

Cái nhìn của anh sống lại, và anh ấp ủ từng sự nâng lên hạ xuống của ngực nàng. Khi cuối cùng anh cũng nhận ra chiếc áo lót ướt đầm bám vào chỗ nhô lên mềm mại của ngực nàng, anh đã không chuẩn bị cho cảm giác quét qua mình. Cảm thấy mình như là một kẻ trộm, anh khum bầu ngực tròn đầy ngọt ngào của nàng trong lòng bàn tay.

Cúi xuống, đặt môi mình lên môi nàng, không muốn gì hơn là trộn lẫn hơi thở của mình với nàng trong một lời xác nhận sự sống của nàng. Môi nàng lạnh lẽo. Anh sưởi ấm chúng bằng môi mình cho đến khi chúng hé mở dưới áp lực của sức nóng mượt mà của anh. Với sự háng say, lưỡi anh thọc vào trong, tìm thấy sự ấm áp đáng ngạc nhiên hợp với anh. Hơi thở của anh kích thích khi lưỡi nàng được khuấy động để gặp lưỡi anh, lôi kéo anh vào trong nàng với một sức quyến rũ ngây thơ làm anh rung mình.

Những ngón tay run rẩy của anh vuốt ve ngực nàng qua lớp vải cotton mỏng. Đầu vú nàng cứng lại, và nhận thức về đầu vú bị kích thích của nàng ghim sâu vào tim anh hơn cả con dao găm.

Nó bản năng nhiều hơn so với sự thay đổi mờ nhạt của hơi thở nàng làm anh mở mắt và bắt gặp cái nhìn của nàng. Đôi mắt nàng mơ hồ và tỏa sáng, mở to với sự tò mò giạt mình đã bấy tay anh trong cử chỉ phạm tội của nó. Một cơn đỏ mặt bắn ra từ cổ họng lên đến mặt anh, và anh ghét mình vì nó. Anh không thể quyết định sự tấn công nào Prudence cho là tồi tệ hơn - gần như để nàng chết đuối hay âu yếm nàng như một ả điểm thông thường trong khi nàng nằm bất lực trong vòng tay anh.

Anh đợi nàng xô anh ra, đợi cho sự chỉ trích im lặng dâng đầy trong mắt nàng. Mưa rơi xuống nhiều hơn. Làm tóc anh bóng mượt và chảy thành dòng trên mặt anh. Nàng mờ đi trước mắt anh khi nàng với tay lên và nhẹ nhàng lau nước mưa từ lông mi anh.

Những cử chỉ dịu dàng là nguyên nhân hủy diệt Sebastian. Anh kéo nàng tựa vào anh, giữ nàng thật chặt bằng hai cánh tay một cách đau đớn. Bàn tay nhỏ bé của nàng cuộn lại thành nắm chống lại gáy anh khi anh nhấc nàng lên và mang nàng đến dưới cành liễu che mưa. Những chiếc lá màu xanh bao bọc họ trong một mái vòm bóng loáng làm chậm cơn mưa nhỏ giọt đều đều. Anh vẫn ôm nàng, khuôn mặt anh chôn trong cổ họng nàng, không muốn mất nàng vì sợ nàng sẽ chạy trốn.

“Sebastian?”

Tên anh là một tiếng rì rầm mềm mại chống lại môi anh.

“Mmmm?”

“Cái cây khó có thể là một nơi để trú. Chúng ta có thể bị sét đánh.”

Anh xoay nòng lại, cười đắc chí khi hạ nòng xuống trên chân mình. “Prudence luôn thực tế của tôi.” Anh khum mặt nòng trong tay và nhìn sâu vào mắt nòng. “Đã quá muộn với tôi rồi. Tôi đã bị đánh bởi một thứ còn dữ dội hơn cả sấm sét.”

Prudence rùng mình khi anh hạ môi anh xuống môi nòng, và không có gì để làm với một cơn rùng mình.

“Em không biết tôi muốn ôm em tồi tệ đến thế nào đâu.” anh nói. Mỗi lời nói của anh được nhấn mạnh bằng một nụ hôn mềm mại để lại một vết ngứa ran dọc theo đường cong của miệng nòng. “Để làm em bỏ đi cái mặt nạ đứng đắn và nghiêm túc em đang trốn phía sau.”

Những ngón tay nòng cuộn lại trong mái tóc ẩm ướt của anh khi đôi môi nòng chạm vào má anh, nếm hàm râu lởm chởm mới mọc kể từ khi anh đã cạo vào sáng hôm đó. Anh là một sự kết hợp trên người của sự dữ dội và mềm mại. Nòng muốn khám phá vẻ khác nhau của anh với sự đói khát làm nòng khiếp sợ.

Nàng phát ra một âm thanh tuyệt vọng mềm mại. “Anh nên để em bị chết đuối. Điều đó tử tế hơn.”

Anh nâng cằm nòng lên và nhìn chăm chăm vào mắt nòng. “Jamie đã cảnh báo em, đúng chứ? Tôi nên nghĩ đến điều đó. Chàng trai trẻ đó khá thích em.”

Nàng phát ra tiếng nấc yếu ớt của một nụ cười. “Câu ấy đã đe dọa chụp lấy cổ em ở cuộc gặp cuối cùng của bọn em. Em ghét để cậu ta nắm quyền chủ động không thích em.”

“Đó chỉ là cách của Jamie. Cậu ta càng thích em, cậu ta càng cáu kỉnh. Tôi đã nghĩ rằng cậu ta sẽ bắn tôi vào mùa Giáng sinh nọ khi cậu ta mất tự chủ với niềm vui của lễ hội.” Anh đẩy nhẹ áo choàng của nòng sang một bên và rúc vào xương đòn của nòng, liếm những hạt mưa từ da nòng bằng một cái lưỡi tham lam. “Tôi không bao giờ có thể làm tổn thương em. Em thật điên rồ khi nghĩ tôi có thể.”

Nàng đẩy vào vai anh. Anh cứng người lại.

Nàng quay lưng lại với anh. “Nhưng anh đang làm tổn thương tôi. Đây là sự điên rồ. Anh sẽ kết hôn với cô tôi trong chưa đầy một tuần nữa. Nhớ không?”

Anh đuổi theo nòng quanh thân cây, bị thúc đẩy bởi sự tuyệt vọng. “Tại sao chúng ta nên để một việc nhỏ như vậy xen vào giữa chúng ta?”

Mắt nòng mở to. Anh lợi dụng cơn sốc của nòng, vòng cánh tay anh quanh nòng và ép miệng nòng trong một nụ hôn khác với nụ hôn bên hồ khi cái chết biến thành sự mờ nhạt. Môi anh dữ dội và liên tục, yêu cầu một câu trả lời từ nòng mà không có cuốn sách nào chuẩn bị cho nòng điều đó. Nòng mở miệng với anh, cảm thấy cơ thể mình nóng chảy và hóa thành chất lỏng tựa

vào những đường nét dữ dội của riêng anh khi anh đỡ lưng nàng dựa vào thân cây liễu. Những cánh hoa mượt như nhung của cây thường xuân nâng niu nàng.

Hai tay Sebastian xoa xoa lưng nàng, sau đó trượt xuống thấp hơn, khum lấy hông nàng và mang chúng dựa vào anh với sức mạnh dữ dội. Vải của chiếc quần ống túm ướt đầm và áo choàng chỉ là một lớp da mỏng manh giữa họ. Sự ngọt ngào xa lạ làm rung chuyển tĩnh mạch của Prudence, làm tê liệt nàng với nỗi sợ hãi và niềm vui. Nàng cảm thấy mình trượt dọc xuống thân cây, xuống vực thẳm đen tối, gọi tình của Sebastian đang rơi vào sự đầu hàng thích thú. Nàng biết nếu họ chạm tới mặt đất cùng nhau, nàng sẽ không bao giờ chiến đấu theo cách của mình quay lại dưới ý muốn của anh.

Nàng cuộn tròn nắm đấm của mình giữa họ và xô anh ra bằng tất cả sức mạnh. Ngực anh cảm giác như một tảng đá. Nó không nhúc nhích. Anh nhìn chăm chăm vào nàng từ bên dưới hàng mi của mình, và nàng biết anh là hơi thở của sự tỉnh táo tránh mang nàng xuống đất, có hay không có sự đồng ý của nàng. Một lúc lâu sau, âm thanh duy nhất là nhịp mưa rơi trên lá và tiếng hơi thở của anh khi anh chiến đấu để lấy lại kiểm soát kể cả khi nó mong manh hơn ham muốn của anh.

Những giọt nước mắt âm thầm trượt dài trên má nàng, và cái ôm chặt của anh dịu lại.

“Em có biết mình đang làm gì với tôi không?” Anh hỏi.

“Quấy rầy anh?” Nàng liếc mắt đi. “Gây cho anh một số khó chịu về thể chất tạm thời?”

Lòng bàn tay của anh đập mạnh vào thân cây ở hai bên nàng. “Em đang làm gì với tôi”, anh nói, âm r của anh dày lên trông thấy, “Họ không dạy chúng trong sách giải phẫu. Em đang cắt nát trái tim đầm máu của tôi. Và tôi còn không biết mình có nó.”

Nàng cúi xuống bên dưới cánh tay anh. “Làm ơn, Sebastian. Tôi đã sai. Điều này là sai trái. Tôi không thể làm việc này với Tricia. Cô ấy rất tốt với tôi. Cho tôi một chỗ ở.”

Anh tựa sức nặng của mình vào thân cây. “Và tình yêu, Prudence? Cô ta có cho em tình yêu không?”

Nàng không có câu trả lời cho điều đó và trượt nhẹ nhàng ra từ tán lá của cây liễu. Sebastian theo sau, ném bức màn lá sang một bên. Họ đối mặt với nhau trong cơn mưa tầm tã.

“Xin lỗi đã làm anh thất vọng” nàng nói, “nhưng tôi không phải là một phần và miếng đất của các bất động sản của cô tôi. Tôi biết anh đã quen với việc lấy được những gì anh muốn, nhưng anh không thể có tất cả mọi thứ.” Nàng rùng mình một lần nữa, và Sebastian đau đớn đặt cánh tay của mình vòng quanh nàng.

“Làm ơn tránh xa tôi ra. Tôi sẽ lễ độ với anh vì lợi ích của cô tôi, nhưng nếu anh tiếp cận tôi một lần nữa bằng bất kỳ cách nào được cho là không đúng đắn, tôi sẽ bị buộc phải nói với bà ấy sự thật về anh.”

Anh biết Prudence hiểu những gì nàng nói. Quyết tâm của nàng được viết ra bằng đốt ngón tay trắng bệch của nàng, trong sự cứng nhắc đau đớn của cột sống. Nàng xoắn tóc lại thành một nút lo sợ trước khi nhận ra nàng không có gì để giữ nó.

Anh thò tay vào trong túi và lấy ra một gói sọc kẻ ô vuông nhỏ. Anh trao cho nàng mà không

nói lời nào, và nàng không mở ra với những ngón tay run rẩy. Ẩn mình trong mảnh len quý giá là năm mảnh của chiếc kẹp tóc bằng bạc đính ngọc trai.

“Em đã đánh giá sai tôi rồi, cô Walker,” anh nói, giọng đầy cay đắng. “Tôi biết tôi không thể có tất cả mọi thứ. Tôi đã học được điều đó từ cách đây rất lâu. Nhưng với một lần trong cuộc đời của mình, tôi không thể có được những gì tôi thực sự muốn sao?”

Một tiếng nước nhỏ bé vỡ ra trong nàng, và nàng lao đảo bước đi. Nàng xốc con mèo sũng nước lại và chạy trốn qua đồng cỏ, đáng vẻ mảnh khảnh, đôi chân trần và mái tóc lỏng lẻo, chạy đi như thể một cái gì đó đang đuổi theo nàng. Năm tay của Sebastian từ từ mở ra. Mưa gột rửa phía trên anh, rơi vào mắt anh. Anh quan sát khi Prudence bị nuốt chửng bởi màn mưa và anh bị bỏ lại một mình với tiếng sấm sét âm ầm chế nhạo.

[img]***/[img]

Cá vàng giật cây gậy ra khỏi chậu cam, khịt mũi với sự ghê tởm. Ông giữ nó bằng hai ngón tay như thể nó là một con rắn. Nếu ông có quyền, ông sẽ dùng nó để nhóm lửa.

Ông tựa cây gậy vào chiếc bàn lớn, kiểm tra chồng thư ở đó. Cánh cửa trước mở ra, và ông nhăn mặt khi một luồng mưa mát mẻ đập vào mặt.

Prudence chạy vào và đẩy cánh cửa đóng lại bằng vai mình. Con thú hét lớn, ướt đầm bám vào cánh tay cô.

Cá vàng nhìn chằm chằm xuống nàng qua mũi ông, chú ý đến vẻ ngoài của tình trạng quần áo xộc xệch của nàng. “Cô sẽ dùng trà với bà chủ chứ, cô Prudence?” Giọng ông rỉ ra sự coi thường lịch sự.

Nàng chạy hối hả ngang qua ông mà không nói lời nào, để lại vệt bùn trên nền gạch bóng láng của ông và lên cầu thang.

Ông vẩy vẩy một phong bì màu kem phía sau nàng. “Chờ đã, cô Prudence. Cô có một lá thư khác...” Giọng nói của ông kéo dài đến tiếng đóng sầm của cửa phòng ngủ.

Một kẻ vô ơn, ông nghĩ. Cô ta là một sự nhục nhã. Không biết cách cư xử. Ông nhìn trầm ngâm về phía cây gậy. Nếu cô ta là cháu gái ông, ông sẽ dùng nó để đập mạnh vào cô ta. Ông quan sát phong bì trong tay. Vết sếp màu đỏ niêm phong trên những nếp gấp lớn, làm nó tỏa ra hào quang của sự quan trọng.

Cá vàng giờ phong bì ra với ánh sáng, nhưng không thể thấy được điều gì. Ông đưa nó lên mũi và hít hít, sau đó hạ xuống, nhún đôi vai xương xẩu của mình.

Cô Prudence không bao giờ nhận được bất kỳ thư từ quan trọng nào. Đó là một lời biện hộ từ một trong những hội khoa học hồ đồ cha cô ta đã hỗ trợ, xin đóng góp. Cô Prudence không có quỹ riêng của mình. Ông sẽ không để Quý bà Tricia bị quấy rầy bởi những kẻ không theo đạo như vậy.

Ông tập hợp toàn bộ chồng thư và rải bước vào phòng khách. Lờ đi những người giúp việc tò mò đang cố gắng khêu lên một ngọn lửa trong lò sưởi, ông quăng những lá thư lên trên những mồi lửa kêu lách tách. Ngọn lửa cháy bùng lên. Ông phúi sạch bàn tay mình, mỉm cười với sự hài lòng tự mãn khi những tia lửa nhảy múa liếm vào con dấu sáp, nhuộm ngọn lửa thành màu

máu.

Chương 13

Những người đánh xe đến bất ngờ trên chuyến xe dài, những chiếc đèn lồng thả những chiếc chuông ánh sáng qua màn đêm. Người hầu mặc chế phục mở tung cánh cửa mạ vàng, và những hình dáng đeo mặt nạ tiến nhanh đến ngôi nhà, áo choàng không tay của họ thấp thoáng màu trắng quanh chân. Có một điều gì đó say mê về chuyến đi của họ, như thể một điều kì diệu đã trút hơi thở cuộc sống vào những bức tượng trong vườn, mang đến cho họ bước chân thoăn thoắt và tiếng cười đùa trên bãi cỏ. Tiếng đàn violin và đàn hạc chói tai được điều chỉnh trôi dạt qua các lớp ván sàn với tiếng ngân vang du dương của bài thơ sonnet.

Prudence quan sát từ cửa sổ của mình, cách cuộc vui bên dưới bởi nhiều hơn một khung thủy tinh mong manh. Nó có thể là một thế giới khác, một thiên hà khác. Nếu bất kỳ người khách nào của Tricia liếc nhìn lên, họ có thể thấy nàng ở đó, bị che khuất một nửa bởi màn cửa. Không ai trong số họ liếc nhìn lên.

Nàng đã buộc xong bím tóc và thả rơi bàn chải tóc vào lòng, sau đó kéo chiếc khăn choàng xung quanh chiếc áo ngủ của mình, dù buổi tối ấm áp. Bầu trời mở ra ở trên như một băng-rôn tối tăm lấp lánh những ngôi sao. Tricia không thể sắp xếp thời tiết tốt hơn cho buổi khiêu vũ hóa trang của bà. Chúa không nghi ngờ gì sẽ giúp bà với ánh nắng và trời xanh cho đám cưới của bà hai ngày sau, và có lẽ là cả một cầu vồng trải dài qua khu vườn một cách điên rồ nơi bà và Sebastian sẽ trao nhau lời thề của họ.

Prudence ôm chiếc khăn choàng của mình chặt hơn. Nàng đã cô đơn gần như cả cuộc đời. Nhưng sự cô đơn này đã cắt sâu - sâu vào tận xương tủy - đủ sâu để kéo dài suốt đời.

Đằng sau nàng, cánh cửa dẫn đến phòng ngủ mở ra và đóng lại với một tiếng click nhẹ nhàng. Nàng không quay lại. “Nếu anh đến để kết liễu tôi, Jamie, có một cái mở thư trên giá thay đồ.”

Jamie nhả ra một tiếng thở dài lớn. “Đây là kiểu chào đón gì đây? Tôi có một khuôn mặt của Pru già cỗi lén lút của thời gian.”

“Khuôn mặt của cá vàng,” nàng sửa lại, sau đó quay ngoắt lại chỗ ngồi ở cửa sổ.

Jamie là một mảng sáng râm nắng và nâu đỏ nhạt so với màu kem trầm lặng của bức tường phòng nàng. “Sebastian không giết cô, đúng chứ?”

“Có. Rất chậm. Có thể cần nhiều năm.”

Jamie cào những ngón tay của mình qua mái tóc. “Tôi không phải là không vui về đám cưới này hơn cô đâu. Cô có nghĩ rằng tôi muốn dành phần đời còn lại của mình như một người coi chuồng ngựa cho một nữ bá tước trịch thượng không?”

“Có những số phận còn tồi tệ hơn.”

“Đồng ý, có thể là tôi sẽ kết hôn với một thiếu nữ.” Cậu bước tới chỗ ngồi ở cửa sổ. Họ cùng nhau ngắm nhìn những ngọn đuốc dọc theo các bậc thang nhấp nháy với sự sống. “Không phải về tiền bạc. Càng không phải về lâu dài hoang vắng của anh ta.” Cậu chỉ ngón tay của mình vào cửa sổ khi một chiếc xe sang trọng khác tràn ra những người khách. “Đó là về họ. Anh ta luôn muốn trở thành một trong số họ. Giống như mẹ mình. Giống như dòng họ Kerr nên như vậy nếu Mackays không lấy nó đi.”

“Sau đó anh ấy muốn có mọi thứ anh ấy muốn, đúng không?”

“Anh ta nghĩ mình muốn mọi thứ,” Jamie thì thầm. “Nhưng em muốn gì, cô gái?”

Nàng gạt tay cậu ta khỏi vai mình. “Tôi muốn được ở lại một mình.”

“Và tôi nghĩ rằng cô đã bị bỏ lại một mình quá lâu trong cuộc sống.” Với sự dịu dàng đáng ngạc nhiên, cậu ta quỳ xuống và siết chặt bàn tay lạnh giá của nàng giữa bàn tay tàn nhang của mình. “Cô phải giúp tôi, cô gái. Cô là người duy nhất có thể.”

Nàng cố gắng rút tay ra, nhưng cậu nhanh chóng giữ lại. Chiến đấu để giữ cho giọng nói của mình lãnh đạm, nuốt những giọt nước mắt đang đầy ắp dưới sự bình tĩnh, nàng nói, “Sebastian rõ ràng đã chọn lựa một cách đau đớn.”

“Cô không hiểu. Sebastian không có nhiều thứ trong cuộc sống của anh ta, nhưng anh ta luôn luôn có tự do của mình. Anh ta sẽ khô héo và chết ở đây chắc chắn như anh ta sẽ ngồi tù.”

Bàn tay nàng cuộn tròn thành nắm đấm. “Tôi không quản lý tương lai của Sebastian.”

Với một lời nguyện rửa khăn khăn, Jamie vội vàng đứng lên và bắt đầu bước đến buồng ngủ. “Được, và đó là một tương lai tươi sáng! Tất cả đã nhồi vào chiếc áo thầy tu cho phần đời còn lại của anh ta. Uống rượu một cách khó khăn để làm mờ đi cơn đói về vùng đồng hoang mở rộng, ánh sáng lung linh phủ bạc của mưa trên hồ của anh ta. Dù vậy, nó sẽ không mờ đi, đúng chứ? Anh ta và bà bá tước, họ sẽ có những cuộc tranh giành nho nhỏ giữa những tấm dra trái giường - những người tình mà tên họ sẽ không nhớ khi thức dậy” Cậu cầm lấy cái mở thư và đâm về phía nàng. “Còn tương lai của cô là gì, Prudence? Cô phải làm gì để chờ đợi khi Sebastian thành một người nghiện rượu béo phì? Liếc nhìn dưới váy khi cô leo lên cầu thang? Một cái sờ soạng say rượu trong vườn? Tôi cược rằng điều đó đủ cho một bà cô không chồng lớn tuổi như-----”

“Khốn kiếp!”

Cậu cúi xuống khi bàn chải tóc của Prudence lao về phía mình.

Đứng thẳng lại, cậu liếc nhìn sau lưng và huýt sáo. Lực của cú ném khoét một lỗ lõm chồm thạch cao trên tường. Prudence đang đứng. Đôi mắt nàng nổ ra ngọn lửa tím. “Anh thật xác láo” – nàng mò mẫm một tờ xấu xa đủ để mô tả cậu “Tên Scot!”

Một nụ cười chậm rãi trải rộng trên mặt Jamie. “Cú ném tốt lắm, cô gái”. Cậu vẫy vẫy cái mở thư trước mặt nàng. “Tiếp theo em có muốn thử cái này không?”

“Tôi muốn chôn nó trong cổ họng của anh, anh là một thằng nhóc quỷ quái tội nghiệp.”

Nàng lao tới nó. Jamie nhảy ra khỏi tầm với của nàng. “Cô có bao giờ thực sự chiến đấu cho bất

cứ điều gì cô muốn chưa, Pru? Thực sự đánh nhau vì nó, bằng cả răng và móng vuốt?”

“Anh muốn móng vuốt? Tôi sẽ cho anh móng vuốt” Móng tay của nàng vọt vào không khí, nhưng Jamie đã chạy đi.

Cậu nhảy vọt qua giường, dung đưa xung quanh cột giường như một con khỉ cuồng loạn. “Tôi cược là cô sẽ dành cả cuộc đời mình để nói ‘Vâng, thưa ông. Không, thưa bà. Không sao cả, thưa ông. Tôi không phải là người quan trọng gì cả.’”

Nỗ lực cười ngớ ngẩn của cậu với cái nhún gối là một sai lầm của Jamie. Prudence lấy ra cái ghế dưới bàn trang điểm của nàng bằng một cảm hứng bất chợt đầy ác ý. Nó bay qua căn phòng và đâm sầm vào ống quyển của cậu. Cậu ngã xuống như một hòn đá.

Nàng nhảy lên người cậu ta, và cậu giơ bàn tay của mình để bảo vệ khuôn mặt. Nàng vật lộn để lấy cái mở thư nằm chặt trong nắm đấm của cậu, nhưng nỗ lực chiến đấu của nàng từ từ dừng lại khi nàng nhận ra Jamie đang gào thét không phải vì đau đớn, mà vì cười lớn hơn. Con thịnh nộ của nàng dịu đi khi thực tế chìm xuống. Nàng, Prudence Walker, một người hoàn hảo về sự tự chủ và thái độ ôn hòa, đang nằm trên người người đàn ông của Sebastian trong chiếc áo ngủ, thở hổn hển, đổ mồ hôi, và đã chuẩn bị đầy đủ để giết người. Điều gì trong tên của Chúa đang xảy ra với nàng vậy?

Nàng ngồi dậy, phúi đi một tua lạc mắt khỏi mắt mình bằng một bàn tay run rẩy. Jamie cong về một bên, khịt mũi. Khi nàng bắt đầu đứng lên, tay cậu đưa ra và vòng lấy cổ tay nàng.

“Nếu cô không giúp chính mình, Pru”, cậu nói, sự tha thiết kỳ lạ trong mắt cậu, “hãy giúp Sebastian”.

Nàng lưỡng lự chỉ vì một nhịp tim. “Anh muốn tôi làm gì?”

Cậu ngồi bắt chéo chân phía sau nàng, “Tôi muốn cô lắng nghe thật cẩn thận. Việc đầu tiên cô sẽ phải làm là học cách chống lại sự xấu xa. Sebastian không bao giờ biết có cách nào khác...”

Khi cậu nói, những ngón tay khéo léo của cậu đã tháo dây buộc mái tóc của nàng.

Trong phòng khiêu vũ bên dưới, ba người đàn ông đang mặc những chiếc áo choàng nhung dài nâng kèn lên và thổi một tiếng kèn chói tai. Boris ngửa cái đầu khổng lồ và tru lên hợp xướng.

Cá vàng xuất hiện phía trên cùng của bốn bậc thang thấp bằng đá cẩm thạch dẫn xuống phòng khiêu vũ bên dưới. Ông hít một hơi thật sâu và xướng lên, “Á thần Pan* và bạn đồng hành của ông, nữ thần Diana.”

(thần Pan: vị thần đồng quê trong truyền thuyết Hy Lạp)*

“Chúa thương xót những con dê”, Sebastian lẩm bẩm khi điền chủ Blake cười toe toét và một Devony đang cười điệu hiện ra trên cầu thang.

Những người đưa tin giả lang thang như một nhóm người chơi bài không phù hợp. Con chó Đức chân dài bước nhẹ sau họ, chảy nước dãi trên cái vòng cổ Elizabeth đệ nhất của nó. Cá vàng lấy lại cái hái của ông và đi tìm nạn nhân mới. Sebastian tự hỏi liệu ý tưởng để quản gia mặc như Charon có phải là của Tricia không, linh hồn ảm đạm chở người chết qua sông Styx đến Hades. Nó khá thích hợp. Khi Tricia móc tay mình vào tay nhà Blake và dẫn họ xuyên qua

hàng ngũ quần áo hoa mắt về phía Sebastian, việc nghi ngờ mình đang ở địa ngục của anh càng chắc chắn hơn. Anh để lại một ly sâm banh đắng sau trong một cái nuốt nhanh.

Tricia đã không tuân theo sắc lệnh của chính mình, từ bỏ trang phục Hy Lạp dành cho một thiếu nữ thời trung cổ. Chất satin của chiếc váy cô ta ánh lên như một viên ruby giữa màu kem nhợt nhạt và màu ngà của áo choàng rộng và áo thụng dài. Một hình nón cao chót vót nằm trên đầu tóc giả tỉ mỉ của cô ta. Sebastian quan sát với sự quan tâm trở lại mỗi khi tấm màn che mặt chảy mềm rũ đu đưa gần những chiếc bánh nướng có cắm nến.

Điền chủ Blake bước nặng nề về phía anh trong những bước chân bó bột. “Sebastian! Luôn luôn là một kẻ lớn tuổi, thích thú” cái sừng trên đầu tóc giả của ông ta nảy lên với sự nhiệt tình.

“Luôn luôn,” Sebastian thì thầm, đưa tay Devony lên môi.

Hàng mi cô ta chớp chớp khi cái nhìn của cô ta lướt qua anh, đến cái quần ống túm cắt may thanh lịch, rơi xuống dải buộc ở cổ tay và cổ họng anh, sự vắng mặt tai tiếng của chiếc mặt nạ. “Sao vậy, Ngài Kerr, bất cứ ai ngài đang giả trang?”

Môi anh mím chặt trong một nụ cười yếu ớt. “Một người Anh.”

Devony vỗ tay. “Thật thông minh!”

Tricia bắn cho anh một cái bĩu môi. Cuộc cãi nhau thực sự đầu tiên của họ là về trang phục của anh, hay thiếu nó.

“Cực kỳ thông minh,” Điền chủ lặp lại. “Một người Anh, ngài nói. Tôi không bao giờ nghĩ về nó.” Ông giữ tay Tricia khi dàn nhạc bắt đầu một giai điệu mới. “Chúng ta sẽ nhảy chứ, người phụ nữ của tôi? Những ngày tự do của cô sẽ sớm kết thúc thôi” Ông cười toe toét Sebastian. “Sau thứ Bảy, tôi sẽ phải chiến đấu với một người chồng đáng ghen tị.”

Gò má Sebastian co giật với nỗ lực để giữ cho nụ cười của anh không biến thành nhăn nhó. Điền chủ Blake lướt nhanh cùng Tricia vào điệu nhảy minuet vòng tròn mạnh mẽ, kéo lê những chiếc lá nguyệt quế. Những nếp gấp của chiếc áo choàng rộng bằng vải lạnh trượt thấp hơn xuống cái bụng đầy lông của ông ta với từng bước nặng nề.

Devony đối mặt với Sebastian một cách chờ đợi.

Anh giữ cô ta bằng vai và quay cô ta xung quanh. “Hãy nhìn đằng kia, Devony. Không phải Sir Arlo với cái chĩa và bộ tóc giả màu xanh lá cây sao? Cô sẽ không được phục vụ như một bạn nhảy trong sự vắng mặt của Tricia và khiêu vũ với ngài ấy? Ngài ấy trông khá tuyệt vọng” Anh đẩy cô ta đi theo hướng của tên cảnh sát, lơ đi việc cô ta đang lấp bắp phản đối.

Một lần nữa lại một mình, anh tựa vào cột đá cẩm thạch với một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Đẩy nắm tay của mình vào túi, anh cầu nguyện có thể tránh được người kể tiếp chúc mừng anh về đám cưới sắp tới. Sự mỉa mai của buổi tối không lãng phí đối với anh. Tất cả cuộc sống mà anh từng mơ ước là trong một căn phòng như thế này, bao quanh bởi một vòng xoáy chuyển động và ánh sáng. Đầu anh nghiêng nghiêng để nghe thứ âm nhạc tuyệt vời như vậy kể từ lần đầu tiên anh nghe mẹ mình hát, nhưng hiện tại những giai điệu của đàn violin không gì hơn ngoài một tiếng rên rỉ chói tai. Anh đã học được quá muộn rằng vàng mạ không phải là vàng thật, và những chiếc mặt nạ thật hơn những tâm hồn họ che giấu.

Prudence đang ở đâu? anh tự hỏi. Chắc chắn trong phòng ngủ của nàng với cái mũi vùi trong những quyển sách chết tiệt. Anh đã 3 lần bắt đầu từ phòng khiêu vũ tìm kiếm nàng, nhưng Tricia vẫn tiếp tục xuất hiện để kéo anh vào điệu nhảy. Sự quan tâm của cô ta cần được thương yêu hơn và thêm khát hơn kể từ khi anh không cho cô ta bước vào phòng ngủ của anh. Sau đám cưới của họ, có thể sẽ không có cánh cửa nào bị khóa giữa họ.

Những giọt tinh thể pha lê phủ trên ngọn đèn chùm. Hàng ngàn ngọn nến ném ánh sáng kim cương lấp lánh qua những người khiêu vũ bên dưới. Ánh mắt của Sebastian trôi dạt lên trên. Một mái trần hình vòm chụp trên phòng khiêu vũ như bầu trời của thiên đường. Đôi mắt anh lần theo hoa văn thanh nhã của cây kim ngân hoa chạm khắc vào từng thanh gỗ. Một sự khác biệt giữa gỗ lạnh và hoa thật với những cánh hoa mềm mại và mượt mà như làn da Prudence!

Anh ước mong có được tài hùng biện làm cho nàng hiểu. Nếu được lựa chọn, anh sẽ mang nàng đi khỏi Lindentree đêm nay, tìm một ngôi nhà xiêu vẹo, và lấp đầy nó bằng những đứa con của họ. Họ sẽ không cần sự giàu có cũng như tước hiệu, họ không cần điều gì khác ngoại trừ nhau. Nhưng anh đã không kết hôn với Tricia chỉ vì sự giàu có. Anh kết hôn với Tricia để thoát khỏi D'Artan trước khi ông ngoại cuồng tín của anh biến anh thành loại người sát hại một cô gái như Prudence chỉ đơn giản vì nhìn thấy khuôn mặt anh. Thời gian của anh đang cạn dần. Cuộc bầu cử của D'Artan vào Hạ viện đã được loan báo trong tờ Người quan sát London chỉ thứ Sáu tuần trước. Ông sẽ trở về từ London trong chưa đầy một tuần.

Khi Sebastian gặp ông ngoại mình lần tới trong vai trò là chồng Tricia, anh sẽ trong quyền hạn đủ giàu có và quyền lực để cười vào mặt ông già. Anh nhớ lại một thời điểm khác, cười trên khuôn mặt của cha anh và nén lại những giọt nước mắt đau đớn khi cú đánh rơi xuống, biết rằng mình anh đang thách thức cha anh giết anh, mà không quan tâm.

Mùi nước hoa nặng nề của những cái đầu bơi sáp xoắn qua không khí như những xúc tu. Sebastian rời đi đến cửa sân thượng. Anh phải trốn, để tìm một nơi mà anh có thể thở lại.

Tricia xuất hiện như một phép màu bên cạnh anh. “Nhớ em à, tình yêu? Pan của chúng tôi gần như hút em đến chết. Ngón chân em khá đau. Anh sẽ xoa bóp chúng chứ?”

Trước khi anh có thể trả lời, họ đã bị bao vây bởi một vòng tròn ngọt ngào giả tạo của những người hảo tâm, nhà Blake và Sir Arlo nằm trong số đó.

“Một buổi khiêu vũ lộng lẫy, thưa nữ bá tước!”

“Rượu sâm banh nổi tiếng!”

“Một khởi đầu cho cuộc sống tốt đẹp cùng nhau.”

Lời nói của họ làm Sebastian nảy lên như một ngôn ngữ xa lạ. Anh nhìn Tricia chào họ, cố gắng nhớ lại thời điểm khi tìm thấy sự đồng hành dễ chịu của cô ta. Thực sự không phải là lỗi của cô ta. Nếu anh chưa từng gặp Prudence, có lẽ anh vẫn sẽ thấy nụ cười duyên dáng thay vì ngớ ngẩn của Tricia, những câu nói hóm hỉnh hết hơi, không phải sự nông cạn.

Cá vàng xuất hiện trên cầu thang, hiển nhiên đang tận hưởng vai trò của mình như là một người báo trước của số phận bất hạnh. “Sinh..” Ông dừng lại, một thất bại không đặc biệt điển hình vì lời nói, và liếc nhìn vào hình dáng bên cạnh ông. “Sinh vật - thần Cupid.”

Sebastian co rúm lại khi một giọng mũi vang lên. “Sinh vật? Đó là kiểu giới thiệu gì vậy? Những

kẻ chó chết tàn bạo khác được xem là thần và á thần. Làm thế nào mà tôi phải trở thành một sinh vật?”

Cá vàng lúi lại phía sau, né tránh nhịp đông đưa nguy hiểm của mũi tên trong tay thần Cupid. Được sơn một ít màu vàng để nguy trang sự thật rằng nó là một mũi tên thật, đầu tên sắc nhọn thành một điểm chết người.

Tricia thả cánh tay Sebastian ra. “Tại sao, đó là tên đánh xe thô tục của anh! Hẳn ta đã phá tan buổi khiêu vũ của em” Đôi mắt bà lấp lánh với sự thích thú. “Em phải giao cho hẳn ta nhiệm vụ.”

Bà thu váy lên và đi hồi hải qua sàn nhà. Những ánh mắt tò mò của khách khứa theo sau bà khi bà chào đón kẻ man rợ bán khỏa thân với một cái vẩy của ngón tay bà và một nụ hôn lên má. Jamie đẩy lên mảnh vải quấn quanh eo và ngênh ngang theo sau bà ta, vòm ngực xương xẩu của cậu thở hổn hển như của một con chim cổ đỏ và mái tóc không rắc phấn của cậu rực sáng như một buổi hoàng hôn. Lo sợ siết chặt những ngón tay của nó quanh cổ họng Sebastian.

“Xin chào, thưa Ngài,” Jamie nói khi cậu tiến đến Sebastian.

Giả vờ làm rối tóc mình lên, Sebastian bắt lấy tai của cậu và nhéo mạnh. “Và cậu nghĩ mình là ai?”

“Ngài đã nghe ông già nói rồi đấy. Tôi là thần Cupid, sứ giả của tình yêu” Cậu liếc mắt đều cẳng với Devony. Cô cười khúc khích vào tay mình.

“Cậu biết rất rõ là ý tôi là gì mà. Tôi không thể nghĩ ra cậu đang làm điều gì...”

Cả hai đều bị đóng băng khi giọng nói của Sir Arlo vang lên. “Tôi biết tôi đã bắn trúng anh ta, Sir Marstan. Chưa có một vụ cướp nào trong nhiều tuần. Kẻ đáng khinh đầy tội lỗi - tha thứ cho tôi, những quý cô - có thể bỏ trong những cái lỗ để chết. Tôi tin rằng chúng ta sẽ xem câu chuyện dân gian kinh khủng cuối cùng của tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp.”

Jamie đã lợi dụng sự lơ là của Sebastian để rời đi. Với một cái nháy mắt chế nhạo, cậu kéo Devony vào một điệu jig vui nhộn có ít việc phải làm hơn với điệu waltz đang chơi. Cá vàng bắt đầu bước xuống cầu thang, rõ ràng xác định phải để mắt đến tên quý tinh ranh.

Không ai thông báo nhân vật cô độc đã xuất hiện phía trên cùng cầu thang. Ngoại trừ không ai cần. Một người hầu gái đã hét lên và đánh rơi cái khay của mình. Devony Blake sụp đổ trên sàn nhà trong cơn ngất. Nhạc công dừng lại. Những người khiêu vũ vấp chân vào nhau khi tất cả ánh mắt quay về phía cầu thang.

Sebastian hít lấy hơi thở. Mắt anh nheo lại thành khe hở khi bắt gặp ánh mắt màu thạch anh tím của tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp của chính nàng.

Chương 14

Sự im lặng chết người treo lơ lửng trong phòng khiêu vũ. Một sự xuất hiện trên cầu thang có thể bước thong thả thẳng tới một trong những thông cáo được đóng đinh trên cây ở khắp Northumberland. Từ giày có khóa đến áo choàng len sọc, hoàn toàn là trang phục của vùng Cao nguyên Tây Bắc Scotland. Đôi vớ sọc của Sebastian bám chặt vào bắp chân thon thả. Đuôi khẩu súng lục hình thớ gỗ nhô ra từ khăn thắt lưng màu đỏ tươi.

Một tiếng thì thầm nhỏ gọn lên giữa đám đông, sau đó giọng nói của Ngài Blake vang lên khi ông đỡ con gái mình dậy khỏi sàn. “Một bộ trang phục tuyệt vời! Ước gì tôi đã nghĩ đến nó.”

Tiếng thì thầm nổi lên. Jamie bắt đầu vỗ tay. Ngài Blake tham gia vào, làm lệch bộ tóc giả của Devony. Như những con chuột lemmut*, những người khách khác theo sau bộ trang phục đến khi căn phòng vang dội với tràng pháo tay như sấm. Khi ánh mắt Sebastian tìm thấy cậu ta, Jamie cúi xuống đằng sau một bức tượng khỏa thân trùng với tên gọi hiền lành của cậu.

(Chuột lemmut là một loài gặm nhấm nhỏ, trông giống chuột và sống ở các vùng ôn đới. Con vật nhỏ này chỉ dài chừng 13 cm và sống ở Na Uy, Thụy Điển và Lapland.)*

Sebastian vụt xuyên qua đám đông, gọn gàng và với một mục đích. Anh dừng lại trên bậc thang dưới Prudence và bắt được cổ tay nàng trong cái cầm chặt đau đớn.

“Ngài muốn mời tôi nhảy sao, thưa Ngài?” Giọng nói nàng lướt qua anh như đôi cánh nhẹ nhàng, nhưng giai điệu dịu dàng đã tác động ngược lại với Sebastian. Anh liếc qua vai, ghi nhận những ánh mắt tò mò cố định về phía họ. Anh không đủ can đảm để nói, vì vậy anh hài lòng với chính mình khi kéo mạnh nàng vào vòng tay anh.

Bước chân nàng rời khỏi sàn nhà khi anh khoác tay nàng từ cầu thang trong một vòng tròn chóng mặt. Dân nhạc rề rả suốt những nốt nhạc sai trước khi vút lên thành hợp âm vui vẻ của điệu waltz.

Ánh nến làm tóc Prudence sậm thành màu rượu vang đỏ. Những lọn tóc xoăn Jamie đã tạo ra từ mái tóc bướng bỉnh của nàng đổ xuống lưng với một sức sống của riêng chúng. Chiếc mặt nạ lụa màu đen của Sebastian vuốt ve gò má xinh đẹp như thạch cao tuyết hoa. Một tiếng thì thầm phấn khích xuất hiện từ những người gần họ nhất và tăng lên quanh phòng khiêu vũ khi đám đông nhận ra bạn nhảy của Ngài Kerr không nghi ngờ gì là một phụ nữ, mà còn rất thu hút.

Nhiều hơn một cặp mắt trượt đến Tricia. Cái cau mày suy nghĩ của bà nhanh chóng chuyển thành một nụ cười rực rỡ. Sir Arlo sờ cằm, mắt nheo lại bối rối khi anh ta nhìn vòng tròn cặp đôi duyên dáng quanh phòng.

Kể cả qua những nếp gấp của vải, Prudence vẫn có thể cảm nhận được sự ấm áp đau đớn của những ngón tay Sebastian lan rộng trên vùng lưng nhỏ bé của nàng. Anh giữ nàng gần một cách nguy hiểm, ép vào nàng, và khẩu súng lục lạnh lẽo trong dây thắt lưng ấn vào bụng nàng.

Hơi thở anh nóng hổi và sự giận dữ áp vào tai nàng. “Tricia không dạy em những quy tắc phù hợp à? Em không bao giờ được gài một khẩu súng đã nạp đạn vào túi quần của em.”

Nàng mỉm cười ngọt ngào. “Chúng không phải là túi quần của em.”

Họ chỉ có ba lượt từ cửa sân thượng khi một cái giạt mạnh trên áo choàng của Prudence làm họ ngừng lại một lúc ngắn ngủi. Sir Arlo đứng đằng sau họ. Nụ cười vui vẻ của anh ta gửi những kim châm cảnh báo dọc cột sống Prudence.

Khi Sebastian thì thầm một lời biện hộ, ánh mắt đánh thép của anh hứa sẽ trừng phạt nàng. Sau đó, anh bước đi mà không ngoáy nhìn lại, di chuyển khéo léo qua đám đông, mỉm cười duyên dáng khi chụp lấy một ly thủy tinh từ cái khay của người hầu.

Sir Arlo sờ vào lớp vải sọc. “Sự sao chép đáng kinh ngạc. Rất chắc chắn.”

Prudence nắm chiếc áo choàng chặt hơn quanh nàng. “Tôi luôn có một bàn tay với một cây kim. Một nếp gấp ở đây, một nếp gấp ở đó.”

Arlo kéo kéo chiếc kính một mắt không thích hợp từ những nếp của chiếc áo choàng rộng của anh ta ra và nghiên cứu cái gài cổ áo trên vai nàng. “Hoàn toàn hấp dẫn. Một vật sắc sảo tinh tế. Nó là của người Pháp, cô biết đấy. Tôi dám thề rằng chỉ có một cái như vậy ở nước Anh.”

Tán tỉnh đối hoàn toàn không tự nhiên với Prudence, nhưng nàng cảm thấy buộc phải cố gắng. Nàng gỡ lớp vải sọc ra khỏi những ngón tay của anh ta, mỉm cười rạng rỡ. “Tưởng tượng, Sir Arlo. Ngài chắc phải đang sử dụng trí tưởng tượng của mình.”

Ánh mắt quan tâm của anh ta đã không giảm bớt nỗi sợ hãi của nàng. “Ồ, Vâng, Prudence. Tôi tưởng tượng.”

Tiếng cười chói tai của Devony đã phá vỡ sự im lặng khó xử giữa họ. Prudence liếc qua thấy đầu Sebastian nghiêng gần về phía Devony, những ngón tay duyên dáng của anh để trên đôi vai trần của cô ta. Tricia lướt về phía anh mà không có người khách khác đi cùng.

Prudence không thể chịu đựng ánh mắt chăm chú tò mò của Arlo trên khuôn mặt nàng. Nàng không bao giờ nên để Jamie nói với nàng về sự điên rồ này. Toàn bộ sự giả vờ này là một trò chơi ngu ngốc. Và nàng là kẻ ngốc.

Nàng chạm những ngón tay vào hai thái dương mình. “Đầu tôi đang đập thành thịch. Tôi phải xin ngài thứ lỗi cho tôi.”

Nàng trượt qua những tiếng nói huyền thuyên, những nữ thần Muse* quần người bằng vải lanh, cầu nguyện bản thân có thể băng ngang qua phòng khiêu vũ và ra ngoài trước khi nàng bị ngăn lại. Tuy nhiên, nàng đã không thể giữ cho đôi mắt mình ngừng tìm kiếm cái nhìn cuối cùng của vẻ ngoài lịch lãm của Sebastian hơn nàng có thể dừng lại hơi thở. Cái nhìn của anh giật mạnh nàng thành sự tĩnh lặng chờ đợi.

(1 trong 9 con gái của thần Zeus và Mnemosyne.)*

Tư thế của anh cứng nhắc, lông mày hạ xuống thành một đường bí ẩn. Tuy nhiên, nét tối tăm của miệng anh cảnh báo nàng sự tức giận của anh với nàng chỉ là một cái bóng chạm vào anh bây giờ. Nó làm nàng ngạc nhiên rằng không ai xung quanh anh nhận ra sự rối loạn của anh. Một tiếng cười vang lên và mất dần. Người chơi đàn hạc kéo một giai điệu an ủi sự dịu dàng buồn thảm. Tricia bám vào cánh tay Sebastian. Và Prudence biết đầy đủ về thuốc súng cảm giác rằng nếu ai đó đánh lửa gần anh, anh sẽ nổ tung, chỉ để lại một đồng tro cháy âm ỉ trên nền đá cẩm thạch.

Bá nhích đến gần hơn.

“... và tử tước”, Tricia đang nói, “Người này sẽ sớm-là chồng tôi, Sebastian Kerr. Có lẽ ngài có

thể quay lại vào đám cưới ngày thứ bảy.”

Một giọng Pháp tao nhã cảm giác như kim châm vào những sợi lông nhỏ sau gáy Prudence. “Tôi không nghi ngờ là nàng đã đính hôn, quý cô yêu quý. Thật là một sự ngạc nhiên thú vị.”

“Buổi tối dường như là đầy rẫy với họ,” Sebastian nói.

Prudence chăm chú nhìn qua vai Sebastian và nhận ra rằng nàng đã sai. Một người nào đó đã nhận ra những cảm xúc sôi sục của Sebastian. Hoặc là nàng là một người nhận xét tính cách kém cỏi, hay đôi mắt u ám của tử tước lấp lánh với niềm vui sướng bị đàn áp.

Đôi môi mỏng của người đàn ông già mím lại trong một nụ cười kinh ngạc khi ông ra hiệu cho phòng khiêu vũ với một cái vẫy của những ngón tay thanh lịch. “Tôi đã du lịch trong khu vực lân cận khi trở về từ London. Tôi không bao giờ xâm nhập nếu biết bá tước đang chiêu đãi khách.” Ông chỉ vào chiếc quần ống túm hoàn hảo của mình và áo choàng. “Tôi sợ mình không có quần áo phù hợp cho một bữa tiệc như vậy.”

“Thật đáng tiếc”, Sebastian nói. “Ngài sẽ là một Cerberus đáng ngưỡng mộ.”

Tricia mân mê đôi môi màu đỏ của mình. “Có phải ông ấy là một trong những người con trai của thần Zeus?”

Prudence nói mà không suy nghĩ. “Cerberus là con chó ba đầu bảo vệ nhà của Hades. Bất cứ khi nào ai bước vào nhà Hades, nó sẽ vẫy đuôi mừng họ, nhưng nếu ai cố gắng rời đi, nó sẽ nhai họ...” Giọng nói của nàng kéo dài khi đột nhiên nhận ra ánh mắt của mọi người đặt trên nàng. Ánh mắt giận dữ của Sebastian đơm vẽ tựa hồ miễn cưỡng.

Tricia gạt bỏ nàng với một tiếng chặc khiển trách. “Xì! Ai muốn mặc trang phục như một con chó chứ? Chúng ta có Boris cho điều đó. Anh biết không, Sebastian, em đã gặp Tử tước D'Artan trong suốt thời gian em ở Paris? Đó là trước khi những tá điền thô lỗ kinh khủng tịch thu tài sản của ông. Em đang kết hôn với Pierre vào lúc đó.”

“Raynaud” Prudence sửa lại một cách thần thờ. Chỉ có Tricia, nàng trầm ngâm, sẽ cho rằng cuộc cách mạng không kiên định ở Pháp với những tính cách xấu là như nhau.

Đôi mắt của tử tước vẫn cố định vào nàng, và chiều sâu của màu xám mờ đi của chúng làm Prudence bất an. Ông tìm thấy bàn tay nàng trong những nếp gấp sọc và nâng nó lên. Môi ông ẩm một cách đáng ngạc nhiên, nhưng nàng nén lại cơn rùng mình.

“Cháu gái của tôi, cô Prudence Walker”, Tricia nói sau khi suy nghĩ lại.

Tử tước nhìn chằm chằm vào nàng như thể bị thôi miên. “Rất quyến rũ. Ta đã rất hân hạnh tham dự một trong các cuộc triển lãm của cha cô ấy ở London một lần. Người đàn ông ấy là một thiên tài.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Prudence rút tay của mình lại, chiến đấu với thôi thúc muốn chùi nó vào chiếc váy Scotland.

“Ta bị hấp dẫn bởi công việc của ông ấy với fulminics,” tử tước tiếp tục. “Đã từng có một phòng thí nghiệm ở Varennes, Ta tưởng tượng bản thân mình là một điều gì đó của nhà hóa học”.

Tricia móc cánh tay mình qua tay ông. “Đám người nhốn nhào khủng khiếp đã ép buộc một tử tước nghèo chạy trốn khỏi đất nước của anh ấy. Chúng đốt tất cả sách của anh ấy.”

“Thật không may làm sao,” Prudence thì thầm.

Ông nhún vai. “C'est la vie*. Những người đồng hương của cha cô đã rất tử tế với ta. Ta vừa trở về từ London sau khi chấp nhận một chức vụ trong Hạ viện. Ta rất vui được yêu cầu cô thảo luận về công việc của cha cô vào tuần tới”.

(Đó là cuộc sống.)*

“Nếu ngài đang du lịch” Sebastian lạnh lùng nói, “Chúng tôi không mong giữ chân ngài.”

Tử tước trao cho Prudence cái cúi chào thanh lịch trước khi bắt gặp ánh mắt Sebastian. “Tôi tin chúng ta sẽ gặp lại nhau. Sớm thôi.”

“Nói cho tôi biết, tử tước,” Tricia nói, ghen tị giành lại sự chú ý của ông một lần nữa, “có đúng là họ không phục vụ trà trong những nhà tù khủng khiếp của Ngài không? Tôi rùng mình khi nghĩ về những gì Marie và Louis phải trải qua. Họ là một đôi rất thú vị. Pierre đã đưa tôi đến thăm họ một lần.” Bà bắt đầu lôi kéo ông. “Hay là Raoul nhỉ?”

Câu trả lời của Tử tước là một tiếng thì thầm ngọt ngào khi họ hòa vào đám đông. Prudence quay lại Sebastian. Câu hỏi của nàng chết trên môi khi ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn khắp nàng từ cái gài cổ áo đến đôi vớ dài.

“Tôi tin rằng em nợ tôi một điệu nhảy, cô Walker. Và một lời giải thích.”

Trước khi nàng có thể phản đối, anh cuốn nàng vào vòng tay mình một lần nữa.

Prudence có thể cảm thấy mọi sự thay đổi của cơ bắp anh khi anh quay nàng trong một vòng tròn mở rộng. Đôi mắt xám của anh chuyển từ màu tro cháy âm ỉ sang chất thép nóng chảy. Nàng chưa bao giờ mơ thấy một người đàn ông có thể trông hấp dẫn và chuyển sang giết người cùng lúc. Nàng ngửa đầu, chiến đấu để bắt lấy hơi thở khi những hình dáng mặc áo choàng xuất hiện mờ mờ thành lớp sương mù trắng đục. Nàng không thể nói đâu là những vị thần thật sự và đâu là sàn đá cẩm thạch nữa. Tất cả đều có cùng một vẻ tinh quái, như thần Heras hả hê đang chờ đợi Zeus quyền năng ném bà ra khỏi đỉnh Olympus.

Ngón chân Prudence chỉ lướt qua sàn khi Sebastian nhảy cùng nàng ra ngoài và đến sân hiên lát bằng đá phiến.

Nàng suýt ngã khi anh đột ngột thả nàng ra, sau đó tiếng gầm của anh phá tan màn đêm. “Oh, cô gái, em không có bộ não nhỏ nào trong cái đầu ngớ ngẩn, trong sáng của em sao?”

Nàng chớp mắt nhìn lên anh. “Xin lỗi, tôi chưa nghe rõ?”

“Tôi nói ‘Oh, cô gái, em không có bộ não nhỏ...’ Anh quay lưng lại với nàng, gấp hai tay trên chần song bằng đá trong một cuộc chiến rõ ràng để lấy lại khả năng kiểm soát tính khí của mình và khôi phục lại quyền kiểm soát tiếng Anh.

Sau ánh sáng rực rỡ của phòng khiêu vũ, sân hiên bao trùm họ trong bóng tối lạnh đạm. Âm nhạc và tiếng cười dường như chỉ là một tiếng vọng ế vớ. Đài phun nước dưới chân cầu thang ngẩn lên một giai điệu của riêng nó.

Sau một phút Prudence nói, giọng nàng mơ màng. “Nó xảy ra hoàn toàn bất ngờ với tôi, Sebastian, tôi chưa bao giờ thấy anh thực sự tức giận.”

Anh quay ngoắt lại. “Họ không gọi tôi là khủng khiếp,” anh nói, nổi giận với từng từ, “vì tôi là người bạn chơi bài thông minh.”

Lưng nàng va vào chấn song đối diện. Nàng nuốt xuống khó nhọc. “Có lẽ đó là kỹ năng của anh với bài faro...”

Nàng thở hổn hển khi anh giật khẩu súng lục ra khỏi dây thắt lưng nàng, sau đó kéo lên cánh tay nàng, quên mất nó không được nạp đạn.

Anh kiểm tra vũ khí với khả năng nhanh nhẹn. “Trái với những gì cảnh sát giỏi có thể nói với em, tôi không giết phụ nữ không vũ khí.” Anh bắn cho nàng cái nhìn từ bên dưới hàng mi. “Dù nó là một cảm dỗ mạnh mẽ thế nào.”

Nàng hạ hai tay xuống, cảm thấy như một con ngốc. Anh đặt khẩu súng lại. “Nó làm bộ quần áo của em tử mĩ hơn.”

Nàng quay lại và đặt khẩu súng lên chấn song, tuyệt vọng thoát khỏi cái nhìn buộc tội của anh. Nàng đã tính nhầm. Sebastian không giận. Anh điên tiết.

“Tôi muốn biết một điều nữa, cô Walker.” Anh nắm lấy chấn song hai bên nàng, ngăn cản hiệu quả bất kỳ nỗ lực trốn thoát nào. Anh không chạm vào nàng. “Em đang đe dọa tôi à?”

Nàng buộc mình nhún nhẹ vai, ghi nhớ lời khuyên của Jamie. Trờ hai mặt và một nửa sự thật không đến một cách tự nhiên với nàng. “Nó không khôn ngoan, đúng không?”

“Không, nếu em nghĩ mình đã an toàn với tôi.”

Nàng tập hợp sự can đảm của mình và quay lại đối mặt với anh. “Tôi có an toàn với anh không, Sebastian?”

Hơi ẩm tỏa ra từ cơ thể cúi xuống của anh. Nàng có thể cảm nhận được cơn điên tiết đó làm căng cơ bắp của anh thành một cái gì đó mềm mại hơn và nguy hiểm hơn nhiều. Những làn gió đêm lay động mái tóc nàng, mùi hương của hoa nhài rơi ra từ những bờ sông đất mềm.

Lỗ mũi Sebastian bùng lên. Anh vẽ một ngón tay dọc xuống lớp ren ở cổ họng nàng. “Em làm chiếc áo choàng của tôi đẹp hơn.”

Tông giọng ngọt ngào của anh mê hoặc nàng, và lời khen của anh kích thích một vết cắn mới khi anh cúi đầu xuống. Sức nóng của hơi thở họ trộn lẫn vào nhau trước khi miệng anh chạm vào miệng nàng. Lưỡi anh vạch ra những đường nét của môi nàng, sau đó thọc vào trong với một cú nhử trên người. Những ngón tay nàng nắm chặt áo choàng của anh khi áp lực đều đặn kéo dài của miệng anh miệng trên miệng nàng làm nàng tê liệt.

Đôi môi anh đi qua má nàng đến tai nàng, từng nụ hôn khác nhau, dữ dội và dịu dàng như tiếng thì thầm tức giận của anh. “Ở vùng Cao nguyên, khi một người phụ nữ mặc áo kẻ sọc của một người đàn ông, nó chỉ có nghĩa là. Cô ấy thuộc về anh ta.”

Miệng của anh đóng lại trên nàng với một luồng nhiệt tươi mát. Răng anh nhây nhây môi nàng khi lưỡi anh tìm ra những bí ẩn ngọt ngào của miệng nàng. Quấn một cánh tay xuống dưới lưng nàng, anh kéo nàng tựa vào mình, cọ xát ngực anh với nàng. Anh rên rỉ với cảm giác mềm mại, để mở cửa ngực nàng. Đã quá muộn, Prudence nhớ ra anh biết tất cả những bí mật về bộ quần áo của nàng.

Khi bàn tay anh trượt bên dưới áo choàng và giữa những chiếc nút của áo sơ mi, không có áo ngực hay sự ngăn cản nào ngăn lại cuộc tìm kiếm của những ngón tay anh với đường cong nổi lên của ngực nàng. Anh bắt được cái núm nhỏ đau đớn của đầu vú nàng giữa ngón cái và ngón trỏ, trêu chọc nó với kỹ năng đã vẽ ra một tiếng rên rỉ sâu trong cổ họng nàng.

Chân nàng bị đe dọa gấp lại, nhưng với sự đắm mình nguy hiểm, Sebastian ở đó, lòng bàn tay bông rạt của anh trên làn da trần khiếm nhã phía sau đầu gối nàng. Tay anh bắt đầu đi lên điên cuồng trên đùi nàng, đẩy cái váy phía trước nó, sau đó trượt xuống bên dưới. Nhịp đập rộn ràng của nàng giông âm ầm ầm cảnh báo khi nàng lần đầu tiên nhận ra sự khôn ngoan của bí mật, nịt tất, áo sơ mi và váy lót. Những ngón tay của Sebastian vuốt ve da thịt run rẩy, nhạy cảm của đùi trong nàng, di chuyển một cách không mùi lòng về phía chiếc quần bó nằm giữa hai chân nàng.

Với một cú sốc đáng sợ, Prudence nhận ra nàng muốn anh chạm vào nàng chỗ đó. Nàng sẽ trở thành kiểu phóng đảng gì chứ? Nhưng sự xấu hổ của nàng tan chảy trong sự ấm áp mạnh mẽ của nụ hôn. Hai tay nàng ôm lấy cái cổ rắn chắc của anh, cảm nhận cơn nuốt rối loạn khi những ngón tay anh tiếp tục cuộc tìm kiếm đói khát của chúng.

Lòng bàn tay anh ôm lấy nàng, cọ xát một cách mù quáng chống lại sự mềm mại bên dưới chiếc quần bó. Nàng ngửa đầu, thở hổn hển khi ngón tay cái của anh lướt qua nàng trong một cái vuốt ve cố ý, tạo ra một cơn chấn động run rẩy. Nàng có thể cảm thấy cơ thể mình mở ra như một bông hoa, bóng mượt với màn sương của một sự trống rỗng đau đớn nàng chưa bao giờ dám thừa nhận. Nàng quấn cơ thể mình với anh, vòng cánh tay nàng qua cổ anh, ấn môi nàng vào nhịp đập rộn ràng vui vẻ của cổ họng anh.

Đột nhiên, tay anh chống lại nàng. Sebastian giữ lấy tóc nàng và buộc nàng nhìn vào anh. Tầm nhìn của nàng mờ đi vì nhu cầu, nàng cười bên lên với anh.

Một cơn giận dữ mù mịt làm tối tầm mắt anh. Nụ cười của nàng biến mất. Nàng đã làm gì để anh tức giận như vậy? Những mũi tiêm lạnh lẽo của sự xấu hổ đâm vào nàng. Hành vi phóng đảng của nàng chắc phải làm anh ghê tởm. Sao nàng có thể là một đứa ngốc như vậy? Nàng hạ mắt xuống, biết ơn mặt nạ của anh khi luồng nhiệt đỏ mặt nhuộm hồng má nàng.

Gầm gừ, anh hạ răng mình xuống môi dưới sưng phồng của nàng. Nàng rùng mình chống lại anh, mong chờ cơn đau chứ không phải việc tìm kiếm niềm vui duy nhất. Một cái gì đó trong cái ghì chặt của anh đã thay đổi, nó không thể làm dịu đi và tàn nhẫn như niềm đam mê mơ hồ dâng lên giữa họ. Cánh tay anh trượt thấp xuống lưng nàng, bàn tay uốn cong quanh hông nàng, khi miệng anh cướp bóc miệng nàng bằng luồng nhiệt trừng phạt. Đầu gối anh trượt giữa chân nàng, mở chúng ra và nâng nàng lên chấn song trong cái nhấc nhẹ nhàng, thanh nhã. Anh kéo nàng dựa vào anh, vòng tay anh quanh nàng khi lòng bàn tay anh được thay thế bởi sự cọ xát mạnh mẽ ham muốn trên những nếp gấp mềm mại của lớp vải sọc giữa hai chân nàng.

Nàng căng thẳng tránh xa anh khi nỗi sợ hãi sâu hơn việc khám phá và mạnh mẽ hơn với những sợi mỏng manh của nhịp đập ham muốn mới mẻ một cách điên cuồng trong bụng nàng. Nàng quay mặt đi. “Sebastian, làm ơn, đừng... Tôi không thể...”

Anh bắt lấy cằm nàng giữa hai ngón tay đau đớn và nghiêng đầu nàng lại. Ánh sáng rải rác ném những tinh thể khắc nghiệt qua đường nét của anh. Hàng mi anh quét xuống, nhưng không phải trước khi nàng bắt gặp cái nhìn thoáng qua của con quái vật đói khát vùng Tây Nguyên đang ngủ dưới vẻ ngoài ngụy trang của anh. Một sự hoảng sợ vô lý quét qua nàng.

Nàng đẩy vào ngực anh, gần với sự bất tỉnh trong nỗi lo sợ anh có thể đẩy cái quần bó qua một bên và cưỡng bức nàng ngay tại sân hiên. Sao nàng dám kết tội anh cho những gì nàng đã không cố ý yêu cầu? Tự khinh với chính sự đầu hàng xấu hổ của bản thân mình chỉ gây ra ngọn lửa hoảng sợ của nàng.

“Hãy để tôi đi!”

Anh bắt được cổ tay vung lên của nàng trong bàn tay to lớn của mình. Cái nhìn trong đôi mắt anh làm nàng sững sờ. Đó là nỗi đau, nỗi đau đã ám ảnh chỗ hõm của má anh và đào sâu những đường rãnh xung quanh khuôn miệng xinh đẹp của anh. Nỗi đau của xúc cảm mãnh liệt tĩnh lặng mà sự nhức nhối hợp với nó đã khoét sâu trái tim nàng. Bàn tay nàng bị ép thành cái nắm tay lỏng lẻo và đứng yên.

“Em đã quyết định điều gì?”, anh hỏi. Giọng anh lãnh đạm một cách ngạc nhiên và tách rời nhau. “Em có an toàn với tôi không?” Nàng cúi đầu. Chiếc mặt nạ hấp thụ những giọt nước mắt đầu tiên của nàng. Hơi thở ấm áp của anh chạm vào tai nàng. “Đừng mở nhạc, Prudence, nếu em không sẵn sàng nhảy”.

Ánh sáng tràn từ cửa sân hiên mờ đi. “Sebastian? Anh có ngoài đó không?” Tricia gọi một cách lưỡng lự.

Anh thả Prudence ra và di chuyển đứng cách xa vài thước. Vết hằn của những ngón tay anh bám vào cổ tay nàng như những vòng tay lạnh lẽo. Nàng trượt xuống khỏi lan can đá và vuốt lại chiếc váy bằng những ngón tay run rẩy. Họ đã ở trong bóng tối, nhưng nàng không biết Tricia đã đứng đó bao lâu.

Sebastian nhìn chằm chằm vào khu vườn chìm trong bóng đêm với đôi mắt tối như màn đêm. “Ta ở đây, tình yêu. Chuyện gì vậy?”

Váy của Tricia quét qua những phiến đá lát khi bà ngênh ngang đi về phía anh. Tay bà cuộn tròn quanh cổ tay anh. “Anh có thể vào trong không, anh yêu? Những vị khách đang ngày càng chán.”

“Tất nhiên.” Môi anh chạm nhẹ thái dương cô ta, nhưng cái nhìn của anh trên đầu cô ta hướng về Prudence. “Bất cứ điều gì em muốn.”

Họ quay trở lại cánh cửa, sau đó dừng ở đó, đắm trong một hồ ánh sáng vàng. Sebastian nghiêng người về phía trước với thái độ cố ý và đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi của Tricia. Tay Prudence siết chặt trên chấn song. Khi họ bắt đầu vào phòng khiêu vũ, Tricia nhìn lại, lần đầu tiên thừa nhận sự hiện diện của cô cháu gái trên sân hiên. Prudence tự hỏi đó là chiến thắng hay nghi ngờ lấp lánh trong mắt cô của nàng.

Nàng nhét khẩu súng lục vào khăn thắt lưng và lê bước phía sau họ, biết rằng mình bị bệnh đủ để bật thành tiếng nức nở khi nàng muốn. Nàng bắt lấy môi dưới giữa hai hàm răng. Miệng nàng cảm thấy vết thâm tím và sưng lên. Nàng cầu nguyện những dấu hiệu tán tỉnh đam mê của Sebastian không rõ ràng với những người khác như chúng với nàng.

Nàng trượt qua đám đông và ra khỏi phòng khiêu vũ, đầu nàng đập thành thịch một cách sốt sắng. Cánh cửa mạ vàng chạm khắc đóng lại sau lưng nàng, làm mờ đi tiếng nhạc thành nhịp điệu thấp.

Nhịp đập ổn định trong đầu nàng sắc bén thành cơn đau nhức nhối khi Jamie vọt ra từ một góc tường phủ màn che, cầm mũi tên của mình như một tiểu thiên sứ ma quỷ. “Xin chúc mừng, cô gái. Thực sự rất tốt. Tôi muốn nói là cô đã có được sự chú ý của anh ta.”

Nàng tiếp tục bước đi. “Chắc chắn rồi. Anh ấy chán ghét tôi.”

Gương mặt của Jamie chùng xuống, sau đó bùng sáng. “Đừng để ý, cô gái. Cha và mẹ tôi ghét nhau trong nhiều năm. Và nhìn xem tôi bảnh bao như thế nào.” Nàng tiếp tục đi về phía cầu thang, và cậu gọi với theo sau, “Có một người đàn ông ở bên ngoài trong một chiếc xe đẹp mắt yêu cầu gặp con gái của Livingston Walker. Có phải là cô không?”

Prudence dừng lại. Vai nàng sụp xuống. Không phải bây giờ, nàng nghĩ. Không phải tối nay. Kiêu hãnh của nàng đang bị phá hủy. Nàng không thể xuất hiện để thảo luận về các hợp chất bạc và diêm tiêu với những nhà phát minh điên cuồng. Ngay lúc này, nàng không quan tâm họ có quả trách không, tử tước người Pháp bí ẩn cùng với họ.

Nàng quay lại Jamie và thẳng vai lên. “Nói với ông ấy tôi không có ở đây. Nói với ông ấy tôi đã di cư đến Pomerania. Nói với ông ấy tôi đã chết.”

Jamie gãi đầu bằng mũi tên. “Cô muốn tôi đuổi ông ta đi?”

“Vâng, Jamie,” nàng nói với sự kiên nhẫn mệt mỏi. “Càng xa càng tốt.”

Nàng lơ đãng cười toe toét vui sướng của cậu khi cậu móc nó vào cái cung của mình và vọt ra khỏi cửa.

Prudence kéo mặt nạ xuống khi đi lên cầu thang.

Nàng cọ xát mảnh lụa vào má mình, lắng nghe tiếng thì thầm khàn khàn cảnh báo của Sebastian một lần nữa.

Đừng bật nhạc, Prudence, nếu em không sẵn sàng nhảy.

Nhạc từ phòng khiêu vũ trôi trên những bậc thang, giai điệu ám ảnh của một bài hát bắt đầu quá muộn. Khi Prudence vò nát mảnh lụa trong tay mình, những đường nét thanh nhã cứng lại thành mặt nạ của riêng chúng.

[img]***/img]

Sebastian đứng trong bóng tối ở cửa sổ thư viện, nghe thấy tiếng sỏi im lặng khi chiếc xe cuối cùng của những người tham dự cuộc vui rời khỏi Lindentree. Mũi anh co giật khi anh uống vào

hương vị giàu có, bỏ hoang của bãi cỏ bên ngoài cửa sổ. Như một con vật đánh hơi thấy tự do, anh ao ước bước qua cửa sổ đang mở, để thoát khỏi người đàn ông hiện tại, người đàn ông sẽ trở thành. Nhưng không thể thoát khỏi người đàn ông trong anh, dòng máu Brendan Kerr chảy qua tĩnh mạch anh giống như thuốc độc. Anh nhắm mắt chống lại cái nháy mắt chế nhạo của những con đom đóm, cảm thấy một lần nữa dấu vết điên cuồng của nắm tay Prudence trên ngực anh.

Anh chỉ muốn dạy cho nàng một bài học, cho nàng thấy anh không phải là một Arlo Tugbert lịch sự để lẩn tránh. Tác hại của một nụ hôn bị đánh cắp là gì? Cái giá của một vài cái vuốt ve lười biếng là gì? Nhưng cái giá đã cao hơn anh dự tính.

Mắt anh mở ra. Anh ấn những ngón tay vào khung cửa sổ, nhớ lại sự ấm áp của nụ cười khao khát mê mẩn của nàng, vuốt ve yêu thương của tay nàng trên cổ họng anh. Sự trung thực đau đớn của tình yêu nàng đã tấn công cơn thủy triều ham muốn hoang dã trong anh, sự đau đớn của ham muốn tăng lên gần với sự điên rồ.

Anh đã làm nàng sợ. Khi anh nhìn vào nàng và thấy đôi đồng tử nở rộng với nỗi sợ hãi, tay nàng đẩy anh ra, anh đã cảm thấy mình lùi lại, cuộn vào sự yên tĩnh đó, một lần nữa đặt anh nơi để thoát khỏi tiếng thét gây choáng váng của cha anh, và tiếng thịch lặp đi lặp lại của nắm tay ông trên da thịt mẹ anh.

Hãy để tôi đi. Prudence đã cầu xin. Sebastian lắc đầu để thoát khỏi tiếng vọng ám ảnh.

Cha anh đã không để mẹ anh đi. Ông ta đã không để bà đi khi bà đẩy ông ra, không cả khi bà van xin, và không khi bà hét lên. Chỉ khi bà bước đến cửa sổ của tháp Dunkirk, cơ thể bà nặng nề bởi đứa con thứ hai của họ, Brendan Kerr đã bị buộc phải để bà đi. Ông đã cố gắng giữ lại, ném mình qua tháp, điên cuồng chụp lấy chiếc váy của bà. Nhưng đứa trẻ trong bụng đã cho bà can đảm. Bà đã giang hai tay và bước vào ánh nắng mặt trời, biến mất mãi mãi vào vực thẳm màu tím bên dưới Dunkirk.

Sebastian vẫn có thể nhìn thấy sự thanh thản trên khuôn mặt bà trong khoảnh khắc đó, khi mặt trời nghiêng qua mái tóc vàng của bà. Anh đã ôm đầu gối trong góc tháp, nước mắt chảy dài trên má, và ghét mẹ mình vì đã chạy đến với tự do, để lại anh phía sau.

Sebastian rên rỉ và vuốt mái tóc của mình. Anh có thể bệnh đủ để thăm dò những vết thương cũ. Anh có mối quan tâm cấp bách hơn, như là tại sao D'Artan lại trở về sớm từ London.

Anh không thể tin rằng ông già đầy mánh khoe dám đến Lindentree. Bây giờ ông đã nghe thấy kế hoạch kết hôn của Sebastian, cả hai đều biết điểm hẹn tiếp theo của họ sẽ là nơi cuối cùng của họ. D'Artan có thể hờn dỗi trong một thời gian, nhưng Sebastian cầu nguyện bổ nhiệm của ông vào Hạ viện sẽ hút lấy phần lớn những tai họa. D'Artan sẽ có lương hưu của mình, lối vào riêng trong xã hội London. Ông ta sẽ không cần đứa cháu nội của mình nữa - không phải vì tiền và không phải vì những bí mật. Ông ta có thể tiếp tục làm việc để giải phóng nước Pháp và bơm căng nước Anh lên bởi chính ông.

Sebastian hy vọng cuộc chia tay của họ có thể là một cuộc chia tay thân thiện. Anh nghi ngờ D'Artan là thích anh theo cách không tự nhiên ấy.

Mối quan tâm duy nhất của Sebastian hiện tại là Prudence. Quai hàm anh siết chặt khi nhớ đến cái nhìn muốn ăn tươi nuốt sống của ông nội anh khi thấy nàng. Người đàn ông già biết nàng là cô gái trong túp lều của chủ trại. Sebastian tự nhắc nhở mình rằng, trong thời gian hai ngày, anh sẽ có đủ sức mạnh để bảo vệ nàng. Là cháu gái không xu dính túi của một nữ bá tước đang

trí, nàng sẽ dễ bị tổn thương bởi những âm mưu của D'Artan. Nhưng khi anh là chủ của Lindentree, anh sẽ đảm bảo một sự biến mất hay một tai nạn không thích hợp liên quan đến cháu gái anh sẽ bị nhà Vua bỏ qua.

Thở dài, Sebastian chốt cửa sổ lại. Những điều mà anh có thể bảo vệ Prudence đã không cho anh thanh thản như anh tìm kiếm. Anh leo lên cầu thang với tiếng bước chân nặng nề. Kể từ khi anh đến Lindentree giấc ngủ của anh đã nhân từ thoát khỏi những cơn ác mộng, nhưng anh sợ đêm nay có thể khác. Dừng lại bên ngoài phòng Prudence, anh chạm vào cánh cửa gỗ sồi được đánh bóng, như thể bằng cách nào đó anh có thể với qua lớp gỗ mát lạnh đến sự ấm áp dịu dàng của vòng ôm nàng.

Liệu anh có tin tưởng bản thân mình không đẩy mở cửa phòng nàng, đặt miệng anh lên miệng nàng để ngăn chặn những tiếng phản đối, và chôn mình trong cơ thể nồn nót, nhạy cảm của nàng? Bàn tay anh nắm chặt thành nắm đấm và anh vội vã đi xuống hành lang tối đen.

Khi anh rẽ vào góc riêng tư may mắn của cánh phía Tây, anh thấy cánh cửa phòng mình để mở. Ánh sáng mềm mại từ ngọn nến duy nhất dập dờn trong hành lang. Anh nguyên rủa dưới hơi thở, không có tâm trạng để né tránh những lời tán tỉnh giả tạo của Tricia.

Anh đẩy mở cửa, và quai hàm rơi xuống với cảnh tượng trước mắt. Đó không phải Tricia, mà là Prudence đang ngồi trên ghế của anh.

Nàng nhắc chiếc bình thủy tinh giữa hai chân mình ra. “Chào buổi tối, Ngài Khủng khiếp. Ngài có muốn một chút brandy không?”

Chương 15

Sebastian trông không thể bị sốc hơn khi nàng thổi một đám mây khói thuốc xì gà vào mặt anh, Prudence trầm ngâm. Trong những trường hợp khác, nàng có thể đã thấy nó hài hước. Khi anh tiếp tục nhìn chằm chằm vào nàng, nàng nắm chặt cái chai. Thủy tinh áp vào lớp đệm mềm của những ngón tay nàng. Sebastian bắt đầu đóng cửa lại, chống mở nó, sau đó đẩy nó đóng lại. Anh đi vòng quanh nàng như thể nàng là một con thú hoang dã, xứng đáng với sự thận trọng tối đa của anh.

Prudence cúi đầu. Nàng đã chải những lọn tóc xoắn ra từ mái tóc mình, và nó nằm như chiếc áo choàng nặng nề trên vai nàng.

Anh chỉ vào cái chai đã rơi đi một nửa. “Em đã uống tất cả?”

Nàng nhún vai xin lỗi. “Tôi tình cờ đá nó khi tôi nghe thấy anh đang tới. Tôi sợ Cá vàng sẽ không hài lòng.”

Anh liếc nhìn vòng tròn tối đen bên cạnh ghế nàng với sự nhẹ nhõm rõ ràng. Nàng nhắc chai lên môi để nhấp một ngụm hồi hộp, nhưng anh chớp lấy tay nàng.

“Em phải được củng cố bằng brandy để trò chuyện với tôi?”

“Tôi không đến đây để trò chuyện với anh.”

Anh phát ra một âm thanh kỳ lạ, như thể cổ họng anh đột nhiên khô khốc.

Nàng chỉ vào bộ quần áo được gấp gọn gàng trên bàn làm việc bằng gỗ sơn tiêu. “Tôi đến để trả lại anh áo choàng.”

Sebastian quay lưng lại với nàng, nốc một ngụm brandy trước khi đặt chai lên mặt lò sưởi.

Anh tập trung vào vĩ lộ. “Điều gì có thể xảy ra khi Tricia thấy em ở đây đã từng nảy ra trong đầu em chưa?”

“Bà ấy sẽ không.”

Anh quay ngoắt lại, nhìn chăm chăm nghi ngờ vào nàng. “Sao em có thể chắc chắn như vậy?”

Nàng chớp mắt nhìn anh qua vành kính. “Tricia có thói quen pha rượu mạnh với cồn thuốc phiện. Tôi đã cố ý thêm vài giọt vào.”

Anh ngửa đầu với một tiếng cười đau khổ. “Em muốn tạo ra một nữ cướp tốt bụng.”

“Tốt hơn anh. Tôi sẽ không bị bắn và rơi khỏi con ngựa của mình. Anh nên quan tâm đúng đắn đến nghề nghiệp khác đi.”

“Có chứ. Chồng của một nữ bá tước giàu có.”

Nàng nhìn xuống và vuốt thẳng chiếc áo ngủ trên đầu gối.

Anh thở dài. “Em ngồi đây như những thiên thần ngây thơ nhất và nói với tôi rằng em đầu độc cô mình. Tôi sợ tôi không thể giúp em giấu xác. Giết người không phải là sở trường của tôi.”

Nàng nhìn anh tổn thương. “Tôi cũng không. Anh biết tôi không bao giờ làm tổn thương Tricia.” Nàng liếc nhìn nơi khác, không thể bắt gặp cái nhìn chăm chăm của anh. “Không bao giờ cố ý.”

Anh quỳ gối trước mặt nàng, bao lấy bàn tay nàng bằng tay anh. Nàng ôm chặt đầu gối để giữ chúng không run rẩy.

“Prudence, tôi muốn em lắng nghe thật cẩn thận. Tôi không phải người đàn ông tốt. Tôi là tên tội phạm đáng bị chỉ trích và một tên vô lại dối trá. Tôi sẽ bán cả bà mình để đổi lấy cơ hội với một phụ nữ có tước hiệu. Con bùng nổ đạo đức và bình tĩnh của tôi điều mà em quan tâm có khả năng làm lẫn bất cứ lúc nào với những hậu quả nghiêm trọng và khủng khiếp.” Anh day nhẹ cằm nàng ngẩng lên, trao nàng một nụ cười đẹp nhất. “Em có nghe không?”

Nàng ép mình gật đầu yếu ớt và mỉm cười trả lời.

“Rất tốt.” Anh đứng dậy và ném mở cửa. Nó đập vào bức tường đối diện. “Được rồi, mang cái địa ngục chết tiệt này ra khỏi phòng ngủ của tôi đi!”

Prudence đứng dậy ngay. Nàng đứng đó, đau đớn nhận ra ánh mắt anh cào xé nàng khi nàng lướt về phía cửa. Nàng không mặc áo choàng. Lớp vải lạnh mềm mại của chiếc áo ngủ chạm nhẹ vào da nàng như đôi cánh xinh đẹp. Trang phục khiêm tốn bảo vệ nàng từ cổ họng đến cổ tay đến mắt cá chân, nhưng bất lực ngăn chặn cuộc xâm lược trêu chọc của ánh nến và bóng tối.

Nàng đi đến Sebastian và đóng cửa lại.

Đỉnh đầu nàng lướt qua cằm anh. Nàng nghe thấy anh hít thở nhanh và sâu.

Anh sải bước cách xa nàng, nói lỏng cà vạt của mình. Tiếng cười của anh căng thẳng. “Với một cô gái thông minh, em đã đưa ra những lựa chọn thật kì lạ. Em đến một góc cô đơn của ngôi nhà. Em pha thuốc ngủ cho người duy nhất trong khoảng cách những tiếng hét. Em đã từng nghĩ nếu em chọn ra đi, tôi có thể giữ em ở đây chưa?”

“Tôi không sợ anh”.

Anh quay gót, cởi bỏ áo khoác. “Vậy em là một kẻ ngốc. Tôi không phải gã đàn ông phóng đảng đầu tiên lợi dụng cơ thể của phụ nữ, không kể cả giữa tầng lớp quý tộc của bọn em.”

Nàng cúi xuống nhặt lên cà vạt của anh, và dịu dàng gấp lại nó. “Anh đang cố gắng thuyết phục em hay chính bản thân mình?”

“Tôi không chắc. Nhưng tốt nhất em nên rời đi trước khi tôi thành công.”

Với một vẻ ngoài lãnh đạm, nàng chiếm lại vị trí của mình trên ghế. Sebastian giật mở các nút áo sơ mi. Như cái vuốt ve tìm kiếm của một người tình, ánh nến lung linh tìm thấy sắc vàng rải rác trên cơ ngực trơn bóng của anh. Miệng nàng khô khốc, và nàng đẩy cặp kính trên mũi lên.

Anh nhìn chằm chằm bất lực vào nàng, như thể anh hy vọng nàng có thể biến mất. Kéo một bàn tay qua mái tóc mình, anh giải phóng con sư tử ra khỏi hàng lớp satin. Vẻ mặt anh thật hoang dã, nàng nửa mong anh chuyển thành âm r khó hiểu hay nhảy qua nàng với một tiếng hét chiến đấu của vùng Cao nguyên. Sau cùng có thể là một sự khuấy khuấy. Ít nhất nàng có thể biết mình đứng đâu trong lòng anh.

“Tất cả những gì tôi đang cố gắng để nói, cô gái”, anh nói, giọng điệu nhẹ nhàng làm cánh tay nàng nổi gai ốc, “là em không thực sự biết tôi.”

Nàng đáp lại cái nhìn của anh một cách điềm tĩnh. Khi nàng nói, giọng nàng bình thản đến nỗi nàng có thể lập được công thức hóa học hơn là cuộc đời. “Anh đã rời bỏ vùng Cao Nguyên ở tuổi 13 trước khi Killian MacKay có thể đá anh ra khỏi lâu đài của cha anh. Thứ đầu tiên anh lấy trộm là miếng bánh pho mát vì anh đang đói.”

Anh lún xuống trên cạnh giường.

Nàng tiếp tục. “Anh không phải một tên cướp giỏi hơn bây giờ. Anh đã bị bắt và bị ném vào tù để chờ treo cổ. Một người bà con của mẹ anh đã tìm thấy anh, thả anh ra, và đưa anh đến Pháp. Ông ta đã bắn gục kẻ đáng khinh và cho anh một phòng tắm thực sự đầu tiên và một nền giáo dục, ngắn gọn, nhưng kỹ lưỡng.” Nàng dừng lại. “Thế nào?”

“Tuyệt,” anh nói dứt khoát. “Tiếp tục đi.”

“Anh trở về Scotland vài năm sau đó, già hơn và khôn ngoan hơn, và bắt đầu cố gắng khác thường như một tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp, lan truyền sự kinh hoàng và tình trạng lộn xộn dọc biên giới Scotland, âm mưu và mơ ước một ngày nào đó anh có thể trở lại Cao Nguyên và trả thù cho chính mình tên MacKay hèn nhát.”

“Cẩn thận. Em đang cường điệu quá đấy.”

“Xin lỗi. Đó là điểm yếu của em.”

“Tôi đã nhận ra. Với những cuộc tấn công vội vàng vào những tình huống em không được chuẩn bị.”

Prudence cảm thấy sự điềm tĩnh trượt dần. “Sau buổi khiêu vũ đêm nay, em cảm thấy mình không có gì để mất.”

Anh trượt ra khỏi giường với vẻ uyển chuyển như con mèo. Nàng chống lại thôi thúc muốn quay lại khi anh đi vòng quanh ghế mình.

Những ngón tay thanh lịch của anh khum lấy cằm nàng từ phía sau, và anh nghiêng đầu nàng ra sau. “Em, yêu dấu của tôi, có tất cả mọi thứ để mất”. Mỗi anh lướt qua môi nàng trong một cái vuốt ve ngắn gọn, lạnh lùng.

Nàng rung mình khi anh thả nàng ra. Da đầu nàng ngứa ran và tự hỏi anh đang chạm nhẹ tóc nàng. Anh kéo những sợi tóc, nâng lên và tách chúng ra thành những sợi mượt mà trong một đám mây kêu tanh tách.

Nàng nghiêng đầu bên lên, liệu mình hưởng thụ cảm giác dễ chịu khi anh quét bàn chải tóc dọc theo mái tóc nàng. Một niềm vui suy đồi chảy qua nàng với những khoái lạc ngây thơ của việc được chăm sóc. Khi nàng còn là một đứa trẻ, cha nàng đã dành nhiều giờ kiên nhẫn làm việc với những mối rối từ mái tóc bướng bỉnh của nàng. Cùng một cảm giác của sự an toàn chạm vào nàng bây giờ, nhưng nó đã được tôi luyện bằng những hiểu biết nguy hiểm giữa nàng và người đàn ông này, an toàn chỉ là ảo tưởng mong manh. Sebastian bắt lấy tóc của nàng thành chiếc vương miện và kéo bàn chải trong một nhịp dài. Một tiếng rên nhỏ của sự hài lòng thoát khỏi cổ họng nàng, và nàng nhắm mắt lại.

Âm r mềm mại của anh vuốt ve nàng, quyến rũ nàng buông xuống tất cả hàng phòng thủ. “Vậy, em biết tôi là ai. Tôi có nên nói cho em biết em là ai?”

Nàng cười lo lắng mà không mở mắt. “Không có bí ẩn ở đây. Em không là kẻ cướp hay có những mối quan hệ với người Pháp bí ẩn cất giấu trong cánh gà. Em chỉ là Prudence Walker, một cháu gái độc thân và nghèo nàn của Tricia de Peyrelongue.”

Anh nâng bàn chải, để lộ ra vành tai thanh nhã của nàng với nhiệt độ êm dịu của hơi thở anh. “Em đến sống với Tricia sau khi cha qua đời. Cô ta đã chực lười buồn rầu với một vật nhỏ bé, đơn giản như em và nói rằng em có quá nhiều trí tuệ để có được cuộc hôn nhân tử tế.”

Prudence nao núng. Nàng giật người ra, nhưng tay anh đã thay thế cho bàn chải. Nàng bị bắt lại bởi sự sở hữu của anh với mái tóc nàng.

Giọng anh rót lên nàng, nhẹ nhàng nhưng tàn nhẫn. “Trong những năm sau đó, cô ta điều hành qua em với một dòng đều đặn những chàng trai trẻ tuổi, những cha xứ khoa trương, và những điền chủ lớn tuổi. Với mỗi lần tấn công đáng sợ vào phòng khách để gặp người cầu hôn của em, em đã trở nên thông minh hơn” – anh xoắn tay mình vào tóc nàng, siết nó thật chặt tránh khỏi mặt nàng – “và đơn giản hơn”.

Những giọt lệ chầm vào mắt nàng. Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? Anh thả tóc nàng ra, và nó rơi xuống trên khuôn mặt và vai nàng. Nàng biết ơn vì sự che chở của nó khi sự bề mặt đang bùng cháy nhuộm hồng má nàng.

Nhưng Sebastian thật tàn nhẫn. Anh đi quanh ghế và ngồi xổm trước mặt nàng. “Tricia đã nói gì với em? Cô ấy có nói mũi em quá nhỏ, rằng em quá nhô ra không?”

Prudence cắn môi dưới và quay mặt tránh đi cái nhìn chăm chú thèm khát của anh.

Anh khum lấy má nàng trong lòng bàn tay mình và buộc nàng phải quay đầu lại. Ngón tay cái cong theo đường chân mày sẫm màu của nàng. “Cô ta có nắm bắt lòng thương cảm của mình với đôi lông mày quá đậm của em, làn da nhợt nhạt của em không?”

“Dừng lại!” Nàng không thể chịu được để anh thấy nàng khóc, và giơ tay lên để phá vỡ cái kìm chặt của anh.

Anh bắt giữ cả hai cổ tay nàng trong một bàn tay mình và tháo kính của nàng ra. Nàng co rúm lại tránh xa anh, chớp mắt thu lại những giọt nước mắt.

“Em không một khi phải che giấu sao Prudence? Đằng sau những cặp kính? Đằng sau những cuốn sách? Đằng sau Tricia? Cuộc sống không cô đơn trong tất cả những năm ấy sao?”

Nàng đấu tranh để giật ra khỏi cái ghì chặt của anh, bắt lực ngăn chặn những giọt nước mắt chảy dài trên má. “Tôi không cô đơn. Tôi đã có một cuộc sống hạnh phúc trước khi anh đến.”

“Một cuộc sống hạnh phúc? Chôn sau những cuốn sách. Sống một cuộc sống của người khác vì em không có cuộc sống của riêng mình. Một cuộc sống hạnh phúc? Không có lấy một hơi thở của sự phấn khích để khuấy động nó?”

“Đó là lý do tại sao anh nghĩ tôi đến đây tối nay? Vì phấn khích?” Nàng cuối cùng đã phá vỡ được cái kìm chặt của anh và lao ra khỏi ghế. Nàng đứng quay lưng với anh, bám vào cột giường để chống đỡ.

Anh từ từ đứng thẳng lên. “Tại sao em lại đến đây, Prudence?”

“Bởi vì tôi nghĩ anh quan tâm tôi.” Nàng nhẹ nhàng thêm vào, gần như sau một lúc suy nghĩ, “Tôi sẽ để anh lại một mình. Anh không phải nhắc nhở tôi việc tôi xấu xí thế nào.”

Tiếng cười của anh vang lên, khắc nghiệt và chế nhạo.

Nàng bỏ chạy ra cửa. Với sải chân dài, anh đã với tới nó trước nàng và nàng va vào vòm ngực cứng cáp của anh. Khi nàng nẩy lại, cánh tay anh ôm lấy nàng, giữ nàng thật chặt tựa vào anh đến khi nỗ lực vùng vẫy của nàng lắng xuống. Nàng vùi miệng trong lớp lông ngực anh, từ chối

thèm muốn hương vị cuối cùng nàng biết của vòng tay anh.

Anh cọ má trên tóc nàng. “Nói cho tôi biết, cô Walker, Nếu em thật sự thông minh, sao em có thể tin những suy nghĩ thối nát của một phụ nữ ghen tị đã qua thời tuổi trẻ của em quá lâu?”

Trái tim anh đập thành thạch trên môi nàng. Sau một lúc lâu, nàng không hiểu lời anh nói.

“Em không thấy Tricia đã làm những việc một cách ghen tị với em à?” Anh lại bắt lấy khuôn mặt nàng trong tay, vuốt mái tóc nàng nằm xuống. “Em là người phụ nữ xinh đẹp và kì lạ nhất mà tôi từng thấy. Tôi đã muốn em ngay từ giây phút đầu tiên em bước đi cùng mắt cá chân bị võ của tôi.” Đôi mắt nàng mở to trong sự ngạc nhiên mơ hồ, và anh cười. “Và, oh, khi em nhìn tôi như vậy, tất cả những gì tôi muốn làm là đặt em nằm dưới tôi và nếm từng inch trên làn da trần đáng yêu của em.”

Hơi thở Prudence thoát ra trong một tiếng rít. “Anh không thể nghiêm túc.”

“Hãy cởi cái này ra, được chứ, và tôi sẽ cho em thấy mình nghiêm túc thế nào.” Anh nắm lớp vải lạnh mềm mại của chiếc áo ngủ nàng trong tay và bắt đầu kéo nó lên.

Nàng bám vào vai anh. “Nhưng anh đã không hôn tôi.”

Lưỡi anh lần theo vành tay ngoài của nàng. “Anh sẽ”, anh thì thầm. “Khắp mọi nơi.”

Bàn tay anh đi lên hông nàng, kéo theo chiếc áo ngủ. “Ngọn nến”, nàng nói một cách điên cuồng.

“Anh biết. Một ngọn nến là không đủ. Anh muốn mang em xuống phòng khiêu vũ và làm tình với em ngay dưới ngọn đèn chùm.” Những đốt tay anh lướt qua bụng nàng. “Anh tự hỏi Cá vàng sẽ nghĩ gì về điều đó.”

Nàng quàng quai trong cánh tay anh. “Sebastian! Anh nói những điều xấu xa nhất! Ý em là muốn anh thổi tắt ngọn nến.”

Anh lùi lại, mím một nụ cười xéch diu dằng. “Không phải che giấu nữa, tình yêu. Không có mặt nạ nào nữa.” Anh ấn miệng mình lên tai nàng. “Làm ơn đi, em yêu, hãy khóa thân vì anh.”

Prudence chưa bao giờ tưởng tượng mình là người nhận được một yêu cầu kỳ lạ như vậy. Nhưng nụ cười yêu thương của Sebastian là không thể cưỡng lại, và nàng nâng tay đầu hàng. Anh nhẹ nhàng kéo chiếc áo ngủ qua đầu nàng. Nét ửng đỏ nóng bừng bò lên da nàng, và nàng ép mình nhắm mắt lại, tin tưởng như một đứa trẻ rằng nếu nàng không thể nhìn thấy anh, anh có thể không nhìn thấy nàng. Tiếng rên nhẹ của anh chứng minh nàng sai lầm.

Bàn tay nàng giơ lên theo bản năng để che lấy mình, tuyệt vọng giấu đi những sai lầm của đôi chân quá dài, ngực quá to với thân hình mảnh mai của nàng. Anh bắt lấy tay nàng, đan những ngón tay mình vào và chống chúng dựa vào cánh cửa hai bên đầu nàng. Ngay cả khi nhắm mắt lại, nàng cũng có thể cảm thấy hơi nóng của cái nhìn chăm chú của anh vào mình.

Sebastian ngắm nhìn say sưa vẻ đẹp của nàng. Tóc nàng hấp thụ ánh nến, làm đậm thêm những sắc màu kỳ diệu và lộng lẫy. Cảnh nó đổ xuống như rượu vang trên bầu ngực như thạch cao tuyết hoa của nàng đốt cháy ham muốn đau đớn của anh và thôi luyện nó với một khao khát tò mò để bảo vệ. Đúng như anh nghi ngờ. Lòng kiêu hãnh bừng bừng của Prudence che giấu sự

hứa hẹn quý báu và mỏng manh như những cánh hoa của cây kim ngân.

Nàng giấu khuôn mặt mình vào mái tóc. “Làm ơn. Em rất xấu hổ.”

“Vì điều gì? Sự hoàn hảo?”

Nàng liếc nhìn mở mắt.

Anh mang hai bàn tay đan vào nhau của họ xuống chạm nhẹ vào làn da màu kem giữa ngực nàng. Tất cả dấu vết của sự hài hước đã biến mất khỏi anh. “Tất cả mọi thứ mà anh đã từng sở hữu có giá trị, anh đã đánh cắp. Em là món quà duy nhất ai đó từng cho anh.”

Anh nâng lòng bàn tay của nàng lên môi. Prudence bước một bước xa khỏi cánh cửa và tan chảy vào vòng tay anh, biết rằng nàng sẽ không bao giờ quên ham muốn phóng túng của cơ thể khóa thân mình ép vào những nếp gấp nhăn nhúm của quần áo anh. Miệng anh khép lại trên miệng nàng trong một cơn lũ của sự dịu dàng đau đớn.

Sebastian hầu như không dám tin vào phép lạ của việc ôm lấy cơ thể dễ bảo của nàng tựa vào anh. Anh đã mơ thấy nó quá thường xuyên đến nỗi không thể chấp nhận nó là sự thật. Một sợi chỉ mỏng manh của vết thương tội lỗi lướt qua trạng thái đề phòng của anh, nhưng anh vội vàng đẩy nó đi. Prudence đã đến với anh, với điều kiện của anh, không phải của nàng. Nàng hút lấy lưỡi anh trong một nỗ lực ngây thơ để kéo anh vào sâu trong nàng hơn. Núm vú của nàng cứng lại trên ngực anh, và anh cảm thấy sự gia tăng chóng mặt của những phản ứng nơi háng mình. Anh có thể cảm thấy chính mình căng thẳng với chiếc quần ống túm, khao khát được giải thoát, đói khát, quá nhiều, cho phép tay và miệng của mình đi lang thang trên sinh vật xinh đẹp, ngon lành này. Nhưng anh có thể chưa tin tưởng chính mình đủ cho điều đó.

Tay nàng xoắn lấy tóc anh khi anh gấp đầu gối và nhẹ nhàng đưa ngực nàng vào miệng mình. Lưỡi anh cuộn quanh đỉnh nhọn sẫm màu, và anh cảm thấy nàng rung mình sâu sắc.

“Sebastian, làm ơn. Em không thể suy nghĩ!”

Anh trượt xuống trên đầu gối, lấp đầy cái khe thanh nhã của rốn nàng bằng lưỡi mình. “Chỉ một lần trong đời, Prudence, hãy ngừng suy nghĩ.”

Prudence không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc vâng lời khi bàn tay tôn thờ của anh tách ra nếp gấp mềm mượt giữa hai chân nàng. Anh lẩm bẩm một lời nguyện rửa nghe như lời cầu nguyện khi những ngón tay anh trượt xuống dưới để khám phá những nếp gấp và chỗ trũng ngọt ngào của cơ thể nàng với sự thành thạo dịu dàng. Nàng đẩy áo sơ mi của anh sang một bên và nắm chặt vai anh trong một nỗ lực tuyệt vọng để tìm thấy một ít vững chắc trong thực tế đang tan chảy thành những khối lạc rùng mình. Lớp gỗ mát mẻ của cánh cửa ép vào lưng và hông nàng dường như là một phần của thế giới khác lạnh mạnh hơn. Bản năng lùi lại tránh xa anh của nàng đã bị phá hủy trong ngọn lửa của bản năng nguyên thủy hơn uốn cong người vào anh, mở ra chính bản thân nàng với sự thuyết phục của cái vuốt ve rõ ràng của anh.

Nàng thở hổn hển yếu ớt khi ngón tay cái của anh phát hiện ra mật hoa nóng bỏng và trêu chọc nó cho đến khi anh tìm thấy nụ hoa đau đớn căng lên bởi những nếp gấp mịn màng. Đầu gối nàng oằn lại với khối lạc, và anh trượt một cánh tay vòng quanh nàng, ôm lấy hông nàng khi anh chôn miệng mình vào lớp lông sẫm màu ở vùng chữ V của đùi nàng trong những nụ hôn dịu dàng nhất.

Hơi thở hỗn hển e thẹn của nàng biến mất trong một cảm giác mới khi ngón tay anh bên trong nàng, ấn về phía trước với quyết tâm nhẹ nhàng cho đến khi anh cảm thấy cái cau mày đau đớn của nàng. Cơ thể nàng run lên trong sự thất vọng khi anh rút ra.

“Ôi Chúa ơi, Prudence, em thật chặt.”

“Em xin lỗi, Sebastian.” Giọng nàng rất nhỏ. “Em không định như vậy.”

Tiếng rên rỉ của anh là một sự hoan khi anh cong cánh tay mình sau đùi nàng và nâng nàng lên. Anh ấn má mình lên làn da mềm mại ở bụng nàng. Nàng bám vào vai anh khi anh xoay tròn và thả nàng ngay ngắn trên giường.

Khi anh cởi chiếc áo somi của mình ra, nàng vói tay lấy một góc của khăn trải giường bằng satin để che lấy sự trần truồng của mình.

“Prudence ngọt ngào của anh,” anh nói, chặn lại khăn trải giường dưới đầu gối khi anh tham gia cùng nàng trên giường, “Anh không phải đang trách em. Nó... um..” Anh tìm kiếm từ ngữ, kiếm chế bằng những nỗ lực thẳng thắn đặc trưng của anh. “... tình trạng chưa được nếm thử một cách ngon lành của cơ thể em chỉ hợp với việc chứng minh những đặc quyền quý giá và tốt đẹp em đang trao cho anh.” Anh chống mình trên một khuỷu tay và chạy một ngón tay xuống vùng bụng phẳng lì của nàng.

Trán nàng nhăn lại thành cái cau mày. “Làm thế nào mà tên cướp Kirkpatrick người Scot có thể nói như vậy?”

Nụ cười gợi cảm, chậm chạp của Sebastian làm máu chảy trong cơ thể Prudence với một nhịp đập nguyên thủy. Anh ấn miệng mình vào tai nàng. “Một điều gì đó tai tiếng như 'Oh, cô gái, em không bao giờ có được người đàn ông nào bên trong em như cách anh sẽ ở trong em đâu.’” Ngón tay anh chìm sâu trong nàng, bồi nhen sự ẩm ướt ngọt ngào để làm diu chuyển động của anh. Âm r dày lên với khao khát. “Em muốn anh, thiên thần. Em thật nóng và ẩm ướt và cần một người đàn ông như anh lấp đầy em.”

Prudence luôn yêu thích những từ ngữ, nhưng trước đây nàng không bao giờ biết sức mạnh hoàn toàn của chúng. “Phóng đảng,” nàng thở, tan chảy vào cái chạm dịu dàng của anh.

Sebastian liêu lĩnh trượt một ngón tay khác vào nàng, biết rằng chỉ có chuẩn bị mới có thể xoa dịu cơn đau sắp đến. Nàng quay mặt về phía anh, mò mẫm một cách mù quáng tìm kiếm thức ăn để làm dịu đi cơn đói khát đau đớn đang nở hoa bên trong nàng. Anh vuốt một sợi tóc ra khỏi đôi môi ẩm ướt của nàng và đặt miệng anh lên miệng nàng. Thế giới thu hẹp lại thành luồng nhiệt vẫn còn của cơ thể và đôi môi nóng chảy của họ. Chân nàng tách ra, đặt quyền thống trị của tay anh lên nàng. Những ngón tay anh bắt đầu di chuyển một cách tự nguyện, hợp với từng cú thọc của lưỡi anh. Khi cảm thấy nàng uốn cong người và điên cuồng áp vào mình, anh quên đi kiên nhẫn, quên đi dịu dàng, quên đi tất cả mọi thứ ngoại trừ lời hứa cảm giác hạnh phúc đang siết chặt xung quanh ngón tay anh khi anh chôn chúng mạnh mẽ trong nàng. Một tiếng rên vô tình thoát khỏi cổ họng nàng.

Anh nửa nâng trọng lượng của mình lên như thể anh có thể rời đi. “Anh không thể chịu đựng được việc làm đau em, cô gái”

“Em biết.” Nàng rà ngón tay dọc theo vết sẹo nhạt màu, tàn nhẫn dưới cằm anh. “Anh sẽ không làm đau em. Anh không phải là cha anh, Sebastian.”

Anh nhìn chăm chăm vào nàng, đôi mắt không thể hiểu được như những viên kim cương màu khói. “Có điều gì Jamie chưa nói với em không?”

Nàng dời ánh mắt đi khi chạm bàn tay mình lên cánh tay anh, thích thú với sự đàn hồi cơ bắp của chúng. “Tricia luôn nói rằng em là một cô gái tò mò.” Nàng ôm lấy cổ họng anh và ấn môi mình lên vết sẹo.

Da Sebastian ngứa ran từ cái chạm mát lạnh của nàng. Không điều gì trong cuộc sống của anh chuẩn bị anh cho nàng. Không phải những cố gắng cho có lệ với niềm vui anh đã làm trước khi gặp Tricia, và không phải sự hợp nhau đến thành thạo để lại anh thở hổn hển, kiệt sức, và hoàn toàn trống rỗng. Đối với Sebastian Kerr, chỉ có một chút tình yêu trong việc tạo ra nó. Anh đã nghi ngờ từ lâu rằng mình khiếm khuyết như cha mình.

Hiện tại đây là một đứa trẻ trong hình dáng người phụ nữ ngây thơ liều lĩnh nói với anh anh đã sai. Và đề nghị bản thân nàng chứng minh điều đó.

Anh ôm lấy nàng trong vòng tay, bao quanh nàng như thể bằng cách nào đó anh có thể kéo được sự ấm áp và làn da xinh đẹp của nàng cho riêng mình. Nàng vùi miệng mình vào vai anh với một tiếng thì thầm không lời.

Anh hôn lên mái tóc nàng. “Hãy để anh làm em hài lòng, thiên thần,” anh thì thầm, và trượt dọc xuống cơ thể nàng, qua những hồ ánh nến lốm đốm trên làn da màu kem của nàng. Hương thơm tinh tế của nàng làm anh điên cuồng, tất cả hương kim ngân, nhài và xạ hương.

Thôi thúc kẹp chặt đầu gối của Prudence đã không còn được chú ý khi một ham muốn sâu sắc hơn đánh vỡ nàng. Sebastian tách đùi nàng ra bằng hai bàn tay nhẹ nhàng. Miệng anh chạm vào nàng, tìm kiếm để an ủi nơi mà trước đó anh đã để lại cơn đau.

Nếu nàng đang đứng, nàng sẽ ngã. Bàn tay nàng luồn trong tóc anh, những sợi tóc hung hung trượt như lụa giữa những ngón tay nàng. Nàng nằm lại, bị thôi miên bởi một mong muốn uế oải nhắm mắt lại và đầu hàng cảm giác dễ chịu này. Cái miệng xinh đẹp của anh làm nàng thích thú, làm những việc nàng chưa bao giờ, ngay cả trong những giấc mơ nóng bỏng nhất của nàng về anh, tưởng tượng. Sự mới lạ của nó là mơ hồ và bí ẩn và ngọt ngào không thể chịu được. Một tiếng rên thoát khỏi nàng và nàng uốn cong tấm lưng mảnh mai của mình, không giữ bất cứ nơi nào tránh xa anh. Không làm ảnh hưởng đến nhịp điệu điên cuồng của mình, Sebastian đẩy ngón tay mình vào sâu bên trong nàng. Nàng kêu lên tên anh bằng một giọng mà nàng không nhận ra khi làn sóng chói mắt của niềm vui phá vỡ nàng, nhấp nhô một lần nữa và một lần nữa cho đến khi nàng nằm thở hổn hển và run rẩy giữa những chiếc gối của anh.

Khi nàng mở mắt, anh đang cúi người về phía nàng, nụ cười mềm mại bởi sự quan tâm. “Anh nghĩ em có thể đã bị bất tỉnh.”

Môi nàng cong lên trong một nụ cười bẽn lẽn. “Em không phải là kiểu con gái hay bất tỉnh.”

Anh chạm môi mình vào môi nàng. “Anh sẽ phải xem mình có thể làm gì cho việc đó.”

Tay anh hạ xuống để cởi móc chiếc quần ống túm. Prudence cắn nhẹ môi dưới để giữ cho nó không run rẩy. Không muốn anh thấy nỗi sợ hãi của mình, nàng vươn người ngang qua giường và thổi tắt ngọn nến khi anh trượt ra khỏi chiếc quần ống túm của mình.

Bóng tối bao lấy họ như một bức màn nhung đen. Tay nàng run rẩy tìm anh. Nàng rúc má mình vào ngực anh, hài lòng khi được ôm trong khi mắt nàng điều chỉnh với ánh trắng qua những màn cửa sắc sỡ. Cái giá của sự kiên nhẫn của Sebastian đã bị phản bội bởi tiếng sấm của trái tim anh.

Nàng nghiêng mặt mình cho nụ hôn của anh và thân thể trần truồng của họ dính chặt trong sự kết hợp yếu ớt, hai bắp đùi đầy cơ của anh bẫy hai chân nàng, bụng anh ép lên bụng nàng. Da nàng co lại một cách dữ dội với luồng nhiệt của vật đàn ông đang ngấu ngiến của anh. Anh làm dịu cơ thể mình trên nàng, đỡ trọng lượng mình trên hai khuỷu tay, và nàng trượt cánh tay mình quanh cổ anh.

Sebastian nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nhìn thấy vực thẳm màu tím của chúng những gì anh ít nhất muốn được nhắc nhở vào lúc này. Thật dễ dàng để chôn giấu tội lỗi và nghi ngờ của anh trong cơ thể đáng tin cậy của nàng, nhưng bằng cách nào đó, anh không thể đưa nàng vào sự không trung thực. Nàng đã đến với anh, nhưng anh phải đảm bảo rằng nàng hiểu được cái giá của nó.

Anh bắt gặp cái nhìn của nàng không nao núng. “Em biết là việc này cũng không thay đổi được gì. Anh vẫn phải kết hôn với Tricia.”

Những con quỷ ích kỷ trong anh gào thét nỗi đau đón của nó khi Prudence biến mất. Thật đơn giản. Một giây trước nàng ở đó. Giây tiếp theo, nàng đã biến mất. Nàng nhìn chăm chăm vào anh mà không chớp mắt. Tất cả sự ấm áp đang tan chảy giữa họ đã nguội lạnh thành sự yên lặng không tự nhiên.

Máu rút hết khỏi mặt nàng khi lời nói của anh bằng cách nào đó đâm vào tim nàng. “Để tôi dậy.”

Sự cứng rắn đòi hỏi của anh lướt qua những lọn xoắn mượt mà giữa hai chân nàng. Cơ bắp anh mắc vào cảm dỗ để dẫn anh vào vỏ bọc ngọt ngào của nàng, để phá vỡ sự điềm tĩnh bằng giá của nàng bằng một lời nhắc nhở mạnh mẽ của sức nóng. Để làm nàng thét lên tên anh lần nữa với sự buông thả đam mê.

Một giọt mồ hôi rơi xuống trán anh. “Em không thể yêu cầu tôi dừng lại bây giờ được. Điều đó không công bằng.”

Prudence quá khôn ngoan không thể đấu tranh. “Anh biết gì về sự công bằng?”

Sự tuyệt vọng làm giọng anh sắc bén. “Em đã đến với tôi. Tôi nghĩ em hiểu tình thế chứ.”

“Để tôi dậy.” Nàng phát âm rõ ràng từng chữ.

Anh ném mình ra khỏi nàng như thể nàng đã bắn anh. Prudence chưa bao giờ biết sự trống rỗng đến đâu đón này. Không có sự ấm áp của da Sebastian bao phủ nàng, nàng cảm thấy dễ bị tổn thương và xấu hổ vì sự trần truồng của mình.

Nàng ngồi trên đầu gối, nắm chặt khăn phủ giường trên ngực. “Anh nói anh sẽ chăm sóc tôi. Sao anh có thể kết hôn với bà ấy chứ?”

Anh nhìn chăm chăm vào tấm màn treo bằng gỗ gụ, đầu anh đặt trên cánh tay gấp lại. “Tôi không có sự lựa chọn. Cô ta có thể cho tôi những gì tôi cần.”

“Anh cần gì, Sebastian? Tiền? Quyền sử dụng một tước hiệu? Một ngôi nhà phố ở London?”

Giọng anh thấp và đều đều. “Sự tôn trọng.”

Nàng ngửa đầu khi tiếng cười dữ dội thoát ra khỏi nàng. “Sự tôn trọng? Tôi đã có tôn trọng cho cả cuộc đời mình, và tôi có thể hứa với anh nó không có gì đặc biệt đâu.” Nàng ấn lòng bàn tay vào đôi mắt nhức nhối của mình. “Nói tôi biết một điều. Nếu tôi là người thừa kế, anh sẽ lấy tôi chứ?”

Ánh mắt thu hẹp của anh chuyển sang nàng. “Ngay lập tức.”

Nàng lao đến cạnh giường, kéo theo khăn phủ giường. Với sự phản xạ của một tên trộm bẩm sinh, anh lao tới nàng. Cánh tay anh vòng quanh eo nàng, kéo nàng tựa vào anh. Tóc nàng tràn ra trên khuôn mặt anh. Anh bắt lấy cổ tay vung lên của nàng trong tay mình, khua phục nàng với tất cả sự dịu dàng anh có thể tập hợp.

“Nghe này, Prudence. Chúng ta có một cơ hội hạnh phúc mà ít người trong thế giới này từng có. Tôi có thể ở cùng em và yêu em trong suốt cuộc đời của chúng ta. Hãy để tôi chăm sóc em.”

Nàng đổ sập tựa vào anh. “Anh đang đề nghị với tôi điều gì? Một vài giờ trước bình minh sau khi Tricia uống cần thuốc phiện đến bất tỉnh? Một nụ hôn đánh cắp trong chỗ đựng thức ăn? Một chiếc váy mới vào ngày sinh nhật của tôi?”

Anh chạm môi mình vào tóc nàng. “Tôi đang đề nghị em một cuộc sống thận trọng. Tricia sẽ không bao giờ nghi ngờ chúng ta.”

Prudence xoay người trong vòng tay anh cho đến khi nàng đối mặt với anh. “Và nếu anh cùng tôi có con? Sau đó thì sao? Anh sẽ giả mạo nó là con của một tên giữ ngựa? Hay của tên quản gia?”

Một luồng nhiệt bất ngờ lướt qua xương gò má anh. “Tôi có thể bảo vệ em tránh khỏi việc đó. Có rất nhiều cách.” Anh hy vọng mình thành thật. Tưởng tượng cơ thể mảnh mai của nàng căng ra với con anh gây ra một ham muốn đau đớn làm anh run rẩy.

Anh không cố ngăn nàng lại khi nàng kéo người ra khỏi cánh tay anh, trượt xuống giường. Sự cay đắng không thể nhầm lẫn trong mắt nàng dập tắt tia hy vọng cuối cùng của anh - nhưng anh không thể ngừng cố gắng.

“Em biết cô em rõ hơn bất cứ ai. Em nghĩ Tricia sẽ không có nhân tình sau khi chúng tôi kết hôn à? Đó là cách mọi thứ trong thế giới cô ta.”

Prudence băng ngang đến cửa và quỳ gối để thu nhặt chiếc váy ngủ của nàng, vai nàng cúi xuống dưới sức nặng của khăn trải giường. “Nhưng không phải trong thế giới của tôi.”

Sebastian Kerr, người luôn bỏ lại sau lưng những lời cầu xin, nhẹ nhàng nói: “Làm ơn đi Prudence. Đừng bỏ anh.”

Bàn tay nàng dừng lại trong chuyển động của nó. Nàng ngoáy nhìn để thấy anh đang trần truồng nhiều hơn trông nhu cầu không yếu đi của anh dành cho nàng. Ánh mắt sợ hãi của anh

bắt giữ lấy nàng.

Nàng trông chiếc áo ngủ qua đầu, để cho khăn trải giường rơi xuống trong cùng một chuyển động. Sebastian thoáng thấy làn da nàng.

Tay nàng chạm vào tay nắm cửa.

Anh nháy ra khỏi giường và băng qua phòng trong hai sải chân. Bàn tay anh bao phủ tay nàng. “Em không được nói với Tricia tôi là ai. Cả hai cuộc sống của chúng ta có thể phụ thuộc vào nó.”

Nàng nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Những ngón tay anh siết chặt quanh nàng. “Hãy thề đi.”

Nàng nhấc tầm nhìn về phía anh, và anh bước lùi ra sau, chùn lại trước sự khinh miệt trong mắt nàng.

“Tôi thề.” Nàng mở cửa. “Điều đó không bao giờ có ích cho chúng ta. Bởi vì tôi không có tiền. Và anh, Sebastian Kerr, không có can đảm.”

Tiếng click nhẹ nhàng của cánh cửa đóng trước mặt anh vọng lại to hơn viên đạn của khẩu súng.

Sebastian thơ thẩn bước qua chiếc ghế như một người mù. Ngón chân anh chạm vào một cái gì đó cứng, và anh dừng lại chỉ vừa lúc nghiền nát cặp kính mỏng manh và gọng thép mát lạnh của Prudence. Anh đặt chúng một cách cẩn thận bên cạnh bàn chải tóc của mình. Những sợi tóc đen dài xoắn vào những sợi vàng ngắn của anh.

Thở dài mệt mỏi, anh nhìn chăm chăm chiếc áo choàng kẻ sọc, được gấp thành hình vuông gọn gàng trên bàn làm việc. Anh cầm nó lên và giấu mặt trong lớp len mềm mại và ngựa ngựa, hít thở sâu mùi hương của Prudence trước khi nó trở thành không gì nhiều hơn gì một kí ức.

Hai bàn tay Prudence run rẩy khi nàng xoắn chìa khóa vào ổ. Nàng tựa trán lên cánh cửa phòng ngủ, tập hợp can đảm để quay đi và đối mặt với sự cản cỗi đau đớn của chiếc giường đã ngoại của nàng. Nó nằm đó, gối nằm gọn gàng ở đầu giường, mép khăn trải giường nhét chặt quanh nệm. Nó sẽ không bao giờ biết được sức nặng của một người đàn ông, đồng chăn lộn xộn nằm trơ trẽn, mùi thuốc xì gà và rượu brandy. Chiếc giường gọn gàng và nghiêm trang như một chiếc quan tài.

Đầu gối nàng, vẫn yếu ớt từ sự âu yếm của Sebastian, loang choạng. Nàng quay lại và nắm chặt cạnh bàn trang điểm, bước đến mặt đối mặt với hình ảnh phản chiếu của chính mình. Những sợi tóc quăn lỏng lẻo tràn ra trên khuôn mặt nàng, tối tăm một cách kì lạ với màu trắng của làn da nàng.

Đêm nay là sự kết thúc. Kết thúc của tất cả mọi thứ.

Tiếng tích tắc trống rỗng của chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi chế nhạo nàng như kẻ dối trá. Tối nay chỉ mới là khởi đầu. Những khoảnh khắc bất tận của cuộc hôn nhân của Tricia trải dài trước mắt nàng trong một nhà tù thời gian.

Nàng có thể chịu đựng được nếu Sebastian nhanh chóng chán nản tính tình trầm lặng lãnh đạm của nàng. Nó sẽ chỉ xác nhận nghi ngờ tồi tệ nhất của nàng rằng - nàng chỉ là một trò tiêu khiển với anh, một sự tán tỉnh bình thường dễ dàng quên đi trong vòng tay tình nguyện của một người phụ nữ khác. Liệu anh sẽ tìm Devony hay một vài phụ nữ xinh đẹp khác của hạt Northumberland? Anh là người đàn ông thích đi đây đi đó. Ngay cả bây giờ, anh cũng có thể đang có một cô tình nhân ở London hay Edinburgh.

Nhưng sâu thẳm trong trái tim nàng, nàng biết Sebastian sẽ không mủi lòng. Anh sẽ tiếp tục đập liên hồi vào hàng phòng thủ yếu ớt của nàng bằng tình yêu của anh. Mất bao nhiêu ánh mắt dịu dàng ngang qua bàn ăn tối? Mất bao nhiêu ván bài whist trêu chọc? Mất bao nhiêu cuộc tán bộ ngây thơ quanh vườn? Mất bao nhiêu nụ cười dễ chịu, lười biếng của anh trước khi nàng đầu hàng và trở thành tình nhân của anh, kết án tình yêu của họ thành một lớp bụi hào nhoáng vô giá trị? Anh đã làm tan vỡ trái tim nàng. Nếu họ trở thành những gì mà xã hội cho là họ phải làm, anh sẽ phá vỡ linh hồn nàng.

Nàng nhìn xuống để phát hiện ra móng tay đã tạo ra một vết xước xấu xí trên chiếc bàn trang điểm bằng gỗ hồ đào. Nàng nhìn chăm chăm vào hình ảnh đôi mắt hoang dại, tin tưởng cả bản thân và chiếc gương sẽ vỡ dưới sức nặng của một tương lai không thể chịu đựng được. Nàng có thể vẫn còn mùi hương Sebastian lưu lại trên da mình. Nàng đã được đưa tới bờ vực của một cái gì đó kỳ diệu, chỉ để bị lừa dối bởi tham vọng của anh và sự kiêu hãnh của nàng. Nàng ôm lấy chính mình, lắc lư qua lại. Sự đau đớn là những cạnh lởm chởm xoắn lại trong lòng nàng. Không đủ cồn thuốc phiện trên đời để làm dịu nó xuống.

Khẩu súng lục của Sebastian ánh lên một tia sáng yếu ớt trên mặt gỗ chiếc bàn trang điểm. Nàng đã quên trả lại nó. Nòng súng đẹp đã được đánh bóng thành một vẻ rực rỡ với sự dịu dàng nhất. Không một công cụ chết người nào hấp dẫn, nàng nghĩ, đẹp một cách hoàn hảo.

Với một sự tĩnh lặng kỳ lạ, nàng nâng nắp hộp gỗ anh đào lên. Lớp lót satin vẫn bao lấy đường viền cặp kính của nàng. Nàng lướt những ngón tay dọc theo đường nối và phần đáy nguy trang được nâng lên một cách dễ dàng. Chiếc túi da nhỏ và khẩu súng nằm nép mình trong những nếp gấp của nhung như chúng đã ở đó vào ngày cha nàng đưa nó cho nàng. Bảo đảm cho tương lai, ông đã gọi chúng như vậy.

Khi những ngón tay của nàng lần theo thói quen quen thuộc với độ chính xác cao, nàng cảm thấy như thể mình đang theo dõi chính mình từ một khoảng cách rất xa. Nàng nghiêng túi, bỏ đầy ruột súng mà không rơi một hạt thuốc súng nào. Nàng nhét viên đạn xuống bằng que thông nòng vàng nhỏ. Vẫn không được cho đến khi khẩu súng nằm nặng nề trên lòng bàn tay nàng, hoàn hảo, nàng bắt đầu run lên. Không thể chịu thêm một tiếng tích tắc nào nữa của chiếc đồng hồ trong sự im lặng ngọt ngào, nàng kéo theo chiếc áo choàng, sau đó mở khóa và ném mở cửa.

Những bước dài xúc động của nàng mang nàng xuống cầu thang và băng qua phòng khiêu vũ. Đèn chùm mờ mịt, và căn phòng dài bị ướt đẫm trong ánh trắng và bóng tối. Một ly rượu sâm banh bị vỡ nằm lật nhào trong một vũng nước màu hổ phách. Với mỗi bước đi, mỗi cơn giận dữ u ám dần lớn lên trong nàng. Nàng ước gì mình có thể có mặt ở đó vào buổi sáng khi chồng chưa cưới huyền thuyên của Tricia cố gắng giải thích lý do tại sao cô cháu gái đã chết của bà đang nổi lên như Ophelia* trong hồ cá.

(* Một vệ tinh nhỏ trong Thiên Vương tinh, do tàu vũ trụ không người lái phát hiện năm 1986.)

Nàng dừng lại, lau đi một giọt nước mắt giận dữ. Tại sao nạn phải tự tử? Nàng nên bắn

Sebastian. Nàng hướng bước chân đi dọc chiều dài phòng khiêu vũ. Chiếc gương lớn cao giữa hai cửa sổ ném lại hình ảnh một công chúa Medea* phiền nhiễu, đang gây sủng sốt giữa những vị thần bằng đá cẩm thạch bình thản, nhợt nhạt.

(một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp.)*

Chúa đã ban cho con một bộ não, con gái. Hãy sử dụng nó.

Papa. Là Papa lần đầu tiên cảm nhận được niềm đam mê liều lĩnh ẩn nấp bên dưới sự bình tĩnh của nàng, Papa người đã thúc đẩy sự kiểm soát, đảm bảo với nàng rằng nàng có thể nghĩ theo cách của mình để thoát khỏi tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nhưng não của nàng lại không hợp với những đau đớn cay đắng này, khát khao một điều gì đó không thể chịu đựng được mà nàng sẽ không bao giờ có. Nàng nhìn xuống khẩu súng trong tay, biết rằng mình không thể sử dụng nó.

Dù vậy, nàng không thể ở lại Lindentree. Nàng từ chối đứng dưới căn phòng hoa cỏ đỏ và ngắm nhìn trong khi Sebastian đốt cháy cuộc sống của họ thành tro bụi. Nàng sẽ đi lên lầu, đóng gói rương hòm, và lặng lẽ lên chuyến xe tiếp theo đến London.

Quyết tâm của nàng không hề thoải mái. Nàng vẫn muốn đập vỡ một cái gì đó. nàng giật mở cửa sân thượng. Một mặt nạ đỏ lòe loẹt lướt nhẹ qua những viên gạch, bị bắt bởi những ngón tay của gió.

Giọng nói thoát ra khỏi bóng tối, chất giọng bị cắt bớt âm được làm dịu đi bằng sự đồng cảm. “Trang phục quyến rũ của cô đâu, Prudence? Cô cảm thấy bị buộc phải trả lại cho chủ sở hữu hợp pháp của nó à?”

Nàng từ từ quay lại, nhìn chăm chăm vào khoảng không khi người đàn ông vươn ra và nhẹ nhàng gỡ khẩu súng lục của Sebastian ra khỏi những ngón tay mềm oặt của nàng.

Buổi khiêu vũ đeo mặt nạ đã kết thúc.

Chương 16

Jamie lắc người trên giàn mắt cáo. Một lớp nước mưa trượt trên mặt sắt, và khi cậu vói đến khung kính cửa sổ, chân cậu bị trượt. Cậu trượt xuống, đập mạnh đầu gối vào thanh ngang. Làu bàu một lời nguyện rửa, và lại đứng lên.

Một cánh tay cơ bắp kẹp chặt quanh cổ họng cậu.

Jamie ngẹt thở. Chân cậu quơ quào trong không khí. Màn đêm xám đi trước khi một tấm màn che mờ đen phủ xuống đôi mắt cậu. Luồng nhiệt lấp đầy tai, tiếng gầm như biển đập vào những vách đá phía xa. Bàn tay của hắn ta dơ dẫm vớ của cậu, những ngón tay căng thẳng hướng đến cán dao găm (skean dhu). Cẳng tay cắt vào khí quản của cậu và nguồn cung cấp không khí quý giá bàn tay hắn ta đột ngột bị biến mất.

Cổ ước đập lên mặt cậu. Qua tiếng gầm rú trong tai, cậu tiếp tục nghe những lời, “Ông ta đã tìm cậu, đúng không? Khốn kiếp tâm hồn đen tối của ông ta! Ông ta tìm cậu. Trả lời tôi đi, quỷ tha ma bắt!”

Bàn tay mạnh mẽ nắm chặt vai cậu. Khi đầu cậu bị ném lên mặt cỏ, Jamie biết ơn bãi cỏ đã được làm mềm bởi cơn mưa ẩm đậm trong ngày. Cậu thoáng thấy không rõ ràng những đường nét đẹp trai méo mó trong cơn giận dữ, đôi mắt tối sầm thành lời buộc tội u ám.

Lo sợ Sebastian có thể giết cậu trước khi cậu có thể phun ra ra một lời giải thích, Jamie đã sử dụng vũ khí duy nhất mình có. Cậu mở miệng và phát ra một tiếng thét mãnh liệt. Ngay cả trong cơn giận dữ của mình, Sebastian cũng nhăn mặt. Anh bị buộc phải ngừng lắc Jamie và vỗ một bàn tay lên miệng cậu ta trước khi toàn bộ nhà Lindentree bất ngờ đứng trên đầu họ.

Anh nằm phía trên Jamie, sự yên lặng làm cậu quẩn quại. “Kẻ độc ác đó đã cho cậu bao nhiêu?”

Jamie lẩm bẩm một câu trả lời lộn xộn. Sebastian nâng cánh tay của mình lên để cậu có thể lặp lại nó. “Một ngàn bảng.”

Sự ngạc nhiên kinh hoàng chạm vào mắt Sebastian. “Ôi, lạy Chúa. Tôi biết những người đàn ông có thể giết chết mẹ mình chỉ vì 50 bảng.”

Jamie điên cuồng nắm chặt cánh tay Sebastian. “Nghe tôi này. Tôi không đến để giết cô ấy. Tôi đến để cảnh báo cô ấy. Tôi cố gắng để gặp cô ấy hôm nay, nhưng tất cả chỉ là tên quản gia với khuôn mặt như con cá nói rằng cô ấy tự nhốt mình trong phòng với cái đầu đau nhức.”

Mắt Sebastian nheo lại một cách suy tư. Phần đó trong câu chuyện của Jamie là sự thật. Nỗ lực lặp đi lặp lại của riêng anh để trả lại cặp kính của Prudence được đáp lại bằng sự im lặng lạnh lùng phía sau cánh cửa bị khóa. Vào giữa buổi sáng, anh đã đưa cho cá vàng giấu cọt, bịa ra vài câu chuyện về việc tìm thấy chúng trong thư viện.

Jamie không ngừng ngo nguậy. “Anh sẽ phải có những lời giải thích khác thường khi quý bà rục rờ của anh bắt gặp anh lăn lộn trên cỏ với người đánh xe.”

Sebastian thả cậu ra, và cả hai cùng ngồi dậy, thở một cách khó khăn.

Sebastian lau đi vết bẩn trên chiếc váy Scotland của mình, lơ đãng bôi nhòe nó vào lớp vải. “Ông ta sẽ không dừng lại, đúng chứ?”, anh nói. Giọng anh xa lạ. “Không ngay cả khi tôi trở thành vua của nước Anh. Bổ nhiệm quý giá của ông ta có ý nghĩa hơn cuộc đời cô ấy. Ý ông ta là muốn cô ấy chết.”

Jamie chuyển động không yên. “Anh sẽ làm gì?”

Sebastian kéo một khẩu súng lục từ khăn thắt lưng và kiểm tra đạn nạp với sự hiệu quả lạnh lùng. “Bất cứ điều gì tôi phải làm.”

Bãi cỏ ướt đầm đột nhiên cảm giác lạnh lẽo hơn, và Jamie rùng mình.

Sebastian nhìn cậu, thực sự nhìn cậu lần đầu tiên. Anh bắt lấy khuỷu tay cậu trong một cái nắm chặt cứng ngắt. “Hãy đóng gói đồ đạc và sẵn sàng rời đi khi tôi quay lại.” Mắt anh diu đi khi anh chuyển cái nhìn của mình đến những ô trống ở cửa sổ của Prudence. “Đến gặp cô ấy. Nói với cô ấy đóng gói nhanh lên và sẵn sàng đi.”

Nét mặt thô kệch của Jamie nở ra một nụ cười toe toét.

Sebastian đứng lên, nhét khẩu súng lục vào thắt lưng của mình. “Nếu tôi không trở lại vào lúc nửa đêm, hãy đưa cô ấy đi mà không có tôi. Cô ấy sẽ không an toàn ở đây. Đừng tin tưởng ai ngoài Tiny.” Anh dừng lại. “Và nói với cô ấy rằng tôi yêu cô ấy.”

“Được, tôi sẽ. Đừng để ai nói rằng anh không thể trông mong gì ở Jamie Graham.”

Sebastian vồ nhanh vào đôi vai xương xẩu của cậu, sau đó anh bước đi, chạy thấp người hướng về chuồng ngựa. Jamie nhìn cho đến khi anh biến mất vào sương mù, sau đó quay lại leo qua giàn mắt cáo. Ý thức về mục đích của mình làm sắc bén phản xạ của cậu, và cậu đã làm nó mà không gặp rủi ro nào. Thăng bằng trên đầu thanh ngang, cậu gõ vào cửa sổ với những móng tay đầy bụi bẩn của mình. Căn phòng hoàn toàn tối đen. Khi một tiếng gõ sắc nét không nhận được câu trả lời, cậu đẩy khung trượt lên. Cửa sổ không bị chốt. Nó trượt lên mà không gây tiếng động.

Cậu ném chân mình qua bệ cửa sổ và leo vào phòng.

“Pru?” Cậu thì thầm.

Sự im lặng chào đón cậu. Đôi mắt cậu điều chỉnh với sự mau lẹ của những người đã dành nhiều thời gian của cuộc đời mình làm việc trong bóng tối. Một cơn rung mình chạm vào cậu. Căn phòng trống rỗng.

Chiếc gương và bàn chải tóc của Prudence nằm đối xứng chính xác trên bàn trang điểm. Chiếc giường già ngoại nhỏ gọn gàng và phẳng phiu. Căn phòng trông như thể nó đã bị để trống một thời gian dài. Jamie gần như hét lên khi một cái gì đó lông lá cọ vào mắt cá chân cậu.

Cậu hất con mèo nhỏ lên, đưa nó lên ngang tầm mắt mình. “Tao ăn những anh chàng nhỏ như mày cho buổi sáng, mày biết chứ. Tao không thích chúng.”

Con mèo-Sebastian không hề bị đe dọa. Nó cào chân mình lên vai Jamie và rúc mũi vào mái tóc rối của Jamie.

Jamie quan sát căn phòng trống rỗng, cậu lắc đầu. “Tao cũng không thích điều này. Không phải một việc nhỏ chút nào.”

[img]***/[img]

Sương mù dâng lên ngang dây cương từ mặt đất mát mẻ. Sebastian đập dây cương ở chỗ rẽ, lái xe qua khu rừng rậm với sự vội vã nhiều như anh dấm. Một bó lá ướt đập vào mặt anh, và nước lạnh chảy xuống cổ anh vào trong áo. Anh khép chiếc áo choàng ẩm ướt chặt hơn ở cổ họng mình. Khẩu súng lục trong thắt lưng nằm nặng nề trên hông anh. Anh hạ thấp mặt nạ của mình xuống. Tối nay tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp sẽ thực hiện chuyến đi cuối cùng của hắn.

Anh né một nhánh cây bóng láng, tâm trí đang chạy đua cùng lúc với tiếng móng ngựa. Đã đến lúc kết thúc nó với D'Artan. Không phải anh chọn điều này, mà là ông già mảnh khảnh đã không cho anh lựa chọn. Không hề cảnh báo, Sebastian nhớ cái nhìn lướt qua đầu tiên của anh về ông nội.

Ánh sáng mặt trời đổ qua cửa sổ xà ngang bằng sắt của xà lim Jedburgh* bắn thủ, ánh sáng lung linh của lớp vải thêu kim tuyến vàng trên chiếc áo choàng của D'Artan. Ông đã cúi xuống Sebastian với một tiếng thì thầm của những đường viền đăng-ten và ren. Ông có mùi giống như phụ nữ, Sebastian đã nghĩ. D'Artan nắm chặt cảm anh bằng hai ngón tay, như thể ông không quan tâm đến việc làm bắn tay mình. Ông nghiêng khuôn mặt Sebastian một cách dễ dàng, màu da trắng của những ngón tay ông là thép. Miệng Sebastian nghiêng chặt thành một đường nổi loạn để che giấu nỗi sợ hãi. Họ sẽ treo cổ anh. Anh đã nghe những tên cai tù cười những luật lệ khét tiếng của Jedburgh - thì hành kẻ tội phạm trước, sau đó mới xét xử hắn ta.

(* Jedburgh: là một thành phố nằm ở biên giới Scotland.)

Một nỗi sợ hãi sâu sắc chạm vào anh khi anh bắt gặp cái nhìn của ông già. “Đôi mắt của Michelline con ta. Con gái ta đã cho cậu đôi mắt của nó.”

Tên của mẹ anh được thốt lên bằng tiếng mẹ đẻ.

Sebastian đã không nghe tiếng Pháp kể từ khi bà chết. Những âm điệu du dương rót vào anh như mật ong. Mãi cho đến rất lâu sau anh mới phát hiện mật ong đã bị hỏng, giống như mọi thứ khác về ông nội anh.

D'Artan đã giới thiệu anh với tất cả nền văn minh - một sự cảm dỗ cuồng nhiệt vừa ngọt ngào vừa cay đắng. Những ký ức bỗng rút lui đột ngột khỏi Sebastian. Nước dâng đến cảm trong bồn tắm nước nóng đầu tiên của anh. Hút thuốc xì gà đầu tiên. Vị cô-nhắc cay sè và mờ mịt trên đầu lưỡi. Người phụ nữ đầu tiên của anh. Lisette đã quá sạch sẽ và có mùi ngọt ngào, anh đã tin rằng cô ta phải là một nàng công chúa. Chỉ sau khi anh giết chết một người đàn ông trong một cuộc độ kiếm tay đôi để bảo vệ danh dự cô ta và anh phát hiện ra cô ta chỉ là một con diêm, chỉ là một trò hề vật vãnh của những gì cô ta giả vờ - là một mặt nạ trống rỗng, giống như mọi thứ khác D'Artan đã cho anh.

Sau người phụ nữ đầu tiên đến sự sang trọng được đánh bóng của khẩu súng lục đầu tiên của anh và trở lại Scotland. Nhiệm vụ của anh rất đơn giản. Cướp bóc của người Anh. Đổ đầy vào kho bạc của ông nội mình với vàng, đủ để vận chuyển thuốc súng và vũ khí cho những cuộc cách mạng ở Pháp. Sebastian chỉ là con ruồi nhỏ bay vo ve dọc theo biên giới Scotland, thu hút sự chú ý của nước Anh tránh khỏi Pháp và cuộc cách mạng sắp nổ ra. D'Artan thấy nghề cướp đường của anh là một trò đùa to lớn với người Anh. Người đàn ông già sống cho những ngày chiến tranh sắp xảy ra với nước Anh.

Sau cách mạng, mạng lưới mưu đồ của D'Artan trượt thành sợi dây thừng quanh cổ Sebastian. Luôn luôn ở phía trước anh, giống như một củ cà rốt trên cây gậy, treo lơ lửng với hy vọng quay lại vùng cao nguyên, thẳng Dunkirk lại từ tay MacKay. Nhưng anh càng căng thẳng thì sợi dây thừng càng siết chặt hơn.

Sebastian dẫn con ngựa qua một khe núi, nơi cơn mưa đã căng một dòng chảy nhỏ giọt thành một dòng suối cạn. Anh xuất hiện trên một con đường hẹp và can đảm thúc con ngựa phi nước kiệu nhỏ. Những khối bùn bay ra từ móng guốc con vật. Mặt trắng lén lút nhìn xuyên qua những đám mây vội vã, chiếu xiên những tia sáng qua những thân cây mỏng manh.

Lớp trắng của ánh sáng chạm nhẹ những chiếc lá ướt với sắc bạc. Chỉ một lần Sebastian nguyên rửa cơn mưa. Bây giờ anh hít sâu, thưởng thức mùi hương sạch sẽ và tươi mát như Prudence. Nhịp tim của anh nhanh hơn với ý nghĩ ôm nàng một lần nữa. Anh sẽ mang nàng đến một nơi như thế này. Anh sẽ đặt nàng xuống trên một số sườn đồi mù sương và để cơn mưa

tha thứ rửa sạch làn da họ. Sau đó, họ sẽ đi và anh sẽ xây cho nàng một ngôi nhà. Không phải một lâu đài cũ gió lùa nằm trên bờ vực của hư không, mà là một ngôi nhà tranh xinh đẹp nép mình bên bờ nước xanh ngắt của một cái hồ. Vào những ngày nắng, họ sẽ ngồi bên ngoài và ngắm nhìn con cái họ nhào lộn trên cỏ.

Bước vào địa ngục với Dunkirk và MacKay.

Một cái bóng làm mờ ánh trăng. Anh đã chụp được một dấu vết chuyển động mờ nhạt từ khoeo mắt. Nó có thể là một con dơi bay qua những thân cây hay một chiếc lá xoáy xoay thành cái chết sớm, nhưng bản năng của Sebastian đã được mài dũa đến độ chính xác như dao cạo. Anh ấn gót chân vào hai bên sườn con vật khi bụi rậm phát nổ trong một cơn bão động của những giọt bạc và thịt ngựa ném lên. Ba hình dáng tối tăm va mạnh phía sau anh.

Sebastian cúi thấp xuống trên cổ con ngựa. Cái bờm thô của nó quất những giọt nước mắt ngược vào mắt anh khi anh lao xuống con đường hẹp.

D'Artan.

Cơn thịnh nộ làm mờ tầm nhìn của anh. Một lần nữa, ông già đã hạ gục anh vào ổ phục kích. Ông ta thật đáng nguyên rủa? Anh giật mạnh khẩu súng lục ra khỏi dây thắt lưng, lên cò súng, và quay về phía đồng lửa.

Sợi dây thừng căng ngang đường giữ chặt ngực anh. Vũ khí của anh phát nổ với một tiếng gầm choáng váng, vạch một vòng cung ánh sáng trong đồng tử của anh. Anh lao xuống khỏi con ngựa, chuyển bay kết thúc với một tiếng ục ục của một tảng đá đập vào sau đầu anh.

Bùn bao lấy anh. Một cành con chọc vào đùi anh. Anh không được chết, anh nghĩ. Nhưng tay chân nằm dài trong một vũng nước bất hợp tác. Mắt cá chân tồi tệ của anh đập rộn ràng. Anh nằm đó, bất lực ngăn chặn sương mù xoáy xung quanh mình và leo vào đầu anh. Tình trạng nặng nề thoải mái chiếm lấy anh. Những đám mây chạy qua mặt trăng vàng vọt khi anh chờ đợi người của D'Artan đến cuốn mình đi.

Một con ngựa hí vang khi đôi giày rơi xuống đất. Mặt trăng sà xuống về phía anh. Sebastian chớp mắt, tập trung vào khuôn mặt thích thú đang nhăn nhó trong chiếc mặt nạ lo lắng.

“Rất tiếc, bạn già.” Ngón tay dài quý phái thăm dò sau đầu anh, sau đó xuất hiện lại dính đầy máu. “Tao sợ mày sẽ có một cơn đau đầu như quỷ vào buổi sáng.”

“Tugbert,” Sebastian thì thầm.

Hàng mi rung rẩy, thay vào sự lãng quên nhận được mang đến bởi những ngón tay mát lạnh của sương mù.

Chương 17

Mắt cá chân Sebastian nhức nhối khi anh bị đưa đến một xà lim ẩm ướt. Sợi dây buộc tay anh sau lưng cọ xát vào làn da trần. Quai hàm ngứa ngứa. Anh ao ước được cào vào nơi những sợi râu mới mọc lởm chởm, và suy nghĩ với sự thích thú ngu ngốc rằng anh đã trở nên văn minh thế nào khi nó làm anh lo lắng. Miệng anh có vị như anh đang được nhai đinh gỉ và cái đầu đau nhói cảm giác như được nhồi bằng sợi cotton..

Khi họ đến vệt sáng ở cuối hành lang hẹp, Tugbert đẩy anh một cách cố ý. Sebastian trượt chân và đầu óc quay cuồng, sự kiên nhẫn đáng ngờ của anh đã đến giới hạn. Cái liếc nhìn dữ tợn của anh đủ để làm Tugbert bước lùi lại, trối hay không trối.

Sau đó mắt tên cảnh sát ánh lên một sự thích thú mãn nguyện vào một cái gì đó phía sau anh.

Sebastian từ từ quay lại. Sự trống rỗng làm căn phòng bụi bặm, chật chội trông có vẻ to hơn. Một bình minh ẩm ướt thấm qua cửa sổ. Một lúc lâu sau, âm thanh duy nhất là tiếng kêu xèo xèo của ngọn nến dùng mỡ động vật bị dìm chết trong chính nó.

Sebastian hít một hơi dài có thể nghe thấy được như sự nghi ngờ câu tiết anh đã đẩy mạnh phía sau cái đầu đau nhức thành sự chắc chắn lạnh lẽo.

Prudence ngồi trên một chiếc ghế mây thô sơ, đứng đắn và nghiêm túc như thể nàng đang ngồi trên một chiếc ghế Hepplewhite trong những phòng trà ở Edinburgh. Tư thế của nàng thật hoàn hảo, bàn tay đeo găng gấp kín đáo trong lòng nàng. Chiếc váy màu hoa oải hương bằng lụa làm nổi bật làn da trắng của nàng đến mức hoàn hảo. Mái tóc nàng được giữ trong búi tóc và được tạo dáng tinh tế quanh đầu trong chiếc mũ sáng bóng. Không một lọn tóc nào rơi ra.

Nàng ngẩng đầu lên. Ánh sáng phản chiếu miếng thủy tinh của kính nàng, xóa đi đôi mắt nàng. Anh bắt đầu lắc đầu.

Tiếng cười cay nghiệt của anh tạo ra âm thanh trong im lặng. “Tôi đúng là một thằng ngu khi tin em, đúng chứ?”

“Anh đã không cho tôi lựa chọn.” Giọng nàng bình tĩnh, kiên quyết.

“Em đã thề.”

“Tôi không phá vỡ lời thề của tôi. Tôi đã không nói gì với cô Tricia.”

Anh mỉm cười xấu xa. “Tất nhiên em không phá vỡ lời thề của em. Em là một phụ nữ đáng

kính.”

Không một lời cảnh báo, anh lao tới nàng, không chắc bản thân mình có thể làm gì khi với được tới nàng.

Tugbert bao cả hai cánh tay quanh anh và kéo anh trở lại.

Prudence nâng một bàn tay đeo găng trắng lên. Mặc dù giọng nàng bình tĩnh, nhưng bàn tay vẫn run rẩy. “Arlo, làm ơn. Không sao đâu. Anh có thể thả anh ta ra.”

“Tôi hầu như không nghĩ rằng đó là điều khôn ngoan nhất –”

Sebastian vặn ra khỏi hắt. “Mày nghe cô Walker nói rồi đấy, Arlo. Tao khó có thể siết cổ một quý cô với hai bàn tay bị trói.”

Người cảnh sát lùi lại để dựa vào bức tường cạnh cửa, khoanh tay, mắt cảnh giác. Sebastian đi đi lại lại trong phòng, duỗi dài đôi chân của mình.

“Tại sao, Prudence?”

Nàng hít một hơi thật sâu. “Sẽ là sai lầm khi để anh kết hôn với Tricia. Anh không yêu bà ấy.”

Anh đá vào một cái ghế. Nó đập vào tường và vỡ ra từng mảnh. Sau đó, anh quay về phía nàng, cơn thịnh nộ phun trào. “Em liều mạng vì một người đàn ông mà em sẽ dẫn hắt đến một sợi dây thừng?”

Tugbert căng thẳng. Prudence cúi đầu. Một màu đỏ vừa đủ thấy trườn lên đường cong ngọt ngào của cổ nàng.

“Tôi không thể để anh kết hôn với bà ấy,” nàng nói. “Anh không thấy sao? Cuối cùng nó sẽ phá hủy tất cả chúng ta.”

“Vậy em muốn nhìn thấy tôi chết?”

Nàng lắc đầu. “Anh sẽ không bị treo cổ. Anh thậm chí sẽ không bị đưa ra xét xử.”

Sự mỉa mai làm dày âm r của anh. “Sao em có thể giải quyết được chuyện đó? Đề nghị dịch vụ giữ sổ sách với nhà Vua à?”

Nàng liếc nhìn Tugbert. Ánh mắt Sebastian di chuyển giữa hai người họ, sau đó miệng anh cong lên, nụ cười của anh là một vũ khí khinh thường không thể nhầm lẫn được.

“Vậy hai người đã vạch ra mọi thứ. Thật ảm cúng làm sao! Có lẽ hai người có thể đặt tên cho

đưa con đầu tiên của hai người theo tên tôi.”

Tugbert bước lên phía trước. “Giá như mày biết những kiện tụng rắc rối của mày đã làm cô gái trẻ này...”

“Arlo! Ngài đã hứa “Một dấu hiệu hoảng sợ chạm vào giọng nói Prudence. Sebastian bắt được cái nhìn thoáng qua của một điều gì đó bên dưới vẻ mặt bình tĩnh của nàng - một cái gì đó hoảng sợ và đam mê.

“Nếu tao không phải một quý ông...” Tugbert để lời nói treo lơ lửng trong không khí. Mái tóc màu khói của hắn được thắt bím gọn gàng sau gáy. Nếu không có bộ tóc giả, hắn trông không quá chung diện. “Mày phải rời khỏi Northumberland, Kerr, và trở lại vùng Cao Nguyên. Nếu tao bắt được mày ở bất cứ nơi nào gần biên giới nước Anh một lần nữa, tao sẽ treo cổ mày.” Hắn dừng lại. “rất sẵn lòng.”

Sebastian tiến đến cửa sổ để nhìn chằm chằm một cách mù quáng lớp gỉ sắt tróc ra khỏi thanh sắt và rơi xuống bậc cửa.

Sau một lúc, anh nói với Tugbert, nhưng anh nghiêng cái nhìn nguy hiểm với Prudence. “Cho tao một chút thời gian riêng với cô ta.”

“Tôi phải nói không, thưa ngài. Nếu mày nghĩ rằng tao điên đủ để ...”

“Hãy làm như anh ấy nói.” Giọng Prudence chứa một vết mệnh lệnh kín đáo. “Làm ơn.”

Tugbert lấp bắp phần nộ. “Được thôi. Tôi sẽ đợi bên ngoài cửa. Ngay bên ngoài cửa.”

Sebastian nhìn hắn đi, thích thú. “Em điều khiển hắn ta như một con rối. Tricia sẽ tự hào về em.”

Anh đến đứng ngay trước mặt nàng. Nàng cự quật không yên với đôi găng tay bằng da dê non mềm của mình.

“Nhìn tôi.”

Nàng miễn cưỡng ngẩng đầu lên.

“Tôi nói nhìn tôi,” anh lặp lại, yêu cầu ngắn gọn hiệu quả hơn cả tiếng gầm.

Nàng dừng lại một chút, sau đó tháo kính xuống và trượt chúng vào túi. Nàng hơi ngửa đầu ra sau và quan sát anh qua đường viền mi dày.

Miệng anh nghiêng chặt. “Em có nghĩ em sẽ quên không, Prudence? Khi em nằm cô đơn trong

những buổi tối mùa đông lạnh lẽo, em có nghĩ rằng mình sẽ quên cách tôi hôn em, cách tôi chạm vào em không?”

Khi nàng hạ tầm mắt xuống, anh ngồi xổm trước mặt nàng. Nàng quay mặt đi.

“Em sẽ không quên tôi. Tôi thề đấy. Tôi sẽ ám ảnh em trong suốt phần đời cô đơn, khổn khổ còn lại của em. Ngay cả khi em kết hôn với Tugbert và hắt ta đến giường em xấu hổ trong cái áo ngủ dài của hắn, em nghĩ em sẽ thấy ai khi nhắm mắt lại? Sẽ không phải là hắn ta. Mà là tôi.”

“Dừng lại! Anh không hiểu đâu.”

Miệng anh cong lên trong cái bóng của nụ cười dịu dàng. “Tôi hiểu một điều. Tôi là một thằng ngu khi để em rời khỏi giường mình. Em sẽ suy nghĩ chín chắn trước khi phản bội cha của con em.” Anh nghiêng người về phía nàng, đặt miệng mình cạnh tai nàng. “Tránh khỏi đường đi của tôi, Prudence Walker. Tôi sẽ không mắc sai lầm tương tự một lần nào nữa. Tôi hứa với em đấy.”

Anh bước hiên ngang đến bức tường, từ chối nhìn nàng. Nàng thẳng người, cột sống thẳng như khúc gỗ. Chân nàng không loạng choạng cho đến khi đến gần cánh cửa. Anh quay lại và ngay lập tức phát điên, anh nghĩ nàng sẽ sụp đổ. Anh không thể đỡ nàng nếu nàng như vậy. Dù vậy, nàng hồi phục, một cách nhanh chóng. Mùi hương ám ảnh của cây kim ngân hoa kích thích mũi anh khi nàng chạm nhẹ qua anh.

Sebastian nhắm chặt mắt, quyết định Tugbert sẽ không nhìn thấy anh khóc.

Prudence đi qua Arlo mà không nhìn anh ta. Một cái gì đó trên mặt nàng ngăn anh ta dừng nàng lại. Nàng giữ váy trong bàn tay đeo găng và bắt đầu bước xuống con đường lầy lội về phía Lindentree.

Ngọn gió ẩm áp đốt cháy đôi mắt ráo hoảnh của nàng. Ở chân trời phía đông, những vệt màu quả đào bắn ngang qua bầu trời xám xịt. Hứa hẹn một ngày đẹp trời - cho đám cưới. Ngón chân nàng bị kẹt trong vết lún. Nàng không ngoáy nhìn lại nhà tù để kiểm tra xem liệu có ai thấy nàng trượt chân không, thay vì vậy nàng vội vã bước đi. Nàng phải quay lại Lindentree. Nàng cần ở đó, vì nàng cần xử lý cơn ngứa xủi đột ngột của cô nàng khi Tricia phát hiện ra chú rết của mình đã chạy trốn. Tricia tin tưởng nàng. Nàng phải mạnh mẽ. Nàng không đủ sức để chống lại cơn kích động của bản thân.

Một cơn đau như kim châm vào đầu nàng. Những ngón tay đặt trên thái dương.

Đừng dừng nhìn nhỏ, cháu yêu. Cháu đang già đấy. Tiếng vọng của Tricia át đi tiếng thét của một con chim giẻ cùi gần đấy - Prudence thả váy xuống và chạy.

Điều đầu tiên cô phải làm là học cách chiến đấu với những thứ bẩn thỉu. Sebastian chưa bao

giờ biết cách nào khác.

Jamie chắc đã đi rồi. Sebastian sẽ không trở về từ chuyến đi lúc nửa đêm, và Jamie sẽ đủ thông minh để nhận ra thứ gì đó sai lầm trầm trọng. Bùn bắn tung tóe lên váy khi nàng kéo mép váy một cách lơ là qua vũng nước lầy lội.

Em sẽ không quên tôi. Giọng nói Sebastian giọng ầm ầm tự nhiên qua đầu nàng. Tôi thề đấy. Tôi sẽ ám ảnh em trong suốt phần đời cô đơn, khốn khổ còn lại của em.

Nàng vuốt lại vuốt mái tóc, gỡ chiếc kẹp tóc xuống trong một nỗ lực vô ích để ngăn cơn đau. Mái tóc nàng xoa xuống trên mặt nàng, và thực tế duy nhất biến thành tiếng thịch của một bước chân trước bước chân khác và cảm giác khó chịu tàn nhẫn của hơi thở nàng.

Nàng đi men theo cổng nhà và chạy trốn qua bãi cỏ, lờ đi những cái nhìn tò mò của những con công đang buồn ngủ. Nàng ép đầu giữa hai lòng bàn tay, tuyệt vọng làm yên lặng tiếng nói buộc tội rít lên qua tâm trí nàng. Chân nàng trượt trên bãi cỏ trơn và ngã xuống. Đùi nàng áp vào cặp mắt kính trong túi.

Nàng nằm đó trong một lúc lâu, mắt nhắm chặt, những ngón tay cào vào lớp đất ẩm ướt. Nếu nàng ở lại trong tù thêm một phút nào nữa, nàng sẽ quỳ gối trước Sebastian, cầu xin anh hiểu, cầu xin anh đưa nàng đi cùng anh.

“Ồ, Sebastian, tại sao lại bắt em làm điều này?” nàng thì thầm. “Em ghét anh.”

Nhưng khi nàng rửa bãi cỏ bằng những giọt nước mắt cay đắng, nàng sẽ chết để có được cánh tay anh ôm lấy nàng lần cuối.

Prudence kéo những ngón tay qua dòng nước của đài phun nước, rẽ những chiếc lá chết, sau đó quan sát chúng trôi về nhau một lần nữa. Những chiếc lá bị cuốn bay khỏi cây thành những đốm màu nâu đỏ và nâu vàng thiếu sức sống. Với nàng, khu vườn là một vệt mờ dễ chịu. Cặp kính bị gãy của nàng nằm trên bàn trang điểm. Cặp kính mới từ London vẫn chưa tới. Nàng không quan tâm. Cuộc đời có vẻ dễ chịu hơn mà không có chúng.

Cơn gió tháng 10 mát mẻ bắt lấy những chiếc lá trong điệu vũ xoay tròn trước khi rải chúng trên bậc thang. Nàng kéo chặt chiếc khăn choàng của mình hơn và lướt ngang qua bức tượng Apollo đang liếc mắt. Miếng vải ít ỏi của ông rơi trên vật nam tính phóng đại của hình dáng bằng đá cẩm thạch. Một con nhện lông lá béo tròn đang bận rộn nhện giữa hai đầu gối.

Prudence rùng mình, không thể xua đuổi ảo ảnh đáng sợ của nàng và Tricia ngày càng già đi trong cô đơn ở đó, đi dạo tay trong tay qua khu vườn đến khi mạng nhện phủ đầy mái tóc bạc của họ.

Tricia xuất hiện như một hồn ma ở cửa vào. “Có một người đàn ông ở đây để gặp con”, bà nói

bằng một giọng lẽ nhẹ.

Với việc Prudence hoàn toàn mất tinh thần, cô nàng tiếp nhận sự biến mất của người chồng chưa cưới đẹp trai còn khó khăn hơn cái chết kịp thời của bảy người chồng trước đây của bà. Vành mắt Tricia đỏ hoe, mũi bà sáng bóng, và mái tóc giả bị lệch và trông nhàu nát. Là trí tưởng tượng đầy tội lỗi của Prudence hay lời buộc tội đau đớn bùng bùng trong mắt của cô nàng?

“Nếu lại là tử tước,” nàng nói, “nói với ông ta rằng ông ta có thể ghé vào ngày mai. Nếu là Sir Arlo, nói với anh ấy cháu vẫn còn bị bệnh.”

Nàng không muốn thảo luận đặc tính hóa học với một người đàn ông Pháp dai dẳng. Và Sir Arlo, vì không phải lỗi của anh ta, chỉ nhắc nhở nàng con đường nghiệt ngã nàng gần như đã chọn trong thời điểm đen tối nhất của cuộc đời mình.

“Là tử tước,” Tricia nói, “nhưng ông ta đưa đến một người đàn ông nói rằng ông ta có việc với cháu.”

Prudence cau mày. “Với con? Ai có việc với con?”

“Sao ta biết được? Ta đã nói với ông ấy ta là chủ của Lindentree, nhưng ông ta cứ khẳng khẳng gặp con” Bà khịt mũi. “Ông ta hơi khoa trương, nếu ta phải nói.”

Prudence theo sau Tricia một cách miễn cưỡng. Sau cơn gió mùa thu tươi mát, ngôi nhà có cảm giác nhạt nhẽo và khép kín. Với những tuần gần đây, Prudence khó có thể chịu được việc ở trong nhà. Ngôi nhà là một cái vỏ rỗng không. Nàng không thể ở một góc nào đó mà không mong đợi nghe thấy tiếng cười bùng nổ ấm áp, nam tính hay tiếng lách cách vui vẻ của cây gậy trên sàn gỗ. Khi Tricia theo hành lang đến phòng khách, Prudence thở phào biết ơn vì cô nàng đã không để khách trong thư viện. Prudence đã ở đó chỉ một lần trong hai tháng qua. Mùi hương dai dẳng của khói thuốc xì gà đã đẩy nàng ra ngoài vườn, tìm lại nước mắt.

D'Artan và người đi cùng ông đứng dậy khi họ bước vào phòng khách. Người lạ mặt có vẻ thoải mái trong căn phòng khách cách đây một thế kỷ. Lốp đăng-ten ló ra từ tay áo và cổ áo choàng của ông ta, và bột bay ra từ bộ tóc giả chải chuốt khi ông ta cúi xuống tay Prudence trong một điệu bộ cúi chào nhã nhặn.

“Cô Walker, tôi cho là vậy?”

Prudence nén lại cái hắt hơi trước khi ông ta có thể đứng thẳng lên. “Vâng”.

Tử tước nhìn thẳng vào Tricia. Dấu vết bấu môi không còn trẻ nữa chạm đến môi bà khi bà ngoan ngoãn bước nhanh ra khỏi phòng khách. Tiếng đôi giày mềm của bà dừng lại ngay bên ngoài cửa.

D'Artan nâng tay Prudence lên môi ông. “Vẫn đáng yêu như mọi khi.”

Khi người bạn đồng hành của ông ngồi phịch xuống một chiếc ghế Sheraton, chân ghế bấp bênh nguy hiểm. D'Artan giới thiệu ông ta, nhưng Prudence đã quá chú tâm đến việc nhìn xem liệu chiếc ghế đẹp để có giữ được thân hình phì nhiêu của ông ta để chú ý hoàn toàn đến tên ông ta. Nàng không chắc đó là Ngài Pettiwiggle hay Periwinkle. D'Artan ngồi xuống chiếc ghế trường kỷ, tươi cười như một con mèo hài lòng.

Người đàn ông kia thì bật mở một hộp đựng thuốc lá bạc và nhét một nắm lên mũi của mình. D'Artan lấy một nhúm, và trong khoảnh khắc Prudence nghĩ người đàn ông có thể mời nàng một ít, nhưng ông ta ngừng lại hành động. Chiếc hộp biến mất vào những nếp gấp đồ sộ của chiếc áo choàng.

Cái ghế kêu cọt kẹt khi ông ta ngồi lại. “Tôi đến đây thay mặt cho George III, vua của nước Anh.” Giọng ông ta âm vang như thể ông ta đã dành cả đời mình để nói những điều quan trọng.

“Đức Vua?” nàng lặp lại. “Đức Vua có thể có việc gì với tôi chứ?”

“Đơn thỉnh cầu cha nàng đệ trình gần đây đã mang lại sự chú ý của Đức vua.”

Trước khi nàng có thể ngăn lại, một tiếng khịt mũi không quý phái thoát khỏi nàng. “Hơi trễ một chút, ngài không nghĩ vậy sao? Cha tôi đã chết cách đây gần tám năm.”

D'Artan nghiêng người về phía trước, bắt chéo đôi chân mặc quần satin. “Tôi chắc chắn rằng nàng biết, cô gái yêu quý, Đức Vua đã bị ốm trong một thời gian.”

Phát điên, nàng nghĩ một cách khắc nghiệt.

“Chúng tôi đã cố gắng xác định chỗ ở của cha nàng ngay khi Đức Vua xem xét kiến nghị của ông.” Ngài Pettiwiggle - Periwinkle buồn bã lắc đầu. “Một tình huống đáng tiếc và bi thương. Chúng tôi lần theo nàng đến chỗ ở ở London nhưng phát hiện ra nàng đã đi. Bức thư chúng tôi gửi đến Lindentree không nhận được phản hồi.”

“Nhưng tôi chưa bao giờ...”

Ông ta tiếp tục tông giọng khiển trách của mình như thể nàng không nói. Những gì ông ta phải nói rõ ràng là quan trọng hơn bất cứ điều gì nàng có thể thêm vào. “Một trong những đại diện của chúng tôi đã được phái đến đây vài tháng trước, nhưng được thông báo bởi một kẻ khá thô tục là nàng đã di cư đến Pomerania, nơi mà sau đó nàng chết. Đại diện của tôi đã bị buộc phải chạy trốn khỏi điền trang khi kẻ lập dị này bắn mũi tên vào xe ngựa của anh ta. Khi những cuộc điều tra của chúng tôi ở Pomerania không mang lại gì –”

Jamie. Prudence nhìn chăm chăm vào lòng, tìm lại nụ cười. Một sự dâng lên đột ngột của nỗi nhớ làm mờ tầm mắt nàng.

“–Tôi đã quyết định tự mình tìm hiểu vấn đề. Đức Vua rất choáng váng vì khoảng thời gian dài đã trôi qua. Ngài và Thủ tướng đã thực hiện những biện pháp đặc biệt để khắc phục một phần trong vụ việc đáng buồn này.”

Ông ta vỗ nhẹ vào chiếc áo khoác của mình và lấy ra một phong bì màu kem. Prudence nhận ra con dấu hoàng gia và tựa người trên ghế, gồng mình cho một lời chia buồn chính thức dài dòng và nhàm chán.

“Đức Vua có chút ngờ rằng cha nàng đã tạo ra một công trình khoa học nổi bật và giúp ích rất nhiều cho Đức Vua nếu ông còn sống.”

Nàng lẩm bẩm đồng ý.

Giọng ông ta sang sảng. “Với niềm vui và sự chấp thuận của Đức Vua tôi muốn trao cho nàng, quý cô Prudence Walker, hậu duệ trực tiếp duy nhất của Livingston Walker, bằng sáng chế của giới quý tộc. Từ nay trở đi nàng sẽ được gọi là nữ công tước đầu tiên của Winton.”

Một tiếng kêu bị sốc từ phía bên kia cánh cửa nhanh chóng bị bóp nghẹt.

Người đàn ông tiếp tục. “Người bạn thân của cô nàng, tử tước, gần đây đã xoay xở để thuyết phục Đức Vua rằng tước hiệu chỉ đáng giá hơn tờ giấy một chút nếu không có một số tiền đền bù.”

D'Artan với đến và vỗ nhẹ vào tay Prudence. Nàng đã quá sững sờ để phản đối.

“Tôi chắc là ông ấy đã nói với nàng,” người đàn ông tiếp tục, “tử tước theo đuổi những lợi ích tương tự như của riêng nàng từ phòng thí nghiệm của ông ở Edinburgh. Đức Vua tin rằng một sự trao đổi thông tin giữa hai người liên quan đến nghiên cứu funminic của cha nàng sẽ mang lại lợi ích cho toàn nước Anh. Nên vì sự phục vụ này hướng đến ngôi vua, ngài đã quyết định tặng nàng một món quà là khoản tiền trợ cấp 1000 bảng mỗi năm.”

Prudence ngồi như bị đóng băng. “Tôi phải hiểu là,” nàng hỏi bằng giọng rất bình tĩnh, “bây giờ tôi là một nữ công tước?”

Trước khi người đàn ông có thể trả lời, D'Artan nói một cách trơn tru “Một nữ công tước giàu có vừa phải, quý cô thân yêu của tôi.” Với nghi thức trang trọng, ông quỳ trên một gối và gập những ngón tay của nàng trong bàn tay mát lạnh của mình. “Nữ công tước”.

Tricia không thể cưỡng lại việc thò đầu quanh cửa khi bà nghe thấy một âm thanh bà đã không nghe thấy trong hơn hai tháng qua - vẻ nồng nhiệt, mượt mà của tiếng cười Prudence.

Prudence ngả người trên ghế, giơ tay che lấy miệng. Cả D'Artan và Ngài Pettiwiggle - Periwinkle đang nhìn chăm chăm vào nàng như thể nàng sẽ phát điên như Vua George già. Nhưng nàng không thể ngưng những tràng cười hoang dã của mình hơn việc có thể ngăn lại những giọt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt nàng.

Phần 2

Chương 18

Edinburgh, Scotland

1792

Nữ Công tước vùng Winton đứng bên song cửa sổ, ngắm nhìn dòng nước mưa đang chảy xuống ô cửa kính lấp lánh. Hơi nước cuộn lên từ chiếc ly thủy tinh nhỏ trên tay nàng và hơi ẩm tỏa ra từ lò sưởi đá hoa, nhưng nàng vẫn run rẩy. Cái lạnh trườn lên từ sâu bên trong nàng. Nàng nuốt xuống một ngụm rượu đã hâm nóng. Nó trượt xuống cổ họng, mơ hồ và cay đắng nhưng đầy an ủi như màn đêm ngoài cửa sổ.

Những ngọn đèn đường hắt thứ ánh sáng mờ mờ lên những ô đá của quảng trường Charlotte. Những con phố đông người của Edinburgh cổ xưa nay chỉ còn là một dải thiên hà thật xa khỏi sự cân xứng thanh tao giữa công viên và những đại lộ mang tên Edinburgh Mới. Những cánh cổng sắt và con sư tử đá găm gờ chắn giữ những dãy nhà gạch. Băng qua công viên, đèn từ các ngôi biệt thự khác nhấp nháy như những ngôi sao xa xôi. Một chiếc xe ngựa bóng loáng lọc cọc lướt qua. Người đàn ông trong chiếc áo choàng len vôi vàng băng qua phố, vai ông ta co lại như để chống chọi với cơn mưa buốt giá. Prudence tự hỏi liệu Sebastian có đang ở đâu đó ngoài kia, lạnh lẽo, ướt đẫm và cô độc.

Nàng nhắm mắt lại, kí ức của một đêm giông bão ủa về khi nàng và Sebastian níu lấy nhau trong mơ hồ của bùn đất, mưa gió và sợ hãi. Nàng sẽ đánh đổi tất cả những tiện nghi ấm áp bây giờ để lấy một cơ hội được trở về căn nhà gỗ ẩm ướt, bẩn thỉu đó và bắt đầu lại. Thật khó để tưởng tượng ra một Sebastian an toàn trong căn phòng khách ấm áp - tựa lưng vào cây đàn piano với dáng vẻ lười biếng, níu lấy cánh tay Tricia với những ngón tay thon dài, một người chồng yêu vợ mầu mực trong khi anh nháy mắt với Devon.

Prudence mở mắt. Môi nàng siết lại. Sebastian đã có sự lựa chọn của riêng mình. Và nàng cũng vậy. Đôi mắt của một người xa lạ nhìn lại nàng từ khung cửa tối.

Ai là người phụ nữ với mái tóc duyên dáng bên cửa sổ kia? Nàng tự hỏi. Trong căn phòng ồn ã và náo nhiệt với những con người đang nói cười, Prudence cảm thấy cực kì cô độc với người phụ nữ mà nàng chọn trở thành. Nàng đã tự bao bọc mình trong ánh hào quang của nhung lụa, học cách mềm mại như nhung mà cũng cứng rắn như thép, chôn giấu cô gái vụng về, đầy khao khát - người đã dám hiến dâng trái tim mình cho Sebastian Kerr. Da nàng là sứ, trái tim là băng đá, và không một ai biết hay quan tâm liệu tiếng cười giòn kia có khiến nàng vỡ tan thành hàng

ngàn mảnh.

Một hạt mưa trượt xuống cửa kính, như giọt nước mắt lang thang qua má nàng. Nàng chạm những ngón tay mình vào lớp thủy tinh lạnh lẽo.

Một giọng thì thầm ngắt ngang sự lơ đãng của nàng. “Một tạo vật đẹp đẽ, đúng không? Cô ấy đến từ đâu thế nhỉ?”

“Tricia đã giấu cô ấy khỏi đất nước,” một giọng nữ khác trả lời. “Quý cô Gait thề rằng cô ấy là một công chúa Hapsburg. Cô của cô ấy từng lấy một hoàng tử của họ mà, bà biết đấy.”

“Tricia de Peyrelongue kết hôn với gần như tất cả mọi người,” người phụ nữ thứ ba lên tiếng. “Cô gái này chẳng vội vã gì mà theo hướng đó cả. Cô ta đã nhận được ba lời cầu hôn từ Giáng Sinh và đã từ chối tất cả. Quá nhiều với nỗi thất vọng của người cô, tôi cho là thế. Tricia đã nổi cơn thịnh nộ sau lần cuối cùng. Có lẽ cô ấy đang tìm kiếm một hoàng tử cho riêng mình.”

“Hơi gầy theo ý kiến của tôi. Tôi chưa thấy cô ấy ăn bao giờ. Cô sẽ nghĩ là cô ấy sẽ ăn hết một tiệc đấy.”

Prudence cứng người. Sau ba tháng trong tầng lớp thượng lưu của Edinburgh, nàng cũng dần quen với những lời bàn tán và cái nhìn chăm chăm, nhưng chúng vẫn làm nàng kinh hãi.

Tiếng chạm của những chiếc ly thủy tinh, cùng với một giọng thì thầm khác, lần này là một giọng nam trầm. “Sau khi cô ta tranh cãi với Burns về đạo đức trong thơ ca của anh ta thì thậm chí anh ta cũng trở nên quá ngu ngốc với cô nàng. Và họ nói rằng Rommey già đã đề nghị được vẽ cô ta. Không lấy gì cả.”

“Không lấy gì cả ư? Hay là không mặc gì cả? Cô ta có thể là Emma Hart tiếp theo của ông ta.”

(Bản gốc: Paint for nothing? Or with nothing on?)

Những tràng cười rúc rích ngừng lại khi Prudence quay mình rời khỏi góc khuất của cửa sổ. Nàng nhướn mắt qua cặp kính vàng, được treo với sợi dây vòng quanh cổ và củng cố họ bằng cái nhìn băng giá - cái đã làm nên danh hiệu “Nữ công tước mùa đông” cho nàng. Nàng chú ý với sự hứng thú uể oải rằng hai người phụ nữ đang mang một biểu hiện y hệt nhau. Cặp kính hợp với miếng thủy tinh trơn đã trở thành một từ khi “nữ công tước trẻ tuổi bí ẩn” ra mắt tầng lớp thượng lưu Edinburgh lần đầu tiên. Sự ganh đua mù quáng của họ vừa khiến nàng dị ứng lại vừa khiến Prudence thích thú.

Dưới cái nhìn thách thức của nàng, những quý bà bỏ đi chỗ khác, để lại mùi nước hoa vẫn còn đọng lại trong không khí. Cặp mông mập mạp của cô gái nói nàng quá gầy lắc lư dưới váy. Prudence cho rằng cô ta cũng không mặc khung áo lót.

Người đồng hành của họ, một người đàn ông trẻ ngượng ngùng với mái tóc dài, rối bù, lăm lăm câu xin lỗi và cố gắng rời đi. Nàng hướng một ngón tay mảnh dẻ về anh ta.

Anh ta cúi đầu chào ngượng ngập, đưa một bàn tay cào qua mái tóc xoắn. “Vâng, thưa quý cô?”

“Ngài Desmond - Ned. Ngài Ned phải không?”

Anh ta trông cực kì hài lòng khi nàng nhớ tên anh ta. Nàng hoàn toàn xóa tan sự ngại ngùng.

“Vâng, sẵn lòng phục vụ thưa quý cô. Tôi có thể làm gì cho cô?”

Nàng cân nhắc đến việc yêu cầu anh ta trồng chuối và giữ thẳng bằng với ly rượu trên những ngón chân, nhưng sự độc ác bộc phát trôi qua. Nàng đặt tay mình lên tay áo của anh ta. “Tôi muốn thảo luận với ngài về vụ đánh cược chắc chắn tôi nghe được tối qua giữa ngài và Quý ngài Cotton trẻ tuổi.”

Ngài Desmond hơi hồng hào lên một chút. “Cotton là một kẻ đểu giả và hạ đẳng. Tôi không quan tâm gì đến hắn ta cả.” Anh ta rũ bỏ người bạn đồng hành của anh ta đêm hôm trước bằng cách nhìn về phía những quý ông đang tựa một cách lười biếng vào bệ lò sưởi với sự giận dữ. Họ nâng ly với sự chính xác đến tức cười, giả vờ là không đang theo dõi.

Prudence dẫn anh ta ra khỏi góc tối của cửa sổ và vào trong khoảng ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ chùm đèn treo, tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ trên những bức tường màu hồng đào.

“Chúng ta đang nói đến,” nàng nói, “ai trong số các ngài là người đầu tiên phát hiện ra nguồn gốc của sự công nhận về dòng dõi quý tộc của tôi. Ngài Cotton gợi ý có thể tôi đã thực hiện một nghĩa vụ gì đó cho Đức vua, như giúp ông ấy thoát khỏi con đường của một kẻ giết người. Ngài thì cho rằng tôi đang thực hiện một kiểu nghĩa vụ khác cho lãnh chúa của chúng ta.”

“Nhưng tôi sẽ không... tôi không bao giờ...Tôi thề là tôi không cố ý...”

Prudence thề cánh tay anh ta đã trở nên nóng hơn dưới ống tay áo, và nàng mím môi trong một cái nhăn mày cố ý. “Rồi sau đó ngài tiếp tục đánh cược với Ngài Cotton một khoản béo bở 100 pounds nếu ngài là người đầu tiên lấy được nụ cười của tôi tối nay.”

Họ đã tiến đến bệ lò sưởi. Những người đàn ông trẻ tuổi thẳng người, kéo cà vạt của họ lại một cách chải chuốt. Ngài Cotton tàn nhang trở nên lóng ngóng với hộp thuốc lá màu ngà.

Prudence trưng ra cái nhìn nịnh bợ. “Tôi lấy làm tiếc, thưa Quý ngài Desmond, nhưng Ngài nợ người bạn của mình 100 pound mất rồi.”

Với những lời này, nàng nhún bờ vai mảnh khảnh của mình trong một cái cúi chào, ủng hộ Ngài Cotton đang kinh ngạc bằng nụ cười sáng chói. Nàng biết - kể từ khi nàng được bảo thế - rằng nụ cười của nàng làm dịu đi tính cách mà không hề xóa đi nét u buồn, cái mà những cậu chàng khó có thể kháng cự lại được. Khi nàng quay người để rời đi, Ned than thở và Cotton reo vang với chiến thắng, đập vào lưng Ned. Prudence nâng váy lên và lướt đi, cảm nhận được hơi nóng từ những cái nhìn khao khát của họ trên bờ vai trần của nàng. Một sự phấn chấn quét qua nàng bởi quyền lực của nàng lên họ.

Sebastian đã đặt thứ quyền lực đó trong tay nàng và để nó ở đó như một khẩu súng nạp đầy đạn, sẵn sàng cho một cú nhả đạn mà chẳng bao giờ xảy ra.

Nụ cười của nàng nhạt dần, sự tiếp tay của nàng trong trò đùa ngu ngốc của họ để lại một hương vị cay đắng trong miệng nàng. Một phần thực tế hơn trong nàng thấy sự chú ý của họ là lỗi bịch. Nhưng nếu họ chọn cách nhăm lẩn giữa sự mỉa mai của nàng là trí tuệ và vẻ u buồn của nàng là sự sâu sắc, ai sẽ là nàng để khai sáng cho họ đây? Ít nhất thì nàng không phải giả vờ ngu ngốc. Cô gái nhỏ bị ruồng bỏ trong nàng được an ủi bởi lòng ngưỡng mộ thất thường của họ.

Nàng lướt qua những người đang khiêu vũ, đôi vớ lụa của nàng hằn nhẹ trên bắp chân. Những nốt nhạc buồn bã của bản cantata của Bach tràn ra từ cây đàn piano kiểu cổ*. Nàng chớp lấy ly rượu khác từ khay của một người hầu và nuốt ừng ực, như thể sự ấm áp của nó có thể làm tan chảy lớp băng bám chặt quanh tim nàng. Đã gần đến tháng hai, nhưng dường như mùa xuân sẽ không bao giờ đến.

Nàng đặt chiếc ly rỗng lên mặt bàn, chờ đợi cơ hội thoát ra. Nhưng từ phía bên kia của đám đông, cái quạt đang phe phẩy của Tricia đã dừng nàng lại. Liếc nhìn chiếc váy cầu kì của cô mình, Prudence gần như mỉm cười. Sự nhượng bộ duy nhất của Tricia để thời trang đơn giản hơn được khơi nguồn từ cuộc cải cách ở Pháp là hông váy hẹp hơn. Bà không còn phải nghiêng người để bước vào phòng nữa.

Nàng thấy hai người đàn ông đang hộ tống Tricia, và thở dài. Không phải một vị bá tước già cả ục ịch nữa chứ, nàng cầu nguyện. Kể từ lần thừa kế khác thường của Prudence, Tricia đã đổi mới chiến dịch cũ của bà để được nhìn thấy đám cưới của cô cháu gái. Prudence không những chỉ đánh cắp được toàn bộ sự quan tâm của bà, mà nàng còn phạm một tội lỗi không thể tha thứ được - đó là mang dòng dõi cao sang hơn bà.

Tử tước D'Artan lẩn quẩn bên bà. Ông là người đã sắp xếp cho họ ở nhà Campbells. Ông đã là người đồng hành liên tục của họ từ khi họ đến, giúp Tricia chất vấn các luật sư về vị hôn thê bị mất tích của bà và thậm chí còn khoan dung với Boris và Blakes như là những người đồng hành được Tricia lựa chọn.

Prudence cưỡng lại cái rùng mình khi nàng xuyên qua đám đông. Cả trong và ngoài phòng thí nghiệm, vị tử tước già đã quan tâm đến cảm nhận của nàng như một người cha. Ông ta đã cực kì kiên nhẫn với nàng, ngay cả khi nàng từ chối tiết lộ công thức chính xác đã giết hại cha nàng cho đến khi nghiên cứu của họ có được kết quả rõ hơn. Nhưng Prudence không thể rũ bỏ được cảm giác đơn độc mỗi lần nàng thấy D'Artan. Vị tử tước đã bước vào cuộc đời của nàng trong khi Sebastian ra đi. Đó là quyết định của chính nàng, nàng tự nhắc nhở bản thân. Đổ lỗi cho tử tước không thể thay đổi được những gì nàng đã làm. Không gì có thể thay đổi được những gì nàng đã làm cả. Một nỗi đau bóp chặt trái tim bằng giá của nàng.

Sự chú ý của D'Artan hiện giờ không nằm trên nàng. Lòng mảy ông ta cau lại thành một đường thẳng bạc khi ông ta nhìn sang người đàn ông đứng cạnh Tricia.

Prudence nín thở với một cơn đau nhói kì lạ khi nhìn thấy người đàn ông đó. Chiếc áo choàng xanh đen với thắt lưng trùm lên bờ vai rộng của ông ta. Bàn tay ông ta đặt một cách đầy tự hào lên chuôi gươm của mình. Một chiếc túi da treo ở thắt lưng.

Tricia bám lấy phần nếp gấp ở thắt lưng ông. "Tôi phải thú nhận rằng tôi không thể theo kịp được khiếu hài hước của người Scotland," bà nói khi Prudence tiến đến. "Gã luật sư khủng khiếp chúng tôi hỏi thăm ngày hôm qua chẳng làm gì ngoài việc nói rằng vị hôn phu của tôi chỉ là sản phẩm của sự loạn trí của tôi."

"Không phải ma quỷ gì cả, thưa quý bà của tôi, nhưng có thể chỉ là một tên vô lại thôi." Chất giọng cộc cằn của người Scot được làm mềm đi với những âm 'r' trong yết hầu, hoàn toàn chưa bị xóa đi bởi thứ tiếng Anh khoa trương trong xã hội Edinburgh.

Prudence lắng nghe một cách thêm thường khi ông ta tiếp tục.

"Luôn luôn có những người đàn ông sẵn lòng đuổi theo những người phụ nữ với vẻ đẹp của bà."

Và giàu có, Prudence thêm vào một cách im lặng. Người đàn ông này khéo léo cũng ngang bằng với sự quyến rũ của mình.

Tricia sụt sùi. Hai chiếc khăn tay được đưa ra. Bà nhận lấy cái có đăng ten mà người Scot kia cầm và khẽ chấm vào những giọt nước mắt lấp lánh của mình. “Tôi chỉ không thể chấp nhận được điều đó thôi. Anh ấy yêu tôi. Anh ấy chắc hẳn đã bị bắt cóc rồi. Anh ấy sẽ không bao giờ tự nguyện rời bỏ tôi đâu.”

Prudence lướt vào bầu không khí âm đạm của họ và dịu dàng chạm vào khuỷu tay Tricia. “Chúng ta đã không nhận được một yêu cầu tiền chuộc nào cả, cô à. Cô đã hứa là sẽ tiếp tục sống nếu chúng ta không tìm thấy ông ấy ở đây mà.”

Tricia đẩy tay nàng ra. “Cháu nói đủ rồi đấy. Cháu có mất đi người đàn ông cháu yêu thương đâu.”

Prudence cố gắng kiềm chế khi hơi nóng bắt đầu bốc lên má nàng. Kí ức của nàng về cái đêm nàng vào phòng Sebastian còn quá sống động, những điều dịu dàng anh đã nói với nàng, cách mà anh chạm vào nàng. Nỗi xấu hổ và sự hối hận vẫn còn ở đó, nhưng nó luôn đến cùng với hình ảnh hai cơ thể bọn họ dính chặt lấy nhau trên chiếc ga trải giường bằng satin.

Bờ môi run rẩy của Tricia cong lại trong nỗ lực cho một nụ cười dũng cảm. “Tha thứ cho ta chứ, cháu yêu?” bà nói với người lạ mặc váy xếp. “Tôi chỉ hi vọng rằng, đến từ vùng Cao nguyên, ngài có thể biết được chút thông tin gì đó về Lãnh chúa vùng Dunkirk.”

Người đàn ông uống nốt ly whisky trong một ngụm. “Aye, tôi biết, thưa bà Tricia. Tôi là Lãnh chúa vùng Dunkirk trong vòng mười lăm năm trở lại đây.”

Sự trầm ngâm của Prudence vỡ vụn khi nàng chuyển hướng nhìn và bắt gặp đôi mắt lấp lánh của Killian MacKay.

Một người đàn ông trượt qua bóng tối của bức tường, cái nhìn của hắn ta ghim chặt vào khoảng không đầy ánh sáng nằm sâu dưới những viên gạch cũ. Nước mưa nhỏ xuống từ vành mũ hắn. Hắn ta phát ra tín hiệu, và năm cái bóng nhảy qua bức tường. Ở chỗ nào đó sau lưng tòa biệt thự, một cánh cửa mở ra và những giai điệu xuất sắc của cây đàn đại hồ cầm rót vào khu vườn.

“Đây không phải những bài dân ca E cốt đấy chứ?” một giọng nói thì thầm bên tai hắn. “Chúng ta đang trên đất Scotland, vì chúa, không phải Paris đâu.”

“Im lặng,” Sebastian ngắt lời. “Chúng ta sẽ vào tù hết cả nếu bọn mày không ngậm miệng lại.”

“Đến Edinburgh không phải ý của tôi.”

“Thế cậu thích chết đói ở Cao nguyên hơn à?” Sebastian xốc lại cái bao tải qua đầu Jamie. “Chúng ta đã ăn cướp ở mọi nhà thờ ngoài đó chỉ trừ có nhà của cha cậu thôi.”

Jamie khịt khịt, sự khó chịu của cậu ta bị nghẹt lại bởi lớp vải bao. “Tôi đã hoàn toàn ủng hộ. Anh là người duy nhất rút lui đấy chứ.”

“Tôi thà đi cướp của ông nội mình hơn cướp của cha cậu. Ông ta sẽ đóng băng tất cả tài khoản của tôi ở ngân hàng Hoàng gia. Nếu tôi không thể lấy gần chỗ tiền của mình, chúng ta sẽ bị kẹt ở Cao nguyên đến tận mùa xuân.”

“Nhưng nếu ông ta phát hiện ra anh trước, anh sẽ không cần ở Cao nguyên, phải không? Anh sẽ đi tù hay xuống địa ngục, hay bất cứ nơi nào mà ông ta chọn cho anh.”

Tuyết bắn lên khi Tiny hạ xuống cạnh bọn họ. “Nếu hai người các cậu định tranh cãi cả đêm, chúng ta tốt hơn nên đi vòng lại và gõ cửa trước. Có thể lão quản gia sẽ cho chúng ta vào.”

Jamie rút túi rượu từ thắt lưng của Tiny, kéo mặt nạ lên và nốc một hơi dài. “ah! Không thứ gì như thứ rượu whisky Scotch can trường có thể đem lại dũng khí cho một người đàn ông. Tất cả những phần tốt đẹp nhất của tôi đã bị đông lại rồi.”

Tiny khịt mũi. “Không tồn thất lớn nào cho những ả điếm ở Edinburgh.”

“Đó là ý kiến của anh thôi, không phải của họ,” Jamie đáp trả.

Tràng cười bật ra từ một người trong băng nhóm của họ. Sebastian quay ngoắt lại và suýt gã ta im lặng. Với khẩu súng lục rút ra, anh dẫn họ vòng qua bên kia ngôi nhà, chỉ dừng lại lần duy nhất để gỡ ống quần anh ra khỏi bụi hồng ngủ im. Những ô cửa sổ được chiếu sáng cho anh một cái nhìn lung linh về thế giới của satin và lụa. Đó là thế giới mà sẽ không bao giờ sẵn sàng cho đứa con trai nghèo túng của lãnh chúa vùng Cao nguyên bất cứ điều gì.

Sebastian đã học được thêm bài học đó lần nữa vài tháng trước. Tắm mình trong những dòng sông đóng băng. Run rẩy cả đêm với những mảnh chăn rách nát. Ăn những miếng thịt sấy dai đến mức anh phải nhai đến hàng giờ mới nếm được vị của nó.

Một kẻ cướp đường táo bạo đã ra đi, chỉ để lại một chiếc mặt nạ lụa và một chiếc khăn kẻ sọc vo tròn trong túi như một văn bia. Ở chỗ của hắn ta bây giờ là một tên trộm nổi tiếng và một người đàn ông đói khát. Những gì mà Sebastian Kerr muốn, Sebastian Kerr phải đảm đương. Prudence Walker đã dạy anh đủ điều đó. Giờ anh đã có thể chiều theo những thôi thúc hoang sơ, tất cả chỉ bởi một người phụ nữ đã khiến anh trắng tay, không còn gì cả ngoài tự do của anh và cuộc đời anh.

Những ngón tay đã tê cứng của anh khép lại trên cò súng. Bên dưới chiếc mặt nạ của mình. Anh mỉm cười một cách lạnh lẽo.

Trong khi Prudence nhìn chăm chăm vào Killian MacKay, sắc màu bị vắt kiệt khỏi mặt nàng nhanh như khi nó xuất hiện. Sự phản đối kinh ngạc của Tricia biến thành một âm thanh vo ve phiến nhiễu.

Đây không phải là gã lưng gù bẩn thỉu, mà là một quý ông cao ráo với một mái bờm đã điểm bạc. Những vết nứt nẻ sâu thành sẹo trên vầng trán cao, nhưng đôi vai ông vẫn thẳng và rộng một cách đáng ngạc nhiên với người đàn ông ở độ tuổi này. Nàng hạ ánh mắt mình xuống trước khi ông có thể bắt gặp nổi kinh ngạc của nàng. Cái nhìn của ông bị thu hút tới những sợi tóc trắng lò xo qua chiếc khăn choàng nặng - không phải của ông, mà là những sợi lông dài của một con mèo xù. Đây có thực là con quái vật không tim đã đuổi Sebastian ra khỏi nhà không?

“Vậy ông đã bao giờ nghe nói đến một người đàn ông tự gọi mình là Sebastian Kerr chưa?”

Giọng nói của D' Artan mang Prudence đột ngột trở về cuộc trò chuyện. Nét khinh bỉ quét qua đôi môi của vị tử tước.

Một sự căng thẳng ngầm giữa hai người đàn ông khi MacKay chần chừ trong giây lát. “Chưa hề,” ông trả lời.

Prudence khẽ đẩy gọng kính. Khi Killian MacKay bắt gặp cái nhìn thách thức của nàng, họ đều biết rằng ông đang nói dối. Nhưng họ cũng biết trừ khi Prudence bận tâm đến việc giải thích vì sao nàng đỏ mặt mỗi lần nhắc đến vị hôn phu của cô nàng, nàng sẽ giữ im lặng.

Tricia há hốc miệng khi Prudence trượt tay mình vào vòng tay đưa ra của MacKay và mỉm cười với ông. “Có lẽ chúng ta nên cho cô tôi thời gian để hồi phục sau cú shock. Ngài đã đến thăm thư viện của Campbell chưa vậy? Nó khá là rộng rãi. Ngài có muốn một vòng thăm quan không?”

“Ta rất thích.” MacKay đưa bàn tay đã mềm nhũn của Tricia lên môi, rồi cúi chào D' Artan, nụ cười của ông đầy sự thách thức. “Tử tước, luôn luôn hân hạnh.”

Mắt D'Artan hẹp lại chỉ còn một khe bạc khi bữa tiệc ấm áp trong phòng khách tách khỏi cặp đôi.

Những ngọn đèn ở thư viện không được thắp sáng, dù một ngọn lửa bập bùng đem hương thơm ấm áp của cây tuyết tùng vào không khí. Cửa sổ bừng sáng với cơn mưa, tô điểm bức tường tối với những quả óc chó bóng láng.

Chiếc áo choàng satin của Prudence sột soạt khi nàng ngồi xuống chiếc trường kỉ hẹp và sắp xếp vạt áo của chiếc váy màu violet với sự tỉ mỉ. Mackay ngồi xuống chiếc ghế da lông đối diện cô. Họ nghiên cứu nhau trong sự yên lặng khá lâu.

Khi còn là một chàng trai trẻ, Mackay khá tự hào về sự am hiểu về thời trang phụ nữ của mình. Cô gái này hoàn toàn theo kịp với phong cách mềm mại hơn, tự nhiên hơn đang phổ biến ở London và Edinburgh. Thật là một tội lỗi khi chôn giấu làn da không tí vết của cô ấy dưới lớp phấn cũng như giấu đi mái tóc dưới bộ tóc giả. Những mảng tối được đẩy lên trên và sắp đặt trong một lọn tóc dày ở cổ cô. Chiếc khăn choàng rộng cũng phù hợp với loại satin hồng của chiếc váy lót và làm nổi bật vòng eo thon. Dáng vẻ đoan trang của cô có thể là lỗi bịch trên một người phụ nữ khác nhưng sự trang nghiêm của cô lại thể hiện nó một cách đầy rung động. MacKay ước rằng mình vẫn chưa qua cái tuổi mà có thể một mình với sự ấm áp thân mật, đen tối với một người phụ nữ đáng yêu có thể khuấy động ông.

Prudence đẩy cặp kính lên trong một cử chỉ mà nàng biết sẽ tố cáo sự căng thẳng của nàng, tự hỏi cái gì đã khiến nàng vướng vào sự bối rối điên rồ này. “Tha lỗi cho tôi vì đã quá thẳng thắn, thưa ngài MacKay, nhưng tôi đang tìm kiếm một mảnh đất nhỏ ở phía Bắc Scotland. Lâu đài mà ngài gọi là Dunkirk - liệu nó có đang rao bán ko?”

Mackay thẳng người. Cô gái đang tiết lộ nhiều hơn là sự căng thẳng đơn thuần. Không ai trong phòng khiêu vũ từng gọi trực tiếp tên ông. “Dunkirk chẳng hơn một đồng đồ nát là mấy. Nó hầu như vô giá trị.”

“Vậy nó sẽ không là gánh nặng của ngài để rũ bỏ nó rồi.”

Ông đứng dậy và bước về phía lò sưởi, như thể đang tìm kiếm một chút hơi ấm thoát khỏi cái

nhìn lạnh lẽo của nàng. Trên chiếc cằm vuông của ông, Prudence bắt gặp sự kiên nhẫn buồn bã khiến ông đợi mười sáu năm để trả thù người đàn ông đã cướp cô dâu của ông. Tim nàng nảy lên một cách kì lạ khi gặp đường nét bờ vai rộng của ông hắt qua ánh lửa.

“Dunkirk không phải để bán,” ông nói.

Nàng không thể không bắt gặp sự nài nỉ trong giọng nói của nàng. “Ngài là một người giàu có. Tôi biết ngài sở hữu gần như toàn bộ Strathnaver. Một đồng đồ nát cũ rích có thể có giá trị gì với một người như Ngài chứ?”

Ông nhìn chằm chằm vào ngọn lửa. “Một giá trị tinh thần. Người phụ nữ mà tôi từng yêu sống ở đó.”

Và ra đi ở đó? Những từ ngữ bật ra trong tâm trí Prudence. Trong giây phút tồi tệ, nàng nghĩ mình đã nói ra thành tiếng.

Khi Mackay quay về phía nàng, mặc dù, chẳng có sự giận dữ hay lời khiển trách nào trong mắt ông, chỉ có một nỗi buồn dịu nhẹ. “Ta xin lỗi ta không thể đáp ứng mong muốn của cháu. Nhưng cháu thấy đó, Dunkirk không thực sự là của ta mà để đem bán. Ta chỉ đang giữ nó hộ cho một người khác.”

Những âm thanh náo nùng của kèn ôboa trôi vào căn phòng. Âm nhạc đang vừa u tối lại vừa ngọt ngào đến không thể chịu được, một bản sao xa lạ với tiếng mưa lộp độp quất nhanh trên cửa sổ.

Prudence đứng dậy. “Tha thứ cho tôi, Lãnh chúa MacKay. Ngài hoàn toàn đúng. Tôi không thể hỏi mua những thứ chưa bao giờ thuộc về ngài.”

Với cái nhún người châm chọc, nàng để ông ta đứng đó trước nền lò sưởi. Đôi bàn tay của Mackay run rẩy khi ông chạm tới lưng ghế. Trong suốt những năm tháng căn cỗi từ sự ra đi của Michelline, Killian Mackay đã luôn luôn cầu xin sự tha thứ. Nhưng dường như Thượng đế đúng lúc gửi tới không phải là một linh hồn cứu rỗi, mà thay vào đó là một thiên thần giận dữ với đôi mắt tím và một giọng nói đượm mùi whisky. Những ngón tay xương xẩu của ông bấu vào lớp da trên ghế khi ông ngửa đầu trong sự cầu xin yên lặng, không phải lòng thương, mà cho sự can đảm.

Sebastian kéo lại khẩu súng và đập báng súng vào lớp thủy tinh mỏng manh.

Với sự thuần thực của cổ tay, anh mở được cánh cửa sổ đôi cao. Anh đã ở trong trước khi những nhạc công có thể áp úng trong một quãng dừng chói tai.

Một tiếng hét thất thanh quăng cả đám đông vào sự im lặng chết chóc khi sáu gã to lớn đeo mặt nạ trườn vào phòng.

“Vũ khí để trên sàn, các quý ngài,” Sebastian nói lớn, giọng anh đang được nguy trang bằng sự khò khè khiến tất cả trở nên có sức thuyết phục hơn bởi cổ họng thô ráp của anh.

Mệnh lệnh của anh chỉ đưa ra một khẩu súng, một nắm gậy và một cái ô. Quý bà tóc xanh ngã gục trong tay chồng bà ta.

“Bây giờ bọn ta cần một chút đóng góp hào phóng hơn nào,” anh nói. “Tất cả trang sức, vàng,

và tiền vào trong những cái bao này, làm ơn... Rất tốt. Vâng, làm rất tốt, cảm ơn ngài,” anh thêm vào khi tiếng leng keng của đồng hồ và những chuỗi vàng lấp đầy sự im lặng ngọt ngào.

Người của anh làm việc như anh đã dạy họ, di chuyển với những chiếc bao tải mở rộng từ nhóm này sang nhóm khác, không bao giờ nhìn ai và không hề phá vỡ sự im lặng. Nó chỉ tồn tại của Sebastian một cái liếc nhanh để quyết định rằng D’Artan không có ở đây. Sự thất vọng cay đắng nổi lên ở họng anh.

Mùi hương trên người của những chiếc bánh nướng nóng trượt vào mũi anh. Anh cẩn trọng giữ mắt mình khỏi chiếc tách trà bằng bạc với đĩa bánh. Da dày của anh cảm giác như thể nó đang chạm đến xương sống. Miệng anh chảy nước. Da dày sôi sục. Nếu anh ăn một cái bánh thôi, anh sẽ kết thúc trên đầu gối mình, trước tất cả bọn họ, nhồi nhét bánh vào miệng mình như một con quái vật ngẫu nhiên mà những người này không nghi ngờ gì sẽ nghĩ anh như thế.

Một chàng trai trẻ với mái tóc không sạch sẽ chần chừ tháo chiếc nhẫn gia truyền của mình. Sebastian xốc lại khẩu súng trong một cử chỉ đe dọa không thể nhầm lẫn được. Chàng trai trẻ đầy tàn nhang đứng cạnh anh ta khẽ thúc khuỷu tay anh ta vào sự tuân phục, ném vào bao tải chiếc hộp thuốc bằng ngà và một cái ví dày, cái hạ cánh xuống với những tiếng leng keng vui tai. Sebastian cảm thấy một thoáng thương hại không được chào đón trong sự tức giận bất lực phản chiếu từ đôi mắt nâu của chàng trai tàn nhang. Anh thành thực hi vọng mình không phải bắn ai trong số họ trước khi đêm kết thúc.

Cái nhìn của anh lần nữa lại hướng về những chiếc bánh. Sáu tháng cách đây anh có thể là khách cho những bữa tiệc như thế này, nhắm sẫm panh và thưởng thức những chiếc bánh ngọt mềm. Một năm kỉ niệm chôn sâu trong ruột gan anh - chạm theo viền môi Prudence bằng những ngón tay anh, vị ngọt của sự tan chảy băng giá của nàng trong miệng anh. Nhưng đó đã là một thế giới khác và một người đàn ông khác. Một người đàn ông đủ ngu ngốc để đôi mắt thạch anh xảo trá làm anh ta mù mẫn.

Một bóng người xuất hiện trên cao. Cái nhìn của Sebastian nhanh chóng hướng lên. D’Artan đang đứng ở khúc quanh cầu thang, mỉm cười, tay ông ta đang dựa một cách an nhàn lên chấn song.

Sebastian chỉ tốn ba bước sỏi dài hướng về phía cầu thang khi cánh cửa đồng ở phía cuối căn phòng bật mở và Prudence Walker bước một cách vô ý vào giữa vụ cướp của anh.

Chương 19

“Lạy chúa toàn năng,” Tiny hít thở một cách tôn kính, phá vỡ sự im lặng.

Jamie bắt đầu làm dấu Thánh, rồi chợt nhớ ra mình không phải con chiên. Sự e dè của cậu biến thành nỗi khiếp sợ khi thấy Sebastian quay lưng khỏi cầu thang và đối diện với hình dáng ở phía cửa.

Thời gian dừng lại. Ngón tay Sebastian tự động ép vào cò súng. Nếu súng nổ thì anh đã ăn nguyên một viên đạn vào chân mình.

Khung gỗ dát vàng của cánh cửa tạc ra một Prudence hoàn hảo, như một bức vẽ của người họa sĩ ưa thích của ông ngoại anh. Là Gainsborough hay Reynolds nhỉ? Sự lung linh từ ánh nến làm

bừng lên về rực rỡ của những sợi tóc rủ nhẹ qua khuôn mặt rồi buông thành lọn xuống cổ nàng. Ánh sáng lấp lánh từ chiếc ghi hoa kim cương gắn trên cái khăn chéo ở khe ngực trắng mịn.

Sebastian biết sự mềm mại của làn da đó, biết sự mỏng manh và duyên dáng của nó. Nhưng đây không phải người phụ nữ đoan trang, đầy kiêu hãnh mà anh đã gặp ở nhà tù bắc thỉu ở Northumberland. Đây là một tạo vật khó hiểu trong trí tưởng tượng của anh, cực kì đáng yêu và bừng sáng với hứa hẹn khát khao. Bông hồng trong nhà kính của anh đã không hề tàn lụi đi, mà bừng nở trong sự thiếu vắng anh. Nhận ra điều này khiến anh cảm thấy khó chịu.

Prudence nhìn quanh căn phòng, căn môi trong nỗi kinh hoàng. Nàng không thấy Tricia. D'Artan chắc hẳn đã hộ tống bà lên phòng sau cơn choáng nhẹ vừa rồi. Những gã trùm đầu đang bao vây những vị khách chết lặng, bao bố mở rộng. Trò chơi mới gì đây? Nàng không chắc liệu nàng có phải đứng im tại chỗ, cố gắng trốn khỏi những nhân vật trùm đầu, hay là tìm kiếm một chú lùn sở hữu những bức khắc nguyên bản của Hogarth*.

*William Hogarth (1697 -1764) là họa sĩ, nhà phê bình và nghệ sĩ biếm họa người Anh. Phần lớn các tác phẩm của ông mang tính châm biếm, chế giễu nền chính trị và những hủ tục đương thời. Hogarth được coi là người khởi xướng nghệ thuật biếm họa trong hội họa phương Tây.

Devony chần chừ phía sau cây dừa sứ. Prudence rướn người về phía cô ta và thì thầm, “Chúng ta chơi trò gì thế hả? Giả tượng à? Hay là bịt mắt bắt dê?”

“Cướp,” Devony nói qua những kẽ răng run rẩy. “Chúng ta chơi ăn cướp.”

Prudence cau mày, cố nhớ ra luật của trò đó. Gần như là bất khả thi để nhớ ra tất cả những trò giải trí thời thơ ấu. Nàng nghiên cứu căn phòng, lần đầu tiên chú ý thấy những khẩu súng đã được rút ra từ thắt lưng của những người đàn ông mang bao bố.

“Oh, ăn cướp.” Nàng liếc về phía sau, ước lượng sự sáng suốt nếu chạy ra ngoài và tìm một viên cảnh sát.

Đã quá muộn. Một trong những tên cướp đã phát hiện ra nàng và đang đi về phía nàng. Nàng tháo đôi bông tai kim cương của Tricia, sẵn sàng giao nộp nó mà không hề chống cự.

Người đàn ông vẫn tiến đến, mỗi bước chân như một điệu waltz. Lốp mặt nạ cứng che giấu khuôn mặt hắn ta. Vành mũ rộng khiến mắt và miệng hắn ta bị trùm trong bóng tối. Chiếc áo vải lanh xỉn màu của hắn bị kéo căng qua đôi vai rộng. Một tên cướp khác đứng im, bao bố mở ra, khi bước chân của hắn giải tán đám đông giữa họ. Tim Prudence nảy lên một nhịp mà nàng không ngờ tới.

Hắn ta vẫn tiếp tục lại gần. Trong một khoảng khắc nín thở, nàng nghĩ hắn ta sẽ buộc nàng quay lưng lại áp mặt vào cửa. Cuối cùng, hắn ta dừng lại, giữ lại vài inch giữa hai người. Hơi nóng từ cơ thể hắn ta như có thể sờ thấy được, mùi đàn ông với mùi thuốc lá ám vào áo hắn. Nàng nhìn vào ngực hắn, cố gắng kiểm soát hơi thở. Nàng sợ hãi, nhưng đồng thời cũng tức giận bởi sự xấc láo của hắn. Không vị khách nào đang bị đối xử hỗn xược như thế.

Hắn nhét súng vào quần và giơ bao bố ra. “Trang sức của cô, thưa quý cô.”

Chất giọng thô ráp của hắn ta gửi một cơn sợ hãi chạy dọc xương sống nàng. Nàng tháo đôi hoa tai và thả vào trong bao, kéo chiếc vòng ngọc trai qua tóc.

Hương hoa nhài thoảng qua Sebastian. Các giác quan của anh bị khuấy đảo. Anh có thể ngửi thấy nàng, nếm nàng như thể những tháng ngày không có nàng đã khiến anh phát điên.

“Tất cả chúng. Cả nhẫn của cô nữa,” anh nói thô lỗ.

Và váy của em. Áo choàng của em. Và nịt tất. Bít tất. Áo lót của em. Trí óc anh đang vẽ ra cảnh nàng cởi đồ trước anh, ngoan ngoãn ném từng thứ đồ vào bao bố của anh cho đến khi anh có thể ép nàng lên cánh cửa kia và kết thúc những gì họ đã bắt đầu vào một đêm đã xa lắm ở Lindentree.

Prudence trượt chiếc nhẫn màu san hô ở ngón út, cái mà không thể đáng giá hơn hai penny, và đứng bất động khi hắn ta vẫn đứng yên trước nàng. Sự thù địch của hắn khiến nàng bối rối và sợ hãi. Đôi vai hắn chắn hết phần còn lại của căn phòng. Đường như cả thế giới đã thu hẹp lại chỉ còn nàng và người lạ hung tợn này.

Nàng chùn bước và nhắm mắt lại khi hắn thả rơi bao tải và chôn đôi tay hắn vào mái tóc nàng, thô bạo tháo đi cái kẹp tóc bạc.

Sebastian không muốn kẹp tóc của nàng. Anh chỉ đơn giản là không thể kháng cự sự hấp dẫn được vui những ngón tay mình trong mái tóc bông bênh như lụa của nàng. Anh ném chiếc kẹp tóc vào bao, và để ánh nhìn của mình lang thang một cách ngạo nghễ nơi bầu ngực cong, kéo căng lớp vải ở chỗ nút thắt và khăn choàng lụa.

Má Prudence nóng bừng. Nàng chiến đấu với cái ghim áo, run rẩy mà giờ không phải bởi sợ hãi, mà là giận dữ. Chiếc kẹp mắc vào vải lụa, rồi vẽ ra một vết máu nhỏ qua một bầu ngực. Một tiếng kêu đau đớn thoát ra từ nàng. Rồi hắn ở đó, bàn tay ấm áp của hắn thay thế tay nàng khi hắn xử lý chiếc kẹp tinh xảo với sự kiên nhẫn đáng ngạc nhiên. Tay hắn vẫn còn nấn ná lại. Những vết chai sạn ở lòng bàn tay cọ vào làn da nhạy cảm giữa hai bầu ngực nàng với sự dịu dàng đến run rẩy. Một nút thắt tò mò siết lại trong dạ dày nàng. Nàng tập trung vào những sợi tóc trượt qua mu bàn tay của hắn, run rẩy đến nỗi không thể ngẩng đầu lên.

Một cái rùng mình trượt qua cơ thể đang cứng nhắc của hắn. Hắn kéo mạnh chiếc kẹp một cách bất cẩn, xé rách lớp lụa quý giá.

Rồi hắn quay đi, chối bỏ nàng với sự nhanh chóng đến nhục nhã, nàng bật khóc, “Đợi đã.”

Đám đông nín thở khi anh quay lại, dáng vẻ lạnh lùng, đề phòng.

Nàng tháo kính và kéo dây xích vàng qua đầu. Ánh mắt nàng bừng lên và sự khinh bỉ được viết rõ ràng trong từng từ. “Người không muốn thứ này sao? Chúng là vàng thật đấy. Chúng không vô dụng như chiếc nhẫn và đồng ghim kẹp kia đâu. Chúng sẽ cho người một giá hời đấy.”

Nàng đối diện với hắn đầy kiêu hãnh, mái tóc bao quanh khuôn mặt, chiếc khăn bị rách bay bay trong gió thổi qua những khung cửa sổ mở. Những ngón tay của tên cướp ép lấy ngón tay nàng khi chúng cuộn lại quanh cặp kính vàng. Hắn lấy nó khỏi tay nàng và nhẹ nhàng trượt nó qua mũi nàng.

Nàng chớp mắt, bối rối bởi sự tốt bụng không tưởng của hắn.

Hắn nghiêng người về phía nàng, áp miệng hắn vào tai nàng. “Giữ lấy chúng, cô Walker.” Hơi

thở của hắn làm nàng dựng tóc gáy. “Vàng hợp với em hơn thép.”

Rồi, với một cái ra hiệu tinh tế, hắn bỏ đi cùng đồng bọn. Những giọt mưa đá đập mạnh xuống sàn đá cạnh cửa sổ. Khi căn phòng bùng nổ với những chuyển động, Prudence Walker sụp xuống sàn trong một đồng hồ đen satin màu việt quất.

Một bàn tay chai sạn dịu dàng kéo tóc cô ra khỏi mặt. Prudence rúc môi mình vào nó và thì thầm, “Sebastian.”

Bàn tay được rút về, và nàng nhận thức được sự im lặng kì quái. Chậm chạp mở mắt. Killian MacKay đang nhìn xuống nàng, đôi mắt ấm áp của ông đang khẽ nhìn lại với sự đánh giá cần thận. Sự kinh hoàng bao trùm lấy nàng khi nàng nhận ra mình đã làm gì.

Nàng nhìn quanh phòng ngủ, tìm thấy Tricia đang tích cực bận rộn với quý bà Campbell và Devony. Một cô hầu đang xếp lại váy của bà trên lưng ghế. “... thật là tai tiếng,” Tricia đang nói, bàn tay tái đi của bà đang vẫy vẫy như cánh chim. “Bà có biết nó quăng đôi bông tai yêu quý của tôi vào bao bố của hắn như thể chúng chỉ là thứ nữ trang rẻ tiền không?”

Với một cái nhìn lo lắng về phía giường ngủ, Quý bà Campbell xòe bàn tay mập mạp. “Tôi mong là cô ấy sẽ khá hơn. Thật là một cú shock với cô gái trẻ yếu ớt. Tôi cũng có trách nhiệm. Hai căn nhà gần quảng trường đã bị cướp tuần vừa rồi nhưng tôi không bao giờ mơ tới chúng sẽ làm gì chúng ta. Tại sao ư, Dempster của tôi là một thành viên của quốc hội đấy!”

“Cô ấy tỉnh rồi, thưa bà,” người hầu gái thông báo, đặt một viên gạch nóng bọc trong lớp vải dưới khăn phủ giường ngay chân Prudence.

Mọi người vây xung quanh, nhìn xuống nàng như thể những mặt trăng tò mò trong dải ngân hà kín.

Tricia cau mày và hôn cái gối cạnh má của Prudence. “Cháu khiến chúng ta sợ đấy, cô gái trẻ. Khi Ngài MacKay phát hiện cháu ngã xuống, ngài ấy đã rất tốt bụng đem cháu về phòng ngủ của cháu.”

“Cô nằm chắn ở cửa,” Devony thêm vào, tạo ra ấn tượng rằng họ có thể đã để nàng nằm đó nếu nó không gây bất tiện cho các vị khách khác. Nàng khẽ run rẩy.

“Chúng ta không thể đổ lỗi cho việc cô sợ hãi được. Cô phải nhìn thấy khi hắn giật chiếc kẹp ra khỏi tóc cô. Chúng ta nghĩ hắn sẽ ném cô qua vai và mang cô đi. Hay cưỡng hiếp cô ngay tại cánh cửa đó.”

Nàng trắng bệch đi khi nghĩ đến vẻ thô bạo của Sebastian. Ngài MacKay làm ướt trán nàng với một cái khăn và trao cho Devony cái nhìn lạnh lẽo. Môi dưới của Quý cô Campbell run khẽ.

“Cháu rất lấy làm xấu hổ,” Prudence nói. “Cháu chưa từng ngắt bao giờ.”

Giọng của MacKay tràn qua nàng. “Không cần xin lỗi đâu, cô gái. Cháu đã trải qua một điều khủng khiếp mà.”

Tricia đặt tay mình lên bờ vai rộng của ông. Dưới cái nhìn run rẩy của Prudence, ngón tay bà trông như móng vuốt. “Tôi cho là chúng ta đều đồng ý điều tốt nhất cho cháu gái tôi lúc này là nghỉ ngơi. Ngài có phiền tham gia cùng tôi với một li toddy ấm trong phòng khách không, thưa

ngài?”

MacKay dựa lưng trên ghế, duỗi dài đôi chân phía trước. “Tôi nghĩ mình sẽ ngồi xuống một lát. Cô gái sẽ dễ ngủ hơn nếu biết có một người đàn ông ở đó trông nom cô ấy.”

Đôi mắt bà nheo lại khi bà nhìn xuống cô cháu gái. Cái nhìn đó nghĩa là rắc rối, Prudence biết. Sẽ không còn nghi ngờ gì là sẽ có một đoàn điều hành những kẻ cầu hôn xun xoe bám lấy nàng hỏi han vào buổi sáng. Giờ thì Tricia không có cách nào khác ngoài nghe theo. Prudence nuốt xuống lời phản đối. Lãnh chúa MacKay trông quyết tâm và không lay chuyển được như một ngọn núi.

Những quý bà ra ngoài, để lại cô hầu gái đang chộp mắt ngay bên trong cánh cửa mở. Prudence nhắm mắt, giả vờ ngủ, nhưng khi nàng có cơ hội lén nhìn, MacKay đang quan sát nàng, mắt ông sáng lên và cảnh giác như mắt điều hầu.

“Sebastian không phải một cái tên phổ biến ở đây, phải không?” ông nhẹ nhàng hỏi.

Nàng dựa người vào gối, cảnh giác tương tự. “Tôi có một con mèo tên là Sebastian.”

Nàng dướn người và nhìn một cách hi vọng xuống gầm giường. Con quái thú nhỏ nhỏ lồm lồng đầu rồi khi mà nàng cần nó chứ? Ngày nào đó nàng sẽ học được cách không bao giờ dựa dẫm vào bất kì giống đực nào. Nàng thẳng lưng, mặt ửng đỏ và khẽ thổi một lọn tóc ra khỏi mắt. “Cậu chàng chắc hẳn đang trong nhà kính khủng bố con vẹt mào của Quý cô Campbell rồi.”

“Nếu nó là một cậu bé xám sáng sủa, nó chắc chắn là đang ở sau cánh cửa căn bếp trong ngôi nhà trong phố của tôi, liếm kem từ đĩa của đầu bếp và leo đèo theo Bella của tôi rồi.”

Prudence cho rằng Bella là chủ nhân của đám lông tòng phàm trên chiếc khăn của ông. Thật dễ để tưởng tượng ra một con mèo trắng lưng bùng lông lá, với cái lưỡi hồng, không hề có tí trí não nào. Giống cái của họ Devony Blake. “Tôi sợ rằng Sebastian của tôi thì đang tấn công lũ chuột đi cùng. Con đực điển hình,” nàng thêm vào.

“Hơi quá sức với một người trẻ như thế, đúng không? Có lẽ sự thiếu may mắn của cô cháu với người đàn ông lừa dối bà ấy đã tạo nên quan điểm của cháu.”

Những lời nói của MacKay khiến nàng đỏ mặt. Ông khẽ cười, và nàng thì im lặng nguyên rửa màu da đang phản bội lại mình. Ông trông như thể muốn nói thêm nữa, nhưng lúc này người hầu gái đã khẽ khịt khịt trong giấc ngủ.

MacKay vượt phăng gối Prudence. “Muộn rồi, cô gái. Cháu đã có một buổi tối náo nhiệt. Chúng ta sẽ nói chuyện vào ngày mai.” Cái nhìn chăm chú của ông cảnh báo nàng rằng nó còn hơn là một cuộc trò chuyện thông thường ông đang có trong đầu.

Ông đánh thức người hầu gái và rời đi. Khi cánh cửa đóng lại đằng sau họ, Prudence bắt đầu run rẩy. Nàng duỗi bàn chân để tìm chỗ viên gạch ấm dưới khăn phủ giường. Sebastian sẽ đến gặp nàng chứ? Anh có dám không?

Nàng nằm nghiêng một bên, nhìn chăm chăm vào những cánh cửa bên hiên nhà. Nàng hẳn là đang phát điên rồi. Nếu Sebastian đến, anh hẳn sẽ bắt nàng trước rồi mới chuyển sang đùa cợt.

Sao nàng có thể dúi mũi đến thế cơ chứ? Tắm mặt nạ thô kệch có lẽ đã che giấu được sự rục rở của mái tóc anh và sự rần rỏ sương khói trong mắt anh, nhưng trái tim đập điên cuồng đã cố cảnh báo nàng. Kể cả trong bộ đồ tắm thủy của mình, Sebastian vẫn mang theo mùi hương của xã hội Edinburgh như một hoàng tử cướp bóc, tên trùm cướp biển của căn phòng. Trong vài phút ngắn ngủi, anh đã trộm được nhiều hơn là trang sức đắt tiền. Anh đã lấy đi của nàng sự giả tạo quý giá, sự xa cách lạnh lùng nàng đã sử dụng trong suốt những tháng qua để khiến nàng không thể cảm thấy được gì nữa - không đau thương, không hối hận, và không cả cảm giác tội lỗi đang dọa dẫm nàng. Hơi ấm tham lam từ bàn tay anh đã khiến cho từng dây thần kinh của nàng trở nên sống động và biến nàng thành kẻ ngốc như Devony Blake.

Chắc anh đã rất khinh miệt nàng! Nàng đã lấy đi của anh những kế hoạch thành công nhất, bán rẻ anh cho người đàn ông mà anh thù ghét nhất trên đời. Nhưng phải giải thích thế nào với những giây phút thoáng qua trong buổi tối đó khi ngón tay anh chạm vào nàng với sự dịu dàng đến đau đớn đó? Khoảnh khắc khi anh đẩy gọng kính trên mũi nàng với cùng sự dịu dàng như anh đã từng với cô gái mềm mại bột trong căn bếp tan hoang của Tricia.

Prudence rúc sâu hơn vào vào chiếc chăn sang trọng, run rẩy trong cái áo ngủ mỏng manh khi cơn mưa đã âm thầm chuyển sang mưa tuyết.

Đôi ủng của Sebastian tạo ra những vết chân ẩm ướt băng qua hiên nhà. Tuyết thấm qua những vết nứt trên lớp da, tan chảy khi nó chạm tới đôi tất len của anh. Những bông tuyết nặng, ẩm ướt rơi thẳng xuống, bao phủ lớp gạch, vương vãi trên những cây nhựa ruồi trồng bên nhà, và tạo ra những điểm trắng bông vụn trên tóc Sebastian.

Anh đã lãng quên cái lạnh lẽo. Áp những ngón tay vào lớp kính lạnh của cánh cửa kiểu Pháp, nhìn vào trong căn phòng.

Một ngọn lửa đang bùng cháy đem đến những ánh ấm áp trên đồng chăn gối mềm mại. Anh gần như có thể cảm thấy được hơi ấm từ ngọn lửa, ngay cả khi đang bên ngoài hiên nhà lạnh buốt. Anh thấy mình như một đứa trẻ, những ngón tay bấm thử áp vào khung cửa sổ của cửa hàng bánh kẹo, và lẩm bẩm một lời nguyện rửa.

Anh không bao giờ có ý định gặp lại Prudence. Không phải ở nước Anh, và chắc chắn không ở Edinburgh. Anh không bao giờ nghĩ đến việc cảm nhận lần nữa độ nặng của mái tóc nàng trong lòng bàn tay anh, hay chạm vào làn da màu kem của nàng bằng những khớp tay. Tay anh siết chặt khi anh nghĩ đến việc chiến đấu với sự dịu dàng đang đe dọa nhấn chìm anh. Mẹ kiếp nàng! Từ cái đêm nàng đến với anh ở Lindentree, những giấc mơ của anh đã bùng cháy bởi sự uyển chuyển, những nụ hôn ngọt ngào của nàng. Anh đã để nàng rời bỏ anh đêm đó, nhưng giờ đây anh thề nàng sẽ không thể bỏ anh đi lần nữa.

Anh rút chiếc vòng cổ ngọc trai của nàng từ túi quần, lấp lánh và vòng quanh giữa những ngón tay đã nứt nẻ và cứng lại vì lạnh. Chúng thật giống nàng - được buộc lại bởi một sợi chỉ mảnh mai và bền chắc, lạnh lẽo từ cái nhìn đầu tiên, nhưng ấm áp với da anh, và trở nên sống động với màu hồng rục rừ như lửa bởi những cái chạm của anh.

Anh quay người khỏi cánh cửa, rồi dừng lại, lùa một bàn tay qua tóc. Anh đã nguyện rửa trái tim dịu dàng của chính mình hàng trăm lần từ cái đêm ở Lindertree. Nó lại mang anh đến đây chỉ để phản bội anh lần nữa sao? Chắc chắn một ánh nhìn từ đôi mắt sương khói của nàng không thể xóa nhòa những tháng ngày run rẩy trong khe núi ẩm ướt, không thể tắt một ngọn lửa vì sợ sẽ thu hút sự chú ý của pháp luật. Anh đã ngủ với những khớp xương sưng phù, nuôi dưỡng cơn thịnh nộ của mình với Prudence cho đến khi nó chảy ào trong cơ thể đã như tử của anh như một ngọn lửa hùng hục, dùng tất cả những suy nghĩ cả lúc tỉnh táo và trong giấc ngủ

với những hình ảnh nóng bỏng và sáng tạo của sự trả thù.

Anh quỳ dưới tuyết lạnh và trượt một trong những cái kẹp tóc của nàng vào trong ổ khóa của cánh cửa kiểu Pháp. Trước khi anh có thể xoay nó, dù vậy, một cơn tê cứng làm khô cổ họng anh. Anh sẽ tìm thấy nàng một mình chứ? Nàng không đeo bất kì chiếc nhẫn đính hôn hay nhẫn cưới trên những ngón tay xinh xắn của nàng. Nhưng anh còn có thể giải thích sự thay đổi của nàng thế nào khác nữa? Chắc hẳn phải là một người đàn ông - một gã giàu có, để bao bọc nàng trong kim cương và satin, để đeo chuỗi đá quý qua cần cổ thanh mảnh của nàng. Một gã chia sẻ cả cuộc đời nàng và cơ thể quyến rũ của nàng.

Những ngón tay của Sebastian siết lại. Chiếc vòng cổ bị giật đứt, khiến những viên ngọc trai nảy ra và chìm xuống lớp tuyết không còn lại chút dấu tích gì.

Anh thẳng người, ném đôi vai rần chắc của mình vào bức tường, nhìn một cách mờ mịt vào sợi dây đã đứt vương lại trên những ngón tay anh.

“Mày thật không có lấy một inch khéo léo nào cả, thật là đồ vụng về, ngu ngốc!”

Nét mặt Sebastian cứng lại. Đầu tiên anh nghĩ đó là giọng của cha anh, nặng nề với whisky, khàn khàn với sự tức giận. Nhưng cha anh không nói được tiếng Pháp. Màn tuyết đang rơi làm đông cứng mi mắt anh khi anh dờn tầm mắt mình để tìm kiếm không phải bóng ma của cha anh, mà là ông nội anh đang run rẩy dưới chiếc áo choàng lông hải li sang trọng.

D’Artan kiêu ngạo, nhưng không đủ phách lối để đi một mình. Sebastian có thể cảm thấy những bóng đen đang cúi người sau hàng rào.

“Ta biết ta có thể tìm thấy mày ở đây mà,” D’Artan nói. “Đoán trước hành động của mày thật là một việc nhàm chán.” Lỗ mũi nhỏ của ông ta phập phùng. “Lẽo đẽo theo cô ta như một con hươu đực theo con cái. Mày không thể tự giúp mình, phải không? Mày giống như cha mày thôi. Đã là trong máu mày thế rồi.”

Sebastian từ chối cho D’Artan thấy những lời nói đó khiến anh đau đớn đến thế nào. “Chỉ ít thì tôi cũng có máu đang chảy trong những mạch máu. Không phải nước đá.” Anh tiến thêm một bước về phía ông mình. “Tôi tin là tôi và ông có chuyện cần nói đấy.”

“Oui*, có vẻ là thế.”

(* Tiếng Pháp: Đúng)

Cái nhìn hứng thú của D’Artan và luồng khí ấm đột ngột cảnh báo cho Sebastian. Anh nhìn quanh và thấy Prudence đang đứng ngay bên ngoài cánh cửa Pháp. Lời nguyện rửa của anh bị báng bổ khó tả, nó cũng dịu dàng đầy yêu thương. Chúa tôi, anh nghĩ, cô nàng ngốc nghếch bé nhỏ đi chân trần.

“Sebastian? Anh phải không?”

Giọng nàng vẫn khàn khàn vì ngái ngủ, và nàng đang run rẩy trong tấm khăn choàng bằng lụa mỏng manh. Nàng trông như thể gần như không nhận thức được nơi nàng đang đứng, hay nàng đã tỉnh giấc chưa. Những bông tuyết rơi xuống vương trên mái tóc sẫm màu của nàng. Nàng mềm mại và lộn xộn ở đúng chỗ, một giấc mộng lộn xộn đã trở thành hiện thực. Thậm chí khi Sebastian đấu tranh để cầm hân nàng, anh vẫn tiến về phía nàng, quên mất rằng anh đã không

còn tấm khăn choàng của mình để quấn quanh người nàng nữa.

Đôi mắt nàng hẹp lại khi nàng tập trung vào bóng người thứ hai. “Tử tước?”

Giọng điệu lạnh lẽo của Sebastian buộc nàng tỉnh giấc ngay lập tức. “Trở về phòng của cô đi, Prudence. Ngay bây giờ.”

Đôi môi D’Artan rúm lại gần giống một cái nhăn nhó hơn là nụ cười. “Ồ, ở lại đi, ma chérie. Bữa tiệc mới bắt đầu thôi. Chỉ đáng tiếc là nó sẽ vô cùng ngắn ngủi.”

Sebastian nặn ra một nụ cười khinh bỉ. “Ông sẽ không khó khăn gì giải thích về những xác chết bắn thiu của chúng tôi trong khu vườn cổ kính nhà Campbell à?”

Prudence nhìn hai người đàn ông như thể cả hai người họ đều điên rồi.

D’Artan nhún vai. “Au contraire*. Tên cướp ngu xuẩn đã quay lại trong đêm để cướp nốt quý cô trẻ mà hẳn ta thấy hấp dẫn. Những sự chú ý của hẳn ta trở thành một chuyện vặt vãnh...” Ông ta khẽ vuốt đôi môi đã mím lại của mình, “... Nói thế nào nhỉ. Cái chết bé nhỏ của hẳn ta lại trở thành sự hi sinh vĩ đại của cô gái một cách bi kịch. Ta phải chen vào, đã quá muộn để cứu được cô gái, nhưng không quá muộn để đòi lại công bằng với kẻ tấn công độc ác.”

*Tiếng Pháp: ngược lại

Prudence đã trắng bệch như tuyết. Với một cử động nhanh nhẹn, Sebastian kéo nàng ra sau anh. Bàn tay anh khẽ chạm vào khẩu súng dưới quần.

“Hét lên đi, Prudence,” anh ra lệnh.

Anh nín thở, chờ đợi tiếng hét của nàng, nửa hi vọng nó sẽ đến. Anh đã mệt mỏi với việc chạy trốn, mệt mỏi với những cơn đau đớn bởi cái lạnh và đói rồi.

“Em phải hét gì hả?” nàng hỏi lại một cách ngốc nghếch.

Anh lắc người nàng. “Mẹ kiếp, quý cô, chỉ hét lên thôi!”

Lời ra lệnh thô lỗ của anh khiến Prudence nhảy dựng lên. Lưỡi nàng đưa ra để làm ẩm làn môi khô. Một tiếng hét từ nàng sẽ khiến cả ngôi nhà đến chỗ họ. Sebastian sẽ bị treo cổ. Nàng không phát ra một âm thanh nào. Nàng chỉ đứng đó, đôi chân trần trên tuyết.

“Thú vị lắm, phải không?” D’Artan nói. “Để xem mi có thể thuyết phục cô ta đến đâu trước khi cô ta phản bội mi với một tiếng hét.”

Trái tim của Sebastian chao đảo. Anh dịch chuyển ánh mắt mình, sợ rằng Prudence có thể đọc thấy trong chúng một phản chiếu của những mộng tưởng đen tối của anh.

D’Artan bật cười một cách lạnh lẽo. “Chúng mày thật là đồ ngu ngốc. Ta đã có thể giết cả hai hàng ngàn lần cho đến giờ đây.”

Bàn tay Sebastian vẫn đặt trên cò súng. “Tôi biết là ông ghét phải làm vậy bắn khu vườn lily trắng này thế nào.”

“Mày thực sự nghĩ rằng ta sẽ giết mày ư?” D’Artan ngồi xuống một chiếc ghế dài bằng đá, khò khè. Ông ta lau đôi môi ẩm ướt của mình với một chiếc khăn tay cầu kì. “Dù cho mày có là một thằng đàn vênh váo, ngu xuẩn, mày vẫn là cháu trai ta.”

Sebastian quắc mắt, nhưng anh đã bỏ tay ra khỏi súng.

Prudence sụp xuống đột ngột trên bức tường hiên nhà. Tuyết tan thành một vòng tròn ẩm trên áo choàng của nàng, nhưng nàng dường như không cảm thấy nó. Nhận thức đột ngột hiện lên trong mắt nàng. “Một trong hai người có phiền nói với tôi không hả,” nàng nói trong trạng thái bàng hoàng. “Một lời giới thiệu đơn giản sẽ là lịch sự đấy. “Xin chào Prudence, tôi muốn cô gặp ông nội tôi,” ví dụ thế, hay là “Thật là vinh dự được gặp cô, Cô Walker. Cháu trai ta đã nhắc đến cô với sự quan tâm đặc biệt đấy.”

Cả hai đều phớt lờ nàng. D’Artan rút ra một cái túi da nhỏ từ áo khoác ông ta và quăng nó cho Sebastian. Nó hạ cánh ở dưới chân anh với một tiếng phịch.

Sebastian cau mày khinh bỉ. “Tôi không muốn tiền mồ hôi xương máu của ông. Tôi sẽ không làm hại cô ấy.”

D’Artan liếc qua Prudence. “Ta nghĩ mày sẽ. Sau những gì mà cô ta đã làm với mày, mày không thể nói với tao rằng mày chưa từng mơ đến việc siết chặt ngón tay mày quanh cái cổ xinh xắn của cô ta—”

Prudence bất ngờ đặt tay lên cổ.

“Thôi đi, lão già!” Sebastian xoay người, tay đặt trên hông, từ cái nhìn cảnh giác của Prudence, anh đã tự phản bội chính mình. Ông anh vẫn hiểu anh quá rõ.

Giọng D’Artan trở nên nóng vội. “Thật là một cái cổ xinh xắn. Ta đã phải công nhận vẻ đẹp của nó trong những ngày tháng qua. Cô ta là một người đồng hành quyến rũ. Nhưng mày đã biết điều đó rồi, phải không?” Ông ta dừng lại, chắc chắn ông ta đã có hoàn toàn sự chú ý của Sebastian. “Prudence của mi đã chia sẻ khá nhiều sở thích chung với ta đấy. Như hóa học chẳng hạn.”

“Hóa học?” Sebastian lặp lại.

“Oui. Có vẻ là cô gái yêu quý của chúng ta là người duy nhất biết công thức nổ mà cha cô ta đang nghiên cứu lúc chết. Nhưng vì sự cao quý lắm lặc, cô ta từ chối chia sẻ nó với ta. Thiếu thuốc súng đã ngăn cản những nhà cải cách của chúng ta. Một chất thay thế sẽ là vô giá, đặc biệt khi triều đại mới đang khiêu chiến với Anh.”

Prudence đứng im, tuyệt vọng ngăn chặn những bí mật bất ngờ khỏi lộn xộn đủ lâu để nàng suy nghĩ. “Nhà cải cách? Tôi tưởng ông là hoàng tộc.”

Tiếng cười của Sebastian trầm và không mấy dễ chịu. “Ông tôi là nhiều thứ, nhưng hoàng tộc không phải là một trong số đó.”

D’Artan sỏi bước đến Sebastian, ra hiệu anh im lặng. Ông ta cầm một túi vàng và quăng nó vào tay Sebastian. “Cầm lấy nó đi.”

Sebastian quăng túi vàng một cách bất cần lên không, tóm lấy nó bằng tay kia. “Sao chứ? Nếu cô ấy có giá với ông khi còn sống hơn là lúc chết, sao ông muốn tôi giết cô ta?”

Prudence lùi lại phía cánh cửa Pháp, cái nhìn của nàng tập trung vào khuôn mặt Sebastian. Nó đẹp đẽ và lạnh lẽo như của quỷ Satan.

D'Artan quắc mắt với Sebastian. “Ta không muốn mày giết cô ta, đồ ngốc. Ta muốn mày lấy cô ta.”

Chương 20

Cái túi nhỏ nằm trên lòng bàn tay Sebastian. Một cơn ớn lạnh quét qua anh. Ánh mắt anh bắt gặp Prudence và dừng lại. Nàng trông như thể anh đã đâm một nhát dao xuyên qua trái tim nàng.

D'Artan vội vã. “Hãy suy nghĩ. Chúng ta sẽ có cả sự im lặng và hợp tác của cô ta. Ta có thể đưa bọn bây đến Paris tối nay. Ban ngày, cô ta có thể là người vợ bé nhỏ tận tụy của mày. Nhưng ban đêm, oh, ban đêm...” Mắt ông ta láo liên thành cảm giác sung sướng đồi bại. “Mày có thể trả thù, không chỉ một lần, mà là từng lần và mọi lúc thôi thúc đánh vào mày.”

Mặc dù cái lạnh không thể làm điều đó xảy ra, háng Sebastian siết chặt. Chuỗi hình ảnh lóe lên trong đầu anh, lạnh lùng và tàn nhẫn như bản khắc Caracci. Nhưng rút khỏi chúng bằng những nét cọ tinh tế của một bậc thầy là những hình ảnh khác: Prudence ngồi xồm trong bùn với khẩu súng lục của anh, cười toe toét như một đứa trẻ tinh quái; Prudence đang phủi nước mưa ra khỏi hàng mi, Prudence đâm cặp kính vàng vào anh, đôi mắt thạch anh tím bốc cháy trong ánh nến.

Lúc này anh đọc được gì trong mắt nàng? Hối tiếc? Khao khát? Sợ hãi? Anh vươn tay về phía nàng. Bàn tay anh bám chặt vào cẳng tay nàng, những ngón tay chai sần làm rách toạc lớp vải mỏng của chiếc áo choàng. Tuyệt vọng lướt qua anh với đôi cánh lạnh lẽo. Như sự kết hợp của lụa và kem, nàng tượng trưng cho tất cả mọi thứ anh không bao giờ có thể với tới. Anh không bao giờ là người đàn ông đó. Đây có phải là cách cha anh cảm thấy khi đối mặt với sự căm dỗ của vẻ đẹp thanh tao của mẹ anh?

Anh cảm thấy buộc phải đè nén những gì anh không bao giờ có thể thực sự sở hữu?

Không một lời cảnh báo, nước mắt tràn xuống gò má Prudence. Anh muốn bắt chúng bằng lưỡi của mình, trộn lẫn chúng với sức nóng vị whisky của miệng anh.

Anh rên rỉ sâu trong cổ họng, lắc mạnh nàng. “Khốn kiếp, cô em. Tiết kiệm những giọt nước mắt của cô cho Tugbert hay những gã bánh bao hâm mộ của cô ấy. Chúng không có tác dụng với tôi đâu.”

Ngay cả khi nói vậy, anh vẫn kéo nàng vào một cái ôm khốc liệt, giữ mặt nàng trên vai anh để

nàng không thể nhìn thấy biểu hiện của anh. Anh dùng đưa nàng nhẹ nhàng, ấn miệng anh lên sự mềm mại thơm ngát từ mái tóc nàng, ghi nhớ toàn bộ những đêm lạnh lẽo, cô đơn khi anh khao khát giữ nàng tựa vào anh hay nghe thấy tiếng cười khàn khàn của nàng. Đây không phải một phụ nữ thượng lưu xinh đẹp dễ vỡ hay thậm chí là kẻ lẳng lơ nhẵn tâm anh muốn tin. Mà là Prudence. Nàng run rẩy, nhưng nàng không cầu xin. Bên trong anh lắng xuống sự ngưỡng mộ miễn cưỡng anh đã che giấu như cục than sống trong trái tim anh. Prudence cứng đầu, ngớ ngẩn, dũng cảm của anh.

Prudence không thể nhớ lần cuối nàng khóc. Nhưng khi nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt che chở của Sebastian, tất cả cảm xúc nàng đã chiến đấu để chôn giấu dâng lên thành dòng, bóp nghẹt nàng bằng những tiếng khóc - sự xấu hổ của nàng và cảm giác thất bại với sự phản bội, mong muốn làm anh hiểu anh đã tổn thương nàng sâu thế nào khi chọn gia tài của Tricia cao hơn tình yêu của nàng, sự trống rỗng của cuộc đời nàng khi không có anh. Nhưng lời nói bỏ rơi nàng, và tất cả những gì nàng có thể làm là khịt khịt như một đứa trẻ.

Sebastian nghiêng khuôn mặt đầy vệt nước mắt của nàng lên với anh. Đôi mắt nàng mơ hồ, như những ngôi sao bị sương mù che khuất. Quên đi ông mình, quên đi tất cả mọi thứ, anh chạm môi mình vào môi nàng. Miệng họ hòa lẫn, lưỡi họ quấn quít với thứ ngôn từ còn hơn cả lời nói.

“Tiếp tục đi,” D'Artan thì thầm, giọng nói mềm như quỷ ma. “Đưa cô ta trở lại phòng. Ta không thể đổ lỗi cho mày vì muốn ném thử trước khi mua. Ta sẽ đứng canh. Nếu cô ta thay đổi suy nghĩ về việc la hét, mày có thể sử dụng cái này.”

Sebastian từ từ ngẩng đầu lên để thấy chiếc khăn tay của D'Artan đang vẫy vẫy từ những ngón tay của ông già. Prudence cứng người lại trong vòng tay anh, nhưng thay vì bước ra khỏi cánh tay anh, nàng ép mình lại gần hơn, ngực nàng ấm áp và mềm mại áp vào cơ bắp rắn chắc của ngực anh.

Anh tìm kiếm khuôn mặt ngẩng lên của nàng. Một múi cơ co giật trên miệng anh. Sao nàng dám nhìn anh bằng đôi mắt tin tưởng như vậy? Nàng không biết anh đã trở thành loại người gì sao? Nàng sẽ làm gì nếu anh kéo nàng về phía cửa? Nàng sẽ hét lên? Chiến đấu? Và nếu nàng không làm cả hai điều đó, mà để anh làm bất cứ điều nguy hiểm đến tối anh khao khát trên cơ thể trẻ trung ngọt ngào của nàng, liệu anh đã từng sống với chính bản thân lần nữa?

Anh đẩy nàng ra như thể nàng làm anh cháy sém, bao bọc bản thân bằng một hình ảnh khác - Prudence đang bước vào buổi sáng mùa hè đẹp trời, để lại anh trong mùi hôi thối và sự giam cầm của nhà tù Tugbert.

Anh quay sang ông nội mình, biểu hiện của anh nguy hiểm như khẩu súng lục châm thuốc hút. D'Artan lùi lại mà không nhận ra.

Người đàn ông già đã nhử cái bẫy của ông bằng sự quan tâm tàn nhẫn, Sebastian trầm ngâm. Anh nhấc túi vàng lên trong một tay, tính toán sẽ mua được bao nhiêu cái bánh nướng nóng. Dạ dày anh siết lại với suy nghĩ ấy.

Anh ném túi vàng lại, từ chối nhìn vào Prudence. Nó đập mạnh vào ngực D'Artan. “Nếu ông quá thích cô ta, sao không đưa cô ta đến Paris? Hai người sẽ là một cặp đôi quyền rũ đấy.”

Prudence hít một hơi ghen ngào. Khi Sebastian sải bước rời khỏi họ, những lời nói dịu dàng của nàng vang vọng xuống con đường hẹp phía sau anh. “Ngài đã quá coi thường đấy, Tử tước. Tình cảm của Sebastian không rẻ đâu.”

Sebastian dừng lại, trên bờ vực nguy hiểm của việc bước trở lại, đẩy nàng vào phòng, và cho nàng thấy đến sáng tình cảm của anh dành cho nàng. Lũ tay sai của D'Artan's kêu sột soạt ở hàng rào. Anh bắt đầu bước đi một lần nữa, chờ đợi viên đạn của khẩu súng lục ghim vào giữa bả vai mình. Nhưng phía sau chỉ có tiếng thì thầm của những bông tuyết rơi.

Khi Sebastian biến mất vào màn đêm phủ đầy tuyết, Prudence ôm chặt mình. Cơ thể nàng đang run lên với cuộc đời khốn khổ. Chiếc áo choàng ẩm ướt bám vào đùi. Nàng nhìn chăm chăm bàn chân tê cứng của mình như thể chúng thuộc về người nào khác.

D'Artan chạm ngón tay lên môi. "Im nào, cô gái yêu quý. Cô không được đánh thức cô mình. Ta không muốn bà ta phát hiện ra lai lịch chồng chưa cưới của bà ta... chúng ta phải nói... không khôn ngoan. Ta ghét thấy cậu ta bị treo cổ vì bọn họ."

Prudence dò dẫm phía sau nàng tay nắm cửa lạnh lẽo. Cái lạnh đốt cháy cổ họng nàng. "Nhiều như ông ghét treo cổ vì chính sự không khôn ngoan của bản thân, tôi chắc đấy."

"Ta vui vì chúng ta hiểu nhau." Ông cúi đầu với vẻ lịch sự hoàn hảo. "Ngủ ngon, nữ bá tước."

Anh bước thong thả vào đêm tối như thể anh chỉ đơn giản chọn khu vườn cho cuộc đi dạo nửa đêm. Ba hình thù u ám tan chảy đằng sau anh.

Prudence rùng mình tựa vào cửa, sự ấm áp duy nhất của nàng là cảm giác nhoi nhói của làn da nơi Sebastian đã chạm vào nàng.

Prudence bước ra khỏi hiệu sách và nhét tay sâu vào găng tay. Túi xách của nàng đựng đưa bên hông. Gió lạnh quất vào gò má hồng hào, nhưng nàng đã sớm được sưởi ấm bởi nỗ lực nhanh nhẹn khi đôi ủng bằng da dê kêu lạo xạo trên tuyết trong những bước chân dài không ngừng.

Cuối cùng dừng lại trên những con đường phố lộn xộn của Old Edinburgh! Nàng và Ngài MacKay đã lên ra ngoài như những đứa trẻ khi Tricia ngủ trưa, thoát khỏi đám người hầu của Tricia và người đi theo thiếu thân thiện của D'Artan. Khoảnh khắc bị mắc kẹt trong lưới mạng nhện của tử tước, và Prudence tin rằng nàng có thể vừa chạy vừa la hét khỏi ngôi nhà phố của dòng họ Campbells.

Tuần qua vô cùng đau đớn. Khi nàng lấy cớ nhức đầu để tránh làm việc trong phòng thí nghiệm của mình, D'Artan ám ảnh nàng như một bóng ma lo âu. Ông đã phủ khăn choàng cho nàng khi phòng khách lạnh lẽo, nhúng ngón tay ông vào trà của nàng để kiểm tra độ ấm của nó, tặng nàng một ấn bản hiếm hoi quyển Bách khoa toàn thư của Diderot và một hộp sô-cô-la bọc giấy bạc. Nàng đã chấp nhận thái độ lịch thiệp dịu dàng của ông, rằng nàng nghiêng chặt sau nụ cười. Tricia và Lady Campbell đã trao đổi ánh mắt thích thú, không bao giờ nhận ra Prudence đang cho Boris ăn sô-cô-la và đổ trà vào cái cây màu tía rủ xuống phía sau chiếc ghế trường kỷ. Nàng đã đổi quyển Bách khoa toàn thư vô giá được đóng bằng da Ma-rốc lấy cuốn tiểu thuyết khủng khiếp chỉ có Devony có thể thưởng thức.

Nàng nhảy sang một bên để tránh hai cậu bé đang đuổi theo một quả bóng lao ra từ con hẻm. Khi nàng đến nơi mà nàng đồng ý gặp MacKay, nàng chiến đấu để ngăn lại việc tìm kiếm từng khuôn mặt nàng nhìn thấy để tìm dấu vết Sebastian. Nàng thất bại. Nổi đau bị anh bỏ rơi cắt một nhát thô bạo qua nàng. Mỗi lần nàng mở mắt, nàng thấy anh quay lưng lại với mình, bước vào màn đêm, để lại nàng với âm mưu tàn nhẫn của D'Artan. Nhưng nàng sẽ đổ lỗi cho anh chứ? Chẳng phải nàng đã quay lưng lại với anh sao? Sự dịu dàng trong nụ hôn của anh trên sân hiên phủ đầy tuyết ám ảnh những giấc mơ của nàng cho đến khi nàng tỉnh dậy run rẩy và khóc nức nở, chiếc áo ngủ của nàng lộn xộn quanh chân.

Nàng đi qua một người phụ nữ già tiều tụy đang phun ra những câu chuyện một cách hăng say bằng giọng điệu lên xuống. Tiếng cười ồm ập bật ra từ một phòng cà phê. Mùi sô-cô-la rang bay đến mũi nàng. Khi ánh sáng ban ngày mờ dần, các chủ cửa hàng thắp những ngọn nến trong nơi cửa sổ lấp lánh như những bức tường kính. Nàng buồn bã nhớ lại một đêm mùa đông ở London khi nàng và papa đi bộ tay trong tay xuống phố Fleet, ngưỡng mộ những hàng hóa trưng bày tỏa sáng họ không đủ khả năng mua và hài lòng mà không có chúng. Cuộc sống đã đơn giản hơn nhiều sau đó.

Một người thắp đèn đi ngang qua được bọc trong chiếc khăn choàng len gật đầu nhanh với nàng. Nàng bước vội. Màn đêm đang đến gần. Từ phía sau, nàng nghe thấy tiếng lạo xạo của những bước chân lén lút. Nàng liếc nhìn ra sau và thấy người thắp đèn, một bóng dáng tối tăm trên bóng đêm sậm hơn.

Nàng rẽ ở góc đường, được khuây khỏa khi thấy hình dáng mạnh mẽ của Ngài MacKay đang đứng trong quầng sáng của ánh đèn đường. Cảm giác ưa thích dâng lên làm nàng phấn chấn. Một người cao nguyên Scotland khỏe mạnh là sự cứu giúp của nàng trong tuần qua. Ông đã đến thăm lâu đài Campbell trung thành mỗi ngày, đối chỗ cho tử tước liếc nhìn chăm chăm nàng. Prudence biết tại sao cả D'Artan và Sebastian khinh thường ông. Ông đã làm mất đứa con gái yêu quý của D'Artan và mẹ Sebastian cho Brendan Kerr. Nhưng kể từ đêm cướp đó, ngài địa chủ khôn ngoan đã không đề cập đến người đàn ông tên Sebastian nữa, mặc dù Prudence thường ngược nhìn lên để thấy ánh mắt ông khóa trên nàng với sự đánh giá không rõ ràng.

MacKay không nghe thấy nàng đến gần ông. Ông nhìn chăm chăm vào một tờ giấy đóng trên cột đèn. Nàng trượt đến bên cạnh ông.

Trái tim nàng lão đảo khi nhìn thấy những gì đã thu hút ông.

Ai đó cuối cùng đã bắt được tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp - một nghệ sĩ khéo léo tột bậc. Chiếc mặt nạ vẫn còn che phủ phần trên khuôn mặt hắc, nhưng đường cong nghiêng nghiêng của quai hàm hắc, vẻ trêu chọc xung quanh miệng hắc, và vẻ phóng khoáng của cổ họng hắc tất cả đều là của Sebastian.

Prudence với tay ra như thể bị thôi miên và chạm đầu ngón tay vào đường nét hờn dỗi của miệng anh. MacKay hít sâu, và nàng biết mình đã phản bội chính mình.

Nàng giật tờ thông cáo từ trụ đèn và nhét nó vào túi xách. “Bọn chính quyền ngu ngốc. Họ không nên làm lộn xộn một thành phố đáng yêu như vậy bằng đồng rác rưởi này.”

MacKay chụp lấy cổ tay nàng trong cái kẹp chặt là bất cứ thứ gì ngoài trừ sự yếu đuối. “Cháu đã gặp cậu ta? Cháu có biết cậu ta đang ở đâu không?”

Nàng giật tay lại, từ chối nhìn vào mắt ông. “Tôi còn không rõ ông đang nói đến ai.”

Tiếng sột soạt của tờ giấy màu kem trên trụ đèn kế bên bắt gặp đôi mắt nàng. Nàng bước về phía nó. MacKay dò dẫm chiếc túi bằng da của mình, và tiếng sột soạt của giấy làm nàng bất động tại chỗ.

Nàng quay lại. MacKay đứng với cánh tay duỗi ra, tay nắm đầy những tờ rơi nhàu nát. Con gió bắt lấy một tờ và ném nó xuống đường.

Đôi mắt ông đang nài xin. “Cháu có thể phá hủy tờ đó nếu cháu muốn. Nhưng họ sẽ dán chúng lên nhanh hơn cháu có thể tháo xuống. Ai đó đã trở mặt phản bội cậu ta, cô gái, và ta sẵn sàng cược rằng đó chính là người ông độc ác của cậu ta.”

Prudence nhìn kỹ con đường dài, và nhận ra với sự tuyệt vọng rằng từng cột điện trung ra một trong những chân dung nguy hiểm.

Giọng nàng dâng lên vẻ kích động. “Tại sao ông muốn giúp anh ấy? Tôi biết ông là ai. Ông đã đá anh ấy ra khỏi Dunkirk trước cả khi cơ thể cha anh ấy lạnh lẽo.”

MacKay vượt qua khoảng cách giữa họ bằng hai bước chân dài. Lỗ mũi phập phồng. “‘Đây là lời dối trá. Khi ta đến Dunkirk, thằng bé đã bỏ trốn và tâm hồn đen tối của Brendan Kerr đang bị nung trong địa ngục.’ Ông lướt một bàn tay qua mắt như thể bằng cách nào đó ông có thể xóa đi nỗi đau được khắc trên nét mặt mình. “Ta đã từng nhìn thấy chàng trai nhỏ ấy, đứng trên đất của ta, lẫn trốn trong bụi cây như một sinh vật hoang dã. Nhưng ta không bao giờ có thể đến gần cậu ấy. Cháu có biết cảm giác thế nào khi nhìn thấy đôi mắt của mẹ cậu ta hiện trên khuôn mặt thâm tím, lem luốc đó không?”

“Bây giờ ông đã cướp đi Dunkirk quý giá khỏi anh ấy.”

Vai MacKay sụp xuống. “Ta không định để chàng trai ấy bỏ đi khi Kerr chết. Ta sẽ để cậu ấy ở lại. Ta sẽ chăm sóc cậu ấy. Cho cậu ấy ăn, mặc quần áo cho cậu ấy, gửi cậu ấy đến trường. Nhưng cậu ấy không bao giờ cho ta cơ hội để nói điều đó. Cậu ấy không muốn gì từ ta cả. Tại sao, ta thậm chí còn không thể đuổi kịp cậu ấy!”

Ông cúi đầu. Có một điều gì đó về người đàn ông này, sự ân cần mơ hồ mà Prudence đã cảm nhận được ngay từ giây phút đầu tiên họ gặp nhau. Như thể họ đã biết nhau trước đây.

Nàng nhẹ nhàng chạm vào tay áo ông. Hy vọng lấp lánh trong mắt nàng. “Đừng tuyệt vọng, Ngài MacKay. Có lẽ nếu cả hai chúng ta cùng cố gắng, chúng ta có thể cùng nhau đuổi kịp anh ấy.”

Ánh mắt ông dịu lại khi chùi giọt nước mắt từ má nàng bằng những ngón tay nhăn nheo. “Nếu cậu ta có thể từ chối cháu, cô gái, chàng trai ấy là một kẻ ngốc hơn cha mình.”

Ông dang rộng vòng tay với nàng. Prudence chán những bí mật, và vai của MacKay, giống như của cha nàng, dường như đủ mạnh mẽ để chịu đựng kể cả điều tồi tệ nhất. Khi nàng đặt má tựa trên chiếc áo choàng len mềm mại ngửa ngáy của ông, người thấp đèn xé tờ thông cáo khỏi cột đèn và lặn vào bóng tối trở lại, đôi vai rộng lớn của hắn gồng lên chống lại cái lạnh rét buốt.

[center]***[/icenter]

Tricia ngồi tựa lưng như một nữ hoàng giữa những chiếc gối lông của bà. Khi Prudence đến gần giường, cô nàng móc vào chiếc hộp trang trí hình lá bằng vàng và bóp sô-cô-la vào miệng. Prudence chùi lòng bàn tay vào váy, tự hỏi dịp kinh khủng gì mà cô nàng thức dậy trước buổi trưa.

Ánh sáng mùa đông mỏng như sương rơi lấm tấm qua màn cửa, sưởi ấm cuộc sống bằng những sắc thái căng tràn của một Gainsborough trên bức tường phía xa. Những lá thư được rải rác trên khăn phủ giường bằng lụa của Tricia.

“Chào buổi sáng, cháu yêu. Ta tin là cháu ngủ ngon.” Tricia liếm sô-cô-la từ môi bà như một con mèo lười biếng.

Prudence hy vọng cặp kính giấu đi đôi mắt sưng húp của nàng. “Giống như một đứa bé,” nàng nói dối.

“Cháu đã về nhà trễ tối qua.”

Sự cảnh giác của Prudence lắng xuống. Sau cùng nàng chỉ bị mắng vì về muộn. “Ngài MacKay đã đưa cháu đến một quán cà phê. Chúng cháu bắt đầu nói chuyện và quên mất thời gian.”

Tricia nhướn một bên mày được vẽ hoàn hảo. “Một chút tai tiếng dành cho cháu khi đi chơi với người đàn ông lạ trong quán cà phê công cộng, cháu không nghĩ vậy à?”

Prudence cắt đứt tư tưởng khắc nghiệt về tất cả những người đàn ông xa lạ Tricia đã giải trí trong phòng ngủ của bà. “Cháu muốn nói không. Chúng ta đang tiến gần đến năm chuyển giao thế kỷ, sau cùng. Ngài MacKay vừa là một người bạn đồng hành vui vẻ và là một quý ông.”

“Ông ta chắc cũng phải thấy cháu là người bạn đồng hành vui vẻ.” Mỉm cười bí ẩn, Tricia vượt

thẳng mảnh giấy bị nhàu trên đầu gối bà. “Ta cảm thấy cháu nên biết, ta đã nhận được hai lời đề nghị kết hôn sáng nay.”

Prudence mỉm cười nhợt nhạt. “Hai lời cầu hôn trước bữa sáng? Ngay cả đối với cô, điều đó cũng khá phi thường.”

“Ta đã quyết định chấp nhận một trong số họ.”

Nụ cười của Prudence nhạt dần. Nàng đã chờ đợi giây phút này kể từ lần đầu tiên Sebastian biến mất. Tricia đã sẵn sàng kết hôn lần nữa và thoát khỏi ngôi nhà của cô cháu gái độc thân của bà. Tất cả đều ổn, Prudence quả quyết với bản thân. Nàng sẽ sống sót. Bây giờ nàng có thể mua một ngôi nhà nhỏ, vài người hầu, những cuốn sách cho riêng mình. Nàng sẽ tìm thấy sự hài lòng khi sống một mình. Và Ngài MacKay đã mang yếu tố táo bạo và bị quên lãng từ lâu trở lại cuộc sống của nàng - hy vọng cho tương lai. Ông là người giàu có, với một quân đội được toàn quyền sử dụng. Với sự giúp đỡ của ông, có lẽ nàng có thể tìm thấy Sebastian và bằng cách nào đó sửa chữa sai lầm.

Lời nói của Tricia kéo nàng trở lại hiện tại. “Ta hầu như không có thời gian để xem xét lời đề nghị đầu tiên khi tên địa chủ to lớn của cháu bùng nổ lời van xin nồng nhiệt mà ta không thể từ chối ông ta như một khán giả.”

Prudence cau mày. Ngài MacKay không hề nhắc đến ý định như vậy đêm trước. Nàng thậm chí đã không nhận ra ông đang tán tỉnh Tricia. “Ông ấy có vẻ là người tốt”, nàng nói một cách yếu ớt. “Thật dễ dàng để phát triển sự yêu thích với ông ấy.”

“Ta được an ủi khi cháu cảm thấy như vậy. Cháu thấy đấy, Prudence, những lời cầu hôn không phải cho ta. Chúng dành cho cháu. Và là người giám hộ của cháu, ta cảm thấy đã quá lâu rồi và cháu nên kết hôn. Ta sẽ không tha thứ cho sự do dự của cháu. Ta yêu cầu cháu quyết định. Trước cuối tuần.”

Prudence nhìn chăm chăm vào cô của mình, tâm trí nàng vấp phải câu hỏi nàng sợ phải hỏi. “Nếu Ngài MacKay đưa ra lời đề nghị thứ hai, ai là người đầu tiên?”

Tricia chớp chớp đôi mắt mở to ngây thơ. “Cháu không đoán ra sao?” Khi Prudence im lặng lắc đầu, Tricia bật miếng sô-cô-la khác vào miệng. “Tại sao, cháu yêu, tử tước D'Artan, tất nhiên!”

Chương 21

Sebastian Kerr là người đàn ông liều lĩnh. Khi con ngựa của anh lao xuống sườn núi, anh ghi trên dây cương, ngựa người ra sau để tránh đổ về phía trước và bị nghiền nát dưới móng guốc

xù xì của con vật. Chiếc mặt nạ thô ráp che mắt anh với những người cười ngựa khác, nhưng mặt đất rung chuyển vì tiếng sấm của móng ngựa. Anh có thể ngửi thấy mùi sợ hãi của họ thậm chí qua lớp bao tải dày ngột ngạt. Tiếng hỗn hển khắc nghiệt của hơi thở chính mình lấp đầy tai anh. Anh muốn giật mạnh chiếc mặt nạ ra. Nó còn nhỏ hơn cái bao bố được cắt với hai cái lỗ để mắt nhìn - loại mặt nạ mà con bù nhìn có thể mang, loại mặt nạ người treo cổ sẽ trượt nhẹ nhàng qua đầu anh khi anh bị bắt.

Nước lạnh văng vào những lỗ thủng trên đôi ủng anh khi con ngựa lội qua dòng suối đầy nước. Tiếng la hét kích động của những người đuổi theo họ mờ dần thành những tiếng vọng nguyên rủa, khi những gã người Pháp đuổi theo họ hướng ngựa đến rìa vách đá, chỉ để phát hiện ra con mồi của chúng đã biến mất, được ngồi trên đôi cánh mạnh mẽ của những con ngựa nuôi người ta gây giống cho địa hình hoang dã và nhiều đá.

Sebastian là người đầu tiên dừng lại. Anh cào vào những sợi dây trên chiếc mặt nạ của mình và giật mạnh nó ra, hít một hơi thật sâu làn không khí lạnh và sạch sẽ.

Một bàn tay đầy lông cuộn tròn quanh dây cương của anh. “Đất của Chúa, Kirkpatrick, bọn chó Pháp đang làm gì trên vùng cao nguyên này vậy?”

Sebastian liếc mắt coi thường bàn tay to đầy lông, giữ cho giọng mình bình tĩnh cố ý. “Làm thế nào tao biết được? Tại sao mày không cười ngựa đi và hỏi chúng, Angus?”

Anh phải nhìn lên để bắt gặp đôi mắt trùng trùng của Big Gus McClain. Miếng vá bắn thiu che đi con mắt kia của tên cướp.

Big Gus thả dây cương của Sebastian ra và phun nước bọt vào con suối. “Mày làm bầm tiếng Pháp khi ngủ và tao nghĩ mày phải là người biết chứ.”

Gió đổi hướng, mùi hôi thối của McClain thoảng về phía Sebastian, làm anh ước ao một cái bồn tắm. Anh muốn chuồn đi với cục xà phòng quý giá anh đã ăn cắp từ người vợ của chủ trại.

Tiny đẩy con ngựa chen giữa hai người đàn ông, cười toe toét gian xảo. “Mọi người đều biết người Pháp có một tình yêu âm nhạc thu hút mà.”

Giọng cười âm mũi của Jamie vang lên. Những người đàn ông khác cười khẩy lo lắng. Họ đang kéo cây đàn ống ra khỏi một nhà thờ nhỏ khi người Pháp tới gần.

“Hoặc có lẽ chúng chỉ là những người thường xuyên đi nhà thờ.” Nụ cười của Sebastian dữ tợn một cách lịch sự. Nó kích thích sự nghi ngờ của Big Gus dưới bề ngoài nhỏ nhẹ, mùi sạch sẽ đặt một người đàn ông hoàn toàn nguy hiểm hơn chính bản thân hắn ta.

“Những người thường xuyên đi nhà thờ,” McClain lặp lại suy nghĩ. “Có lẽ vậy.”

Những người đàn ông cả gan bắn Sebastian nhìn nửa tò mò, nửa ngưỡng mộ khi ngựa của họ chuyển động, khuấy tung làn nước bọt băng giá.

Big Gus và người của gã ta là tai họa của vùng Cao nguyên. Kể cả với tiêu chuẩn đòi hỏi của Sir Arlo Tugbert, chúng biến tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp và người của anh trông như những kẻ thích chưng diện ở một bữa tiệc trà. Sebastian được chấp nhận vào hàng ngũ của chúng về các mối đe dọa tuyệt đối danh tiếng của anh, nhưng nghi ngờ sẽ chìm xuống nếu anh không sớm cưỡng bức một trinh nữ hoặc lạnh lùng bắn ai đó, xác anh có thể được bán đấu

giá cho hội Y tế Edinburgh. Anh tự hỏi có nên quan tâm đến việc tự bắn mình.

Sấm sét của những tiếng móng ngựa mờ dần. Chỉ còn Tiny ở lại. Ánh mắt Sebastian lạc đến con đường khắc nghiệt của sườn núi. “Có gì đó sai lầm, Tiny. Một điều gì đó hoàn toàn sai lầm hoặc hẳn ta sẽ không gửi chúng theo sau tôi. Tên khốn đó sẽ không bỏ qua lần này đâu. Điều gì sẽ xảy ra nếu hẳn ta thay đổi ý định và quyết định muốn cô ấy chết?”

“Vậy cô ta sẽ chết, đúng chứ?” Giọng nói của Tiny thô ráp trước vẻ lưỡng lự của Sebastian. “Hãy quên cô ta đi. Cô ta chẳng là gì ngoài cái thông lọng treo quanh cổ cậu kể từ khi cậu để ý đến cô ta. Cậu không nợ cô ta điều gì cả.”

Cảm xúc mài sắc đôi mắt Sebastian thành một thanh thép. Tiny đã thấy cái nhìn đó trước đây, vào cái đêm những người khác đang ngáy trong túi ngủ của họ và Sebastian nhìn chằm chằm ủ rũ vào ngọn lửa trại sắp tàn.

“Ồ, tôi còn nợ cô ta một thứ. Và nếu tôi gặp lại cô ta, tôi sẽ đưa nó cho cô ta.”

Anh thúc con ngựa phi nước kiệu, vò nát chiếc mặt nạ trong nắm tay. Anh sẽ sống và chết trong chiếc mặt nạ như vậy. Nếu D'Artan không có được anh, thì người treo cổ sẽ có nó. Mặt khác anh từng là kẻ gốc nghèo hèn, ngây thơ để một cô gái đáng yêu với tiếng cười khàn khàn làm anh tin tưởng.

Khi Sebastian kéo mặt nạ qua đầu, những bông tuyết đầu tiên trôi khỏi bầu trời xanh xám.

Prudence nép mình tựa vào vai người đánh xe khi con đường dốc thoải lắc lư tiến vào đường mòn lên dốc. Nàng trượt một bàn tay ra khỏi bao tay và vùi nó vào bộ lông màu bạc của con mèo Sebastian, cong những ngón tay cứng ngắt vì lạnh. Nó thưởng cho nàng tiếng gru gru tha thiết, được che chở khỏi gió bởi chiếc áo redingote chắc chắn của nàng.

Kể cả trận bão tuyết cũng sẽ không đưa nàng quay trở lại nhà tù ẩm mốc của chiếc xe. Nàng đã phải chịu đựng chặng đường đầu tiên của cuộc hành trình từ Edinburgh với chiếc áo ngực của Devony thúc vào một bên nàng, Ngài Blake ngáy vào tai nàng, và Boris chảy nước dãi trên đầu gối nàng. Tại chặng dừng chân cuối cùng của họ, lò đi lời phản đối miễn cưỡng của Tricia, nàng đã dành chỗ ngồi của mình cho Boris và được chọn làm bạn đồng hành của người đánh xe người Scot của MacKay.

Người lái xe vươn một cánh tay vững chắc ra khi họ nảy lên qua một vết lún khác. Prudence bị đập hông vào cái then sắt, và nàng nhăn mặt. Họ bị buộc phải dừng lại hai lần trước đó và đẩy chiếc xe ịch ra khỏi vết lún cản trở vì những cơn mưa tháng hai bất chợt. Cố gắng cuối cùng nỗ lực kết hợp người đánh xe, hai người cưỡi ngựa mở đường, và tất cả những người trên chiếc xe, bao gồm cả một Devony khụt khịt. Chỉ có Boris được phép ở lại trong xe. Con chó Đức đã thò đầu ra ngoài cửa sổ như một quan chức đến thăm.

Khi họ bắt đầu leo lên con dốc cắt sâu vào sườn núi, vó ngựa của những con ngựa mở đường dồn dập giòn giã trên lớp tuyết mỏng. Prudence thả đám mây hơi thở ấm áp lơ lửng vào không khí mát mẻ. Sự phấn khích nguyên thủy khuấy động trong ngực nàng trước vẻ đẹp của vùng đất xa lạ này. Những ngọn núi lởm chởm chia bầu trời âm đạm thành những đỉnh mù sương xanh bạc. Trên con dốc băng qua thung lũng hẹp, một đàn cừu màu kem nép mình vào nhau, những khuôn mặt đen tò mò của chúng hướng về phía bầu trời. Thấp xuống bên dưới, một cái hồ uốn qua con vịnh hẹp chỉ bị nuốt chửng bởi bức màn tuyết cuộn cuộn.

Nàng rùng mình, nghĩ đến Sebastian đang ở ngoài đó, bị lạc mất trong sự uy nghiêm hoang dã của vùng Cao Nguyên. Nhưng nếu anh mắc vào bẫy mà nàng và MacKay đề nghị một thẳng thắn, anh sẽ không lạc mất lâu như vậy.

Prudence cân nhắc kế hoạch của họ xứng đáng với bất kỳ quyền tiểu thuyết bắn thủ nào của Devony. Lời đề nghị của D'Artan chỉ buộc được tay họ. Nàng không biết sẽ cười khúc khích hay khóc khi tưởng tượng ra phản ứng của Sebastian khi anh phát hiện nàng đang đi xa để kết hôn với Killian MacKay, kẻ thù đáng ghét nhất của anh, trong vòng hai tuần.

Một khi họ đến lâu đài của MacKay và Strathnaver, kế hoạch rất đơn giản. Nàng sẽ được người lái xe của mình đưa đi quanh trong chiếc xe ngựa của MacKay, một mình và không được bảo vệ, cho đến khi Sebastian tìm thấy nàng. Tất cả những gì nàng phải làm là bình tĩnh và thuyết phục anh một cách hợp lý rằng MacKay không phải người độc ác nguy hiểm anh tin, mà chỉ là một người đàn ông lớn tuổi bị ám ảnh bởi cuộc đời hối tiếc. Một người đàn ông giàu có đến giúp Sebastian xây dựng cuộc sống mới thoát khỏi bóng tối của ông nội anh và quá khứ của

anh. Và thoát khỏi nàng nếu anh muốn. Âm mưu bình tĩnh của nàng luôn chùn bước ở điểm đó. Nàng ôm chặt con mèo Sebastian. Nếu kế hoạch điên rồ của họ không có tác dụng, nàng sợ nàng và MacKay sẽ chỉ chia sẻ những hối tiếc.

Nàng từ chối xem xét việc Sebastian có thể hoàn toàn rời bỏ Scotland, bị biến mất bởi D'Artan hay luật pháp. Hay anh có thể siết cổ nàng trước khi nàng có cơ hội giải thích.

Trái tim nàng tụt xuống khi chiếc xe lao đầu xuống nước, sau đó cú gõ ra hiệu dừng lại bằng hành động dứt khoát đáng ngại.

Tricia đập cây dù vào trần xe. “Tiến lên, tên lái xe. Để những con ngựa tiến lên.”

“Tôi muốn giao cô cho bọn chúng”, người lái xe lại gầm gừ.

Ông ta leo lên chỗ đất cao hơn, nghiêng chiếc mũ của mình với Prudence trong lời xin lỗi. Nàng trèo xuống sau ông ta với con mèo Sebastian treo trên cánh tay.

Người lái xe giật mở cửa. “Mọi người ra ngoài”, ông ta quát to. “Con quái vật đang chảy nước dãi đó cũng vậy.”

Không phải Boris, mà là Ngài Blake, người đầu tiên xuất hiện, ngượng ngùng dụi mắt.

“Này, tôi không bao giờ –” Tricia gắt gỏng bước ra ngoài với Devony đang dẫm lên váy của bà.

Những dải ruy băng của chiếc mũ rơm Leghorn của Tricia phấp phới trong gió. Ánh sáng mùa đông không làm hại da bà. Những mảnh vá màu sắc sồi nổi nhuộm màu gò má và mũi bà. Bột tụ lại trong những đường nứt mờ nhạt quanh mắt bà.

Người lái xe lại chỉ vào chiếc xe. “Nó cũng vậy, hoặc là tôi sẽ không đẩy đâu.”

“Nhưng anh bạn to lớn của tôi có thể bị bắn chân”, Tricia than vãn.

Tinh thần của Prudence chùn xuống. Nếu họ phải đi bộ, Tricia chắc chắn sẽ yêu cầu nàng ôm con chó.

Boris tỏ ra cứng đầu như người đánh xe. Ngài Blake giật mạnh chiếc vòng cổ đính ngọc, nhưng con chó không nhúc nhích. Chỉ lời dỗ dành của Tricia cuối cùng cũng khiến nó di chuyển. Prudence quan sát với vẻ im lặng ai oán khi miếng bánh quy uống trà cuối cùng biến mất xuống dạ dày đang há to của nó. Nó bước nhẹ ra ngoài và khịt khịt mũi với con mèo Sebastian, sau đó liếm miếng thịt bằng cao su của mình. Prudence hy vọng họ không ở lại mà không có thức ăn trong một thời gian dài.

Với sự giúp đỡ của những người mở đường, họ đẩy nhẹ chiếc xe làm nó lắc lư bấp bênh. Với

một tiếng cọt kẹt kinh tởm, những bánh xe nghiêng, ném chiếc xe vào vết lún sâu hơn.

Tricia chửi người đánh xe. Ông ta gầm gừ lại. Boris ngoạm lấy chiếc áo đuôi tôm của người đánh xe qua kẽ răng ổ vàng của nó và kéo mạnh. Ngài Blake đã cố gắng làm dịu tất cả trong khi Devony khóc òa lên, than vãn việc phải trải qua mùa đông ở Scotland là ý tưởng tồi nhất của ai đó. Nếu Prudence đã chọn kết hôn với tử tước tử tế đó thay cho những tên man rợ người Scotland, thì bây giờ họ có thể đang băng qua miền Nam nước Pháp.

Prudence ngồi xuống trên một tảng đá. Những vết cắt lạnh lẽo của gió hong khô mồ hôi trên trán nàng. Nàng kéo áo choàng quanh vai chặt lại, rùng mình với ký ức về D'Artan.

Vào ngày lễ đính hôn của nàng với Killian MacKay được công bố, chiếc mặt nạ nhợt nhạt đã rơi khỏi khuôn mặt tử tước, sự căng thẳng của ông ta chỉ lộ qua những nếp nhăn bị chèn ép xung quanh môi ông. Ông ta đã đóng gói và biến mất khỏi thái ấp nhà Campbell buổi chiều hôm đó.

Một tiếng kêu kỳ lạ vang vọng qua những ngọn núi. Prudence cứng người lại. Những người khác rơi vào im lặng. Một chòm lông run rẩy dựng đứng trên lưng Boris.

“Mèo rừng phải không?” Prudence hỏi đầy hy vọng.

Người lái xe từ chối nhìn vào mắt nàng. Ông ta bước đến phía sau chiếc ghế da lấy một khẩu súng hỏa mai khi những người mở đường trèo lên ngựa và rút vũ khí ra. “Nào, cô gái. Vùng hoang vu của bọn chúng. Vào xe đi, các quý cô.”

Ngài Blake lao theo sau Tricia và Devony. Người lái xe túm lấy cạp quần của ông và lôi ông trở ra.

Ông ta đẩy một con dao ngắn vào bàn tay run rẩy của ngài điền chủ. “Những tên cướp vùng cao nguyên không thích người Anh, nhưng họ thích phụ nữ Anh, nếu ông hiểu ý tôi. Nó không là gì với tôi cả nếu bọn chúng thích những ả đàn bà trơ trẽn xứng đáng bị thế, nhưng tôi ghét phải thấy quý cô nhỏ bé xinh đẹp bị xâu xé bởi những tên Cao nguyên lừa đảo.”

Ông ta quay sang để thấy Prudence đang đứng phía sau ông, mặt nàng trắng bệch, nhưng đôi mắt nàng lấp lánh với vẻ phẫn khích bồn chồn. Người lái xe đưa nàng vào trong xe mà không nói lời nào.

Cánh cửa đóng sầm lại. Mắt Boris phát ra thứ ánh sáng kỳ lạ trong bóng tối. Prudence nhồi con mèo Sebastian vào trong cái túi sâu lòng của chiếc áo redingote. Nó chắc phải chặt hơn từng bị. Con chó Đức gầm gừ, khuấy tung không khí chung quanh. Đằng sau sự thanh khiết lạnh lẽo của ngọn núi, Prudence cảm thấy như thể nàng đang ngạt thở. Tricia nhìn chăm chăm một cách mù quáng về phía trước, khuôn mặt bà ngậy ra.

“Con đã cảnh báo Papa chúng ta không nên đến Scotland,” Devony nói. “Con chắc chắn sẽ lại bị

tên cướp người Scot khủng khiếp đó cưỡng bức.”

“Không nếu tôi có thể giúp.”, Prudence trả lời điềm tĩnh. Trái tim nàng đập dữ dội dưới lồng ngực trong nhịp điệu hy vọng.

“Tại sao, tôi thậm chí có thể bị cưỡng bức tập thể!” Devony thêm vào một cách vui vẻ.

Tiếng khóc the thé xuất hiện được đáp lại bằng một tiếng khác, một tiếng khác. Tiếng nện của móng guốc gầm lên gần hơn. Một cây súng nòng dài kêu răng rắc.

“Không,” Prudence thì thầm.

Nàng đã hình dung ra tiếng la hét đầy kịch tính, “Đứng lên và thực hiện lời hứa đi”, được theo bởi tiếng đầu hàng. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc người của Sebastian có thể bắn người đánh xe tử tế, hoặc tệ hơn, người đánh xe tử tế có thể bắn Sebastian.

“Không!”

Nàng mở tung cánh cửa xe ngựa, tránh cái túm lấy điên cuồng của Tricia.

Nàng tràn xuống đường trong mớ váy lót dày lộn xộn. Bàn tay giơ lên che lấy mặt khi những móng guốc cào vào không khí phía trên đầu nàng. Nàng lăn sang một bên, kéo con mèo Sebastian ra khỏi sức nặng của mình, sau đó điên cuồng bước đi, né những chân trước đang dẫm của một con ngựa và cái bụng phập phồng của một con khác. Một bàn tay bắn thủ trượt qua mái tóc nàng. Nàng cúi xuống tránh đi. Người đàn ông gầm gừ nguyên rửa.

Kính đeo mắt của nàng treo lơ lửng một bên tai. Nàng giật chúng ra và đứng dậy, thò lên thụt xuống để xem xét cuộc hỗn chiến vì cái nhìn của người khổng lồ tóc vàng, một người lùn tóc màu cà rốt, hay tên cướp đường táo bạo trong chiếc áo choàng và váy người Scotland.

Những tên yêu tinh to lớn vung về đi đi lại lại, ném những lời nguyên rửa và bắn những khẩu súng ngắn của chúng lên trời. Một trong những con ngựa của những người mở đường, không ai cười, lao xuống sườn đồi. Một cái gò nhô lên bất động của dây buộc nằm cạnh bánh xe ngựa. Prudence nhận ra với nỗi kinh hoàng rằng đó là Ngài Blake. Người đánh xe bị đánh ngã dưới một đòn của cây gậy. Một người béo lùn nhảy khỏi con ngựa của hắn ta và mở bung cánh cửa ra khỏi bản lề của nó. Hắn chui vào chiếc xe và xuất hiện trở lại với một Devony đang thét lên bị ném qua vai. Mái tóc dài vàng óng của cô ta đổ xuống lưng hắn.

Prudence không nhận ra cô ta đang hét lên với nàng cho đến khi một bàn tay tàn bạo chụp lấy mái tóc cô ta. “Ngừng la hét đi, cô em, hoặc Big Gus sẽ cho cưng điều để la hét.”

Người đàn ông buộc phải quay đầu cô ta lại và đẩy khuôn mặt của hắn ta vào cô. Mùi hôi thối của hơi thở hắn ta làm cô ngạt thở. Bên dưới mặt nạ kỳ quái, Prudence không thấy mắt, chỉ là

một tấm màn màu sữa, phồng ra. Một tiếng thét khác xé toạc cổ họng nàng. Con mèo Sebastian bám vào để leo ra khỏi túi và lao vào giữa chân những con ngựa. Lờ đi những áp lực dữ dội trong tóc mình, nàng lao theo sau nó.

Khi bóng súng đập vào sau đầu mình, Prudence muộn màng nhận ra nàng đã bắt nhầm tên cướp.

Chương 22

Bị ru ngủ bởi tiếng xóc bếp bênh của con ngựa dưới bụng, Prudence nửa tỉnh nửa mê.

Khi tình trạng lắc lư dừng lại và bàn tay xù xì giữ chặt gáy nàng biến mất, nàng bắt đầu tỉnh lại. Sự mất phương hướng đột ngột được thay thế bằng nỗi sợ hãi chậm chạp khi nàng nhớ đến những gì đã xảy ra. Nỗi sợ hãi của nàng ủa trở lại, bông tối mờ ảo khiến chúng dữ dội hơn, sự lạnh lẽo, và ngữ điệu cộc cằn của một giọng đàn ông xa lạ.

Tay nàng theo bản năng vươn đến sợi dây treo quanh cổ. May mắn làm sao, kính đeo mắt của nàng vẫn còn đó, bị vướng trong tóc.

Nàng đeo kính lên. Một tên cướp rách rưới ngồi xổm trước đồng cành cây được bó lại. Hắn ta liếc nhìn con ngựa và bắt gặp ánh mắt âm đạm của nàng. Nụ xếch đều cáng cong trên miệng hắn ta. Tiếng lách tách đầu tiên của ngọn lửa mang theo ánh sáng tràn qua khuôn mặt hắn, chiếu sáng đường rạch nhăn nheo nơi đáng lẽ phải là mũi hắn ta. Gã đàn ông cười to đe dọa khi Prudence ném mình xuống khỏi ngựa.

Nàng rơi ngay xuống mặt đất. Hình dạng u ám dữ dội của những tên cướp và cây cối hòa vào nhau khi nàng chạy trốn khỏi đám đàn ông này sang đám tiếp theo, tìm kiếm Tricia hay Devony. Tiếng cười chế nhạo theo sau nàng. Ánh lửa nháy vào những khoảng rừng thưa, ném một mảng bóng tối và ánh sáng kỳ quái lên khu trại của bọn cướp. Nàng vấp chân vào một tấm chăn đang cuộn tròn, kìm lại tiếng thét chói tai trước khi nhận ra bàn tay nắm chặt mắt cá chân nàng chỉ là một cành cây xương xẩu. Nàng quay xung quanh và đâm vào bộ ngực rộng lớn.

Một gã lực lưỡng bắt lấy khuỷu tay nàng và thấm ướt môi gã bằng một ngụm rượu ngon lành. Miếng vớ che con mắt phải của gã. “Nhớ anh sao, em yêu? Big Gus sẽ quay lại ngày. Anh muốn trải chăn của chúng ta ra. Một kẻ bé nhỏ xinh đẹp như em không nên ngủ trên đất.”

Người đàn ông đằng sau Big Gus cười hô hố. Hắn ta chỉ ngón tay cái về phía cái lỗ rộng toác trên sườn đồi được bao phủ bởi tấm màn lông rách nát. “Hắn ta sẽ không thích đâu. Tốt nhất mày nên nói với hắn trước khi mày đi trải cái gì đó.”

Prudence không nghĩ có thể, nhưng biểu hiện của Big Gus chuyển thành thứ thậm chí còn xấu xí hơn. “Nguyên rửa thằng chó chết mày đi, Jordy. Nó quá say để có thể tranh giành với chúng ta. Nó có nghĩ sẽ chỉ nằm lại và thưởng thức chiến lợi phẩm không?”

“Không,” một gã đàn ông khác nói. “Hắn ta nghĩ chiến lợi phẩm sẽ chỉ nằm đó và thưởng thức

hắn ta.” Gã cười khẩy lo lắng.

Đôi mắt to của Big Gus thu hẹp thành một khe nham hiểm. Prudence xoay quanh, theo sau ánh mắt ử rữ của anh ta đến hang động. Ánh sáng mờ nhạt của chiếc đèn lồng bên trong cho nó thứ ánh sáng huyền ảo.

Big Gus bắt lấy bàn tay Prudence trong bàn tay đầy sẹo của hắn và giấu nó dưới cánh tay của mình. Báng súng hắn ta ấn sâu vào xương sườn nàng. “Mặc kệ thằng nhóc to khỏe đó đi. Tao đã bắt được quý cô người Anh nhỏ bé này và ơn Chúa, tao sẽ giữ ả.”

Chuyến đi của Prudence qua khu trại đã tập hợp được kha khá khán giả. Với thông báo rõ ràng của Big Gus, những người đàn ông há hốc miệng nhanh chóng cúi xuống để tránh ra hay xiên một khoanh thịt nai khô trên đồng lửa. Nhưng họ không thể ngăn những cái nhìn lén lút về phía hang động.

Prudence không quan tâm việc gặp người đàn ông trong đây. Bất kỳ người đàn ông nào những kẻ man rợ này cho là đe dọa nhiều hơn Big Gus thì đó phải là Lucifer.

Nàng hít một hơi thật sâu. “Xin lỗi, thưa ngài.” Nàng giật mạnh khỏi những ngón tay của Big Gus. “Thưa ngài, tôi phải thỉnh cầu một điều với ngài.”

Hắn ta làm rối bù mái tóc của nàng, ném một cái nháy mắt qua vai với người đàn ông phía sau hắn ta. “Cô ấy không ngọt ngào sao? Tôi thích một cô gái nhiệt tình.”

Nàng tránh bàn tay hắn từ bên dưới và đứng thẳng lên với chiều cao đầy đủ của mình. “Tôi không phải một cô gái nhiệt tình. Tôi là Prudence Walker, nữ công tước của Winton, và đã đính hôn với Ngài Killian MacKay của Strathnaver. Nếu ngài gửi một bức thư cho ông ấy, tôi chắc ông ấy sẽ sẵn sàng gửi một khoản tiền chuộc đáng kể cho sự trở về an toàn của tôi và những người cùng đi với tôi.”

“Gus, tao đã cảnh báo mày. Hắn ta sẽ cắt cổ họng mày.” Jordy nói.

Big Gus chỉ cười toe toét.

Prudence lắc một ngón tay dưới cái mũi củ hành của hắn ta. “Tôi cũng phải cảnh báo ngài, Ngài Big Gus. Sẽ có những hậu quả nghiêm trọng gây hại đến bất cứ ai trong chúng ta.”

“Cô gái đang cảnh báo tao. Tao nghĩ mình đang yêu.” Hắn ta day nhẹ cằm nàng. “Đừng bắn khoản, Prudie bé nhỏ của anh. Những người cùng đi còn lại của em đang được chăm sóc. Cũng như Big Gus sẽ chăm sóc em. Anh sẽ không để lại bất kỳ vết thâm tím nào để tên địa chủ vui mắt của em thấy trong đêm tân hôn đâu.”

Tên cướp bối rối ném mở cánh tay vạm vỡ của mình, bao bọc Prudence trong cái ôm lấy lòng.

Quai hàm của hắn ta trề xuống. Cánh tay buông thõng. Nhưng không cho đến khi hắn ta lùi lại để những người đàn ông khác có thể hiểu lý do tại sao.

Nòng súng của hắn ta bị ấn chặt vào cái bụng thịt béo phệ của hắn.

Giọng Prudence vững vàng và không nao núng khi nàng nắm chặt khẩu súng. “Sẽ là rất khó chịu

để tôi bắn anh đấy. Tôi muốn anh cho tôi biết nơi tôi có thể tìm thấy những người cùng đi còn lại.”

Big Gus cố gắng hăng giọng và thất bại. “Anh chỉ đùa thôi, cô gái bé nhỏ. Big Gus sẽ không làm đau em đâu.”

Nàng kéo cò súng. Tiếng lách cách vang dội qua khu trại yên tĩnh. “Đây là một cái áo redingote mới. Tôi ghét để nó dính đầy máu.”

Big Gus giơ tay lên đầu hàng và bước lùi lại. Prudence bắt được ánh sáng lung linh của những chuyển động ngoài khóe mắt và vùng khẩu súng lục lên trong một đường vòng cung rộng. “Tôi sẽ không thử nếu tôi là anh đâu,” nàng cảnh báo.

Những người đàn ông lùi lại cùng nhau, và trao đổi những cái nhìn lo lắng. Thái độ của Prudence trong việc xử lý vũ khí không để ai chú ý. Nó nằm trong bàn tay mang găng lưới của nàng thoải mái như một túi xách bằng lụa.

“Đúng thế”, nàng nói. “Tôi được sinh ra để cầm súng. Cha tôi là một –”

“Chuyên gia đạn dược?”

Giọng nói nhẹ nhàng gửi một cú sốc dọc theo cột sống của nàng. Nàng giật mình hướng về phía hàng động khi một người đàn ông xuất hiện, đẩy bức màn lông thú sang một bên với vẻ uyển chuyển lười biếng. Trái tim nàng lao đảo trong một nhịp hoang dã. Chiếc mặt nạ lụa đang đeo của anh ta không thể che giấu nét thích thú mờ nhạt của đôi môi quyến rũ. Hàng mi dài và dày che khuất đôi mắt lấp lánh của anh ta.

Vai Prudence sụp xuống với sự nhẹ nhõm. Cánh tay nàng rơi xuống và khẩu súng lắc lư. Sau đó một cái bóng di chuyển phía sau Sebastian. Cánh tay gấp lại quấn quanh eo anh, và mái tóc vàng bù xù chăm chú nhìn quanh vai anh với sự tò mò như con mèo. Prudence bắt được cái nhìn thoáng qua của một bàn tay nhỏ xương xương đang nắm chặt chai whisky, đôi mắt xanh nửa nhắm lại trong tình trạng lơ mơ nhục dục, đôi môi hồng ẩm ướt và sưng phồng. Nàng tìm thấy thành viên đi cùng đầu tiên tội nghiệp, không may - Devony.

Cái nhìn chăm chăm của nàng quay lại Sebastian. Ánh sáng rực rỡ của ngọn lửa ném hình dáng của anh thành một sự khuây khỏa đau đớn. Mái tóc màu cát của anh rối bù. Áo sơ mi anh mở tung. Hai nút quần ống chèn đầu tiên bị cởi ra xuống đến đường nét của những sợi lông vàng óng đổ xuống vùng bụng phẳng lì cơ bắp của anh.

Anh khoanh tay trước ngực, lùi lại trên gót chân, và trao cho Prudence nụ cười ngọt ngào nhất.

Cánh tay nàng chắc chắn và quay ngoắt lại với tất cả sức lực, chỉ khẩu súng thẳng vào trái tim Sebastian.

Chương 23

Sebastian đã phải đối mặt với cái chết trên nòng súng nhiều hơn một lần trong đời, nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy hơi thở của nó phả ra lạnh lẽo như vậy. Prudence muốn bắn anh. Anh có thể thấy điều đó trong mắt nàng, thái độ của nàng, ngực nàng phập phồng bên dưới chiếc áo redingote rách toạc. Nàng muốn giết anh.

Nàng chưa bao giờ trông đẹp hơn thế.

Anh cuối cùng đã thành công trong việc thổi bùng ngọn lửa dưới vẻ ngoài điềm tĩnh của nàng thành tiếng gầm rống. Một lọn tóc rơi xuống che mắt nàng. Nàng hất đầu ra sau, làm đổ mái tóc rối quanh vai thành một thác nước lỏng lảy. Những tên cướp nhìn chăm chăm vào nàng với miệng trễ xuống và cặp mắt thần thờ như thể Chúa đã giáng xuống một thiên thần - một thiên thần đang báo thù.

Không rời mắt khỏi Prudence, Sebastian chộp lấy khuỷu tay Devony và đẩy mạnh cô ta về phía trước. “Cô nói với tôi cô và cha cô cô đơn.”

Devony nốc một ngụm từ chai rượu whiskey, sau đó ợ đầy ế nhị. “Chúng tôi đã cô đơn. Prudence nhảy ra và bỏ chạy, để lại chúng tôi với lòng tốt của bọn man rợ. Sau đó nữ bá tước được một quý ông Viking chiếm đoạt.”

Sebastian vượt thẳng chiếc mặt nạ của mình như thể bằng cách nào đó anh có thể nghiền tan nó thành những cái xương trên mặt mình. “Nữ bá tước?”

“Cô của cô ta.” Devony đút một ngón tay trầm ngâm giữa đôi môi như nụ hồng, hơi cong nhẹ. “Tôi đã quên nhắc đến nữ bá tước à?”

“Tôi ngờ rằng anh ta đã cho cô cơ hội,” Prudence nói lạnh lùng.

Sebastian ghét phải thừa nhận, nhưng Prudence đã đúng. Anh đang đấu tranh để thoát khỏi tình trạng hoàn toàn rối rắm do whisky gây ra với thời gian chỉ đủ để giật mạnh chiếc mặt nạ cũ của mình trước khi Devony ngã lên anh, làm nhảm về việc đang bị cưỡng bức. Anh đã không đoán đó là mình khi cô ta định cưỡng bức. Nhưng cánh tay cô ta ấm áp và cái miệng nóng và ẩm ướt. Trước khi anh có thể phản đối, cô ta đã dò dẫm những cái nút của chiếc quần ống túm và thì thầm những điều thú vị nhất vào tai anh - những điều cô ta muốn làm cho anh, những điều cô ta muốn anh làm cho cô ta.

Anh chắc phải đang mơ, anh tự nhủ. Devony Blake đang làm gì trong một hang động ở Cao Nguyên? Và nó không tuyệt hơn những giấc mơ mà anh với đến Prudence chỉ khi nàng vừa vỡ vụn thành tro trong bàn tay anh sao?

Nhưng đây là Prudence đang đứng trước mặt anh, không phải tro mà là bằng xương bằng thịt, cố gắng tạo ra khoảng cách và báng súng bằng gỗ nắm chặt trong một bàn tay để chuẩn bị kéo cò.

Anh đẩy Devony sang một bên và đi thong dong xuống đồi về phía nàng. Một trong những người đàn ông lấm bầm rửa thắm. Big Gus chùi những giọt mồ hôi trơn bóng trên trán hần.

Khi Sebastian đến gần hơn, khẩu súng bắt đầu run rẩy. Prudence nắm cổ tay mình bằng bàn tay còn lại để ổn định nó. Anh di chuyển cho đến khi hòng súng lạnh lẽo chạm vào làn da ngực ấm áp.

Môi anh cong lại thành nụ cười chế nhạo. Anh xòe một bàn tay quý phái, lờ đi sự thực rằng cả hai bàn tay của nàng đã bị khẩu súng chiếm lấy. “Cho phép tôi giới thiệu bản thân, thưa cô. Cô có thể gọi tôi là Kirkpatrick.”

Lỗ mũi thanh tú của nàng thở mạnh, cảnh báo anh những thứ nàng muốn gọi anh.

“Có lẽ không ai giải thích luật lệ của bọn tôi với em.”, anh nói tiếp. “Bọn tôi là cướp. Bọn tôi cầm vũ khí.” Anh ngửa lòng bàn tay của mình lên. “Khẩu súng, em yêu.”

Với lời lẽ âu yếm bất ngờ của anh, cơn rừng mình tràn qua nàng. Sebastian hy vọng anh đã không tính nhầm. Nếu có, anh đã chết.

“Ông đã nghe yêu cầu của tôi rồi đấy, Ngài Kirkpatrick,” nàng nói. “Tôi muốn biết những người đi cùng còn lại của tôi ở đâu. Cô tôi. Người đánh xe và những người mở đường. Ngài Blake.” Giọng nàng nao núng. “Và con mèo của tôi.”

Sebastian có thể thấy nàng gần như đang vỡ tan, và chuẩn bị tinh thần chống lại những giọt nước mắt đang dâng trào trong mắt nàng. “Ồn. Chính tôi thấy họ an toàn.” Anh thêm vào nhẹ nhàng, “Cô có lời hứa của tôi.”

Nàng khịt mũi thiếu quý phái.

Jordy bước về phía trước. Kirkpatrick, có một điều mà nên biết. Ắ tuyên bố thuộc về –”

Prudence vung súng vào hắn ta. Đứng cách 6 feet gần như kề mũi với người đàn ông đang cười ngớ ngẩn đã làm nản lòng niềm háo hức để khám phá phản ứng của Sebastian với tin đính hôn của nàng. Ước mơ của nàng với Sebastian về buổi trò chuyện có lý giờ đây dường như không chỉ rất khó, mà còn ngây thơ một cách nguy hiểm.

Jordy lùi vào đám đông, giẫm lên những ngón chân của người đàn ông đằng sau hắn ta. “Đừng bận tâm. Nó không quan trọng.”

Sebastian vớ tay và nhẹ nhàng giật lấy khẩu súng từ tay nàng. Nàng nhìn chăm chăm vào ngực anh.

Bây giờ sự nguy hiểm đã qua, Big Gus khích động bản thân. “Chết tiệt chờ một chút xem nào, Kirkpatrick. Tao đã tìm thấy cô ta. Tao muốn giữ cô ta.”

“Cô ta không phải chó con, Angus”. Sebastian ném khẩu súng vào hắn.

Big Gus cúi xuống. Người đàn ông phía sau hắn chụp lấy giữa hai ngón tay.

“Tôi biết cô ta không phải là chó con. Cô ta là một cô gái. Và là một người đoan trang.”

Sebastian nhìn chăm chú vào khuôn mặt Prudence như thể nhìn thấy nàng lần đầu tiên. Mũi anh nhăn lại. “Hơi đơn giản so với khẩu vị của mày, đúng chứ?”

Prudence bắn cho anh cái nhìn tối tăm.

Big Gus gãi đầu. “Tao không để ý.”

Nàng quằn quại khi Sebastian túm lấy tóc mình và kéo léo xoắn nó trên đỉnh đầu. Anh ôm chặt má nàng trong bàn tay còn lại và siết chặt. “Hiểu ý tao chứ. Đơn giản như một con chim sẻ.”

Big Gus cau mày khi người đàn bà khêu gợi của hắn cau có biến thành một con cá trích. “Ánh sáng không rõ khi tao bắt ả.”

Vời cơn giận dữ bất lực, Prudence giật người ra và bắt đầu lao xuống dốc. Sebastian bắt lấy nàng dễ dàng, quay nàng vào trong vòng tay anh. Lưng nàng đập vào ngực anh, khi cánh tay rắn chắc của anh quấn quanh eo nàng.

Nàng đập gót chân mình vào cẳng chân anh. “Chết tiệt, Sebas—”

Anh vỗ tay một tay lên che miệng nàng. Tiếng thì thầm giận dữ làm ấm tai nàng. “Đừng gọi tôi như thế. Những người đàn ông này không phải người hâm mộ cuồng nhiệt của Bach đầu.” Tay anh siết chặt. “Tôi không thể ngăn Big Gus lâu hơn nữa. Có lẽ đó là thời điểm em quyết định muốn chia sẻ túi ngủ của hắn ta hay của tôi.”

Nỗ lực chiến đấu của nàng giảm xuống. Khi cơ thể tuyệt vời của nàng yếu đuối trong vòng tay anh, cái ôm của Sebastian thay đổi đầy tinh tế. Anh làm dịu cái kìm chặt cho đến khi chỉ có những lớp thịt của những ngón tay chạm vào môi nàng.

Nàng phát ra hơi thở run rẩy và nói trên những ngón tay anh. “Cái giá của sự bảo vệ của anh là gì? Tôi biết rõ anh không làm gì mà không có cái giá.”

Cánh tay quanh eo nàng thả lỏng. Anh nhấn lòng bàn tay của mình lên đường cong của bụng dưới nàng và hơi cong người để hông mình ấn vào đường cong thanh lịch của mông nàng. “Em sẽ sẵn sàng trả thứ gì?”

“Ồ kinh tởm,” nàng thì thầm, nhắm mắt lại trong thất bại.

“Đó là tôi. Trong số những thứ khác.” Anh giấu tay nàng dưới khuỷu tay mình và quay về phía hang động. “Tao nghĩ mày là kẻ thích những ả tóc vàng đầy đà.” Anh nói to với Big Gus.

“Tao thích những ả tóc vàng,” Big Gus nói một cách hy vọng.

Sebastian đặt một bàn tay như anh em trên vai Devony và đẩy cô ta nhẹ nhàng xuống đồi.

“Nhưng, Kirk”, cô ta rên rỉ, “anh đã hứa chúng ta sẽ —”

“Cô sẽ thích Big Gus, quý cô Blake. Anh ta có được cái tên mình một cách thành thật nhất.” Để lại cả hai đang lắp bắp, Sebastian đẩy chiếc áo lông sang một bên và kéo Prudence vào hang động.

Trước khi nàng có thể xác định vị trí, anh đẩy nàng xuống trên một chiếc ghế và ngồi xổm trước mặt nàng.

Những ngón tay anh bấm sâu vào vai nàng. “Tôi sẽ kiểm tra những người khác. Trừ khi em muốn làm quen với Big Gus và bạn bè hắn ta, tôi đề nghị em ở lại đây cho đến khi tôi quay lại.”

Em hiểu không?”

Cặp kính mới làm mắt nàng trông thật to. Nàng gật đầu im lặng, và anh miễn cưỡng thả nàng ra.

Khi anh quay đi, đôi vai mảnh mai của nàng sụp xuống. “Tôi có thể bắn anh, anh biết đấy.”

Anh gạt một mớ tóc đi lạc ra khỏi mắt. “Tôi biết. Trong khoảnh khắc đó, tôi nghĩ em gần như là một con người không hơn không kém.”

Không lời nào nữa, anh cúi xuống ra khỏi hang động, để lại nàng một mình.

Prudence chuyển mình trên chiếc ghế cứng, vẫn còn nhức mõi từ chuyến xe đau đớn. Cơn giận dữ hết sức của nàng đã bỏ chạy nhanh như khi nó đến, chỉ để lại gánh nặng sợ hãi chua xót. Những suy nghĩ mệt mỏi chạy quanh quẩn trong đầu. Tricia có an toàn không? Liệu con mèo Sebastian có bị thương? Nàng sẽ làm gì nếu Sebastian tìm thấy Ngài Blake và người lái xe đã chết?

Cái nhìn chăm chăm của nàng lang thang đến những chiếc chăn nhàu nát bên cạnh cái đèn lồng đang kêu xèo xèo. Liệu Sebastian đã chạm vào Devony như cách anh đã chạm vào nàng? Cái miệng xinh đẹp của anh lang thang trên cơ thể Devony như cách nó lang thang trên cơ thể nàng? Một cơn đau sắc nhọn đâm vào dưới xương sườn của nàng ngay tầm nhìn đôi chân dài của Devony quấn chặt với chân anh. Không phải lần đầu tiên, đúng chứ? Nàng nhìn chăm chăm vào trần hang động để giữ cho mình không khóc.

Hang động nhỏ hơn hang của một con thú được khoét khỏi mặt vách núi và được che chở bởi một tảng đá nhô ra. Một chai rượu whisky nằm cạnh chiếc giường thang nóng rực.

Nàng cởi những nút áo bằng ngọc trai ra và nói lỏng chiếc áo redingote ra. Chuyến đi đã làm nhàu nát chiếc áo choàng lụa màu nâu bồ câu của nàng. Một giọt nước mắt dài trên chiếc váy để lộ cái nhìn lén lút với đôi tất lụa và cái nịt bít tất bằng ren.

“Lạy Chúa, là cô!”

Nàng hét lên khi một hình dáng bị cắt nát trong bộ quần áo rách rưới quỳ dưới bức màn.

Hắn ta nhảy băng qua hang động và vỗ tay lên che miệng nàng. “Dừng lại, cô gái. Họ sẽ nghe thấy cô khắp các con đường đến Glasgow đấy.” Hắn ta tháo cái khăn của mình ra.

“Jamie!” Nàng hét lên khi thấy mái tóc đỏ và khuôn mặt thô kệch, quen thuộc của cậu. Thậm chí kể cả một tháng sống dơ bẩn không thể làm mờ đi nét rạng rỡ của khuôn mặt nhăn nhó của cậu.

“Không, là hoàng tử Bonnie Charlie quay lại để lấy Culloden.” Cậu giật lấy tay nàng trong bàn tay mình. “Hãy theo tôi. Nếu những gì Jordy nói với tôi về MacKay là đúng, chúng ta không có nhiều thời gian đâu.”

“Thời gian?” Prudence lặp lại, bướng bỉnh nín lấy cái ghế. “Sebastian bảo tôi ở lại đây. Ông ấy đã gửi cậu đến đem tôi đi à?”

“Tôi đến để giải cứu cô.”

“Không cần. Sebastian đã cứu tôi.”

Jamie đảo mắt lên trời. “Lạy Chúa, hãy cho con sức mạnh. Tiny ở đâu khi tôi cần anh ta chứ? Tôi đến để giải cứu cô khỏi Sebastian, cô thật trẻ con ngớ ngẩn.”

Prudence cau mày. Mớ tóc rối nùi Sebastian đã tạo ra rơi trên khuôn mặt nàng. “Cậu nghĩ anh ta có thể gây ra vài tổn hại thể chất với tôi?”

Lời mỉa mai khiến giọng địa phương của Jamie chín chắn hơn. “Bỏ cái suy nghĩ ấy đi! Anh ta có thể yêu cầu một ít trà để uống mừng đám cưới sắp tới của cô với Killian MacKay đấy. Chúng tôi sẽ gửi Cá vàng đến để phục vụ họ những lát bơ hình hoa tulip?”

“Hoa hồng”, nàng thần thờ sửa cậu. Thở dài, nàng hất mái tóc ra sau và tựa cằm trên tay. “Đó là lỗi của anh ta khi tôi bị buộc phải chấp nhận lời cầu hôn của MacKay. Tôi không định kết hôn với người đàn ông đó. Một khi tôi giải thích điều đó, tôi chắc Sebastian sẽ hợp lý về nó.”

Jamie quỳ xuống bên cạnh nàng. “Điều gì khiến cô nghĩ anh ta sẽ cho cô cơ hội giải thích?” Nàng quay mặt đi tránh sự trung thực坦然 nhiên trong đôi mắt màu nâu lục nhạt của cậu, nhưng Jamie bắt lấy cằm nàng và buộc nó quay lại. “Tôi chưa bao giờ thấy anh ta theo cách này, cô gái. Anh ta có thể không định làm tổn thương cô, và anh ta thậm chí có thể xin lỗi sau đó, nhưng lúc đó đã quá muộn cho cả hai người. Cô không hiểu sao?”

“Cô ấy hiểu rất rõ, nếu gã cảnh sát trưởng danh giá của cô ấy đã hoàn thành việc giáo dục về những tên cướp như tôi nghi ngờ.”

Đã quá trễ, gió đêm lạnh lẽo cà trên làn da của họ.

Họ nhìn lên như những đứa trẻ có tội để thấy Sebastian đang đứng phía trên, cánh tay của anh chất đầy những chiếc chăn bị nhậy bẩn và một cái rương nhỏ Prudence nhận ra là của mình. Nàng tự hỏi anh đã đứng đó bao lâu.

“Tôi có thể ghi vào mục lục những tội ác của mình mà một lần cô ấy đã miêu tả chúng với tôi?” Anh ném những chiếc chăn và cái rương xuống. “Tôi là nỗi khiếp sợ vô danh của cả Scotland và Anh. Một lời nhắc nhở đáng sợ của sự tàn bạo ẩn nấp trong trái tim người đàn ông văn minh. Tôi cướp bóc và bắt cóc “- anh ném cho nàng cái nhìn ám muội “- và cưỡng bức.”

Jamie đứng thẳng lên. “Tôi có thể nói vài lời với anh không?”

“Ra ngoài, Jamie.”

Jamie cười toe toét hy vọng. “Tôi nghĩ mình muốn ngồi một lúc trong khi hai người làm quen lại.”

Sebastian thậm chí không nhìn vào cậu. “Ra ngoài. Ngay bây giờ.”

Jamie ném cho Prudence cái nhìn bất lực, sau đó chui ra khỏi hang, để lại tầm màn lông thú đung đưa.

Sebastian quay lưng lại với nàng và kéo những cái chần ra.

“Những người khác?” Nàng hỏi nhẹ nhàng.

“Tất cả đều an toàn. Tricia, Boris, và con mèo Sebastian nằm dưới cánh tay Tiny. Devony thấy sự quyến rũ của Big Gus mạnh hơn các thiếu sót của hắn ta, và tên đánh xe của em và Ngài Blake vẫn còn sống khi họ được để lại trên xe. Tôi đã gửi một người trở lại để kiểm tra.”

“Cảm ơn.”

Anh cầu nhàu trả lời.

Nàng chơi đùa với chiếc váy. “Tôi phải thú nhận có một chút lo ngại khi phát hiện ra anh đã quay lại với cuộc sống đầy tội ác của mình.”

Anh nhún vai giống người Gallic hơn người Scot. “Tôi đã phát triển niềm yêu thích không thể gọi tên cho việc ăn uống trong thời gian tôi ở Lindentree. Những trại cải huấn tất cả đều đầy đủ, và tôi là một tín đồ của giáo hội Scotland và là kẻ phóng đảng quá lâu để cam kết bản thân với tu viện.”

Khi anh ngồi xổm để vượt phẳng tấm chần, cái quần ống túm thô kệch bám lấy vòng cung hẹp của hông anh. Prudence tự hỏi điều gì đã xảy ra với cái váy rực rỡ của anh, nhưng sợ không dám hỏi. Người đàn ông này là một người lạ. Thái độ lãnh đạm của anh đã không giữ lại kể cả một chút hài hước nhẹ nhàng, nàng nhớ lại. Sự im lặng khó xử giữa họ càng tăng thêm. Nàng đã tuyệt vọng để cho anh thấy sự tinh tế mới được tìm thấy của bản thân, để chứng minh nàng không còn vụng về, ngốc nghếch như anh nhớ.

“Tôi nhận được năm lời cầu hôn ở Edinburgh,” nàng buột miệng.

Anh xoay người bằng gót chân, nhướn một bên lông mày vẻ lịch sự. “Có ai trong số họ tử tế?”

“Chỉ có ba”, nàng thú nhận, ước gì mình đã ngậm miệng lại.

Anh quay lại nhiệm vụ của mình. “Tôi tin rằng nó mang lại cho em 5 người tử tế và 3 kẻ dâm đảng, tất nhiên, bao gồm cả lời đề nghị làm tình nhân của tôi.”

Sự điềm tĩnh của nàng mất dần khi nghe lời tuyên bố nhẹ nhàng của anh biến thành những từ thô bỉ. Anh tháo đai da của những cái rương. Khi anh đưa một mảnh giấy lên về phía ánh sáng ít ỏi, tiếng cười mềm mại của anh làm nàng ớn lạnh.

“Một chân dung tuyệt vời. Có người tình nào của em là nghệ sĩ không? Tugbert? Tên người Scot tôi đã thấy đang âu yếm em trên đường? Hay đó là công việc riêng của em? Tôi không nhớ phác thảo là một trong những sở thích của em, nhưng em là một người có tài.”

“Anh đã thấy tôi? Trên đường?”

“Đúng. Tôi tình cờ xuất hiện gần đó.”

Giọng nói thô lỗ của anh đã không đánh lừa được nàng. Nàng nhớ cái bóng kiên trì của người thấp đèn vào buổi tối mà nàng gặp MacKay. Trái tim nàng lỡ nhịp. Sebastian đã không để nàng

lại phó mặc cho D'Artan. Mưu mẹo của anh về sự thờ ơ trên sân thượng chính là điều đó. Anh đã theo sâu nàng. Đã dõi theo nàng. Thậm chí cố thể là lo lắng cho nàng. Nhưng bây giờ cái nhìn sắt đá của anh đi ngược lại nụ cười niềm nở. Anh trông ít giống một thiên thần giám hộ hơn là Lucifer chế giễu.

Nàng ước gì anh cởi bỏ mặt nạ. Bóng tối khiến ánh mắt anh làm nàng mất bình tĩnh. Nàng nhìn đôi bàn tay khéo léo của anh vượt thẳng tờ thông báo truy nã, nhớ lại tất cả những lần anh cố gắng làm nàng sợ mình. Đó là đôi bàn tay mạnh mẽ, thành thạo và đủ nhanh để bóp nghẹt tiếng hét trước khi nó bắt đầu. Anh sẽ nói gì nếu nàng nói với anh nàng ngủ với tờ thông cáo dưới gối mỗi đêm? Rằng nó đã được gấp nếp và được bao bọc bởi sự dịu dàng của những cái chạm của nàng? Nàng mở miệng, sau đó ngậm lại, không thể chịu được sự giấu cợt trong tiếng cười của anh.

“Thôi nào, đừng e lệ, em yêu,” anh nói. “Cụm từ, ‘Phần thưởng vì đã cung cấp một bằng chứng sống hay đáng tin cậy của Thần chết’ chỉ đơn giản đeo cùng với sự tao nhã của em cho vở kịch tình cảm. ‘Mắt xám và vẻ ngoài đẹp đẽ’? Thật biết tông bốc! Làm thế nào em biết tôi có vẻ ngoài đẹp đẽ? Tricia đã nói với em? Hay là Devony?”

Môi Prudence mím chặt. Khi Sebastian thấy nàng không phủ nhận hay biện hộ, nụ cười anh tắt dần. Anh cúi xuống chiếc đèn lồng, giấu cợt. Ánh mắt nàng bị khóa trên những đường nét không khoan nhượng của lưng anh khi anh vịn đèn to hơn.

Sự nguy hiểm là một thất bại thảm hại. Có lẽ nàng nên cố gắng trung thực.

Nàng vượt thẳng chiếc váy trên đầu gối và hít một hơi thật sâu. “Em nhớ anh, Sebastian.”

Những ngón tay anh co giật, chạm vào ống khói nóng của chiếc đèn. Anh kiềm lại lời nguyên rủa và quay ngoắt lại, giật chiếc mặt nạ ra. Prudence thở hỗn hển. Có rất ít dấu vết của người chồng chưa cưới lịch sự của Tricia trong anh bây giờ. Bất cứ ai nhìn thấy anh sẽ thề rằng anh là một người dân sinh ra và lớn lên ở Cao nguyên Scotland. Tóc anh đã dài. Đuôi tóc lộn xộn cong trên vai anh, màu cát sáng đối lập với làn da sạm đen vì gió và thời tiết.

Anh dường như to lớn hơn, săn chắc hơn, và chắc chắn là nguy hiểm hơn. Thái độ hoang dã khiến vẻ ngoài đẹp trai của anh mang đường nét tàn phá - đường nét được mài dũa thành độ sắc nét chết người bởi vẻ mặt hoàn toàn khinh miệt. Nàng đã phải đấu tranh để không nao núng trước nó. Cơn tức giận của anh trong nhà tù chỉ là một điều khó chịu so với sự cay đắng mới mẻ này.

Quá muộn, Prudence nhận ra nàng đã trượt chân vào hang của một con vật - một động vật ăn thịt, xảo quyệt và hoang dã và đói.

Chương 24

“Tại sao, em tin anh có thể cưỡng bức em!” Prudence nói trong sự hoài nghi và thắc mắc.

Môi Sebastian cong lên thành nụ cười gian xảo. Nhịp trống tự nhiên của trái tim nàng chuyển sang một nhịp chậm hơn, nẩy hơn.

“Tôi sẽ không phải một tên cướp nếu không làm vậy, đúng chứ?”, anh nói. “Tôi ghét phải làm em thất vọng. Em sẽ không có gì để nói với Sir Arlo ngoài trà khi em về đến nhà.”

Nàng nhìn xuống cái ổ ấm cúng anh tạo ra từ những cái chăn, sau đó lang thang đến lối vào hang động. Nàng biết sự riêng tư của họ chỉ để đánh lừa người khác. Người của Big Gus nằm ngay còn dốc xuống, tai của những tên trộm hướng về tiếng gậy của những nhánh cây.

“Một tiếng hét sẽ tốt đẹp,” Sebastian nói trong tông giọng thì thầm bí ẩn. “Nó sẽ nâng cao tiếng tăm của tôi vô cùng.”

Nàng chớp mắt lên nhìn anh. Tính tò mò tự nhiên của nàng đã chiến thắng nỗi lo lắng. “Anh đã bao giờ cưỡng bức ai chưa?”

“Không” Anh chạm một ngón tay lên môi. “Nhưng cầu chúa là không ai nói ra. Tôi ghét phải để tin đó lọt ra ngoài. Tôi cố gắng nghĩ nó như một truyền thống nhằm chán. Cướp biển, cướp cạn, người Mỹ, tất cả những tên vô lại bệnh hoạn đã không chống cự được cám dỗ.”

Nàng tháo kính ra và liếc nhìn anh. “Anh đang uống rượu?”

“Rất nhiều. Nhưng nhìn chăm chăm vào nóng súng lục mà bàn tay nhỏ nhắn mỏng manh của em đã làm tôi tỉnh táo hơn nhiều.”

“Có lẽ chúng ta nên thảo luận việc này ngày mai khi anh tỉnh táo,” nàng nói, đặt cặp kính lên chiếc áo redingote gấp lại.

“Được rồi. Dù sao tôi cũng không có tâm trạng để thảo luận.”

Anh bước về phía nàng. Nàng cúi xuống bên dưới cánh tay anh và nắm lấy cái chai ấm áp cạnh đồng than.

“Anh có muốn một chai khác không?” Nàng hỏi. Với bất kỳ sự may mắn nào, nàng nghĩ, nàng có thể dỗ ngọt anh uống đến bất tỉnh.

Anh tu một hơi dài, và lau miệng bằng mu bàn tay, thở dài với vẻ hài lòng. “Whisky luôn làm tôi cảm thấy mạnh mẽ.”

Nàng giật lấy cái chai từ anh và đẩy nó lên môi mình. Không có lý do hợp lý nào nàng nên bắt đầu may mắn bây giờ. Sebastian giật cái chai và ném nó qua vai, không quan tâm việc nó đang mở nút.

Những ngón tay ấm áp của anh cuộn tròn xung quanh tay nàng. “Em có biết đã bao lâu rồi tôi mới có một người phụ nữ chưa?”

Nàng liếc nhìn lo lắng những chiếc chăn. “Khoảng mười lăm phút, nếu em tính đúng.”

Anh kéo nàng tựa vào chiều dài cứng rắn của cơ thể anh. “Lại sai, quý cô Isaac Newton.”

Prudence rùng mình. Sebastian đã chạm vào nàng rất nhiều lần trong sự dịu dàng, giữ lại khía cạnh dữ dội của sức mạnh đàn ông. Đó là một cú sốc khi nhận ra anh khỏe hơn nàng rất nhiều.

Cảm giác đè phòng nguy hiểm bắn xuyên qua nàng.

Những ngón tay nàng hòa vào đám lông xoắn trên ngực anh. Nàng không dám nhìn vào khuôn mặt anh, sợ cái nhìn của mình có thể lang thang đến môi anh. “Hành vi xấu xa thích hợp với ngài một cách tồi tệ, Ngài Kerr ạ.”

“Không tồi tệ như trước khi tôi gặp em.” Anh nhướn một bên lông mày quỷ quái. “Tôi đang luyện tập.” Anh xoay người nàng trong vòng xoay gọn gàng và đẩy nàng về phía những tấm chắn.

Nàng nhắm mắt lại, bị mê hoặc bởi điệu nhảy nguyên thủy của họ và sự ấm áp say sưa tỏa ra từ khuôn ngực trần của anh. “Em chưa bao giờ bị cưỡng bức trước đây,” nàng nói, giọng run rẩy. “Em sẽ không giỏi đâu.”

“Thật sự chẳng có gì. Em chỉ cần la lên và vùng vẫy. Tôi sẽ làm phần còn lại.”

Anh móc chân mình quanh gót chân nàng, bẫy nàng và bắt lấy nàng trong cùng một chuyển động. Thả lỏng nàng trên chân, theo nàng ngã xuống với vẻ uyển chuyển quen thuộc.

Tay nàng dường như thuộc về người nào khác. Sao chúng lại mắc vào những sợi lông nhạt màu của ngực anh? Nàng nhìn nghiêng anh qua hàng mi. “Jamie nói đúng chứ? Sau này anh sẽ hối hận phải không?”

Quai hàm anh siết chặt. “Có thể.” Anh vươn người qua nàng để tắt đèn. “Nhưng không phải lúc này.”

Anh còn nhỏ bé hơn cái bóng ở trên nàng, nhưng bóng tối chỉ làm tăng đáng kể sự ấm áp và âm thanh khàn khàn của giọng anh. Ngón tay anh theo đường đi trượt xuống những hạt nút ngọc trai nhỏ của chiếc áo lót với vẻ khéo léo tàn nhẫn.

Khi Sebastian đẩy áo choàng ra khỏi vai nàng, sự thô bạo cố ý của anh thất bại. Anh đã quên mất xương đòn của nàng mỏng manh và rõ ràng thế nào, lỗ hõm bên dưới móng manh thế nào. Chỉ cần một chút lực cũng đủ để làm thâm tím làn da nhạy cảm của nàng. Cái kìm chặt yếu đi. Ngón cái phản bội anh, đang vuốt ve làn da mịn như lụa của nàng, tìm kiếm chỗ trũng mượt mà dưới cổ họng nàng, nơi anh ao ước ấn đôi môi của mình vào. Lạy Chúa, anh đang làm gì thế này? Nàng mảnh mai, và đáng yêu. Anh không có quyền chạm vào nàng bằng bàn tay của một tên vô lại thô lỗ. Anh ngã người ra sau, bị thu hút bởi sự lộng lẫy như sứ của da nàng trên cái chắn len tối màu.

Hơi thở khắc nghiệt của anh lấp đầy sự im lặng. Prudence giữ lấy hơi thở của mình khi nét mặt của anh chuyển đổi như thủy ngân giữa khát khao và hoang mang.

Nàng đã nhìn thấy cái nhìn này trước đây. Trên sân thượng ở Lindentree khi nàng đẩy anh ra. Nếu bây giờ nàng đẩy anh đi, anh có thể rời khỏi chỗ trốn đó và không bao giờ quay trở lại. Thật choáng váng khi nhận ra rằng nàng không muốn anh đi. Nàng muốn tìm kiếm vài dấu vết còn sót lại của sự dịu dàng, lời thì thầm trên người của Sebastian của nàng đằng sau vẻ ngoài thô lỗ ấy.

Tập hợp mọi can đảm, nàng chạm vào bên má chưa cạo râu của anh như thể anh là một con vật nguy hiểm nàng muốn thuần phục. Nàng trượt những ngón tay quanh cổ anh, cuốn những lọn tóc xù xì ở gáy anh. Hàng mi anh xuôi xuống. Từ khóe mắt, nàng thấy bàn tay khác của anh

nâng lên, những ngón tay cong lại đầy hy vọng về phía ngực nàng.

“Không!” Nàng lĩnh ra sau cho đến khi vai chạm vào tường, bắt lấy cổ tay anh bằng hai ngón tay như thể nàng thực sự có sức mạnh để giữ anh nếu anh đã chọn đuổi theo. “Đừng chạm vào em”, nàng ra lệnh, sự táo bạo của nàng làm nàng ngạc nhiên. “Em không muốn bị cưỡng bức. Em muốn được quyến rũ. Anh có thể hôn em nếu anh thích,” nàng thêm vào một cách cứng nhắc.

Vẻ mặt cau có của anh tan thành nụ cười nhả nhó. “Vẫn cứng đầu như trước, đúng chứ, cô Walker?”

Nhưng bàn tay anh đan vào tay nàng, ấn lòng bàn tay vào nhau khi anh cúi đầu xuống. Đôi môi khô và ấm của anh chạm vào nàng. Khi anh đẩy lưỡi mình vào sâu trong miệng nàng, nàng cắn răng chống lại anh. Anh cầu nhàu thất vọng, nhưng khi lưỡi nàng khám phá đường nổi của môi anh, nó biến thành tiếng rên rỉ. Sau khoảnh khắc tra tấn tinh tế vô tận, nàng để anh vào, từng chút một, rút lui khi anh quá tham lam.

Sebastian nắm bắt được trò chơi của nàng rất nhanh, dễ dàng đưa lưỡi vào nơi trú ẩn nóng ẩm của miệng nàng, sau đó rút lui để nhấm nháp và trêu chọc làn da nhạy cảm bên trong đôi môi nàng. Anh nắm bắt quá nhanh. Prudence thấy bản thân đang bám vào tay anh, không phải để giữ nó lang thang, mà để tìm thấy chút sự vững vàng trong lớp cát đang tan chảy của niềm vui và mong đợi. Nàng quên ngăn anh lại khi anh nghiêng người về phía trước. Anh ép vào nàng cho đến khi chỉ miệng họ, tay họ và háng họ sát nhau. Với từng lần cướp phá sâu hơn của lưỡi mình, anh cọ xát cái đỉnh khuấy động dữ dội trên chiếc áo choàng bằng satin đang mắc kẹt giữa họ.

“Khoan đã,” Prudence nói. Nàng giật người tránh khỏi anh, chiến đấu để kiểm soát bản thân đang run rẩy. “Bây giờ anh phải nói điều gì đó tốt đẹp.”

Môi anh rúc vào cổ họng nàng. “Cởi áo choàng của em ra.”

“Không. Điều gì đó thực sự tốt đẹp.”

Thở dài, anh nhấn môi mình vào tai nàng. “Tóc em có mùi như những bông hoa.”

“Mmmm. Nó thật tốt đẹp,” nàng thì thầm.

Anh lợi dụng sự đồng ý của nàng để thọc lưỡi vào tai nàng. Nàng thở hỗn hển, không chuẩn bị cho cơn lũ đáp lại của sự ấm áp giữa hai đùi mình.

Anh lần theo dải tai nàng bằng lưỡi. “Em muốn nghe điều gì đó tốt đẹp nữa chứ?”

Nàng gật đầu, quá choáng váng để nhận ra bàn tay anh đã rời khỏi nàng và lén lút hoạt động theo cách của nó bên dưới áo choàng nàng.

Giọng anh thì thầm khàn khàn. “Mỗi lần em rút lui, anh sẽ làm như vậy với em. Anh sẽ hôn em, và trêu chọc em cho đến khi em cầu xin anh yêu em.”

Nàng nghiêng đầu bắt gặp cái nhìn chăm chú của anh, mắt nàng đờ đẫn với ham muốn và nghi ngờ. Ngay chính khoảnh khắc môi anh gặp môi nàng, ngón tay anh chọc thủng chiếc quần đùi bằng lụa của nàng, chìm vào lọ mật ong nóng bỏng và ngọt ngào khi miệng nàng dưới miệng

anh.

Prudence rung rẩy khi những ngón tay ấm áp, dữ dội của anh cướp bóc nàng, dịu dàng và mãnh liệt như nhau.

Nàng vùi mặt vào vai anh. “Em sợ, Sebastian.”

“Anh cũng vậy, thiên thần. Anh cũng vậy.”

Nhưng sự sợ hãi không ngăn anh cởi quần áo nàng ra và đặt nàng nằm ngửa trên chiếc chăn thô ráp, chuẩn bị sẵn sàng để thê thật tốt. Prudence kiềm chế cơn rung mình khi chiếc chăn thô gặp làn da trần. Nàng nhắm mắt lại, đang bơi trong vùng biển của những cảm giác tương phản. Quai hàm chưa cạo của Sebastian sượt qua má nàng. Lông ngực anh trêu chọc đầu vú nhũc nhối của ngực nàng như hàng ngàn sợi dây nhỏ bằng vàng, châm ngòi cho một phản ứng điện làm bụng nàng nén lại dữ dội.

Ánh sáng hồng rực từ đồng than làm sạm màu làn da anh khi anh kéo chiếc quần ống túm ra. Nàng nhìn chăm chăm vào miệng anh, cảm anh, vùi nốt tàn nhang mờ nhạt trên mũi anh, bất cứ nơi nào trừ mắt anh hay thấp hơn nữa. Bỗng dưng anh trông như người xa lạ, người thuộc một thế giới khác nhưng đàn ông một cách đau đớn, và kiên quyết làm dịu nỗi khao khát trống rỗng bên trong nàng mặc cho nàng sợ hãi.

Tay anh khum lấy ngực nàng, trêu chọc một núm vú giữa những ngón tay. Nàng kìm lại tiếng rên khi môi anh đóng lại quanh cái đỉnh căng phồng của bên ngực kia. Anh chảy qua ngực nàng bằng lưỡi, sau đó mút với cơn đói khát không thể thỏa mãn được. Nàng luồn những ngón tay vào mái tóc mềm của anh, quần quai bên dưới anh trong trạng thái sững sờ như say thuốc của cơn khoái lạc. Nàng với đến anh, nhưng anh đẩy nàng nằm trở lại, hai tay nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, khi anh chiến đấu để lờ đi sự đau đớn dữ dội của nhu cầu riêng anh.

“Chúng ta đã chơi trò của em,” anh thì thầm khàn khàn. “Bây giờ chúng ta chơi trò của anh.”

Môi anh quét qua làn da đỏ bừng của nàng và anh cẩn nhẹ không thương tiếc sự mềm mại như satin sau tai nàng, nếp gấp tinh tế dọc theo đường cong bên trong khuỷu tay, cái bụng bằng phẳng mịn màng.

Hơi thở nàng dồn dập khi anh vỗ về bắp đùi run rẩy. Những ngón tay nhanh nhẹn của anh vuốt ve nụ hoa nhỏ chặt chẽ nép mình trong những lọn xoắn mượt mà. Prudence ép mình vào tay anh, âm thầm van xin sự âu yếm của những ngón tay anh mà nàng không bao giờ có thể diễn tả bằng lời. Niềm vui bí mật, đen tối run lên trong huyết quản của nàng. Nhớ đến những người khác đang ở rất gần, nàng bóp nghẹt những tiếng rên rỉ trên vai anh.

Với Sebastian, chạm vào nàng giống như lần đầu tiên chạm vào người phụ nữ. Anh đã quên mất niềm say mê nán lại trên cơ thể của một người phụ nữ là gì, để khám phá tất cả khe hở ngọt ngào, xạ hương và chỗ hõm bằng những ngón tay, và sau đó là bằng môi và lưỡi mình. Anh chưa bao giờ nếm được thứ gì thật ngọt ngào, dễ say đầy ghê gớm thế này. Không phải một khu vườn khoái lạc ở Paris hay London có thể so sánh với sự kỳ diệu của Prudence. Anh muốn đồ whisky ấm nóng lên làn da nàng và liếm nó đi, từng giọt. Một tiếng rên rỉ thoát khỏi cổ họng anh.

Anh đẩy nó đến giới hạn của cả hai, kéo dài niềm vui tuyệt vời cho đến khi gần như biến thành đau đớn. Prudence cảm thấy mình đang trở thành người không biết xấu hổ, dâm dăng dưới sự

thống khổ của cái chạm của anh.

Nàng quay mặt vào mái tóc mình và rên rỉ, “Làm ơn, oh, làm ơn, Sebastian.”

Anh ngừng chạm vào nàng, hoàn toàn dừng lại, và nàng nghĩ mình sẽ chết.

“Em muốn gì, Prudence?” Anh hỏi giọng khô khốc. “Nói đi.” Anh biết mình là một kẻ bắt nạt, nhưng anh không quan tâm. Anh đã chờ quá lâu để nghe những từ đó.

Giọng nàng vỡ tan. “Em muốn anh.”

Với một cái búng nhẹ của những ngón tay, anh đẩy nàng ra khỏi bờ vực của niềm hạnh phúc. Anh chuẩn bị theo sau, nhưng do dự, biết rằng mình sắp được nghe câu trả lời của câu hỏi đã ám ảnh anh kể từ khi anh thấy nàng ôm một người lạ trên đường phố Edinburgh. Có một người đàn ông khác sao? Và nếu có, là anh, Sebastian, liệu đủ mạnh để mang niềm say mê của mình dành cho nàng gạt qua nỗi đắng cay ghen tuông không?

Anh nhắm mắt lại và nhấn mình vào vỏ bọc mượt mà của nàng. Sự ẩm ướt ấm áp của cơ thể nàng làm dịu chuyển động của anh cho đến khi anh gặp phải sự kháng cự mỏng manh. Anh hít một hơi qua hàm răng nghiến chặt, đẩy cho đến khi chiều dài đập rộn ràng của anh được bao lấy trong sự ẩm áp mượt mà của nàng.

Một tiếng rên hài lòng thoát khỏi anh. Người đàn ông khác có thể cho nàng kim cương và ngọc trai, nhưng có một điều chỉ Sebastian Kerr mới có thể cho nàng. Móng tay nàng bầu vào lưng anh. Anh mở mắt để thấy má nàng đầm nước mắt.

Anh gạt chúng đi bằng đầu ngón tay mình, xấu hổ khi cơn đau của nàng làm anh hân hoan như vậy. Nàng bắt lấy môi dưới ngượng ngùng giữa hai hàm răng.

“Anh nên cảnh báo em”, anh nói rời rạc.

“Không cần. Papa có những quyển sách giải phẫu.”

“Và họ đề nghị gì để giảm đau?” Anh chiến đấu để giữ mình đứng yên trong khi người đẹp can đảm của anh suy ngẫm về câu hỏi.

Đôi mắt nàng sáng lên. “Luyện tập?”

Anh lau bầu ngạc nhiên khi nàng uốn cong hông mình trong một vòng cung thanh lịch áp vào anh. Giọng anh nứt ra thành một quãng 8 quá cao. “Anh càng ngày càng thích Papa đấy.”

Anh kéo hông mình ra gần như khi đỉnh nhọn rời khỏi nàng, sau đó chìm thanh trực sâu vào cơ thể run rẩy của nàng. Prudence nhắm mắt lại, đầu hàng bản thân trước sự lấp đầy ngọt ngào, vô tận của anh. Môi nàng ngấu nghiến hôn lên cổ anh, bắt lấy những giọt mồ hôi như mật hoa trên lưỡi mình. Nàng rên rỉ và thì thầm, những lời cầu xin không thể diễn tả thành lời hát vang bản nhạc tương tự với những tiếng rên rỉ sâu trong cổ họng anh.

Nàng không bao giờ tưởng tượng được bất cứ điều gì thế này. Nàng đang bị chiếm hữu, nhưng nhận được món quà quý giá cùng lúc. Sebastian run rẩy dữ dội áp vào nàng, lưỡi anh vuốt ve bên trong miệng nàng trong nhịp điệu hoàn hảo. Làn sóng khoái cảm nhấp nhô trong nàng,

dâng cao hơn và cao hơn cho đến khi chúng cuối cùng cũng đập vào nàng, tràn ngập nàng với khoái lạc tuyệt vời. Nàng thở hổn hển trên môi anh, tay nàng bám vào anh.

Khi cơ thể anh trở nên cứng nhắc, nàng theo bản năng cong người áp vào anh, giữ anh thật chặt khi anh bùng nổ với cực khoái rung mình, cuối cùng lấp đầy tất cả những khoảng trống trong cuộc sống của nàng.

Một tiếng thét tuyệt vọng đập vào những bức tường sáng đèn của cái hang nhỏ.

Sebastian thức dậy và trở mình với tiếng nguyên rửa, che mắt bằng mu bàn tay và che chắn Prudence bằng chân trong một chuyển động tương tự. Nàng ngồi dậy trên đầu gối, giật mạnh chiếc chăn lên đến mũi mình. Nếu không có sự ấm áp của Sebastian bao bọc nàng, nàng cảm thấy còn tồi tệ hơn bị khóa thân.

Lồng đèn hạ xuống. Tóc Tiny cuộn quanh đầu như vòng sáng của một vị thần Bắc Âu mất trí.

Jamie chăm chú nhìn xung quanh vai Tiny, tay che lên mắt. Cậu rên rỉ như thể mình sẽ phát bệnh. “Chúng ta không đến quá trễ đấy chứ? Nói tôi biết chúng ta đã không quá trễ.” Cậu nhìn trộm giữa các ngón tay xương xẩu của mình, đón lấy đôi mắt to của Prudence và mái tóc rối bù trên mép chăn sần. “Cô ấy trông còn nguyên vẹn, đúng không?”

“Nhiều hơn cậu khi tôi tóm được cậu,” Sebastian gầm gừ, quần chiếc chăn khác xung quanh eo mình. “Việc này tốt hơn nên ổn.”

“Có một vài thứ cậu đã biết, chàng trai,” Tiny nói bằng tông giọng như sấm.

Một cảnh báo gương ra kích động trong dạ dày Prudence.

Sebastian đóng đưa chân trên mép ván. “Tôi nghi ngờ điều đó đấy. Tôi đã làm tốt trước khi cậu đột nhập vào.”

Tiny nuốt khó nhọc. “Đó là MacKay. Tôi sợ chúng tôi đã gây ra một sai lầm kinh khủng và bắt cóc cô dâu tương lai của hắn.”

Prudence kéo nhẹ tấm chăn lên trên, dự định kéo nó qua đầu mình nếu xuất hiện thời điểm thích hợp.

“Cô dâu của MacKay?” Sebastian đứng dậy, trượt một bàn tay qua tóc.

Cái chăn trượt thấp xuống nguy hiểm trên hông anh. Nỗ lực bước đi của anh bị cản trở bởi kích thước ngọt ngào của hang động và sự hiện diện to lớn của Tiny. Anh phải thuyết phục bản thân bằng cách vòng qua những chiếc chăn. Prudence nao núng khi một bắp chân ồm, cơ bắp chạm nhẹ lưng nàng.

Với cú sốc của nàng, Sebastian ngửa đầu ra sau và cười. “Một lão già cứng đầu đã không bao giờ kết hôn trong những năm qua. Tôi chắc đã đánh giá thấp sự quyến rũ của Tricia. Chúng ta tốt nhất nên gửi cô ta về. Chắc chắn lão ta sẽ gửi lính Anh cho chúng ta. Lão ta còn tồi tệ hơn cha mình khi lừa gạt một người Anh đáng ghét.”

Trước cái nhìn buộc tội của Tiny lên nàng, Prudence nuốt nước bọt, cảm thấy tồi tệ hơn đáng

trách. Má Jamie phòng ra với hơi thở lo lắng.

Tiny khoanh 2 cánh tay to lớn trước ngực. “Vẫn chưa hết.”

“Đó là vì hấn ta.” Jamie nắm chặt khuỷu tay Tiny. “Anh đã nghe thấy hấn ta. Tôi đã thay đổi ý kiến. Anh rút đi.”

Tiny lắc cậu tránh ra. Đèn lồng ném những chiếc bóng đung đưa trên tường. “Còn nữa.”

“Còn?” Sebastian nói nhẹ nhàng. “Tốt, nói đi. Kiên nhẫn vô hạn của tôi đang mỏng dần đây.”

Tiny chỉ vào Prudence. Những ngón tay tê liệt xung quanh chiếc chăn.

“Cô gái đó nói với Big Gus về việc tất cả số tiền chuộc muốn đòi với chồng chưa cưới của cô ấy, Ngài Killian MacKay của Strathnaver.”

Một lúc lâu sau, âm thanh duy nhất là tiếng cọt kẹt của chiếc đèn lồng treo trên tay Tiny.

Sebastian từ từ xoay lại đối mặt với Prudence. Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt anh.

Nàng co lại tựa vào tường. Nhún vai, vô tình làm rơi chiếc chăn một bên vai trần. Một nụ cười run rẩy công trên môi nàng. “Em định nói với anh, Sebastian. Quả thật, em đã...”

“Khi nào?” Giọng anh nhẹ nhàng chết người. “Sau khi em và MacKay định cư ở lâu đài của tôi và mang đến một đám lính mặt mũi trắng bệch, ăn nói vớ vẩn?” Mắt anh nheo lại thành những khe bạc. “Đầu tiên là cảnh sát trưởng. Bây giờ là MacKay. Em trải qua một cuộc sống thật thú vị cho một phụ nữ độc thân nghiêm khắc, đúng chứ, em yêu?”

Nàng cảm thấy màu sắc rút cạn khỏi mặt mình. “Thật không công bằng. Anh không hiểu –”

Tiny bước lùi lại khi âm r của Sebastian bắt đầu cuộn trào. “Tôi hiểu tất cả rất rõ. Tôi đã bán linh hồn của tôi cho Dunkirk và vẫn không thể thắng. Tất cả những điều em phải làm là bước vào một cách tự nhiên và chớp chớp hàng mi xinh đẹp cho tên MacKay dâm dăng, khốn khổ đó.”

Nàng nhìn chăm chăm vào chăn, chiến đấu kìm lại nước mắt. Nàng có nên thú nhận lời đính hôn của nàng chỉ là mưu mẹo để bẫy anh cho MacKay? Sebastian đã có mọi lý do để không tin tưởng nàng. Sau tất cả, nàng đã phản bội anh với Tugbert. Nếu anh tin nàng đang phản bội anh với một kẻ thù khác, nàng có thể không bao giờ còn cơ hội để sửa chữa. Nhưng khi nàng nhìn chăm chăm vào anh, nàng không còn chắc mình muốn điều đó. Tất cả những ý định cao cả để đóng vai thiên thần nhân ái của nàng, rút lui sau đó đầy ngoan ngoãn trở lại cuộc sống của chính mình, tan ra trong sự giận dữ kết tội của ánh mắt anh.

“Tại sao anh nên quan tâm người tôi kết hôn là ai?” nàng hỏi, giọng thô ráp cay đắng. “Anh là người đã đề nghị tôi cho ông nội mình.”

Ngón tay anh chạm vào cằm nàng. “Em có thích hơn nếu tôi đưa em đến Paris đêm đó? Cường hiếp em đến bất tỉnh để có được kế hoạch của D'Artan?”

Nàng giật ra khỏi cái kìm của anh. “Tôi nên bắn anh,” nàng nói lạnh lùng.

“Tôi ước gì em đã làm thế.”

“Tôi hẳn là đáng giá cả một gia tài với anh bây giờ. Tôi sẽ giúp viết anh một bức thư đòi tiền chuộc? Anh có muốn gửi cho MacKay tai của tôi hay có lẽ một trong số những ngón chân của tôi không?”

Cái nhìn gay gắt của anh hút lấy nàng, từ mái tóc rối bù đến những ngón chân bé nhỏ đang lộ ra từ phía dưới chiếc chăn nhàu nát. “Em có chắc bây giờ ông ta vẫn muốn em? MacKay không thích hàng đã qua sử dụng đâu.”

Âm thanh phản đối bị bóp nghẹt của Jamie gần như hủy diệt nàng, nhưng nàng xoay xở để nhìn thẳng vào mắt anh một cách điềm tĩnh. “Đặc biệt là hàng hóa được những người đàn ông Kerr sử dụng.”

Mặt Sebastian tái đi. Tay anh co giật, và trong một giây vô tận nàng nghĩ anh sẽ tấn công mình. Thay vào đó, anh cúi xuống và kéo tấm chăn qua vai nàng.

Một giọt nước mắt buồn bã chảy xuống bên cánh mũi. Với tiếng khịt mũi đáng ghét, Sebastian thò tay xuống dưới chăn và ném một mảnh vải len vào lòng nàng. Nàng chà sát miếng vải len mềm giữa ngón cái và ngón trỏ. Đó là những gì còn lại của chiếc áo choàng của Sebastian, sờn và mòn gần như tuột vài chỗ. Nàng nhớ lại sự chăm sóc dịu dàng anh đã cho nó, niềm tự hào tôn kính mà anh chạm vào nó. Đó là áo choàng Kerr, chiếc áo choàng duy nhất của anh, anh đã nói, và anh không đủ tiền cho một cái khác.

Nàng nâng mắt, nhìn chăm chăm vào anh với sự hối tiếc và thương xót. Những đường cong quanh miệng anh sâu hơn trong một khoảnh khắc khó nắm bắt, sau đó khuôn mặt anh được che giấu trong vẻ ngụy trang hoàn hảo mà nàng ghét. Anh chộp lấy chiếc quần ống túm và đôi ủng.

“Bảo vệ cô ta,” anh ra lệnh cho Tiny với cái nhìn tối tăm cho Jamie. “Nếu ai đó cố gắng để có được cô ta, bắn chỉ thiên. Nếu cô ta cố gắng trốn” – ánh mắt điềm tĩnh của anh gặp Prudence - “bắn cô ta.”

Anh ném bức màn sang một bên rồi chui vào bình minh. Tiny theo sau. Jamie chậm chạp theo sau, mắt cậu đầy ắp lời xin lỗi câm lặng cho đến khi bàn tay Tiny quay lại kéo cậu ra ngoài bằng cổ áo. Prudence ôm lấy đầu gối và tựa gò má lên tấm chăn thô.

Ánh mắt nàng rơi trên tờ truyền đơn đặt trên nắp hòm. Một họa sĩ Edinburgh ngu ngốc nhiều như nàng. Ông ta đã lấy được lời hứa ầm ập của miệng Sebastian mà không để lộ bất kỳ mối đe dọa hèn dối tối tăm nào của nó. Đối với nàng, mối đe dọa bây giờ đã thành một lời hứa.

Nếu những người đàn ông của anh là yêu tinh, vậy Sebastian Kerr cũng không tệ hơn vua của họ là mấy. Nàng nằm nghiêng một bên, ấn mảnh vải sọc lên miệng để bóp nghẹt những tiếng nức nở.

Chương 25

Sebastian kéo mặt nạ xuống khi anh ra khỏi khoảnh rừng thông và lên đồi, mắt cá chân của anh đập rộn ràng trong cái lạnh của buổi bình minh. Tiny ngủ gà ngủ gật bên hang động, một cây súng hỏa mai đặt trên đầu gối anh ta. Sebastian lay nhẹ anh ta dậy. Tiny giật mình, chớp mắt với vẻ tội lỗi.

“Chuẩn bị xe trở lại Edinburgh,” Sebastian nói nhẹ nhàng.

Tiny bóp nhanh vai mình trước khi chạy từng bước ngắn xuống đồi.

Sebastian dựa lưng vào bức tường hang động và hít một hơi thật sâu không khí núi rừng khỏe khoắn. Những đêm đầy ải ở Paris và London khi anh giao ra tất cả những gì mình sở hữu đổi lấy luồng hơi của sự tinh khiết này để rửa sạch đi không khí đầy muối của thành phố.

Cuộc nói chuyện của anh với Devony đã làm quyết tâm của anh chắc chắn, nhưng làm sáng tỏ đầu óc của anh rất ít. Anh nhìn chăm chăm vào bàn tay chai sần của mình, không thể quên ngay lập tức sự choáng váng khi anh muốn đánh Prudence. Nâng cao nắm tay của mình và tấn công những lời buộc tội tự mãn ra khỏi khuôn mặt đáng yêu của nàng. Việc được nhắc đến là con trai của Brendan Kerr khiến anh muốn phản ứng lại như cha mình đã làm. Bằng những nắm đấm của ông ta.

Anh hạ thấp cánh tay với tiếng thở dài. Có lẽ cha anh đã đúng. Anh vụng về và ngớ ngẩn và thậm chí không đủ thông minh để biết sự khác biệt giữa tình yêu và sự giả vờ.

Prudence đã phản bội anh với Tugbert và MacKay. Sự trả thù không đủ để đuổi anh ra khỏi nước Anh khi đã bị ràng buộc như một con vật. Nàng đã tìm cách để bỏ tù anh mãi mãi ở Cao Nguyên, buộc phải nhìn nàng khi nàng đóng vai cô dâu say mê của MacKay và tuyên bố Dunkirk, tài sản cha anh để lại cho anh, ngoại trừ cái mũi đã bị gãy quá nhiều lần.

Vẻ mặt cau có làm nhăn trán anh khi anh bước vào hang động.

Prudence ngồi trên ghế, bàn tay đeo găng của nàng gấp lại nghiêm nghị trong lòng. Nàng sạch sẽ và đỏ mặt hồng hào khi bị tắm rửa nhanh trong nước lạnh. Tóc nàng được buộc lại phía sau bằng một sợi dây satin đã sờn của anh. Anh không thấy dấu vết gì của người phụ nữ đã đáp lại sự cảm dỗ vừa ngọt ngào vừa cay đắng của anh với niềm đam mê háo hức.

Dạ dày của anh siết chặt với linh tính. Sự bình tĩnh của Prudence chưa bao giờ là điềm báo tốt đẹp với anh.

Khi anh đến gần, nàng cứng người lại đề phòng. “Nếu anh đến để cưỡng bức tôi, chỉ cần ném áo choàng của tôi qua đầu và đầu sẽ vào đấy.”

Anh quan sát chỗ nhô lên đầy cảm dỗ của ngực nàng bên dưới áo redingote và cười tinh quái. “Một đề nghị hấp dẫn chắc chắn, nhưng tôi ghét phải làm bẩn cái áo mới quyến rũ của em. Đó không phải món quà từ chồng chưa cưới của em sao?”

Anh chạy một ngón tay cái lên chiếc áo choàng không tay bằng da cáo sang trọng của nàng với sự dưng chạm đánh giá của một tên trộm. Đốt ngón tay anh chạm chải cổ họng nàng và nàng

kéo cái nhìn tội lỗi rời khỏi môi anh. Mắt họ gặp nhau và nàng đỏ mặt, rõ ràng bị lúng túng khi cái chạm đơn giản của anh có thể gợi lên sự đáp lại phóng đảng trong nàng.

Khi lớp vải lạnh sờn của chiếc quần ống túm của anh kéo căng qua háng, Sebastian nhận ra anh đang bị bắt trong chính cái bẫy của mình. Anh chú ý đến cảnh báo này bằng cách băng qua đến cái vũng nhỏ và bắn tung tóe nước lạnh lên mặt, miệng huýt sáo vui vẻ.

Prudence đeo kính vào, cổ tình trượt một hàng rào mỏng manh khác chắn giữa họ. Nàng chăm chú nhìn qua gọng kính mái tóc bù xù của Sebastian, những giọt nước phun sương trên ngực anh, chiếc quần ống túm nằm thấp trên hông anh. Nét đẹp hoàn toàn nam tính của anh là một cái gì đó nguyên thủy, đe dọa và cuốn hút.

Nàng giấu tình trạng hỗn loạn của mình đằng sau giọng nói rõ ràng. “Tricia đã kháng cự lại anh vào buổi sáng thế nào? Vui vẻ và tuyệt đẹp. Nó chắc phải là một sự kết hợp khó khăn.”

“Đơn giản. Tricia không bao giờ thức dậy trước buổi trưa. Tôi mờ mắt và ăn chơi phóng đảng.”

“Như là anh tối qua?”

“Chính xác.”

Mắt họ gặp nhau, và không một lời cảnh báo cả hai đều nhớ đến nhiều thứ khác anh đã làm đêm qua - dịu dàng và dữ dội, tình nghịch và nhạy cảm, kiên nhẫn và táo bạo.

Anh quay lưng lại với nàng và tròng vào chiếc áo sơmi khác. Bởi điều kiện may vá, nàng đánh giá lựa chọn của anh là rất hạn chế.

Nàng chống lại thôi thúc cúi xuống khi anh quay ngoắt lại, khẩu súng lục trong tay. “Anh sẽ làm gì? Bắn tôi à?”

Anh nhét khẩu súng lục vào chiếc quần ống túm của mình khi một nụ cười thoáng qua khuôn mặt anh. “Quá nhanh.”

Anh móc một sợi dây qua vai.

“Treo cổ tôi?”

“Quá nhân từ.”

Anh bắt đầu tiến về phía nàng. Nàng nuốt khó nhọc. “Đánh tôi?”

Anh ngồi xổm trước mặt nàng. “Chỉ có một cách làm em thực sự đau khổ. Tôi sẽ kết hôn với em, nữ công tước.”

Lời nói của anh mạnh mẽ xuyên qua tâm trí nàng, sau đó mắc kẹt thành một vết chói tai. Nữ công tước. Anh tươi cười với nàng như thể anh mong đợi nàng ném cánh tay mình vòng quanh anh và làm mặt anh ngạt thở bằng những nụ hôn.

Nắm tay nàng bay ra không khí, đập vào hàm anh với một sức mạnh có thể dẹp yên Tiny. Anh ngã ra sau, chiêu đãi tầm nhìn của nàng với đôi ủng.

Anh ngồi dậy, xoa xoa cằm một cách đáng thương. “Em có chắc cha mình không phải võ sĩ quyền Anh không?”

Nàng đứng đó, đôi mắt nheo lại và nắm tay vẫn nắm chặt. “Anh sẽ không kết hôn với tôi vì tình yêu, nhưng anh sẽ kết hôn với tôi đủ nhanh vì tước hiệu, đúng chứ? Anh đồ tim đen, vô giá trị, ham tiền, xấu xa -” Nàng lấp bắp thành tiếng rời rạc.

“Vô lại”, anh đề nghị, đứng dậy. “Lừa đảo? Vụng về ngu ngốc? Em làm tôi tổn thương đấy, em yêu. Sau những giây phút âu yếm, chúng tôi đã chia sẻ đêm qua, tôi đã hy vọng em sẽ muốn làm điều vinh dự này.”

“Những giây phút âu yếm. Anh sẽ quan hệ với một một con dê nếu nó giúp anh.”

“Tsk, tsk, tsk. Lời nói! Tôi dám nói em không học được điều đó từ một trong những cuốn sách giải phẫu của cha em.”

“Đó không phải cuộc hôn nhân hiện lên trong đầu anh đêm qua, phải không?”

Quai hàm anh siết chặt. “Trừ khi tôi nhầm lẫn, nó cũng không phải là cuộc hôn nhân có trong đầu em. Nó chắc chắn không phải là cuộc hôn nhân sắp xảy ra với Killian MacKay.”

Cánh mũi nàng bùng lên trong cơn giận dữ bất lực. Nàng quay lưng lại với anh. “Anh nghĩ mình đạt được điều gì khi kết hôn với tôi? Suy nghĩ điên cuồng lưu truyền trong gia đình anh à?”

“Không phải sự điên cuồng. Chủ nghĩa thực dụng.” Anh đặt hai bàn tay nhẹ nhàng lên vai nàng. “Với em là vợ tôi, MacKay sẽ không dám mang lính Anh đến tìm chúng ta. Nếu ông ta quá ngu ngốc, trong trường hợp nào cũng không. Em, nữ công tước ngọt ngào của tôi, sẽ mua cho tôi thời gian tôi cần để có được những gì tôi muốn từ cả MacKay và ông nội tôi.”

Nàng cười run rẩy khi cúi đầu. “Thật là một tuyên bố dịu dàng những tình cảm của anh, thưa Ngài. Tôi rất cảm động.”

Gáy nàng trông nhợt nhạt, Sebastian chú ý. Anh giấu đi sự đau đớn hối tiếc đằng sau mục đích thực sự. “Em có tờ báo nào không?”

Nàng bước đi mà không nói lời nào. Mặt nàng không biểu lộ cảm xúc, nàng đưa cho anh một tờ London Times. Thông báo hứa hôn của nàng được in đậm đầu trang. Nàng cúi xuống moi ra cây bút lông ngỗng và một chai mực.

“Đó không phải tờ báo tôi muốn nói đến,” Anh nói đầy giận dữ.

Prudence nhún vai thành thật. Hình dáng quai hàm anh khiến nàng tự hỏi nàng khôn ngoan thế nào khi tán tỉnh anh.

Trước khi nàng có thể đưa anh tờ giấy màu kem trong đồng hồ dùng làm việc, anh giật lấy tờ thông cáo phát tay với bức hình chân dung của mình và xé nó thành 2 mảnh. Một âm thanh mất mát thoát khỏi nàng, nhưng nàng che dấu nó trong tiếng ho. Sử dụng một tảng đá trời lên làm bàn, Sebastian viết nguệch ngoạc giận dữ. Nàng đứng nhón chân nhìn qua vai anh.

Anh nhúng bút lông ngỗng vào mực, viết một cái gì đó, sau đó gạch xóa đi với nét giận dữ. “Em đánh vần từ ‘tra tấn’ thế nào?”, anh lầm bầm.

Môi nàng nghiêng chặt với một cái bĩu môi nổi loạn trước khi nàng ngọt ngào trả lời: “T-r-a t-ấ-n-g.”

Anh cau mày. “Có vẻ kỳ lạ. Oh, tốt. Không có vấn đề gì. D'Artan sẽ không quan tâm.” Anh vẫn tiếp tục viết.

Nàng rón rén tiến lại gần. “Anh đang làm gì vậy? Đề nghị rút móng tay của tôi và tôi sẽ giao nộp công thức hóa học à?”

Anh mím môi. “Ý kiến hay.” Anh viết nguệch ngoạc một dòng khác, sau đó gấp mảnh giấy lại bỏ vào chiếc túi nhỏ.

Phải mất một lúc lâu hơn để Sebastian viết bức thư thứ hai. Anh do dự trước khi ký tên, biết rằng anh sẽ quyết định không chỉ số phận của nàng, mà còn là của chính anh. Bút lông ngỗng treo lơ lửng yên lặng trên tấm giấy. Prudence lảng vảng sau lưng anh, gần đến nỗi anh có thể cảm nhận được lời thì thầm mềm mại của hơi thở nàng trên gáy mình. Anh nắm chặt cây bút lông ngỗng, đề nó trên tờ giấy trong những nét vẽ nguệch ngoạc lộn xộn.

Sebastian quay lại quá nhanh khiến Prudence phải ngã ra sau để anh không dẫm lên nàng. “Bây giờ tất cả tôi cần là thứ gì đó chứng minh tôi đã tóm được em.”

Anh vuốt cằm. Ánh mắt anh nhìn khắp người nàng. Đôi mắt nàng mở to khi anh cúi xuống để rút con dao găm nguy hiểm ra khỏi ủng. Ngón chân nàng cong lại trong giày.

Nàng lùi lại. “V-V-Về ngón chân của tôi. Tôi chỉ nói đùa thôi. Tôi nghi ngờ liệu ngài MacKay có thể nhận ra những ngón chân của tôi hay không. Ông ấy chưa bao giờ nhìn thấy chúng.”

Sebastian tiến về phía nàng, con dao găm trong tay, vẻ mặt kiên quyết.

“Hay tai của tôi. Ông ấy cũng chưa bao giờ nhìn thấy chúng. Tricia bắt tôi phải đeo những cái bịt tai kinh khủng. Tại sao, tôi sẵn sàng đặt cược ông ấy sẽ không biết tai tôi là của Boris...”

Giọng nói nàng mờ đi khi bức tường đá thúc vào vai nàng. Đầu gối nàng yếu dần khi gần gũi với Sebastian. Nàng co rúm lại khi anh tiến đến và kéo lấy sợi dây ruy băng bằng satin. Tóc nàng rơi xuống thành một lớp lưới mượt mà quanh vai.

Một tiếng cười không kịp thở thoát khỏi nàng. “Ồ, tóc tôi. Tất nhiên. Lấy nhiều như anh muốn. Nó thật không thể chịu được. Tôi không thể làm bất cứ điều gì khéo léo với nó.”

Ngón tay anh đào sâu vào da đầu nàng, sâu vào để giải thoát một lọn tóc bị lạc khỏi mái tóc mềm mại. Anh kéo ra trước má nàng, bị mê hoặc bởi những cuộn len mượt mà, lạc mất trong tầm nhìn của nàng đang dẹt chân anh ra, mái tóc của nàng là một mạng nhện màu rượu vang bao quanh khuôn mặt anh.

Anh nghiêng người về phía trước, giằng một đầu gối giữa chân nàng, đầu anh hạ thấp xuống nàng. Anh nâng tay lên để vuốt ve gò má nàng. Đó là lúc anh nhớ đến con dao găm và mục đích đáng sợ của nó.

“Ow!” Prudence rên rỉ khi những ngón tay anh siết chặt quanh mái tóc nàng.

“Xin lỗi,” anh thì thầm.

Anh chạm lưỡi dao vào món tóc mềm mại. Lưỡi dao ép xuống, chụp lấy những sợi tóc mượt mà đầu tiên. Đốt ngón tay anh trắng bệch trên cán dao.

“Vì Chúa!” Anh bùng nổ. “Em phải cắt thứ đáng nguyên rủa. Tôi không biết gì về việc cắt tóc phụ nữ cả.” Anh đẩy con dao găm vào tay nàng, sau đó nhắm mắt khi nàng cắt món tóc anh đã chọn một cách vui vẻ. “Không quá nhiều, đúng không? Tôi không muốn một cô dâu bị hói.”

“Đó là tóc của tôi,” nàng nhắc nhở anh, đẩy mớ tóc vào tay anh. Nàng quan sát khi anh chia chúng ra và dứt một nửa vào mỗi bức thư.

“Tôi là gì, Sebastian?” Nàng hỏi. “Con tin hay cô dâu của anh?”

Anh liếm môi trước khi hôn nàng dữ dội. “Không. Cả hai.”

Anh đeo mặt nạ lên và thu dọn đồng đồ đạc cá nhân ít ỏi của mình với sự hiệu quả lạnh lùng, để lại Prudence đứng yếu ớt dựa vào tường. Nàng nắm chặt những chiếc nút áo choàng không tay bằng những ngón tay cứng ngắt, biết rằng cái lạnh bên ngoài không thể so sánh với cái lạnh đáng sợ đang lan rộng trong trái tim nàng.

Prudence xuất hiện từ hang động bước vào ánh mặt trời chói mắt bùng cháy trong màn sương lạnh giá. Những tia sương mù buổi sáng cuối cùng trôi qua những hàng cây. Ở bên dưới thật quang đãng, Sebastian thẳng yên hai con ngựa cứng cáp, mặt anh tập trung, tạt đi khắp khiêng của anh rõ hơn. Chiếc mặt nạ che đi đôi mắt anh.

Nàng bắt đầu xuống đồi, cái nhìn chăm chăm của những tên cướp trườn lên da nàng. Khi nàng bước đến vùng quang đãng, Tiny sải bước qua những hàng cây, vui mừng cầm mớ hỗn độn, lộn xộn rỉ nước trong một nắm tay. Nàng lùi lại, tin tưởng trong thời điểm khủng khiếp nhất rằng nó là một con chuột chết, hoặc tệ hơn, một cái đầu bị cắt.

Tiny giữ chiến lợi phẩm của mình trên cao. “Đó là nữ bá tước bé nhỏ được dọn dẹp thực sự sạch sẽ khi các người rửa đi tất cả bọt và màu ra khỏi cô ấy.”

Prudence thậm chí còn hơn cả kinh hoàng khi nàng nhận ra bộ tóc giả của Tricia. Chắc chắn chỉ có cái chết mới có thể tách Tricia ra khỏi bộ tóc giả của bà!

Sebastian siết chặt đai ngựa với sự lãnh đạm rõ ràng. “Cậu là một người đàn ông tốt hơn tôi, Tiny. Tôi chưa bao giờ có thể kéo cô ta ra khỏi tất cả đồng ngu xuẩn đó.”

“Cô ta là một con quỷ hiếu chiến, chính cô ta. Cô ta không thích việc không có nó. Tôi đã phải ném cô ta vào ao.”

Sebastian cau mày. “Tôi nghĩ ao nước đã đông cứng.”

“Đúng. Nhưng tôi đã đục một cái lỗ trên đó trước khi ném cô ta vào.”

“Chu đáo làm sao,” Prudence thì thầm, né đi nước bắn tung tóe khi Tiny trù mên lắc bộ tóc giả.

Nụ cười của nàng tắt dần khi Tricia bước đến với tiếng rít giận dữ, xé rách cây dù trong tay.

Bà đâm cây dù vào vùng bụng cứng như đá của Tiny, nhổ nước bọt vào anh ta như một con mèo con tức giận. “Đưa bộ tóc giả của tôi đây, người kẻ man rợ quá khổ! Tôi sẽ gặp anh ở Newgate vì điều này, nếu đó là điều cuối cùng tôi làm!”

Prudence há hốc miệng. Nàng chưa bao giờ nhận ra Tricia giống cha nàng bao nhiêu. Tàn nhang lướt trên gò má nhợt nhạt của cô nàng. Những sợi tóc nâu vàng dính bết vào khuôn mặt bà.

Tiny khùng khục với tiếng cười và giơ bộ tóc giả ra khỏi tầm với của Tricia. Bà nhảy lên nhảy xuống như một con chó sục đang sửa ăng ăng con chó bull, sau đó bắt đầu đập anh ta bằng cây dù.

Sebastian không thể nén cười. Tricia quay xung quanh để xem ai dám chế nhạo bà, và nhìn chăm chăm vào tên cướp đường đeo mặt nạ.

Sebastian bắt gặp cái nhìn lạnh lùng của bà mà không nao núng, khiến Prudence bị sốc với sự táo bạo của anh. Đây là thời điểm của sự thật. Tricia biết giọng nói chệch choạng với giấc ngủ của người tình bà, và lần theo nét mặt của anh bằng những ngón tay dưới ánh trăng chập chờn.

Suy nghĩ ấy trao cho Prudence cơn đau sắc nhọn quanh trái tim nàng. Sau tất cả, nàng tự nhắc nhở bản thân, Tricia là người vợ Sebastian đã chọn. Anh từng đánh giá Prudence đủ tốt để trở thành tình nhân, mà không phải là cô dâu của anh. Tất cả những cảm xúc cũ của nàng không xứng đáng tạo thành một trận ngập lụt trở lại. Không hề nhận ra, nàng đưa tay vuốt mái tóc vào trong búi tóc.

Tricia nghiêng mũi trong không khí. “Người tên vô lại xấu xa! Chúa thương xót người nếu người đã dính hôn với cháu gái ta bắt kịp người. Ông ta là một người đàn ông mạnh khỏe, và ta có thể hứa sự trả thù của ông ta sẽ từ từ và đau đớn.”

Prudence cảm thấy sự căng thẳng dễ dàng rời khỏi cơ thể Sebastian. “Em đã dính hôn với ai?” Anh thì thầm với nàng. “Chúa à?”

“Tại sao ư, nếu chồng chưa cưới của tôi ở đây...” Tricia khịt mũi, thương xót để lại lời đe dọa chưa kết thúc.

Sebastian quay qua Tiny, ngụy trang giọng nói của mình bằng giọng địa phương Ailen thô ráp làm Prudence rùng mình. “Trả nữ bá tước về xe cô ta. Những người khác đã sẵn sàng và đang chờ đấy.”

“Thôi nào, cháu yêu”, Tricia ra lệnh cho Prudence, xoay cây dù rách rưới của mình. “Có vẻ như kẻ ngu si đã khắc ghi lời cảnh báo của ta vào tim. Chúng ta sẽ đi chứ?”

Prudence nhích về phía cô nàng, tự hỏi cơ hội chuẩn đi mà không bị chú ý là gì.

Bàn tay ấm áp của Sebastian phủ lên khuỷu tay nàng. “Quý cô trẻ tuổi này sẽ ở lại với tôi.”

Cả Tricia và Tiny đều quay lại nhìn chăm chăm vào họ. Prudence nâng cằm lên, quyết định cứu lại vài mảnh vụn của lòng tự trọng của nàng. “Cô đã nghe người đàn ông này nói rồi đấy. Cháu sẽ ở lại với anh ta. Cháu - cháu chán. Cháu đã quyết định một chuyến đi chơi nhỏ có thể cải thiện tâm tình của cháu. Họ nói không khí Tây Nguyên có thể chữa đau đầu.”

“Đi chơi?” Tricia lặp lại. “Với một tên cướp xấu xa?”

Prudence tháo kính ra. Tóc nàng cuộn quanh mặt trong một đám mây màu đen. “Cháu sẽ ổn thôi, cô à. Thật đấy. Anh ta sẽ không làm tổn thương cháu đâu.” Một lời nói dối khác thêm vào, nàng nghĩ.

Tricia nhìn chăm chăm vào cô cháu gái của mình như thể nhìn thấy nàng lần đầu tiên, bị cuốn hút bởi sự kiên quyết trong đôi mắt màu tím của Prudence. “Nhưng còn ngài MacKay? Lễ đính hôn của cháu? Giấy tờ hứa hôn đã được ký. Hôn phối đã được thông báo.”

Prudence mỉm cười yếu ớt. “Nếu có ai hiểu thì người đó phải là Killian.”

Tay Sebastian siết chặt khuỷu tay nàng. Liếc nhìn anh, nàng thấy mắt anh thu hẹp thành những khe bão tố.

Tiny quăng một cánh tay che chở qua Tricia. “Đi nào, nữ bá tước bé nhỏ của tôi.” Anh ta trao cho Sebastian cái nhìn đen tối qua đầu bà. “Cô biết những người trẻ ngu ngốc thế nào khi mang những khái niệm sai lầm trong đầu họ mà.”

Tricia nhìn lên anh ta, sự hoang mang làm mềm đi những nét mặt của bà. Khi anh ta dẫn bà đi, bà bám vào cánh tay rắn chắc của anh ta mà không nhận ra. “Làm thế nào con bé có thể vô ơn như vậy? Cuối cùng tôi đã thuyết phục được một con dê già cưới nó và nó bỏ trốn vì ném mình vào một tên cướp. Anh sẽ để ý nó không? Nó vui mặt vào sách cả đời. Đứa cháu yêu quý tội nghiệp không có lấy một ounce cảm xúc bình thường.”

“Vâng, quý cô của tôi,” Tiny nói dịu dàng. “Tôi xin thề trên mộ người mẹ tội nghiệp của mình. Tôi sẽ quan sát cô ta như cô ta là đứa con gái ngọt ngào của tôi.”

“Ngưng quạu quọai đi, quý cô, hay tôi sẽ phải bắt cô đấy.” Tiny cứng người khi một trong những khuỷu tay đang vụt qua cửa Prudence đập vào bụng anh ta.

Nàng nghiêng chặt răng. “Đợi đến sau lời thề? Vậy thì chồng tôi có thể thừa kế.” Nàng nhắm một cú đá vào ống chân Tiny. Giống như đang đánh một cây sồi.

Prudence cảm thấy như thể nàng đã đi bộ suốt cuộc đời. Mọi cơ bắp trong cơ thể nàng rung lên từ chuyển leo núi kiệt sức. Cuối cùng nàng sụp xuống trên con ngựa, chỉ bị đánh thức khi Tiny túm lấy nàng xuống khỏi con ngựa.

Con đường đất bụi bặm bị bỏ hoang. Nơi nào đó trong ngôi làng nhỏ, một cánh cửa đóng sầm với một tiếng đập mạnh cuối cùng.

Tiny bao lấy khuỷu tay nàng trong lòng bàn tay anh ta và nâng nàng qua ngưỡng cửa của một ngôi nhà hẹp. Khi nàng treo mình trong cái túm lấy của anh như một con búp bê rách nát quá khổ, một khuôn mặt xảo trá đầy tàn nhang của người đàn ông chớp mắt nhìn nàng tò mò. Nàng nhe răng với ông và ông rụt rè quay đi, hàm râu dài dơ bắn run rẩy. Ông ta chỉ có thể là cha của Jamie, nàng nghĩ, và rùng mình với suy nghĩ của những nỗi sợ hãi một Jamie nhỏ bé đã gây ra

cho người đàn ông tính nhút nhát.

Với đôi mắt lơ đãng buồn ngủ của nàng, mọi người trong phòng có vẻ giống động vật. Jamie vào và ra như một con cáo uốn éo, sẵn sàng lao theo mùi nguy hiểm. Cha Jamie đề nghị cái lưng xương xẩu của ông làm bàn để Sebastian có thể dùng bút lông ngỗng trên giấy da, ký kết những tài liệu sẽ ràng buộc họ như một người đàn ông và một người vợ. Ánh lửa chơi đùa trên đường nét nghiêng nghiêng của khuôn mặt Sebastian. Anh là con báo cát, hấp dẫn và nguy hiểm.

Nàng tự hỏi mình có thể là loài động vật gì. Khi Sebastian đưa cho nàng tờ đăng ký và buộc cây bút lông ngỗng giữa những ngón tay nàng, câu trả lời đã xuất hiện.

Ăn đêm.

Nàng là một động vật ăn đêm.

Nỗi thất vọng cay đắng như con rắn lục duỗi ra trong ruột nàng. Điều này gần như là khoảnh khắc mỏng manh và tán dương mà trước đây nàng đã dám mơ. Đêm nay, nàng chào tạm biệt những hy vọng tình cảm cuối cùng của mình. Nàng có thể hạnh phúc hơn ở Lindentree như là một tình nhân ấp ủ của chồng cô nàng. Ít nhất là khi Sebastian chạm vào nàng, may mắn lắm thì cũng là vì tình yêu, trường hợp xấu nhất là vì ham muốn, nhưng không bao giờ là sự tham lam. Có lẽ khi sự nhạo báng kết thúc, anh sẽ gửi nàng trở lại Anh để cứu lấy vài phần còn lại của lòng tự trọng của nàng. Nàng cắn môi dưới, sợ mình có thể òa khóc như trẻ con trước mặt mọi người.

Cha Jamie cúi kính yêu cầu họ phải quỳ xuống. Tiny hạ Prudence quỳ trên đầu gối. Quyển sách cầu nguyện kêu sột soạt trong hai bàn tay run rẩy của vị mục sư. Tiny lê bước trong khi Jamie bỏ ngoài quần áo sơ mi của cha mình và hắng giọng.

Khi Cha Graham dò dẫm lời cầu nguyện, Sebastian liếc trộm cô dâu của mình, nhận thức sâu sắc của các áp lực nhẹ nhàng áp vào đùi mình. Ngực nàng nâng lên hạ xuống không đều với từng hơi thở ảm đạm. Đôi mắt nàng nhìn xuống, mi mắt sừng lên vì khóc. Thay vì làm mất đi vẻ đẹp của nàng, chúng tạo cho khuôn mặt nàng sự trưởng thành đầy gợi cảm, khuấy động so với đường cong kích thích của gò má và vẻ nghiêng nghiêng nổi loạn của đôi môi.

Anh đã tránh nàng suốt ngày, cố tình đi đằng sau nàng, nhưng không thể ngăn ánh mắt lệch đi đến đôi vai mảnh mai buống bình của nàng. Tại sao nàng lại trông ảm đạm? Viễn cảnh kết hôn với anh ghê tởm đến vậy sao? Nàng đã từng muốn anh. Nhưng đó là trước khi nàng bước vào vẻ lịch sự và thanh lịch được đánh bóng của xã hội, anh tự nhắc nhở mình. Có lẽ khoảng thời gian nàng ở Edinburgh đã mở to mắt nàng với thế giới giàu có và sang trọng hơn. Có lẽ nàng thực sự muốn kết hôn với MacKay, hay một người đàn ông như ông ta. Một người đàn ông có thể cho nàng đồ trang sức và sự giàu có và đưa nàng đến bất cứ nơi nào trên thế giới.

Nhưng ngay cả khi anh bao bọc trái tim mình bằng những nghi ngờ, Sebastian cũng bị ám ảnh bởi kí ức của sự dịu dàng của nàng khi nàng can đảm ôm lấy anh trong đôi cánh tay mềm mại của cơ thể mình, giọng nói khàn khàn khi nàng cầu xin anh yêu nàng.

Cơ thể anh cứng lại với những khao khát không mong muốn. Một làn sóng dữ dội của quyền sở hữu cuốn anh vào. Tay nàng nằm trong những nếp gấp của chiếc váy. Anh vươn tay ra và cầm lấy nó trong tay mình.

Khi Prudence nhìn chăm chăm vào những đốt ngón tay nứt nẻ, lời nói của bộ trưởng mờ dần

thành tiếng vo vo. Những ngón tay thon dài của Sebastian đan xung quanh ngón tay nàng. Móng tay anh sạch sẽ và được cắt tỉa gọn gàng. Nếu không có sức mạnh và những vết chai, bàn tay anh có thể là của một nghệ sĩ. Ngón tay cái của anh vuốt ve lòng bàn tay ngứa ran của nàng trong sự nhিপ nhàng nàng nhận ra quá rõ.

“Nào cô gái, cô có thề hay không?”

Nàng giật bàn tay lại. Mục sư đang nhìn chăm chú nàng qua mũi ông với sự khó chịu không thể nhầm lẫn được. Nòng súng cứng rắn của Tiny huých nhẹ vào vai nàng.

“Tôi thề,” nàng ngắt lời, không có ý tưởng gì về việc đang thề để bị bắn hay kết hôn. Từ những tia lấp lánh chế nhạo trong đôi mắt Sebastian, hầu như không quan trọng.

Giọng nói dịu dàng, sâu sắc của anh lặp lại lời thề mà không chút ngập ngừng.

Cuối cùng, cha Jamie ra lệnh cho họ đứng lên. “Có nhẫn không?”

Jamie mở một cái bao đầy bụi bắn kêu leng keng với món đồ trang sức bị đánh cắp. Prudence nhìn cậu ta trừng trừng. Cậu đóng nó lại, nhún vai ngượng ngùng.

Cha cậu siết chặt cuốn sách cầu nguyện trong tay ông. “Anh có thể trao cho cô dâu của mình nụ hôn kỉ niệm nếu muốn.”

Nàng quay bên má lạnh ngắt về phía anh. Anh ôm lấy cằm nàng trong những ngón tay của mình và nghiêng khuôn mặt nàng về phía anh. Đôi mắt nàng mở to khi lưỡi anh hé mở rằng nàng và quét qua miệng nàng trong cái vuốt ve mềm như lụa. Nàng rung mình khi anh rút lui. Cái nhìn anh trao cho nàng dưới hàng lông mi màu khói biểu lộ với nàng rằng chỉ có kẻ ngốc mới tin anh có thể cho phép cuộc hôn nhân của họ chỉ xảy ra trên danh nghĩa.

Prudence đẩy miếng bánh mì vào miệng, giật mạnh bánh bích quy bằng răng giống như mình đang biến thành một con vật nhỏ.

Nàng nép mình dựa vào tường, được bao bọc trong chiếc áo redingote nhẵn nhúm, và nhìn thế giới qua mái tóc lộn xộn. Cảnh tượng có sự không thực tế của một giấc mơ.

Bề mặt bị nứt của chiếc đồng hồ trên lớp phủ nói với nàng đã qua nửa đêm. Vẫn còn những dân làng đang tiếp tục kéo về, những chiếc thùng chứa rượu được treo trên vai họ, những đứa trẻ buồn ngủ bám vào bàn tay họ. Họ đến để chúc mừng chú rể, Kirkpatrick rạng ngời, người đã bắt cóc cô dâu của mình và kết hôn với nàng bằng cách chĩa súng vào nàng. Điều đó không có vẻ là sự kiện phổ biến ở nơi này của thế giới, và nó được gọi là buổi tiệc của chú rể xảo quyệt và liều lĩnh.

Tiny nâng chiếc cốc đầy lên trong cuộc chúc tụng, rượu bắn tung tóe vào tóc Sebastian. Sebastian bắn cho anh ta tiếng gầm gừ nhạo báng khi anh chùi đi những giọt màu hổ phách. Một tên cướp tóc hoa râm nằm dài trên chiếc ghế trường kỷ bạc màu hắt vẻ chế giễu về phía Sebastian trong giọng âm r dày đặc. Nụ cười trả lời của Sebastian nhắc nhở Prudence khi nàng cần nó của một người đàn ông cực kỳ đẹp trai là chồng mới của nàng.

Nàng lùi lại khi một con cừu đi vào phòng khách, móng chân của nó lách cách trên sàn gỗ cứng. Nó nằm xuống trước đồng lửa. Hơi nước bốc lên từ bộ lông ẩm ướt của nó.

Mẹ của Jamie vào ra nhà bếp, mang những chiếc bát chứa món haggis đang sôi và tránh những tách trà bị hắt bởi một Tiny say rượu và ầm ĩ. Nàng tránh xa Jamie và nhả mặt mỗi lần cậu gọi bà là “mum”.

Prudence quan sát khi nàng trượt bấu vật nhỏ bé của mình ra dưới những cặp mắt tham lam của phòng khách đầy kẻ trộm. Một chiếc vòng bằng thiếc chìm vào cái chén đầy bột đựng món Haggis. Một con bò Trung Quốc không đầu biến mất xuống dưới váy nàng. Một cái nĩa bằng bạc biến mất dưới tấm đệm ghế. Jamie chờ cho đến khi bà quay lại bếp trước khi moi ra cái nĩa, cắn nó, và xắn nó vào cùng ống tay áo của mình. Cảm thấy ánh mắt không bằng lòng của Prudence, cậu nháy mắt với nàng. Nàng cúi xuống khi một tách trà bay ngang qua mũi.

Đến khi Prudence có thể nói, làm một người vợ không có nhiều khác biệt với làm một người thấp cổ bé họng. Không ai đến chúc mừng nàng. Sebastian phớt lờ nàng. Nàng vô hình như đã từng trước đây. Ít nhất là ở Lindentree, nàng có thể biện hộ là đau đầu và trốn về phòng mình. Nàng che đi cái ngáp bằng mu bàn tay. Con cừu nhìn nàng trách móc như thể nàng nên tận hưởng nhiều hơn. Nàng nhìn lại, trầm ngâm việc hai bên sườn phủ lông của nó trông mềm mại và hấp dẫn làm sao.

Nàng cào thăm dò vào má nó. Nó dí mũi vào lòng bàn tay nàng. Được khuyến khích bởi lời đề nghị đó, nàng nằm trở lại, tựa đầu mình vào vùng bụng dưới xấp mềm của nó và hít thở sâu mùi len ấm áp, ẩm ướt của nó.

Sebastian ngo nguậy chân. Mắt cá chân của anh đã đi ngủ cùng với phần còn lại của cơ thể. Anh cuộn tròn lại và bàn tay rơi khỏi lớp vải kim tuyến phai màu của ghế trường kỷ. Đốt ngón tay gỗ mạnh vào sàn nhà. Anh rên rỉ, đuổi người một cách lười biếng khi những hình ảnh kỳ lạ tràn ngập tâm trí: những tách trà có cánh; Jamie rúc vào gấu áo sơ mi của cha cậu, những người phụ nữ nhào lộn ra vào những chiếc chăn của cậu như người biểu diễn. Chúa tốt lành, anh nghĩ, anh đã có cuộc giao dịch tốt nhất đổi rượu whisky phản bội lấy rượu của người Scotland chân thực nhất! Anh ấn khớp ngón tay lên mắt, ngáp, sau đó bị đóng băng, tất cả suy nghĩ bị lật trần bởi ảo ảnh Prudence, tóc rơi xuống và chân chống nạnh, với vẻ giết người trong mắt nàng và một khẩu súng trong tay.

Anh ngồi thẳng lên và nhìn qua mặt sau của chiếc ghế trường kỷ, một làn sóng dịu dàng dâng tràn trong anh.

Prudence tựa vào một con cừu béo lùn, mắt nhắm lại, chân giang rộng, và cầm rúc vào ngực nàng. Tóc nàng rũ xuống trên khuôn mặt của cô. Những chiếc bóng làm mờ vùng da bên dưới mắt nàng. Cặp kính đeo mắt treo lệch trên mũi. Nàng trông giống một con búp bê xốc xếch, bị bỏ rơi, đáng thương và tuyệt vọng bởi những đứa trẻ không suy nghĩ. Con cừu đang nhai một cách hạnh phúc trên bộ lông của chiếc áo choàng của nàng.

Sebastian đứng dậy, bước qua Jamie đang ngáy. Ngọn lửa đã tàn, nhưng cú sốc của không khí mát lạnh không là gì so với cú sốc của việc phát hiện ra ảo ảnh của anh không phải là giấc mơ, mà là kí ức.

Anh quỳ xuống bên cạnh nàng, đi men theo cuộc tàn sát của chiếc tách trà. Ánh lửa lướt qua bề mặt mịn màng của khuôn mặt nàng. “Vợ tôi,” anh thì thầm, áp ủ những lời nói anh đã đánh cắp chỉ trong một thời gian ngắn.

Anh nâng nàng lên trong vòng tay mình. Con cừu miễn cưỡng nhả áo choàng ra. Prudence quấn tay mình sau cổ anh và rúc vào vòng tay anh sâu hơn. Sự ấm áp cứng rắn của nàng nhắc nhở anh rằng nàng không phải là một con búp bê sứ có thể vỡ trong vòng tay vụng về của anh, mà

là một người phụ nữ với sức mạnh để uốn cong, vừa khít và tạo ra những đường cong gợi cảm hợp với cơ thể anh. Cảm giác tội lỗi và ham muốn đánh bại đôi cánh buồn ngủ trong bụng anh.

Khi anh đặt nàng xuống ghế trường kỷ, nàng thả ra một hơi thở nhẹ nhàng giữa đôi môi đang mím lại, khuấy động mái tóc anh bằng lời thì thầm chuyển động.

Anh ấn miệng mình lên miệng nàng.

Prudence chuyển động khi đôi môi mềm mại lướt qua môi nàng, phủ lên chúng hương vị của rượu whisky và thuốc lá. Đôi mắt nàng run rẩy mở ra.

“Chúc ngủ ngon, bà Kerr,” Sebastian thì thầm.

Anh leo qua Jamie và nằm xuống bên cạnh con cừu, không biết gì về sự ngạc nhiên hoang mang chạm vào đôi mắt nàng.

Chương 26

Tiny va vào cái kết lớn ngay chân Sebastian với một tiếng càu nhàu gắng sức. “Nó đây. Tất cả đấy. Jordy đã làm rất tốt vì cậu.”

Tên cướp tóc hoa râm phía sau Tiny phấn khởi khi được khen ngợi.

Ánh mặt trời yếu ớt rê bóng khỏi bầu trời nhợt nhạt, phủ lên con đường làng một màu xám u ám. Tuyết tan chảy trong những khoảnh đất lầy lội. Prudence dậm chân tại chỗ để làm ấm cơ thể mình.

Họ đứng trên con đường phía trước ngôi nhà tranh chật hẹp của nhà Graham. Một cô bé với đôi mắt ngái ngủ đang khom lưng nhìn, cánh tay gầy gò nhô ra từ cái áo choàng thắt ngang lưng đã bạc màu.

Sự phấn khích được viết trong từng đường nét căng thẳng của cơ thể Sebastian khi anh quỳ xuống bên cạnh cái kết.

Prudence thúc nó bằng ngón chân. “Cái gì vậy?”

Anh cười toe toét với nàng. “Của hồi môn của em.”

“Của hồi môn của tôi sẽ không nặng như vậy đâu. Tôi được thừa kế một cấp bậc quý tộc danh dự, không phải một kho báu.”

Anh tháo dây đai bằng da ra. “Vậy hãy cân nhắc nó như một món quà cưới từ ông nội yêu quý của tôi.”

Anh mở nắp. Prudence thở hỗn hển. Tiny huýt sáo nhỏ ngưỡng mộ khi những đồng tiền vàng tràn ra từ cái kết như tiếng nhạc. Sebastian đào tay vào chúng. Chúng lọt qua những ngón tay anh trong những cột ánh sáng lung linh.

Jamie ném mình quỳ xuống và vốc đầy một nắm tay. “Tôi có thể mua cho mình một con ngựa tốt bằng những đồng vàng này.”

Sebastian vò đầu. “Theo tất cả những gì tôi quan tâm, cậu có thể mua một con chiến mã tốt nhất ở Scotland. Người ông quyến rũ của tôi thấy thích hợp để hủy bỏ tất cả tài khoản của chúng ta.”

Tiny gãi đầu. “Ông ta đã làm vậy. Tên già đáng tởm thực sự đã làm vậy. Cậu đã làm gì? Hứa với

ông ta đưa con trai đầu lòng của cậu à?”

Nụ cười của Sebastian nhạt dần. Đôi mắt anh bắt gặp ánh mắt Prudence, và màu đỏ từ từ lan ra trên má nàng.

Jordy kéo ra một bó giấy da dày từ chiếc áo của mình. “Hắn đã gửi cái này.”

Sebastian mở phong bì, bàn tay anh không thật bình tĩnh.

Prudence chỉnh lại cặp kính đeo mắt, chiến đấu để giữ cho giọng nói của mình điềm tĩnh khi cảm giác cô độc bất ngờ quét qua nàng. “Anh đã có những gì anh muốn? Bây giờ anh sẽ gửi tôi về chứ?”

Tất cả họ đều ngậy ra nhìn nàng.

Sebastian kiểm tra cẩn thận bức thư nguệch ngoạc nét chữ thanh lịch, cau mày. “Tôi chỉ vừa kết hôn với em thôi, cô gái”, anh nói lơ đãng. “Tại sao tôi phải gửi em về?”

“Tên MacKay đó là một người kỳ lạ.” Jordy vỗ nhẹ vào thái dương. “Tôi tin là hắn hơi bị hâm hâm.”

Đôi mắt Sebastian bình tĩnh và cảnh giác. “Tại sao ông nói thế?”

“Hắn ta cười khi đọc bức thư của anh. Lấp bắp khó khăn nên tôi nghĩ hắn ta đang bị ‘một cơn choáng’”.

Prudence lùi lại bằng gót chân. “Có lẽ ông ấy thấy cách đánh vần của anh buồn cười.”

Nhìn trừng trừng vào nàng, Sebastian gấp phong bì lại. “Thật đáng tiếc khi ông ta không bị choáng. Một MacKay vui vẻ mới làm tôi lo sợ.” Anh đổ vàng vào chiếc túi da của mình, sau đó đóng sầm nắp kết lại. “Tôi muốn trả hậu hĩnh nhất cho Big Gus vì lòng hiếu khách. Sau đó, chúng ta sẽ về nhà. Đến Dunkirk.”

“Sebastian?” Prudence nói nhẹ nhàng.

Anh nhún nhảy, sự vui vẻ đang tan ra của anh tiết lộ anh căng thẳng như một con mèo.

Prudence tập trung từng mảnh vụn logic của nàng. “Tại sao không thả tôi ra? Anh đã có những gì anh muốn. Anh đã được kết hôn với một nữ công tước. Anh có một khối tài sản bằng vàng và lâu đài quý báu của anh. Anh không cần phải dùng tôi nữa.”

Nụ cười quanh co của anh là nỗi buồn sâu thẳm vọng lại từ nụ cười yêu thương trước đây. Anh nghiêng cằm nàng bằng một ngón trỏ. Ngón tay cái sượt qua môi dưới của nàng với sự tinh tế

làm nàng rung mình. “Em sẽ ngạc nhiên trước những mục đích tôi dành cho em đấy.”

Anh quay đi, bước dài xuống con đường lầy lội như anh sở hữu nó. Những người khác kéo theo sau. Prudence chìm xuống hiên, tựa cằm lên tay.

Cô bé từ căn nhà tranh kể bên bờ rón rén đến gần hơn. Ánh mắt ngưỡng mộ của cô bé dõi theo Sebastian. “Anh ấy là một người đẹp trai, phải không?”

Mắt Prudence nheo lại. Gió và mặt trời làm xù mái tóc màu cát của Sebastian thành vàng mạ. “Chắc chắn là anh ta đẹp trai rồi. Và nếu em thông minh, em sẽ tìm người đàn ông xấu xí nhất em biết và cầu xin anh ta kết hôn với em.”

Đứa trẻ tựa vào chân Prudence, không nản lòng vì sự hoài nghi của nàng. “Mẹ em nói rằng anh ấy giống Robin Hood. Robin lấy tiền từ những người giàu có và trao cho những người cần nó.”

Prudence nhắm mắt nghe những lời nói ngây thơ của cô bé lặp lại với niềm tin trẻ con. Đàn ông và tiền bạc. Nàng đang bắt đầu ghét cả hai với sự nhiệt tình như nhau. Ngay cả MacKay cũng thấy tình trạng khó khăn của nàng buồn cười. Và Sebastian đã luôn đánh giá sự giàu có cao hơn nàng. Nàng lại nhìn thấy vàng tràn qua những ngón tay mạnh mẽ, chắc chắn của anh. Liệu anh đã bao giờ chạm vào nàng với thái độ yêu thương như vậy?

Đứa trẻ vùi chiếc mũi tẹt vào lớp lông chiếc áo choàng của Prudence. Prudence nhìn xuống, xấu hổ khi bị bắt gặp trong những suy nghĩ cay đắng rằng nàng đã không nhận thấy đôi chân trần của cô bé và đôi chân gầy một cách đau đớn.

Nàng ôm cô bé lại gần. Nàng ngửi thấy mùi như một đứa trẻ, thậm chí dưới lớp bụi bẩn phủ dày mái tóc và làm xám xịt da cô bé. Prudence nhìn xung quanh, thực sự nhìn thấy lần đầu tiên một ngôi làng nằm trên chỗ chìa ra căn cổ của dãy núi Cairngorm hùng vĩ. Những cánh cửa chớp treo vạm vỡ trên những ngôi nhà tranh đầy bồ hóng. Những ống khói sụp đổ trong những lỗ thủng há hốc này nơi những mái che bằng rơm đã bị thổi bởi những cơn gió mùa đông khắc nghiệt. Mùa xuân sẽ đến sớm, nhưng không đủ sớm cho ngôi làng này.

Cái nhìn chăm chăm của nàng cuối cùng cũng ngừng lại trên cái kết bọc da đang nằm dưới chân nàng. Nó đã được lấp đầy bằng tiền thuê giết người – tiền thuê giết người của D'Artan. Môi nàng giật giật.

Nàng ôm chặt cô gái bé nhỏ. “Kể cho chị nghe thêm về Robin Hood này của em đi, cô bé.”

* * *

Khi Sebastian trở lại, Prudence đang ngồi trên cái kết bị bao quanh bởi một nhóm trẻ em lộn xộn, cười khúc khích. Anh dừng lại, bị bắt trong vô thức bởi sự quyến rũ của khung cảnh trước mặt. Tóc Prudence rối bù, mặt nàng đỏ ửng vì cười. Một nụ cười tiếc nuối chạm vào môi anh.

Thật dễ dàng để tưởng tượng nàng với một đứa trẻ khác ngồi trên đầu gối! Cô gái bé nhỏ có mái tóc vàng nâu với đôi mắt màu tím nghiêm nghị và một nụ cười khàn khàn. Hay có lẽ là một cậu bé với mái tóc đen và sự thích thú với môn toán.

Jamie với cổ xe gần như chạy qua anh, thúc anh di chuyển, và nụ cười của Sebastian tắt dần. Anh có thể phát bệnh đủ để thỏa mãn hy vọng hoang dã, ích kỷ rằng cái đêm họ nằm cùng nhau có thể tạo ra kết quả. Khi anh đến gần, một cậu bé tóc vàng ném một cánh tay chắc chắn quanh cổ Prudence và nhìn chăm chăm vào anh bằng đôi mắt ghen tị.

Sebastian giữ chặt tay mình sau lưng thằng bé. “Cả một lũ nhóc, cô gái. Tất cả đều là con em à?”

Prudence nâng một đứa bé bụ bẫm lên đầu gối của mình. “Chỉ có đứa ngoan ngoãn nhất này thôi.”

Đứa bé lờ đi ngón tay cái của mình và đút ngón tay Prudence vào miệng mình.

Jamie vừa trèo xuống từ cổ xe, đang gãi bụng. “Nếu điều đó không giúp được gì. Tôi phải chờ tất cả về à?”

Sebastian nhướn mày, như thể quyết định là của Prudence.

“Tất nhiên là không,” nàng nói, gỡ những đứa trẻ ra khỏi chiếc váy của nàng và trao đứa bé cho một cậu bé lớn hơn với đôi mắt nghiêm nghị. “Về nhà đi nào, các con.”

Chúng chạy đi, tiếng cười vang vọng trong gió. Đứa cuối cùng là một cô bé tóc vàng gầy yếu. Cô bé ép môi mình vào má Prudence và thì thầm nhiệt tình, “Em sẽ không bao giờ quên chị, cô gái của đức mẹ Maria. Không bao giờ. Không, ngay cả khi em hai mươi tuổi.”

Ánh mắt kinh ngạc của cô bé nuốt chửng Sebastian từ chân đến đầu. Cô bé nhún gối chào nhút nhát trước khi chạy vụt đi.

Sebastian nhìn cô bé chạy đi, lông mày cau lại tò mò. “Cô gái của đức mẹ Maria?”

Prudence vuốt thẳng chiếc váy. “Đơn giản chỉ là một trò chơi chúng tôi đã chơi.”

Jamie đang nhìn nàng chờ đợi. Nàng nhét những sợi tóc lỏng lẻo vào bím tóc, phủi bụi đôi giày của mình, và giật mạnh cái áo redingote.

Jamie tròn mắt. “Nếu cô thứ lỗi cho tôi, công chúa Prudence, tôi cần chất vàng lên xuống”

“Oh.” Nàng đứng dậy, đuổi người như một con mèo lười biếng trước khi bước ra khỏi cái kết.

Jamie bắt lấy một tay cầm bằng da và kéo mạnh. Không có gì xảy ra. Prudence đập tắt sự hoảng sợ.

Cậu cố định Sebastian bằng cái nhìn hiểm ác. “Giống như Tiny chạy trốn đến ngôi nhà anh ta khi phải hoàn thành công việc.”

Trước khi Sebastian có thể vớ ra để giúp cậu, Jamie nhấc cái kết bằng cả hai tay. Những cơ bắp dẻo dai chạy dọc theo cánh tay cậu.

“Thứ khốn kiếp này như chứa đầy đá ấy”, cậu thở khò khè.

Prudence bị một cơn ho đột ngột tóm lấy.

Jamie buộc cái kết vào xe, lớn tiếng gầm bẩm với chính mình. “Không có được phép lịch sự cơ bản để yêu cầu những bức thư rẻ tiền. Phải có một cái rương vàng như vài tên cướp biển tồi tệ.” Giọng cậu to lên. “Căng thẳng như người Scot ấy, anh đấy, Sebastian Kerr, và luôn là anh!”

Jamie sụp xuống trên cái kết, thở dốc. Cậu bắt gặp cái nhìn của Prudence. “Đừng bao giờ quên nó, cô gái. Jamie Graham đã nói điều đó đầu tiên. Căng thẳng như người Scot, chính là người đàn ông đó.”

Prudence đưa bàn chân ra ngoài mép và quan sát cơn gió tuyết cuộn cuộn cách xa dãy núi ở phía bắc. Thời tiết ở Tây Nguyên dường như hay thay đổi như tâm trạng của Sebastian. Ai sẽ tin rằng đã gần tháng Ba chứ? Khi họ đã di chuyển qua dãy núi hướng về ngôi nhà thời niên thiếu của Sebastian, lưỡi dao mưa đá lạnh lẽo đã chuyển thành tuyết, làm mềm ngọn gió bằng những bông tuyết trắng mềm mại.

Đôi ủng da nghiêng rỗng rắc rắc mặt đất đất đông lạnh dưới chân nàng. “Rất đẹp, phải không?” Sebastian chống chân của mình trên một tảng đá màu cẩm thạch.

Nàng khịt mũi khinh khỉnh. “Khá tốt, tôi nghĩ vậy.” Mặt trời đã chọn thời điểm đó để vượt qua bầu trời phía tây, phá tan những đám mây đen và phủ sắc vàng lên những đỉnh núi mù sương. Ánh sáng mặt trời và tuyết tràn qua thung lũng hẹp. Bông tuyết bám vào lông mi Prudence. Nàng chớp mắt khỏi chúng, chiến đấu với niềm hân hoan kì lạ quét qua nàng. Thật dễ dàng để phải lòng một vùng đất như vậy! Thật dễ để phải lòng một người đàn ông đứng quan sát những đỉnh núi hùng vĩ như thể anh là chủ nhân của chúng, cũng như của chính nàng.

Đám mây tăng tốc băng qua thung lũng hẹp, đang chết đuối trong ánh sáng mặt trời và kéo dài bóng tối lạnh lẽo của ngọn núi. Prudence siết chặt chiếc áo choàng quanh mình, kìm lại cơn rùng mình.

Sebastian ngồi bắt chéo chân và mở ra gói đồ bằng vải dầu. Một dải thịt cừu đang nửa chừng đến miệng anh khi anh dừng lại.

Đôi mắt anh lấp lánh với Prudence. “Em đã giúp bà Graham chuẩn bị cái này. Biết em thích những thứ được nêm bằng rượu với cồn thuốc phiện, có lẽ em nên nếm thử trước.” Anh đưa miếng thịt đến miệng nàng.

Đôi mắt nàng lướt qua khi nhìn chăm chăm vào nó. “Và liệu tôi có từ bỏ cồn thuốc phiện vì có thạch tín không?”

Anh nhún vai. “Vậy tôi phải tìm một nữ công tước khác để kết hôn. Luôn luôn là Công tước của góa phụ Gleicester. Cô ta hơi béo và luộm thuộm, nhưng dễ bảo.”

Prudence táp lấy miếng thịt từ tay anh bằng răng, gần như cắn đứt hai ngón tay của anh. Miếng thịt cừu mắc kẹt trong cổ họng nàng như một hòn đá.

Khi nàng không rơi vào chướng co giật sỏi bột, Sebastian tấn công bữa ăn nghèo nàn một cách vô tư.

Prudence thấy mình mất đi cảm giác ngon miệng. “Tôi nên để Arlo treo cổ anh.”

“Em quá văn minh đối với việc đó đấy. Quá người Anh. Tất nhiên, chúng tôi không bao giờ được quên những người Anh văn minh đã cắt cổ họng người Scot trong khi họ nằm bị thương trên cánh đồng Culloden.” Anh cười toe toét với nàng. “Theo luật thị tộc cũ, tôi sẽ không tuyên bố em là cô dâu, mà là nô lệ của tôi.”

Đôi mắt lạnh lẽo của anh cảnh báo nàng vô số khả năng từ đó có nghĩa.

Nàng rúc chiếc mũi đỏ ửng vào áo khoác. “vậy thật may mắn khi chúng tôi đang được đặt dưới luật pháp Anh.”

“Nhìn lại đi, thiên thần.”

Anh trượt một cánh tay quanh vai nàng, hướng cái nhìn của nàng qua những đỉnh núi phủ tuyết bị phá vỡ bởi những khoảng đất mọc thông Caledonian và những mảng màu chàm của hồ.

Hơi thở anh ấm áp trên da nàng. “Bây giờ em được đặt dưới luật của tôi.”

Mặt trăng nhợt nhạt mọc lên trên bầu trời hoàng hôn, và những ngọn núi tan chảy thành màu xám mượt như nhung của màn đêm sắp đến. Yên ngựa rung lắc giữa hai đồi Prudence khi nàng đi theo con ngựa của Sebastian lên con đường dốc. Họ vây quanh một cái gò nhiều đá, nàng lần đầu tiên nhìn thoáng qua Dunkirk.

Cơn giận quét qua nàng, bị theo sau bởi một cảm giác tê liệt của sự hoang tàn. Sao Sebastian

có thể đổi chác tình yêu của nàng vì một thứ đồ nát thế này?

Với Prudence, người đã sống cả cuộc đời mình giữa những ngọn đồi xanh nhấp nhô của nước Anh và bờ biển mù sương của vùng Northumberland, tảng đá ngay đơ trông gớm ghiếc như một hang ổ của bọn yêu quái. Ánh trăng ném một lớp bạc qua cái bóng của nó. Nàng rung mình nghĩ gió chắc phải thổi rất mãnh liệt qua đỉnh lâu đài.

Đường viền xù xì của bóng họ cào vào con đường lên dốc đá vào trong sân. Không khí trống rỗng treo trên lâu đài nhỏ, như thể nó đang chờ đợi cái chạm yêu thương của người chủ không bao giờ quay lại. Địa y chết leo lên những bức tường đá đổ nát. Xe ngựa của Jamie nằm ở một góc sân, nhưng không có dấu hiệu nào của Jamie.

Không xúc phạm đến sự im lặng kỳ quái, Sebastian xuống xe và đưa một bàn tay ra cho nàng. Prudence gập chân lại trong khi anh đánh lửa vào ngọn bắc của một chân nến. Ánh sáng nhọt nhọt chập chờn trên khuôn mặt đẹp trai của anh, bước đi khép kín và im lặng như lâu đài hoang vắng. Lần đầu tiên, nàng tự hỏi anh có thể đang nghĩ gì, có thể đang nhớ lại. Khi họ đi qua bên dưới cánh cửa gỗ sồi kêu cọt kẹt trên bản lề bị hỏng, nàng lùi về phía anh, biết ơn vì sự hiện diện của anh.

“Phòng khách lớn” là một mô tả quá tốt cho chỗ ở như cái hang này. Ánh trăng nhọt nhọt trườn qua những khe mũi tên, chiếu sáng màu đỏ thẫm và màu trắng của đồng phân chim bắn tung tóe qua một biển đá. Những khúc xương bị gặm mòn và những thứ thối rữa không tên chất thành đồng lộn xộn. Hai cái lò sưởi giống hệt nhau đặt mỗi đầu phòng khách lớn trống rỗng ngoài trừ đồng tro xám. Mạng nhện bao phủ lớp đồng bị xỉn màu của những chân đèn.

Một cảm xúc kỳ lạ túm lấy Prudence. Nàng có một ảo ảnh bất ngờ Sebastian đang ăn tối tại chiếc bàn của Tricia, được bao bọc trong bộ trang phục bình thường nhưng chói lợi lịch lãm. Không quá nhiều khi anh để mảnh vụn rơi trên chiếc áo choàng mà không phủi nó đi. Tự hỏi thứ gì khiến anh thấy nền văn minh quyến rũ gần như một cái bẫy? Nàng là ai mà phán xét anh vì đã tìm kiếm cách thoát khỏi sự nghèo khổ này mãi mãi?

Anh nhẹ nhàng thả những ngón tay nàng ra, và nàng nhận ra mình đang bám vào tay anh. Anh ấn một ngọn nến vào lòng bàn tay nàng và ra hiệu tập hợp đến cầu thang bằng đá uốn cong lên theo bức tường.

“Đi đi. Tôi sẽ quay lại với những con ngựa.”

Nàng theo sau anh, do dự để đầu hàng sự thoải mái của đôi vai rộng lớn của anh. “Tôi có thể giúp.”

Anh lắc đầu và nhẹ nhàng đẩy nàng về phía cầu thang. “Đừng sợ.”

Âm r khàn khàn giọng anh làm những từ ngữ mang vẻ quyến rũ, một câu thần chú kỳ diệu làm

thẳng cột sống của nàng và mài sắc sự quyết tâm. Nàng không sợ. Nàng kinh hãi. Nhưng nàng sẽ không để cho anh biết điều đó.

Cánh cửa mở ra phía sau nàng, và một luồng gió lạnh làm tăng thêm sự lạnh lẽo của phòng khách. Sau đó, cánh cửa đóng lại, và Prudence bị bỏ lại một mình trong ánh nến bập bùng. Nàng tự hỏi liệu cô gái khác đã từng đứng ở vị trí của nàng, hai bàn tay run rẩy, đôi mắt xám của nàng đầy nước mắt sợ hãi, cô độc ở một đất nước xa lạ với một người lạ hung ác. Prudence lắc mình ra khỏi giấc mộng. Sebastian không phải cha anh. Và Prudence Walker được tạo nên từ chất liệu lạnh lùng.

Prudence Kerr, nàng nhắc nhở bản thân.

Sự ấm áp của ngọn nến tan chảy trên lòng bàn tay nàng. Nếu nàng không sớm tìm thấy một ngọn nến, bàn tay nàng sẽ ngập trong đồng mỡ động vật. Nàng rời đến cầu thang, nhăn nhó khi đôi giày kêu lạo xạo những tiếng nhỏ và tinh tế.

Ánh sáng yếu ớt ném những chiếc bóng lên từng bước chân sụp đổ. Nàng trượt chân và vói đến bức tường để đứng vững, sau đó giật mạnh tay lại khi những ngón tay chìm vào đường gờ ẩm ướt.

Không có hành lang phía trên cùng của cầu thang, chỉ có đầu cầu thang hẹp với một cánh cửa duy nhất. Ngọn tháp phải phục vụ như nó đã có cách đây năm thế kỷ, là chỗ ngủ cho toàn bộ lâu đài.

Một hạt mỡ nóng bắn lên cổ tay nàng. Prudence hít một hơi thật sâu và đẩy vào cánh cửa vỡ vụn.

Chương 27

Prudence nín thở, nửa hy vọng tìm thấy những thanh sắt trên cửa sổ và một lũ chuột chảy nước dãi chào đón nàng.

Thay vào đó là sự ấm áp và ánh sáng bốc lên đầu cầu thang. Nàng há hốc miệng. Những ngọn đuốc cắm vào chân đèn móc trên tường rải những hồ ánh sáng lên sàn đá được quét dọn sạch sẽ. Tiếng lách tách của ngọn lửa liếm vào khúc gỗ thông đỏ trong lò sưởi. Một ấm đun các loại thảo mộc sắp sôi trên ngọn lửa, tỏa mùi thơm cay nồng của thông vào không khí. Một cảnh nhựa ruồi nằm trên bậu cửa sổ, quả mọng màu đỏ lấp lánh như những viên hồng ngọc nằm giữa màu xanh hào nhoáng. Nước mắt nàng xuất hiện khi nàng thấy chiếc áo ngủ của mình được treo ở khung giường ọp ẹp.

Nàng lướt vào ngọn tháp người mộng du, không thể cưỡng lại căn phòng ngủ được chuẩn bị khéo léo cho sự thoải mái và chào đón. Giờ thì nàng biết tại sao Sebastian cử Jamie đi trước.

Sự ấm cúng quyến rũ của căn phòng là không thể phủ nhận. Thật dễ dàng để giả vờ không phải một tay sai tàn nhẫn sẽ đến giường nàng, mà là một người tình yêu thương, quan tâm đến niềm vui của nàng.

Nàng cởi quần áo và trượt vào chiếc áo ngủ bằng hai bàn tay run rẩy.

Nàng bước nhẹ đến cửa sổ. Một màn sương lấp lánh che kín mặt kính biến dạng. Nàng tháo chốt và kéo nó mở ra. Gió lạnh quất nước mắt ngược vào mắt nàng. Góc phòng nhô ra trên vách đá của riêng nó, gây cho nàng ấn tượng tò mò rằng nàng đang lơ lửng trong không trung. Nàng bắt lấy một cơn gió nhẹ, chiến đấu với cảm giác mình đang rơi, đắm xuống vô vọng vào thung lũng bên dưới. Jamie đã từng nói với nàng Dunkirk được xây ở mép thiên đường. Việc tin rằng địa ngục trốn ở tận cùng vực thẳm là rất dễ dàng.

Nàng cố tưởng tượng thung lũng bên dưới bị phủ đầy vô số cây xanh mùa hè. Nhắm mắt lại, nàng gần như có thể cảm nhận những cây thạch nam, hương thơm của nó lướt qua cửa sổ theo làn gió mùa hè. Lúc ấy tòa tháp sẽ là cái tổ cho những người yêu nhau, một nơi ẩn náu an ủi đứng sừng sững trên đỉnh núi khắc nghiệt và vùng đồng hoang.

Nàng tựa hông trên bậu cửa sổ, ôm lấy cơ thể tránh khỏi cơn run rẩy của cái lạnh. Nỗi sợ hãi khủng khiếp hơn bất kỳ điều gì nàng biết trước đây. Nàng đã chiến đấu để kiểm soát toàn bộ cuộc sống của bản thân, nuốt vào niềm đam mê bản thân và xây dựng lớp vỏ băng giá không người đàn ông nào có thể chọc thủng. Cho đến khi tên cướp mất xám bị ngã ngựa và bước vào trái tim nàng.

Sebastian muốn gì ở nàng? Bây giờ nàng không là gì với anh ngoài trừ con đường dẫn đến việc thành người đáng trọng? Anh muốn một người vợ hay một nữ công tước? Con tin hay người yêu? Anh sẽ tiếp tục giam cầm nàng trong tháp như vài thủ lĩnh người Scot đắc thắng của một thế kỷ trước? Anh sẽ đến với nàng trong bóng tối, những nếp gấp mượt như nhung của màn đêm, thêu dệt ma thuật tình dục của anh cho đến khi nàng quỵ trên gối, bất lực chống lại và nài xin bất kỳ mảnh nhỏ yêu thích nào anh có thể ném cho nàng?

Gió cuốn tóc nàng ra khỏi mặt. Nàng đã biết có những rủi ro khi nàng và MacKay thúc đẩy kế hoạch của họ. Nhưng nàng đã cảm thấy nàng không có gì để mất. Không có gì ngoài bản thân mình.

Nàng nghiêng người xa hơn ra ngoài cửa sổ, hít vào chất bổ dưỡng của luồng không khí khô, cho phép nó thổi qua bộ não mình để rửa sạch màn sương cũ rích của sự phản bội và sợ hãi.

Sebastian bước lên những bậc thềm với dáng vẻ mệt mỏi, chiến thắng khi được trở về quê hương bị phá hỏng bởi bức màn ký ức tối tăm. Anh nghĩ mình sẽ nghe thấy tiếng cười của cha mình lẫn xuống cầu thang hẹp, vang vọng với nỗi đau đớn của sự tàn ác.

Hơi thở anh bị bắt lại trong cổ họng khi anh trượt qua cửa và nhìn thấy cửa sổ qua cánh cửa phòng ngủ khép hờ.

Bước chân điên cuồng mang anh nửa đường băng qua tháp trước khi nỗi hoảng sợ làm anh xấu hổ. Prudence nằm trên chiếc giường trải thảm, mái tóc tối màu của nàng gọn sóng trái trên vải bọc màu tía mỏng, hàng mi trên má. Anh tiến lại gần, bị thu hút bởi tư thế uể oải ngây thơ, và nhìn xuống nàng. Anh chỉ tưởng tượng ra hay lông mi nàng ẩm ướt với nước mắt? Chiếc áo ngủ lộn xộn quanh đôi chân dài. Lớp vải bông mềm mại ôm lấy ngực nàng và vạch ra những đường cong thanh mảnh của eo nàng.

Nàng cựa quậy. Một mùi thơm nhẹ nhàng phảng phất lên từ vải bọc màu tía. Anh nhúc nhối để lam dịu mình trên người nàng, để đóng khung cơ thể nàng với anh. Nàng là cô dâu của anh. Không một người đàn ông nào ở Anh hay Scotland có thể chỉ trích sự sở hữu của anh với nàng. Nhưng liệu có sức mạnh nào để nàng trao cho anh quyền lợi đó không? Một cơn gió lạnh đập vào lưng anh. Prudence cong người lại. Anh kéo chiếc chăn dày lên và giấu nó dưới cằm nàng. Mũi anh chạm nhẹ thái dương nàng, nhưng nàng lại không chuyển động.

Anh quay sang chốt cửa sổ lại. Anh đã mơ về khoảnh khắc này bao lâu rồi? anh tự hỏi. Đứng trong pháo đài của riêng mình. Có Prudence trên giường anh, mái tóc mềm mại của nàng không bị kẹp lại, cơ thể thú vị của nàng không váy và áo ngực. Anh không khao khát gì hơn là vùi mặt mình vào tóc nàng và ôm chặt nàng tựa vào trái tim đập thành thịch của anh.

Nàng vẫn muốn anh chứ? Anh đã kéo nàng ra khỏi sự tiện nghi gọn gàng và đưa nàng đến cái nơi chốn bẩn thỉu này. Anh đã xúc phạm nàng, khiến nàng xấu hổ, và đánh cắp sự ngây thơ quý giá của nàng trên một chiếc chăn thô trong hang cách 20 tên trộm đang ngủ vài feet.

Dù vậy, nếu nàng đẩy anh ra, anh không thể hứa không làm điều tệ hơn. Nếu những lời tán tỉnh của anh gặp phải sự tức giận, hoặc tệ hơn, co rúm hoảng sợ, anh sẽ có can đảm để kéo nàng vào vòng tay mình và nhẹ nhàng xoa dịu nỗi sợ hãi của nàng không? Hay anh sẽ tiếp tục, bị mê hoặc bởi cơn đói tình dục đã xóa sạch cả ý thức và vẻ lịch sự? Sự khẩn cấp dữ dội làm anh rung chuyển. Thời gian treo trên đầu anh như cái thòng lọng của người hành hình. Anh sẽ có nàng bao lâu? Một tuần? Hai tuần? Những ham muốn thúc giục anh tiến về nàng, tách hai đùi mềm mại của nàng ra và giữ nàng như một công chúa bị giam cầm trên chiếc giường lông, ham muốn giữ lấy cùng ý chí, nhân nhả và thường xuyên như anh chọn.

Bây giờ cô ta là vợ mày, thằng kia. Cho cô ta thấy phụ nữ được dành cho ai. Khiến cô ta van xin như tao đã khiến mẹ mày van xin. Khi giọng Brendan Kerr ầm ầm qua đầu anh, khớp ngón tay Sebastian trắng bệch chống vào bậu cửa sổ.

Anh đã từng ngủ dưới cửa sổ đó, đầu giấu bên dưới chiếc chăn cũ rách để bóp nghẹt những âm thanh từ chiếc giường. Nhưng anh vẫn có thể nghe thấy chúng. Ngay cả bây giờ.

Không dám liếc nhìn Prudence, anh bắt đầu đi xuống cầu thang với tốc độ nhanh. Nửa đường xuống, bước chân anh loạng choạng. Anh đã đến Dunkirk để xua đuổi những con quỷ khỏi tâm trí, chỉ để tìm thấy chúng đang la hét trong đầu. Với một tiếng thở dài, anh ngồi xuống trên bậc thang đầy bụi và chạy ngón tay trên vết sẹo dưới cằm.

Mũi Prudence nhấn lại, khi bị quyến rũ với sự tỉnh táo bởi mùi hương trên người của trà lan tỏa đến mũi. Nàng rúc mình vào nệm. Sức nóng của cơ thể nàng biến nó thành một cái tổ ấm cúng. Nàng bám vào sự thoải mái quyến rũ của giấc ngủ, cuộn tròn trong nỗ lực để lờ đi những cảm giác kỳ lạ của ai đó đang cắn tóc nàng. Một móng vuốt sắc như kim bấm vào khuỷu tay. Nàng kim lại tiếng kêu. Mở mắt, nàng cảm thấy bối rối khi tìm thấy không phải vòm trướng hồ cứng của chiếc giường dã ngoại của nàng, mà là bề mặt đen như muội than của hòn đá xám.

Một đôi mắt màu vàng-xanh lấp đầy tầm nhìn nàng. Nàng ngồi dậy, ngo nguẩy đôi chân để chắc rằng mình không nằm mơ. Một quả bóng lông và cơ màu xám loạng choạng xuống chân nàng và vỗ trên ngón chân nàng với sự tàn khốc của con sư tử đói.

Nàng cười và xốc con mèo Sebastian lên, ôm nó vào má. Một chân nó bắn ra thọc vào tóc. Nàng đặt một nụ hôn lên cái bụng đầy lông phình lên của nó, sau đó bẽn lẽn nhìn xung quanh tháp. Ngọn lửa bùng lên kêu rầm rầm trong lò sưởi bằng sắt.

Nàng tỉnh táo, vuốt ve bộ lông bù xù của con mèo. “Có vẻ như người tốt bí ẩn của chúng ta muốn giấu tên.”

Nàng đóng đưa chân trên sàn, dụi mắt mơ màng. Màn mưa ẩm đảm, lạnh lẽo rửa sạch ô kính cửa sổ, nhưng tòa tháp thật ẩm cúng và dễ chịu. Nàng lần theo mùi hương không thể cưỡng lại của trà đến một ấm đun nước bằng đồng bị lốm được móc trên cái xiên sắt treo trên ngọn lửa. Một cái tách sứ sứ mẻ được hâm nóng trên những viên đá của lò sưởi. Nàng lắc đầu với sự phong phú của tiền thưởng.

Dưới tiếng tí tách của mưa, nàng từ từ nhận ra âm thanh khác - tiếng cào đều đều của kim loại trên mặt đất. Nàng bước về phía cửa sổ. Hơi thở ẩm áp làm mờ tấm kính, và nàng lau nó bằng hai ngón tay. Nàng vẫn không thể nhìn thấy gì ngoài trừ vách đá bên dưới. Chỉ bằng việc mở chốt cửa sổ và nghiêng ra nàng có thể nhìn thoáng qua mảnh đất lầy lội phía sau lâu đài.

Sebastian đang đào bới dữ dội, cắm một cái xẻng sâu vào đất và ném khối bùn và tuyết qua vai. Anh không mặc áo. Chiếc áo ướt đầm nước mưa dính chặt vào vai anh. Tóc anh treo thành những cuộn ẩm ướt quanh mặt. Nước văng đi khi anh lắc nó ra khỏi mắt, để lộ hàng lông mày u buồn bên dưới vẻ mặt cau có.

Tay Prudence che lấy miệng khi nàng nhìn thấy chiếc rương được bọc da vấy bùn bên cạnh anh. Nhưng sự tò mò chiến thắng sự hoảng sợ của nàng khi Sebastian lùi lại và lao đến chiếc rương. Anh trượt chân một lần, xô đầu gối vào bùn. Anh đặt chân mình chống lên chiếc rương nhỏ. Với cái nhấc dữ dội, anh đẩy chiếc rương vào vết cắt sâu trong đất.

Prudence đóng sầm cửa sổ khi tiếng cười cuồng loạn thoát khỏi nàng. Anh đang chôn nó! Lời nói của Jamie vang vọng trong tâm trí nàng. Anh ta, căng thẳng như một người Scot. Đừng bao giờ quên điều đó.

Tiếng thịch đều đều của sắt trong bùn tiếp tục. Lúc này đó là điều ít băn khoăn hơn, nàng nghĩ. Vào lúc Sebastian khám phá ra chiếc rương từ ngôi mộ lầy lội, anh sẽ có tất cả những gì anh cần từ MacKay và sẽ không còn cần đồng vàng bất chính của D'Artan nữa. Hay nàng.

Phiền muộn nằm như một vật nặng chán ngắt trong cổ họng nàng, và nàng sụp xuống cạnh lò sưởi. Con mèo Sebastian va đầu vào chân nàng. Nàng thở dài, liếc nhìn chiếc giường trống. Sebastian đã không đến với nàng suốt đêm. Anh vẫn còn giận nàng? Hay cái đêm trong hang đã làm thỏa mãn trí tò mò của anh về việc lên giường với nàng? Có lẽ anh đã thấy nàng lúng túng và vụng về. Nàng biết không một thủ đoạn tinh vi nào của Tricia đã hứa sẽ giữ được một người đàn ông quan tâm nhiều hơn một đêm.

Những ngón tay nàng cuộn tròn xung quanh cái tách sứ ấm áp. Tricia đang ở Edinburgh và nàng ở đây. Một mình ở Dunkirk. Với Sebastian. Và nàng sở hữu một tài năng mà tất cả những nơi hẹn hò bất hợp pháp của Tricia chưa bao giờ dạy nàng - biến mình thành người không thể thiếu. Nó đã có tác dụng trên những người chồng đứng không vững của Tricia và nó có tác dụng trên Papa. Ngay cả lúc 3 tuổi, nàng đã biết chấp chững với cái kính đặt không đúng chỗ của ông được nắm chặt trong bàn tay mũm mĩm của nàng. Một nhiệm vụ đủ đơn giản khi nàng là người giấu chúng.

Nụ cười độc ác trêu chọc khóe miệng Prudence khi nàng đưa phần trà còn lại của mình cho con mèo Sebastian và đứng dậy thay quần áo.

Sebastian lê bước qua sân trong lầy lội, vai anh sụp xuống với sức nặng của mưa. Sự rã rạc sức đã làm nóng người anh khi đào bới, nhưng bây giờ cơn lạnh mùa đông sắp tàn ngấm sâu vào xương anh. Anh đi men theo ngôi mộ của cha mình mà không liếc nhìn. Anh mất anh trôi dạt đến tháp đá, bị quyến rũ bởi kỷ ức của một ngọn lửa ấm áp, kêu tanh tách và Prudence nép mình sâu trong vải bọc bằng da. Mưa chảy vào mắt anh. Anh chớp mắt ngăn nó lại. Một chiếc gối. Anh sẽ bảo Jamie ăn cắp cho nàng một chiếc gối.

Giữ sạch cơn rùng mình, anh bước nhanh vào tiền sảnh ẩm ướt, bàn tay dò dẫm để lột chiếc áo ướt sũng của mình.

Anh bất động khi nhìn thấy một ngọn lửa nhỏ liếm vào nhúm que củi trong lò sưởi. Gối ướt kêu xì xèo.

“Râu của Chúa!” Lời nguyên quý phái thu hút ánh mắt anh đến một chiếc ghế ọp ẹp.

Prudence đứng kiễng chân trên lưng ghế, quét mạng nhện xuống bằng một cây gậy dài được bọc đầu bởi miếng đệm mà trông đáng nghi như váy lót dài bằng lụa. Chiếc váy nâu xám cũ của nàng được trang trí với mạng nhện. Những sợi tóc xoăn ẩm ướt thoát khỏi búi tóc lỏng lẻo. Nàng bắt lười giữa hai hàm răng với điệu bộ nhăn nhó tinh nghịch.

Tay anh rơi xuống yếu ớt hai bên khi anh được đưa về từ tiền sảnh se lạnh trở lại buổi sáng mùa hè trong căn nhà gỗ cũ của chủ trại, một buổi sáng gợi nhớ với cây kim ngân hoa và sống động với tiếng kêu lười biếng của lũ ong.

Prudence nhón chân để đánh bật một mạng nhện ngoan cố. Chiếc ghế lắc lư với tiếng cọt kẹt nguy hiểm. Bị chấn động thoát khỏi sự mơ màng, Sebastian băng qua tiền sảnh trong ba sải chân, vòng tay quanh eo Prudence khi chiếc ghế dài sụp đổ trên một chân vỡ vụn.

Anh từ từ hạ nàng xuống, thưởng thức cú trượt lười biếng của cơ thể ấm áp của nàng xuống chiều dài ẩm ướt, rắn chắc của anh. Nàng vẫn nắm chặt cây gậy bằng một tay. Tay kia cong thành nắm đấm len giữa họ và đẩy anh ra.

“Xin lỗi về cái ghế,” nàng nói, hờn hển.

Cau có, anh đá nó. “Chân ghế tốt hơn chân em. Sao em đánh lửa được?”

“Tôi bắt một con rồng và kéo mạnh đuôi của nó.” Khi vẻ mặt cau có của Sebastian không nhẹ đi, Prudence thừa nhận, “Tôi đã mang thanh củi từ đồng lửa của tôi.” nàng nhét một ngón tay vào giữa 2 cánh môi.

Anh nắm lấy tay nàng và mở nó ra. Một vết bỏng màu hồng sáng làm hồng khớp ngón tay nàng và chỗ phồng rộp dướm dỏ như mạng nhện mềm giữa ngón cái và ngón trỏ. Tay nàng nửa đường đến môi anh khi nàng giật nó lại và nhét vào trong các nếp gấp của chiếc váy.

Anh trừng mắt nhìn nàng. “Từ bây giờ, nếu em muốn lửa, em đến tìm tôi. Hiểu chứ?”

Nàng khẽ nhún gối chào, chế giễu giọng địa phương của anh bằng một kỹ năng quỷ quái. “Vâng, địa chủ của tôi. Bất cứ điều gì ngài muốn.”

Sebastian cắn vào bên trong má để che giấu nụ cười. Giá như nàng chân thành! Những gì anh muốn là sự can đảm để ném nàng qua vai anh, mang nàng trở lại giường, và làm tình nóng

bồng, thích thú với nàng suốt buổi sáng.

Nàng thả rơi cái nhìn của mình như thể nàng có thể đọc được suy nghĩ của anh trong đôi mắt lấp lánh ấy.

Đột nhiên mắt nàng trở nên dữ dội, môi nàng run lên vì giận dữ và tiếng thét giăng ra từ cổ họng nàng.

Sebastian nhảy giật lùi lại khi nàng vung cây gậy giữa họ, chọc vào ngực anh.

“Ra ngoài! Ra khỏi đây ngay bây giờ!”

Anh lùi lại, bối rối bởi cơn giận dữ đột ngột của nàng. Anh sẽ là tên địa chủ Tây Nguyên duy nhất từng bị ám sát bởi một người vợ đang cầm vác lót?

Nàng đuổi theo sau anh. “Sao anh dám? Nhìn xem! Anh có thói quen của một con thú hoang dã. Đó là một sự xấu hổ, một sự nhục nhã, một...”

Lấp bắp rời rạc, nàng hạ cây gậy và vẩy nó điên cuồng với đôi giày ống của anh.

Anh nhìn xuống, nửa mong tìm thấy một con rắn hổ lục quấn quanh chân mình. Bùn đóng thành lớp dày ở chỗ da bị rạn, và một vết dài hoàn hảo dẫn từ phía sau cửa qua sàn nhà mới quét của nàng.

Anh giơ tay đầu hàng khi nàng đẩy lùi anh ra sân. Cánh cửa nặng nề đóng sầm trước mặt anh.

Anh với đến tay nắm, hoàn toàn có ý định xông vào lại và in một dấu chân đầy bùn ở một nơi tốt đẹp hơn. Đôi giày hút chặt ở cổ chân. Anh trừng mắt nhìn chúng, sau đó cúi xuống để giật chúng ra. Nước bám trên cổ giày rơi vào đôi vớ len của anh. Anh đi về phía cửa, nghe thấy tiếng bì bõm cảnh báo, và nhảy lò cò để tháo vớ ra, chửi thề liên tục.

Anh ném mở cửa và đứng đó - một gã người Scot chân trần, ướt đẫm, nổi điên.

Prudence thậm chí không nhìn lên.

Nàng đã kéo cái thùng bên cạnh bàn chân rời bị văng xuống và ngồi trên nó như thể nó là một chiếc ghế kiểu Chippendale. Đôi chân đung đưa cách sàn vài inch, và anh có thể thấy rằng lòng vớ trắng của nàng đã bị nhuộm đen bởi sàn nhà của Dunkirk. Ngay cả với mái tóc dính mạng nhện, nàng trông thờ ơ và trấn tĩnh, nàng có thể là một người phụ nữ khác hẳn với bà già độc ác cuồng loạn đã đuổi anh ra ngoài. Nàng nhúng cây bút lông ngỗng vào lọ mực. Sebastian không thể nghĩ ra việc gì để làm, nên anh đóng sầm cửa lại với tiếng sầm thỏa mãn.

Nàng nhướn một bên mày hống hách và nghiên cứu anh qua vành kính. Với cái lắc đầu mờ nhạt, nàng cúi xuống trở lại công việc của mình, ghi sột soạt những con số tinh tế trên mặt sau một phong bì rách.

Anh mở miệng gầm lên lời nguyên rủa, nhưng giọng nói được trau dồi, nhẹ nhàng của nàng lấp đầy tình trạng im lặng.

“Tôi đang lập một danh sách thực phẩm và nguồn cung để anh mua sắm. Để bắt đầu, tôi muốn

một thùng đựng, một xiên nướng thịt, giẻ lau, cốc và mai, một ít nước giặt quần áo, năm cái xô, hai con dê, và ba con gà.” Nàng đứng lên và đi đi lại lại trước mặt bàn. Sebastian nhìn chăm chăm, sững sờ bởi sự đung đưa duyên dáng của chiếc váy.

Nàng liếc nhìn tờ danh sách. “Tôi cũng sẽ cần một bảng kế toán chi tiết số đất chúng ta sở hữu và anh dự định làm gì với nó. Sau ngày hôm nay, tôi muốn chúng ta thiết lập một thói quen. Bữa sáng sẽ được phục vụ đúng 6 giờ, bữa trưa lúc 2 giờ, và bữa tối lúc 7 giờ. Nếu anh không có mặt ở bữa ăn nào, nói tôi biết trước 2 tiếng và tôi sẽ chuẩn bị một cái thùng cho anh. Nếu phù hợp, tất nhiên?” Nàng dừng lại để thở, liếc nhìn để kiểm tra phản ứng của anh.

Sebastian bối rối để nặn ra được lời nào. Anh chưa bao giờ nghe Prudence nói nhiều cùng một lúc. Anh đứng đó với miệng há ra, biết mình trông rất vô lý, nhưng không thể giật ánh mắt ra khỏi vết bẩn mê hoặc trên chóp mũi nàng.

Nàng hắng giọng. “Rất tốt. Nếu anh không có gì khác để làm, anh có thể bắt đầu bằng cách sửa cái ghế dài và bàn và chọt một ít củi. Ngày mai, nếu trời không mưa, chúng ta có thể bắt đầu làm việc trên mái nhà bếp và sửa hàng rào phía sau chuồng ngựa. Đến thứ hai, tôi nghĩ chúng ta sẽ –”

Sebastian ngửa đầu ra sau với một tiếng cười.

Prudence đỏ mặt và nghiêng mũi. “Tôi đã nói điều gì khiến anh vui vẻ àh?”

“Tôi đã tưởng tượng cái nhìn trên cái miệng nhăn nheo của Cá vàng nếu ông ta có thể nhìn thấy quý cô bé nhỏ nhu mì của ông ta ngày lúc nào.”

Nàng cúi đầu, nhưng không phải trước khi anh nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng của nàng.

Anh kiềm chế thôi thúc hôn lên chóp mũi cáu bẩn của nàng, và lấy danh sách từ tay nàng.

“Tôi sẽ đi xe xuống làng và xem mình có thể tìm thấy gì.”

“Sebastian?” Nàng ngậm nga khi anh quay đi.

Anh quay lại, lông mày nhíu lên dò hỏi.

“Nếu anh muốn được nhìn nhận như một địa chủ đáng kính bởi những người hàng xóm mới, tôi có thể đưa ra một đề nghị?”

“Ồ, vui lòng.”

Nàng nhón chân và thì thầm vào tai anh, “Trả tiền cho các món. Đừng ăn cắp chúng.”

Anh nhắc chiếc mũ tưởng tượng với một cái cúi chào thấp có thể làm Sir Arlo tự hào. “Vâng, thưa quý cô. Bất cứ điều gì em muốn.”

Trước khi anh có thể đến cửa, Prudence đã sụp xuống trên tay và đầu gối, lau chùi cái lò sưởi bị bôi đen với đường viền của chiếc váy. Anh đóng cửa nhẹ nhàng và dựa vào đó, yếu ớt với tiếng cười.

Anh lau đôi mắt đang chảy nước ròng ròng khi Jamie đi vênh vào từ chuồng ngựa về phía lầu đài. Sebastian đã ném một cánh tay chặn ngang qua cửa. “Tôi sẽ không vào trong nếu tôi là cậu. Không trừ khi cậu có sáu tháng để nghe và sáu tháng nữa để làm việc.”

Jamie gãi đầu khi Sebastian sải bước qua mảnh sân lầy lội, huýt sáo “Một khi tôi đã yêu một cô gái xinh đẹp.” Anh đã hát rất tốt ở điệp khúc thứ ba và nửa đường đến làng trước khi nhận ra mình đã quên đôi ủng và con ngựa.

Chương 28

Mưa Tây Nguyên mang lại sự phong phú đáng ngạc nhiên của nắng mặt trời mùa xuân sớm. Những cơn gió bắc có thể vẫn thổi quá nhanh để mà chậm lại, nhưng Prudence đã trao cho người chồng mới của nàng vài cơ hội để cảm nhận cơn lạnh rừng mình khi họ cùng nhau tìm cách khắc phục sự bỏ bê của cả thập kỷ.

Dưới bàn tay yêu thương của Prudence, Dunkirk như nở hoa. Nàng chưa bao giờ biết được niềm vui của việc có ngôi nhà cho riêng mình trước đây. Sống trong dãy phòng thuê ở London và sau đó là ngôi nhà búp bê quá khổ của Tricia đã không chuẩn bị cho nàng sự hạnh phúc của niềm tự hào mà Dunkirk khuấy động trong nàng. Hàng ngày, Sebastian mang cho nàng những kho báu mới: một miếng giẻ lau tã tơi, một cái thùng bằng gỗ sồi, một bánh xà phòng quý giá. Với nàng chúng còn đáng yêu hơn cả kim cương hay ngọc trai.

Họ làm việc với âm điệu huyền thuyên của Jamie trong khi những lời không nói ra treo nặng nề giữa họ. Sự hiện diện của Sebastian chống đỡ Prudence, mang lại hy vọng mỗi ngày. Nàng đắm mình trong niềm vui tuyệt đối của việc ngắm nhìn anh chặt gỗ, da anh được một giọt mồ hôi óng ánh sắc vàng hôn lấy, má anh được nhuộm đỏ bởi vết cắn của gió. Nàng đau đớn muốn ấn môi mình lên cổ họng anh, quấn những ngón tay mình vào mái tóc ẩm mồ hôi của anh và kéo anh vào vòng tay nàng. Nhưng anh vẫn không bước lên cầu thang đến chiếc giường cô đơn của nàng. Ý nghĩ anh chắc phải thích chuồng ngựa và người bạn đồng hành của Jamie hơn ám ảnh nàng rất lâu suốt những đêm không ngủ.

Sự gần gũi thể xác làm Prudence mạnh mẽ thêm thì lại từ từ khiến Sebastian phát điên. Khi nàng để mặc mái tóc lỏng lẻo hoặc chỉ đơn giản là chảy ngược ra sau bằng lược, để lộ đường cong tinh tế của cổ họng nàng, anh thấy máu mình sôi lên còn hơn cả gắng sức. Anh sải bước ra ngoài và ném cơ thể đang đập rộn ràng của mình vào những việc vặt khác, cầu nguyện anh sẽ làm bản thân mệt mỏi đủ để ngã xuống chán và rơi vào giấc ngủ không mộng mị. Nhưng quá thường xuyên, những giấc mơ của anh bị ám ảnh bởi tiếng cười khàn khàn và cảm giác của những sợi tóc màu đỏ tía trượt giữa các ngón tay mình.

Một đêm, anh ngồi xem Prudence may trước ngọn lửa, mắt anh lười biếng và mí mắt nặng trĩu. Anh thích dòng chảy nhẹ nhàng của công việc nàng, đường đi uyển chuyển của kim qua lớp vải lạnh rách của áo sơ mi anh.

Nàng ngược lên nhìn anh. Kim đâm vào ngón tay. Khi nàng dứt ngón tay vào giữa đôi môi hồng, những mảnh vụn mẫn nguyện của anh nằm rải rác, để lại cho họ tình trạng bồn chồn hoang dã, một ham muốn vô độ để hiểu nàng nhiều hơn chỉ đường nét thanh mảnh hay hương thơm trên chọc của tóc nàng.

Nhưng anh có thể yêu cầu một lời từ MacKay bất cứ khi nào. Một khi Prudence phát hiện ra cuộc mặc cả anh đã đầu hàng với con quỷ xảo trá, anh sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc gửi nàng về.

Đột ngột anh đứng lên, để lại Prudence nhìn chăm chăm phía sau, tiếng cửa đóng sầm vang vọng bên tai nàng.

Prudence cựa quậy với mái tóc, xoắn một món dày thành một lọn miến cưỡng chỉ để xem nó xoắn thẳng xuống khi nàng thả ra. Nàng thở dài, mong ước tuyệt vọng một cái gương. Nàng có thể nói từ hình ảnh phản chiếu của mình trong tấm kính cửa sổ bị biến dạng, tóc nàng có thể là mớ lộn xộn những lọn quăn giống cái mở nút như của Jamie. Nàng nhìn mặt với chính mình, sau đó kéo cửa sổ mở ra cho cơn gió mát mẻ. Bầu trời u ám nằm trên những ngọn núi cả ngày, chán nản và bức bối như tâm trạng gần đây nhất của Sebastian. Gió đang mạnh lên, và những đám mây đen tụ lại ở phía đông.

Nàng nhấc váy và để cơn gió trêu chọc thổi qua đuôi mình. Hơi nóng từ bếp lửa vẫn còn nán lại trên da nàng ngay cả trong ngọn tháp ẩm ướt.

Thả váy xuống, nàng vuốt thẳng lớp lụa màu hoa oải hương bằng những ngón tay lo lắng. Đây là cái áo choàng tốt duy nhất còn sót lại từ những ngày nàng ở Edinburgh. Nàng đeo kính vào, sau đó kéo chúng ra và trượt chúng vào trong túi. Nàng chỉnh chiếc khăn choàng ren nhỏ và nghiêng người ra ngoài cửa sổ lần thứ hai mươi. Cuối cùng, nàng được thưởng bằng hình ảnh đáng người cô độc đi qua sân, những bước chậm, nhưng dứt khoát với sự căng thẳng.

Trái tim nàng đập mạnh vào xương sườn. Ma quỷ có thực và có khả năng xảy ra! Nàng nghĩ. Tối nay nàng đã quyết định sử dụng tất cả sự quyến rũ của ngôi nhà và lò sưởi để tìm hiểu xem Sebastian vẫn muốn nàng hay không.

Nàng nhấc váy và nửa đường xuống cầu thang trước khi nhớ ra đôi giày mềm màu oải hương đồng bộ. Nàng chạy trở lại, và giật lấy chúng khi nàng chạy. Khi đến bậc thang cuối cùng, nàng vấp váy lót của mình và gần như đụng vào Sebastian khi anh bước vào tiền sảnh.

Anh bắt lấy khuỷu tay nàng khi nàng trượt qua. “Oh đừng đó, cô gái. Chuyện khốn kiếp gì mà em gặp thế?”

Nàng nhún gối chào khó xử. “Xin lỗi. Tôi phải để ý thứ gì đó trong bếp.”

Nàng lao qua, liếc nhìn trong đau khổ. Không có gì đúng đắn ngày hôm nay? Jamie vẫn đang làm gì ở đó chứ? Thằng nhóc xấc láo đặt chân mình lên bàn của nàng. Nhưng nàng đã hứa với cậu phần thú vị. Nàng không thể mắng cậu? Cậu đã tử tế đủ để kiếm cho nàng một quả cật mềm, mặc kệ những câu đùa bất tận về việc cậu đã lấy nó từ ai.

Nàng quay lại tiền sảnh với hai cái ly đồng được đánh bóng và đồ đầy bia lóng lánh. Sebastian vẫn đứng ở cửa như thể anh là một người khách không ai mời mà đến.

Anh liếc nhìn nàng, sau đó ngọn lửa cháy bùng và cái bàn phủ vải satin, mắt anh không thể đọc được. “Tôi thực sự không đói. Tôi nghĩ bây giờ em đã ngủ rồi.”

Prudence đem tất cả sự chú ý của mình vào việc đặt những chiếc cốc lên bàn, chiến đấu để giấu đi tính chân thật của anh đã đâm sâu vào nàng thế nào. “Tôi đã thức chờ anh. Anh đã không ăn

tối. Tôi nghĩ anh sẽ bị chết đói.” Nàng nở một nụ cười ấm áp.

Anh cầu nhàu, rõ ràng miễn cưỡng đưa sự thô lỗ của mình vào khoảng nói năng hơn.

Khi nàng bỏ chạy trở lại nhà bếp, Jamie ngừng rửa răng bằng dao, đứng vụt dậy, và vung tay kéo cái ghế của Sebastian ra. “Ngai vàng cho địa chủ của thái ấp.”

Sebastian lún sâu vào ghế. “Lại chơi trò thần Cupid nữa sao, Jamie?”

Jamie mỉm cười khó hiểu. “Việc này khôn ngoan hơn làm trò hề.”

Tiếng thét mất tinh thần vang lên từ nhà bếp. Sebastian đứng dậy, nhưng Jamie đặt một bàn tay lên cánh tay anh, tặng anh lời cảnh báo tương tự cái anh đã từng tặng cậu. “Tôi sẽ không đi vào nếu tôi là anh đâu.”

Prudence đã không xuất hiện lại trong vài phút. Khi nàng quay lại, nàng mang theo một tấm đất nung mỏng và cái nhìn quyết tâm chán nản. Nàng trượt cái đĩa đến trước mặt Sebastian.

Anh nhìn xuống một tảng khô quắt đen thui, sau đó hắng giọng trước khi nhẹ nhàng hỏi: “Cái gì vậy?”

“Bánh pudding mờ thận,” nàng trả lời.

Jamie nhìn chăm chú vào nó. “Trông giống nhọ nồi hơn là pudding.”

Sebastian tặng cậu cái nhìn giận dữ. Anh chọc vào mẩu bánh đáng thương bằng dao, hy vọng cắt vào để lộ ra nhân bánh tức giận. Nó bắn ra xa, văng khỏi đĩa và ngang qua bàn.

Prudence nghiêng răng trong sự xấu hổ đau đớn. “Anh có muốn một ít bánh sữa đen không?”

Qua đầu nàng, Sebastian bắt được cơn sóng cảnh báo dữ dội của Jamie.

“Không, cảm ơn.” Nhưng nàng trông chán nản, anh thêm vào, “Vâng, có lẽ chỉ một cái.”

Jamie đảo mắt và làm hành động vẽ ngón tay ngang cổ họng. “Tôi tốt nhất nên đi”, cậu nói, vỗ tay trên chiếc mũ đã dùng nhiều lần. “Tôi đã hứa với quý cô ngọt ngào trong làng tôi sẽ ghé và cho cô ấy nụ hôn chúc ngủ ngon hay thứ gì đó nhiều hơn nếu cô ấy cho phép –”

“Chúc ngủ ngon, Jamie,” Sebastian ngắt lời.

Jamie liếc nhìn Prudence như thể cậu muốn nói điều gì đó tử tế. Màu đỏ ửng trên má nàng cảnh báo cậu im lặng.

“Tôi sẽ lấy bánh mì,” Prudence nói khi Jamie biến vào bóng đêm. Môi nàng run lên. Nàng không dám nhìn vào mắt Sebastian.

Sebastian giải cứu chiếc bánh của mình và xé nó bằng dao. Anh bị bỏ đói, nhưng không như Prudence nghĩ. Anh thèm khát hương vị của môi nàng, nhấp nháp cảm giác hạnh phúc dễ vỡ họ đã chia sẻ trong hang. Đó là một miếng bánh ngọt ngào chỉ kích thích ham muốn của anh nhiều hơn nữa.

Mùi hương gỗ tuyết tùng thoảng đến mũi anh. Prudence đã treo những cành cây thơm hương trên mỗi ô cửa. Anh nhìn xung quanh, thực sự ngắm nhìn tòa lâu đài lần đầu tiên kể từ khi trở về.

Không thể nhận ra tiền sảnh từ nổi kinh hoàng được trang trí bằng mạng nhện chỉ một tuần trước. Sàn nhà được quét sạch sẽ. Một tấm thảm dệt nằm phía trước lò sưởi. Hai chiếc ghế đặt ồm ồm trên nó, như thể đang thì thầm những bí mật. Sự tinh tế nhạy cảm của Prudence để lộ ra vẻ đẹp cổ kính của đồ đạc bằng gỗ sồi nặng trịch và đồ nội thất gỗ anh đào. Nàng đã tìm thấy vẻ duyên dáng bên dưới những lỗ thủng xấu xí từ đôi ủng của cha anh, những vết sẹo bất cẩn của thời niên thiếu của anh. Cái chạm của bàn tay yêu thương nàng ở khắp mọi nơi.

Ngoại trừ anh.

Anh chọc mạnh con dao vào bánh pudding, xuyên qua lớp vỏ cháy đen để thấy bên trong bị cháy thành những mẩu đen, giòn.

Nếu nàng vẫn còn ở đây khi mùa xuân đến, anh trầm ngâm, nàng sẽ lấp đầy tiền sảnh của anh với những bông hoa – hoa nhài và cây kim ngân hoa và hoa chuông - cho đến khi ý nghĩ sống mà không có hương hoa của chúng làm anh không thể chịu được. Như để trả lời cho những suy nghĩ đen tối của anh, bầu trời tối đen đe dọa bùng nổ với tiếng sấm sét ầm ầm.

Prudence trở lại mang theo một đĩa chất đầy thịt nai ướp muối và bánh mì cháy đen. Anh xua tay với thịt nai và nuốt xuống miếng bánh pudding.

“Sebastian, tôi không mong anh sẽ ăn.”

Anh nhai một cách dứt khoát. “Tôi thích nó.”

Khi nàng bắt đầu phản đối lần nữa, mắt anh nheo lại thành cái nhìn xấu xa khi nàng rút cái đĩa đến cuối bàn. Nàng cố gắng không nhìn chằm chằm khi anh ghen ngào nuốt xuống từng mẩu bánh cuối cùng, theo sau là một ngụm bia bắn tung tóe.

Prudence chơi đùa với miếng đá khắc dính trên khăn choàng cổ của nàng. Sebastian chiến đấu giữ cái nhìn đói khát tránh xa nàng, nhưng thất bại trong cuộc chiến. Ánh nến lung linh trên mái tóc nàng, tặng nó vẻ bóng mượt của rượu sherry. Chiếc váy lụa màu hoa oải hương tô đậm thêm sự mỏng manh nhợt nhạt của làn da nàng. Trong quần ống túm lầy lội và áo sơ mi dính mồ hôi, anh cảm thấy mình như tên tá điền thô tục.

Nàng nâng cốc của mình lên. “Jamie nói với tôi hôm náy có hai người đàn ông Pháp trong làng đang hỏi về anh. Anh có biết tại sao không?”

Câu hỏi của nàng đã không làm Sebastian ngạc nhiên. Anh chỉ ngạc nhiên nàng mất quá lâu để hỏi. Có lẽ nàng sợ câu trả lời như anh.

“Bọn chúng có thể là lũ tay sai của D'Artan. Ông già đã cho tôi hai tuần để gửi cho ông ta công thức. Nếu MacKay thực hiện tốt những gì lời hứa, chúng tôi sẽ không cần nữa.”

“Killian đã hứa với anh điều gì?”

Sebastian nhả mặt với nàng vì sử dụng tên thánh của MacKay. Có cả sự dịu dàng và tôn trọng trong giọng nói của nàng.

“Lệnh tha,” anh nói thô lỗ. “MacKay đã đi London để xin yết kiến nhà vua. Lão ta tin rằng Đức Vua sẽ biết ơn khi biết loại người xảo trá nào đang ẩn nấp trong Hạ nghị viện của ông.”

Môi Prudence giật giật. Nàng và Laird MacKay không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn để giúp Sebastian khi họ dành nhiều tháng cân nhắc vấn đề này.

Nàng nâng cái nĩa lên môi để che giấu nụ cười. “Và anh đã hứa gì với ông ấy để đáp lại?”

Sebastian uống cạn chỗ bia còn lại. “Em”.

Cái nĩa trong tay nàng khựng lại.

Sebastian vội vã lấp đầy sự im lặng, nghiền cứu lớp vỏ cháy đen của cái bánh bao với vẻ thích thú sâu sắc. “Vì chúng ta không có sự cho phép bằng văn bản của người giám hộ em để kết hôn, tòa án Anh nên cấp cho em giấy hủy bỏ hôn ước ngay lập tức. Tất nhiên, để tránh một vụ bê bối, tốt nhất nên để em thuyết phục quan tòa liên minh của chúng tôi rằng điều đó chưa bao giờ xảy ra.”

“Tôi sẽ nói với ông ấy lý do cho việc đó là gì?” Giọng nàng đều đều kỳ lạ.

Tại sao nàng phải bình tĩnh một cách chết tiệt thế chứ? anh tự hỏi. Anh cảm thấy bản thân như đang làm vỡ thứ gì đó. Anh tọng nửa cái bánh vào miệng với sự thô bạo cố ý. “Tôi không quan tâm. Nói với hắn ta bất cứ điều gì em muốn. Nói với hắn ta tôi ngáy quá lớn. Không tắm thường xuyên. Thích đàn ông hơn phụ nữ.”

Nàng đẩy kính lên.

Oh, chết tiệt, anh nghĩ. Đến lúc rồi. Cái bánh bao treo như tảng đá trong cổ họng anh.

Nàng chăm chú nhìn anh qua vành kính của mình. “Anh sao?”

Anh cau mày. “Tôi cái gì? Hay ngáy? Hay bốc mùi?”

“Thích đàn ông hơn phụ nữ?”

Anh quan sát nàng từ dưới hàng mi. Anh bỗng nhiên hăm hở chờ cuộc chiến, tuyệt vọng với bất kỳ sự giải thoát nào từ tình trạng rối loạn hành hạ anh. Anh đã biết cảm giác này trước đây, nhưng trong những quán trọ đầy khói và quán rượu ẩm ỉ nơi anh có thể chọn một cuộc chiến mà không làm tổn thương bất cứ ai ngoài bản thân anh.

Anh quần cán dao vào khăn trải bàn, nhìn xuống, và thấy cuộc chiến anh đang tìm kiếm.

Anh tóm lấy mép vải, đảo lộn cốc trống rỗng của mình với một đập. “Đây là áo choàng của em, đúng chứ? Chiếc váy màu hồng em đã mặc đêm tôi bắt em ở Campbells.”

Nàng nhìn chăm chăm vào anh, từng inch điên tiết “Nữ công tước mùa đông.”

“Việt quất.”

“Việt quất?”, anh gầm lên.

“Chiếc váy màu việt quất. Không phải màu hồng.”

Anh đứng dậy và giật tấm vải ra khỏi bàn, để lộ mặt gỗ xấu xí, sứt sẹo bên dưới. Những cái đĩa vỡ tan khi đập vào sàn đá. “Tôi không chửi rửa nếu nó là hoa vân anh. Tôi không mong em cắt tất cả quần áo đẹp của mình để phục vụ tôi. Đừng nghĩ tôi không thấy em làm gì! Phủi bụi bằng váy lót. Lọc sữa bằng những đôi tất. Tôi chưa bao giờ yêu cầu điều đó ở em.”

“Tôi không cần những quần áo này ở đây. Chúng không thực tế. Những chiếc áo choàng cũ là đủ rồi.”

Anh vụt qua quanh bàn và giật tay nàng ra khỏi lòng, hướng chúng đến ánh nến. Những vết chai làm cứng ngắt lớp thịt mềm. Lòng bàn tay nàng bị nứt nẻ và ửng đỏ.

Một sợi cơ ở miệng anh co giật. “Bàn tay cũ của em cũng đủ rồi. Nhìn chúng bây giờ đi! Tôi nhớ lúc chúng còn mềm mại và trắng như chim bồ câu.”

Nàng nhìn chăm chăm vào bàn. Một giọt nước mắt tràn ra từ đôi mắt rung rung lệ và trượt xuống má nàng.

Một làn sóng coi thường bản thân quét qua Sebastian, khiến anh thậm chí còn giận dữ hơn. Những ngón tay anh bấu vào cổ tay nàng. “Khốn kiếp, phụ nữ! Tôi không mang em đến đây để làm nô lệ của tôi!”

Nàng đứng lên, vịn mạnh tay khỏi cái ghì của anh. “VẬY NHỜ CHÚA ANH MANG TÔI TỚI ĐÂY ĐỂ LÀM GÌ THẾ? CHẮC CHẮN KHÔNG PHẢI ĐỂ LÀM VỢ ANH!” Nàng đập tay lên bàn và đối mặt với anh. “CÓ VẤN ĐỀ GÌ VỚI HAI BÀN TAY NÀY À? CHÚNG BỊ BIẾN MÀU VÌ ANH? QUÁ CỨNG SAO? KHÔNG MỀM VÀ TRẮNG NHƯ HOA LILY NHƯ CỦA TRICIA HAY DEVONY À?” Nàng giơ hai bàn tay lên giữa họ. “TÔI TỰ HÀO VỀ ĐIỀU ĐÓ. CHÚNG ĐÃ LÀM ĐƯỢC NHIỀU HƠN CHỈ PHỤC VỤ TRÀ VÀ MỞ SỔ SÁCH. CHÚNG CHƯA BAO GIỜ ĐẸP HƠN. TÔI ĐÃ KIỂM TỪNG VẾT GIỘP, TỪNG VẾT CHAI, VÀ TỪNG MẢNH NHỎ ĐỂ BIẾN LÂU ĐÀI NÀY THÀNH MỘT GIA ĐÌNH CHO ANH.”

Anh vớ đến nàng, choáng váng bởi sự vĩ đại của niềm đam mê tức giận của nàng, nhưng tay anh bắt lấy không khí. Nàng đã lùi lại xa tầm tay anh.

“Tôi sẽ rất vui khi MacKay đến, anh là kẻ độc ác vô ơn”, nàng nói. “Tôi mong ông ấy đến đây đêm nay. Tôi cho là sẽ không gặp rắc rối gì trong việc thuyết phục thẩm phán sự tráo trở của anh, vì anh rõ ràng tìm thấy một người vợ làm anh khó chịu đến mức muốn ngủ với người được gọi là đánh xe ngựa của mình hơn. Cho đến khi tôi còn liên quan, anh và Dunkirk quý giá của anh có thể đi thẳng đến cái hố địa ngục sâu nhất!”

Với những lời đó, nàng bật khóc, đưa tay che lấy mặt, và chạy lên cầu thang.

Sebastian lún sâu xuống ghế. Anh tựa cằm trên hai bàn tay chồng lên nhau.

“Em là đồ ngu ngốc chết tiệt,” anh thì thầm.

Một tiếng sấm ầm ầm rền vang qua lâu đài như tiếng vọng trên chóc của giọng nói cha anh.

Prudence dấm thùm thụp cái gối của mình bằng hai nắm tay. Có ai từng nghe đến việc nhồi gối bằng cây thạch nam khô chưa? nàng tự hỏi. Nếu nàng muốn ngủ trên dương xỉ và kim tước, nàng sẽ nằm giữa vùng đồng hoang lạnh lẽo, ẩm ướt bên dưới. Nàng ngạc nhiên là Sebastian đã không nhét nó bằng gai. Những người Scot chết tiệt dấm máu mọi rợ như mọi người nói, và Sebastian Kerr là tồi tệ nhất của tồi tệ! Tất cả mọi thứ khó chịu nàng từng nghe nói về người Scot tràn quan đầu trong một dòng công kích. Sét lấp đầy ngọn tháp. Sấm sét nứt ra như trái tim của hòn đá lớn. Nàng biến mất dưới gối, nơi mùi hương của cây thạch nam còn vương lại ám ảnh nàng.

Có ai từng nghe về cơn bão sớm trong năm nay không? Ngay cả luật của Chúa cũng thất bại ở vùng đất nguyên thủy này. Nàng có thể phụ thuộc vào điều gì đây? Không có gì, có vẻ như, ngoài sự phản bội vụn vặt của chủ Dunkirk. Nàng và MacKay đã ngó ngàng khi tin rằng họ có thể giúp một kẻ khốn ích kỷ.

Không khí ngọt ngào dưới gối bóp chết nàng. Nàng quăng người nằm ngửa ra, đá vào cái chăn len cuộn quanh chân mình. Làm thế nào nàng có thể mong một người Scot thô lỗ hiểu rõ giá trị sự hấp dẫn văn minh của ánh nến và khăn trải bàn lụa? Nàng phải quán mình trong tấm da đông vật. Họ có thể ngồi trước ngọn lửa và ăn thận sống bằng những ngón tay. Sét xé một vết lõm chồm ngang qua bầu trời. Móng tay của nàng hằn những hình lưỡi liềm nhỏ vào lòng bàn tay.

Một tiếng sấm nổ ra lắc lư ngọn tháp. Gió gào thét bên cửa sổ, rơi lộp bộp trên những tấm kính cổ xưa với những nắm tay tức giận. Bóng tối trên tường nháy múa với cuộc sống của riêng chúng. Prudence kéo chăn qua đầu. Những cơn bão thường làm nàng vui vẻ, nhưng đêm nay nàng sợ. Cứ như thể cơn bão thịnh nộ xung quanh ngọn tháp, bị rút ra như một nam châm với sự tức giận và đau khổ của riêng nàng.

Không muốn, nàng cảm thấy sự hiện diện của một phụ nữ khác, mẹ Sebastian. Nàng tưởng tượng bà đang co rúm lại dưới cái chăn cùng nàng, đôi mắt xám khói nhắm chặt. Prudence cảm thấy như thể nàng là cô gái đó, và từng nhịp đập của sấm sét là tiếng dậm mạnh của đôi ủng của Brendan Kerr trên cầu thang. Ông ta đang đến vì bà ấy. Nàng nhét những nắm tay vào tai mình, lằm bằm trong vô vọng định lý Pythagore những con số để át đi tiếng chân. Sấm nổ ra lần nữa và nàng ngồi bật dậy, run rẩy khắp nơi, chiếc áo ngủ bị dính chặt vào cơ thể nàng bằng những giọt mồ hôi sợ hãi.

Một tia sáng trắng ném thực thể vào bóng tối và bóng tối biến thành thực thể. Hình dạng tối tăm ở đó cạnh cửa sổ. Nó chưa từng ở đó trước đây? Không phải chiếc áo choàng treo trên đôi vai vụng về của nó và ánh bạc của thanh gươm to bản của vùng núi Ê-cốt được nhắc lên trong nắm tay đầy thịt chứ?

Với tiếng ầm vỡ tan từng mảnh, cơn gió bắt lấy cửa sổ và ném nó mở toang.

Prudence hét lên. Tiếng nứt chói tai của sấm sét át đi những âm thanh chói tai. Mưa đổ vào tháp, trút xuống sàn đá. Nàng nhảy ra khỏi giường và chạy ra cửa. Trong nhịp đập của bóng tối giữa một tia chớp và sau đó, nàng lạc mất tầm nhìn. Nàng quay cuồng xung quanh, đập vào tường như một con chim bị mắc kẹt. Khi một vết sét thấp sáng căn phòng, những ngón tay run rẩy của nàng vòng quanh chốt sắt. Nàng bỏ chạy xuống cầu thang xoắn ốc, cái áo ngủ trắng của nàng cuộn phía sau nàng. Nàng không quan tâm liệu mình có biến thành ma hay không miễn là nàng thoát khỏi cơn ác mộng vọng lại của ngọn tháp.

Ở bậc thang cuối cùng, chân nàng ngã thịch vào cái gì đó mềm mại và có thật. Nàng trượt chân và nằm dài.

Tiếng cấn nhằn đau đớn theo sau lời nguyên rủa khó chịu. Tiếng lách cách kim loại vang lên trong sự im lặng đột ngột. Prudence ném mái tóc ra khỏi mắt và thấy mình nhìn thẳng xuống nòng súng của Sebastian.

Chương 29

Sebastian đứng trên nàng, cởi trần, chân anh giang ra vững vàng và một mắt nhắm lại xuống nòng súng đen dài.

Prudence giơ tay lên. “Đừng bắn tôi. Tôi sẽ không bao giờ nấu ăn nữa. Tôi thề đấy.”

Cái nhìn âm ỉ của Sebastian lia nàng từ đầu đến chân. Nàng chống trên khuỷu tay, cái áo ngủ của nàng trùng xuống giữa hai đầu gối mở rộng. Mái tóc không buộc đổ xuống lưng trong đồng lõa xộn mềm mại. Anh từ từ hạ vũ khí xuống, mặc dù hơi thở rời rạc của mình không ổn định như anh hy vọng.

Ngượng ngùng, anh giơ một bàn tay ra với nàng.

Nàng chấp nhận, tay nàng mát lạnh và run rẩy như một con chim bị giam cầm trong lòng bàn tay anh. Anh đan tay mình qua tay nàng và kéo nàng dậy. Nàng liếc nhìn chiếc chăn cũ đặt trên nền đá cứng dưới chân cầu thang.

“Đây là nơi anh ngủ à?” Nàng hỏi.

“Đúng. Rồi sao?”, anh nói cộc cằn. Vết đỏ mặt đốt cháy xương gò má anh khi anh đặt khẩu súng lục bên cạnh con dao găm trông nguy hiểm và cây dùi cui cùn đầu.

Prudence nuốt khó nhọc. “Anh đã định làm gì? Đánh tôi bằng dùi cui nếu tôi cố trốn à?”

Anh cau mày nhìn nàng. “Đúng ra thì em đã vội vàng đi đâu thế? Em trông như thể một nữ thần báo tử đang than khóc dưới gót chân.”

Đến lượt Prudence ngại ngùng. Rời xa tâm bão, sấm sét mờ dần thành tiếng ầm ầm tức giận, và mưa dần dần ngừng lại thành nhịp điệu lặng lẽ trên cánh cửa gỗ. Bị bao quanh bởi ánh lửa mềm mại bập bùng, với sự hiện diện cơ bắp của Sebastian rất gần, nàng thấy nỗi khiếp sợ của mình chỉ là sự hoảng sợ trẻ con. Làm thế nào nàng có thể nói với anh nàng đã chạy trốn sự xuất hiện tưởng tượng của cha anh?

“Tôi muốn uống nước”, nàng nói bướng bỉnh.

“Thật vậy à.” Anh nhướn một bên mày. “Em có thể mở cửa sổ của mình và lấy được một xô nếu em muốn đấy.”

Nàng quay mặt đi để tránh ánh mắt chế giễu của anh. Những tàn tích của bữa tiệc bị hủy hoại của nàng đã biến mất. Sàn nhà được quét dọn sạch sẽ các mảnh vỡ, miếng vải satin màu việt quất đã phủ gọn gàng trên mặt sau của một chiếc ghế.

“Anh sẽ thoải mái hơn nếu ngủ cạnh ngọn lửa sao?”, nàng hỏi.

Sebastian mở miệng định nói với nàng nơi anh thấy ngủ thoải mái nhất, nhưng lại thôi.

Anh hạ xuống trên bậc thang thứ ba và lùa tay vào tóc mình. “Và nếu người của D'Artan đến trong khi tôi đang ‘thoải mái’ thì sao? Người Scot chúng tôi học được từ lâu rằng những người đàn ông thoải mái thường bị cắt cổ trong khi ngủ.”

Trán Prudence nhăn lại. Vậy nên Sebastian đã nằm ở đây mỗi đêm, quần người trong cái chăn thô trên sàn đá lạnh, kho vũ khí của một người đàn ông trải dài dưới chân cầu thang, trong khi nàng đã nằm trên cái gối cây thạch nam như một nàng công chúa. Nhận thức làm nàng thấy khó chịu ở bụng.

Nàng ngồi xuống cạnh anh trong bóng tối của cầu thang, đủ gần để đùi họ chạm vào nhau. Khi họ lắng nghe tiếng mưa tí tách, cơn bão bao bọc họ trong tấm lưới thân mật ấm cúng. Prudence nhận ra đây là lần đầu tiên họ được hoàn toàn một mình. Không có Cá vàng giấu cột, không có những tên cướp ngáy trong sân, không có Jamie vọt ra từ chân tường. Nàng cảm thấy như một đứa trẻ bị bỏ ở nhà một mình nhún lên nhún xuống trên nệm lông.

“Anh có nghĩ người của D'Artan sẽ đến không?” Nàng hỏi.

“Có thể. Nếu về hạnh phúc của gia đình chúng ta không đủ thuyết phục.”

“Họ sẽ không thấy nó quá thuyết phục đêm nay.” Không có sự sỉ nhục nào trong giọng nói của nàng, chỉ có sự hài hước êm tai khiến Sebastian đau đớn với đến nàng.

Anh nắm lấy tay nàng trong tay anh. Sự đụng chạm của những ngón tay ấm áp của anh trên làn da nàng gửi cơn rung mình chạy dọc người Prudence.

Anh xoa xoa ngón tay cái mình trên những khớp ngón tay nàng. “Em đến để nói với tôi rằng tôi đã cư xử như một tên cao nguyên man rợ à?”

Nàng cười nhẹ, cố che giấu tác động choáng váng cái chạm của anh gây ra cho nàng. “Tôi thích một tên cao nguyên man rợ hơn một người Scot nguy hiểm ngầm. Ít nhất anh đã nhìn thấy tôi thay vì nhìn xuyên qua.”

Bây giờ anh đang nhìn nàng, dù bóng tối che kín biểu hiện của anh. “Ồ, tôi nhìn thấy em.” Anh mở tay nàng ra và đưa lên môi mình. Với từng hơi thở, anh đặt một nụ hôn dịu dàng vào lòng bàn tay ngửa ran của nàng. “Tôi nhìn em mỗi đêm khi em ngủ. Với đôi chân dài quần trong chăn, đôi môi hé mở, mặt em ửng đỏ như đứa bé.” Anh cọ mũi mình lên những vết chai anh đã lên án lúc tối.

Prudence nhắm nghiền mắt, lại bị khuấy động bởi sức mạnh của những từ ngữ không được in trên giấy, nhưng được thì thầm bằng âm r khàn khàn nhẹ như sương mù buổi sáng trên da nàng. Chúng vang như một bài thánh ca xuyên qua tâm hồn cô đơn của nàng.

“Anh có thể ngủ với tôi.” Nàng thốt ra lời nói trước khi nàng nhận ra mình sẽ nói chúng. Luồng

nhật chậm chậm đốt cháy trên má nàng. Nàng kéo bàn tay ra khỏi cái siết tay của anh, nắm chặt thành một nắm đấm bảo vệ, không thể chịu được cái nhìn chăm chú của anh. “Tôi là vợ anh. Ít nhất là bây giờ. Tôi hoàn toàn không biết gì về thực tế là người chồng có.. nhu cầu,” nàng kết thúc khập khiễng.

Sebastian đứng dậy và bước đến lò sưởi. Nàng lại nhắm mắt, sau đó mở ra, được củng cố bởi nhu cầu áp đảo để nói những gì nàng phải nói, ngay cả khi nó sai. Ngay cả khi anh cười.

Anh mở bàn tay chống trên các phiến đá của lò sưởi và tựa cơ thể vào chúng. “Tôi sợ nó không đơn giản như những quyển sách của cha em hay những bài giảng khủng khiếp của Tricia”, anh nói, lời anh nhuốm vẻ hài hước tuyệt vọng. “Chúng ta đã có quá nhiều cơ hội. Hầu hết các thẩm phán sẽ khó tin hôn nhân của em chưa được thực hiện nếu em lạch bạch vào phòng xử án phình to với đứa con của tên Scot trộm cắp.”

“Anh đã từng nói với tôi anh biết cách ngăn chặn điều đó,” nàng thì thầm.

Anh từ từ xoay người, mắt anh mở to với vẻ ngạc nhiên sợ hãi. “Em có biết mình đang nói gì không, Prudence?”

Nàng tựa khuỷu tay lên bậc thang phía sau và tách hai đầu gối, hoàn toàn nhận thức được mức độ khiêu khích chiếc áo ngủ của nàng bám vào những đường cong và chỗ hõm của cơ thể nàng. “Có chuyện gì vậy, Sebastian? Việc làm tình với vợ mình quá nhạt nhẽo cho một kẻ lừa đảo như anh à?”

Miệng Sebastian khô khốc và lòng bàn tay ẩm ướt. Sinh vật hấp dẫn với tiếng grừ grừ khàn khàn này có thể nào là Prudence nhút nhát, nghiêm trang của anh? Anh lướt về phía nàng như một người mộng du bị choáng váng bởi thứ ánh sáng rực rỡ. Chắc chắn bất cứ lúc nào anh nằm úp trên khẩu súng của mình và giật mình tỉnh dậy, thấy bản thân đang một mình và run rẩy trên sàn nhà lạnh lẽo, cứng ngắt. Anh vội đến nàng, hy vọng nàng tan chảy khi anh chạm vào. Những ngón tay anh nắm chặt như chiếc vòng vàng quanh mắt cá chân mảnh mai của nàng, và yêu sự chắc chắn của khung xương tinh tế bên dưới. Nàng rùng mình khi anh chạm vào.

Bóng anh bao phủ nàng trên cầu thang. “Tôi chưa bao giờ làm tình với một người vợ trước đây. Ít nhất không ai là của tôi cả.”

Miệng anh lướt qua môi nàng, và Prudence rên rỉ. Tại sao anh phải đẹp như vậy? Những từ ngữ có vẻ thô bỉ từ bất kỳ người đàn ông nào khác xuất hiện từ đôi môi được tạc như kinh thánh từ miệng của một thiên thần sa ngã.

Lòng bàn tay nàng xoa bóp ngực anh với niềm vui thích như một chú mèo con. “Em đã nghĩ anh không muốn em,” nàng thì thầm.

Lời thú tội bền lễn của nàng bắn mũi tên xấu hổ sâu vào tim Sebastian. Anh nên nhận ra Prudence sẽ hiểu sai sự im lặng của anh, tình trạng căng thẳng nguy hiểm của anh. Nàng đã có nhiều năm được Tricia kèm cặp siêng năng để đảm bảo với nàng rằng không người đàn ông nào muốn nàng. Giá như anh có cả đời để chứng minh nàng sai lầm! Nhưng tất cả anh có thể có chỉ là đêm nay.

Anh vùi tay mình trong mái tóc mượt như nhung của nàng. “Tôi đã nghĩ mình sẽ chết vì muốn em.”

Một tiếng thở dài run rẩy thoát khỏi nàng. Ngón cái của nàng vuốt ve núm vú đang săn lại của anh, sau đó lướt xuống thấp hơn, lần theo dải lông màu nâu vàng đến cạp quần ống túm của anh. Anh nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu lung linh của nàng, bị bỏ bùa bởi sự ngọt ngào của nàng, sự rộng lượng của nàng, thì thầm bất lực của nhu cầu đó bị bắt ở sau cổ họng. Khi đôi môi tìm kiếm của nàng mở ra trên bụng anh, anh bắt lấy tay nàng và ép mạnh nó vào nơi đỉnh đùi anh.

Anh nghiêng khuôn mặt nàng đến mặt mình và nhìn sâu vào mắt nàng. “Hãy để anh là một phần của em.”

Lời yêu cầu khẩn thiết khàn khàn của anh gửi cơn rung mình của sự khao khát qua Prudence. Anh sẽ luôn là một phần của nàng. Bây giờ nàng biết điều đó. Nếu MacKay đến ngày mai và Sebastian đuổi nàng đi mãi mãi, anh vẫn sẽ là một phần của nàng như tiếng thì thầm của hơi thở nàng hay mái tóc đen đưa trên vai nàng. Nàng sẽ không bao giờ kết hôn với người đàn ông khác. Nàng không thể miễn cưỡng chấp nhận một cái vỏ ngoài trống rỗng của những gì mà nàng biết tình yêu có thể.

Nàng yêu Sebastian. Nàng đã yêu anh tha thiết ngay từ lần đầu tiên. Kể cả khi nàng đỏ mặt với nguồn nhiệt sừng phồng của cơn kích thích anh áp vào lòng bàn tay nàng, nàng biết không cả niềm kiêu hãnh hay tính bền lèn có thể ngăn nàng chứng minh nó đêm nay.

Anh vuốt ve thái dương nàng bằng môi mình. “Không có gì phải xấu hổ, cô bé. Trước cả Chúa và luật pháp, tôi là chồng em.”

Ánh mắt anh tìm thấy bóng tối ở đầu cầu thang, sau đó anh quay lại. Nàng run rẩy nhẹ nhõm khi anh dẫn nàng qua tiền sảnh đến với sự ấm áp của lò sưởi. Cả hai người đều chưa được chuẩn bị để đối mặt với những bóng ma của tòa tháp. Anh trải chăn của mình ra, sau đó đặt dải satin màu violet quất lên đó. Prudence quỳ xuống trong hồ ánh sáng lung linh.

Sebastian kéo chiếc quần ống túm của mình ra, những ngọn lửa nhảy múa tắm da anh thành màu đồng. Nàng chưa bao giờ thấy anh trông hơi nhút nhát. Đây trong những tàn tích của thời niên thiếu của mình, anh bị tước đi tất cả mặt nạ anh đã dùng cả cuộc đời để lừa đảo. Anh không còn là tên cướp hay một quý ông hay kẻ lừa đảo. Anh chỉ là một người đàn ông, được đáp lại cả sức mạnh và dễ bị tổn thương bởi nhu cầu đang gào thét dành cho nàng.

Và đêm nay - anh là người đàn ông của nàng. Khi anh hạ thấp cơ thể của mình đến với nàng, nàng với đến anh, khao khát anh, ham muốn kéo anh vào sâu bên trong nàng. Những ngón tay nàng lần theo chiều dài đập rộn ràng như dải ruy-băng lụa mát lạnh của anh.

Sebastian bất lực chống lại lời cầu xin rên rỉ của nàng. Mọi ý định của anh để đi chậm lại, để tìm kiếm niềm vui của nàng trước của chính anh, bị tan chảy khi bắp đùi thon thả của nàng sụp xuống trong lời mời gọi nữ tính và kín đáo, quyến rũ anh ngã xuống nàng mà không có vẻ duyên dáng nào hơn một chàng trai không kinh nghiệm phải đối mặt với điều kỳ diệu choáng váng của người phụ nữ đầu tiên của mình. Anh đẩy áo ngủ của nàng lên bằng hai bàn tay run rẩy.

“Em cực kỳ xinh đẹp.” Nhưng lời khàn khàn của anh vừa cầu nguyện vừa thú tội khi anh với tay đến ngực nàng bên dưới áo ngủ và đi vào trong nàng, cướp bóc nơi trung tâm ngọt ngào của nàng bằng sức nóng hoang dã của anh.

Sự sở hữu của Sebastian đối với nàng là một cơn bão - một tiếng sấm sét kỳ diệu gầm rống mất kiểm soát. Đêm nay Prudence sẽ cưới lên cơn bão, không bị trói buộc bởi sự xấu hổ hay sợ

hải của tương lai. Nàng sẽ hút sự hoang dã của nó vào trong nàng mà không phải cố thuần phục hay đặt bẫy. Hồng nàng di chuyển trong nhịp điệu hướng đến anh, bao bọc anh ở nơi kín đáo nhất, âu yếm nhất của cuộc đời nàng, khi nàng hoàn toàn bị lạc mất trong phép màu của việc giữ anh sâu trong nàng. Nàng can đảm chạy bàn tay mình xuống lưng anh, thưởng thức cách cơ bắp anh siết lại, cơ thể anh bị kéo căng, khi anh đẩy mình sâu hơn và nhanh hơn. Tiếng rên rỉ của nàng lạc mất trong tiếng sấm ầm ầm của anh.

Sebastian cảm thấy khoái lạc của mình dựng lên quá nhanh đến mức không thể chịu đựng được. Vài phần lý trí trong anh do dự, biết những gì mình sắp làm là không an toàn như anh đã hứa. Nhưng đã quá muộn để dừng lại. Rất ít điều anh đã làm trong cuộc đời mình được thoát khỏi vết nhơ tội lỗi. Tại sao Prudence dăm thắm lại khác hẳn? Một giọng nói hân hoan trong đầu anh thúc giục anh ở lại sâu bên trong nàng, đổ hạt giống của anh vào nàng và buộc chặt nàng mãi mãi bằng con anh. Nhưng một đứa trẻ không buộc chặt được mẹ mình. Mặt trời vượt ve đường cong cái bụng căng tròn của bà khi bà bước ra khỏi gờ cửa đó và biến mất khỏi cuộc đời anh mãi mãi.

Với một tiếng hét khàn khàn của đau đớn và thỏa mãn, anh đẩy mình ra khỏi Prudence. Nàng với đến anh khi anh đổ sụp trên nàng, những sợi tóc thơm ngát của nàng mắc như một dải lụa trên môi anh.

Sebastian tựa mình trên một khuỷu tay và ngắm nhìn Prudence ngủ. Nàng nằm nghiêng một bên, đường cong mềm mại của lưng nàng ép vào bụng anh, hai bàn tay nàng gấp lại như đôi cánh dưới cằm. Ngay cả trong giấc ngủ nàng hấp dẫn không thể cưỡng được. Anh với đến gần và kéo tóc nàng ra khỏi mặt nàng.

Ánh sáng hồng tẩm trên xương gò má nàng. Hàng lông mi sẫm màu xòe rộng hình cánh quạt trên quầng thâm nhạt màu dưới mắt nàng. Đôi môi nàng vẫn còn sưng vì những nụ hôn của anh đã hé mở áp vào cắn.

Nàng ngủ trong trạng thái mê hoặc của người phụ nữ thỏa mãn và kiệt sức do làm tình. Cơ thể anh khuấy động nguy hiểm với suy nghĩ ấy. Sự thèm khát của anh là con thú hoang dã khi đến với nàng. Anh ép mình đến đường cong ấm áp, không ngờ của hông nàng, thưởng thức khoảnh khắc vui vẻ ích kỷ. Nàng cựa quậy, rên rỉ nhẹ nhàng. Nàng đang mơ về anh à? Anh ước gì mình có thể sở hữu suy nghĩ của nàng, giấc mơ của nàng, tất cả mọi thứ về nàng. Nhưng bây giờ anh sẽ phải nắm lấy những gì trong tầm tay.

Như một tên trộm bẩm sinh, anh tấn công nàng từ phía sau, chạm và khám phá cho đến khi nàng bắt đầu rên rỉ yếu ớt sâu trong cổ họng. Với sự khéo léo chưa bao giờ sử dụng để moóc túi hay trượt những chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay của phụ nữ, anh thả lỏng mình đi vào trong nàng. Làm một tên trộm chưa bao giờ giữ được niềm vui như vậy. Viên đá quý này quý giá hơn bất kỳ thứ gì anh đã ăn cắp, mọng nước và ngọt ngào vô cùng. Anh nằm yên một lúc lâu, tắm trong phép lạ của sự ấm áp run rẩy của nàng. Những ngón tay nàng nắm chặt chặt. Nàng uốn cong người áp vào anh với tiếng rên rỉ kiềm chế.

Anh ấn môi mình lên tai nàng. “Suýt, cô gái,” anh thì thầm. “Đây chỉ là tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp đang cưỡng bức em.”

Anh kiềm chế bản thân bằng sức mạnh anh từng nghĩ là không thể. Chạm xung quanh nàng, anh nhẹ nhàng vuốt ve nàng cho đến khi cơ thể nàng bị những cơn rung mình nhạy cảm hành hạ. Một tiếng thở dữ dội thoát khỏi anh khi anh rút lui. Anh hy vọng nàng sẽ thức dậy tự hỏi liệu điều này là thật hay một giấc mơ quyến rũ khác.

Khi cái lạnh sâu sắc gắt hơn của tiền sảnh chìm vào trí óc mờ nhạt của anh, anh nhét chăn quanh vai nàng. Với Tricia, anh đã dùng bất kỳ lý do gì để chạy trốn sau những lần quan hệ đầy kinh nghiệm của họ. Ý nghĩ bỏ lại Prudence như một móng vuốt cào vào tim anh.

Anh nửa hy vọng MacKay sẽ không nhận được lệnh tha. Sau đó, anh sẽ có cái cớ để giữ nàng ở Dunkirk. Nhưng không có sự tha thứ, anh có thể cho nàng kiểu cuộc sống gì đây? Khuôn mặt anh bị dán khắp Edinburgh và Glasgow. Không còn nơi nào họ có thể đi, không nơi nào để trốn. Thậm chí bị điều tra ở vùng hoang dã Strathnaver, trước khi pháp luật bắt kịp anh thì đó chỉ là vấn đề thời gian. Hoặc D'Artan. Jamie đã thông báo rằng người của ông nội anh đã tăng lên không ngừng với mỗi ngày trôi qua.

Prudence nhích sát vào hông anh để tìm kiếm sự ấm áp. Anh không bao giờ nên đưa nàng vào giường mình, anh nghĩ. Anh nên đưa nàng trở về Anh và để nàng lại với lời cầu hôn giản dị của Arlo Tugbert hay một vài tên trẻ tuổi say mê khác. Một người đàn ông có thể cho nàng ngôi nhà đúng nghĩa và cái tên danh dự.

Một người đàn ông như Killian MacKay.

Anh cào ngón tay qua mái tóc. Chứa lòng lạnh. Anh lại bắt đầu suy nghĩ như ông chú của nàng.

Thở dài, anh vói tay xuống dưới chăn để lấy điếu xì gà. Đó là thứ còn lại cuối cùng từ cuộc sống của anh ở Lindentree và anh đã để dành cho một dịp đặc biệt. Chẳng hạn như ngay trước khi anh bị treo cổ. Anh kéo điếu thuốc ngang dưới mũi. Mùi thơm pha trộn của thuốc lá và giấy gói tốt có vẻ như lạc lõng trong tiền sảnh cũ kỹ giá lạnh này như Prudence.

Tựa vai vào lò sưởi, anh châm điếu xì gà mảnh mai và quan sát khói cuộn tròn tiếc nuối vào bóng tối.

Chương 30

Killian MacKay lê bước lên đồi dốc, một bên tai điều chỉnh hướng về những hứa hẹn thì thầm của mùa xuân đến sớm, tai kia đến với tiếng líu lo hân hoan của một con chim hét. Con bão đêm qua đã rửa sạch bầu trời. Quả bóng mặt trời mập mạp né những đám mây bông bênh trên tấm thảm xanh trong. Một cơn gió nhẹ lắc lư những đỉnh cây lá kim trong thung lũng hẹp bên dưới, trêu chọc đầu mũi ông với mùi đất chín ấm áp. Một dấu vết của sức sống trong đồng cỏ nâu.

MacKay lơ đi cơn đau thường lệ của các khớp xương. Ông buộc con ngựa thiện của mình ở chân đồi, tự nhủ với tấm thân mệt mỏi của ông rằng ông sẽ tận hưởng cuộc đi bộ. Ông biết, mặc dù, ông chỉ đang trì hoãn khoảnh khắc này khi ông có thể phát hiện ra ông đã gây ra thêm một sai lầm khủng khiếp.

Ông đã không leo đồi đến Dunkirk kể từ buổi chiều mùa hè nhóp nhép ông phát hiện Brendan Kerr đã chết. Ông nhớ với ký ức những tảng đá đổ lộn xộn trên ngôi mộ, tiếng bước chân của ông khi băng qua tiền sảnh bẩn thỉu, gọi tên cậu thiếu niên. Câu trả lời duy nhất ông nhận được là tiếng vọng khàn khàn của giọng mình và tiếng vỗ cánh chế nhạo của những con chim nhạn trên xà nhà.

Bàn tay ông run rẩy khi rút tay vào chiếc áo choàng kẻ sọc và rút ra một bó giấy da màu kem còn nhỏ giọt con dấu màu đỏ thẫm. Sự sợ hãi siết chặt móng vuốt lạnh lẽo quanh tim ông. Nếu Kerr làm tổn thương Prudence, cô gái chỉ phải đổ lỗi cho ông. Sao ông có thể giải thích với cô gái rằng ông phải cho chàng trai ấy một cơ hội? Ông nợ anh ta rất nhiều.

Tờ giấy sột soạt khi ông leo đến đỉnh đồi và chuẩn bị tinh thần mình cho cái bóng âm ảm của tòa lâu đài ngả nhào xuống ông. Nỗi sợ hãi phình to thành sự kinh ngạc khi ông đón nhận quang cảnh mê hoặc hoàn toàn là của một gia đình.

Lâu đài nhỏ, từng là nơi lui tới thường xuyên của yêu quái và chim nhạn, trông như thể đã được cọ rửa sạch sẽ. Cánh cửa biến dạng treo trên bản lề rỉ sét đã được thay thế bằng một cánh cửa mới sơn màu xanh lá đậm của cây rừng. Hai con dê trắng đang nhấm nháp trên bãi cỏ gần mái hiên. Ba cái áo, đã sờn nhưng nhăn nheo và sạch sẽ, lòng thòng trên một sợi dây căng giữa hai cây thông Scotland.

Tiếng đập theo nhịp điệu của một cái bay trên vữa gặp sự tương phản của tiếng thui đều đều của cái rìu cắn vào gỗ. MacKay che mắt chống lại ánh mặt trời. Một người đàn ông làm việc xa xa dưới đồi, đang xây bức tường đá thấp nhô cao hơn đồng cỏ. Ánh sáng mặt trời mạ vàng mái tóc anh ta. Bên cạnh anh ta, một người phụ nữ mảnh mai cào cuốc qua những dây thường xuân chết đang leo lên cổng, khối tóc sẫm màu của cô ta đang bay theo hướng gió. Trong sân, một cậu thanh niên ốm, mặt tàn nhang lăm băm khi cái rìu của cậu đào vào gốc rễ của một gốc

cây lớn.

Rễ cây ngoằn ngoèo của gốc cây trườn ra. Chàng trai bước lùi lại. Mặc cho những làn gió mát mẻ, cậu buộc phải lau mồ hôi ra khỏi mắt mình, và sau đó nhìn thấy MacKay.

Cậu thả rìu xuống. "Tạ ơn Chúa! Hãy thề với tôi ông là thẩm phán địa phương. Chúa lòng lành, tôi đã bị quăng đến đây!" Cậu chống lòng bàn tay lên đầu gối, thở dốc. "Cha tôi luôn nói với tôi rằng tôi sẽ bị trừng phạt vì con đường tội lỗi của mình, nhưng tôi không bao giờ tin ông ấy. Tôi đang tự khiến mình mắc vào nó." Anh bước về phía trước, ngửa cổ tay lên về phía MacKay. "Ông sẽ đưa tôi về Edinburgh, đúng chứ? Có thể họ sẽ gửi tôi sang một trại cải huấn nơi cơ thể tôi có thể nghỉ ngơi một chút.

MacKay cười toe toét. "Anh chắc phải là Jamie, con trai của mục sư. Người ông ấy đã moi ra khỏi rãnh nước." MacKay nhìn xung quanh. "Người còn lại đâu? Chàng trai lực lưỡng đã từng chạy khắp cánh đồng cùng cậu?"

"Tiny đang ở ngôi nhà của mình." Mắt Jamie nheo lại khi cậu nhìn chăm chăm vào tờ giấy trong tay MacKay. "Nếu ông không phải thẩm phán và đó không phải lệnh bắt giữ, sao ông biết nhiều về chúng tôi thế?"

MacKay mỉm cười bí ẩn. "Không phải thẩm phán, chàng trai của tôi. Chỉ là người hâm mộ thôi."

Jamie khịt mũi. "Hầu hết người hâm mộ của tôi thường là phụ nữ." Cậu nhìn chuôi thanh gươm to bản của McKay. "Ông có một đứa con gái, đúng chứ?"

"Không. Không đứa nào cả."

Jamie có vẻ nhẹ nhõm với câu trả lời của MacKay. Tiếng cười khàn đã thu hút ánh mắt của họ đến hai dáng người in bóng trên nền trời xanh. Sebastian ngồi trên tường với Prudence được ôm chặt trong chỗ trống của đùi anh. Khi họ thấy, anh đang nghiêng khuôn mặt nàng đến mặt anh mình và nhẹ nhàng hôn nàng. Nút thắt trong cổ họng MacKay siết chặt. Ông đẩy tấm giấy da vào áo choàng. Khi tay ông hiện ra, nó khum lấy chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng.

Jamie thở dài. "Tôi sẽ cảnh báo ông. Ông tốt nhất nên quay lại nơi ông bắt đầu. Nếu họ thấy ông, ông sẽ không bao giờ thoát được. Họ sẽ ném gà và trứng dê đánh bóng vào ông nhanh hơn ông có thể nhớ ra tên mình đấy."

MacKay bật mở nắp khắc của cái đồng hồ, phóng ra tia sáng mặt trời đến mắt Jamie. "Nhìn giờ đi, thấy chứ? Tôi có một cuộc hẹn quan trọng trong làng. Tôi sợ là tôi phải ghé thăm chủ cậu vào một ngày khác."

Với cái túi đựng đùa vui vẻ treo trước váy, ông bắt đầu trở xuống đồi, thanh gươm kêu lách cách áp vào đôi giày ống của ông.

"Chờ đã," Jamie hét lên phía sau. "Tôi sẽ nói với ngài ấy ai đã ghé?"

Tiếng huýt sao vui vẻ của MacKay trôi đến cậu trên một cơn gió bất chợt. Lắc đầu, Jamie nhấc cái rìu lên và đánh một vòng miễn cưỡng vào gốc cây. Lưỡi rìu phản chiếu ánh mặt trời khi nó lóe sáng với câu đề tặng trên đồng hồ của người không quen. Cái rìu trượt xuống, lún sâu vào mặt đất một cách nguy hiểm gần ngón chân Jamie.

Đầu cậu giật lên. "Tại sao, MacKay, ông lão già đáng khinh lỗi đời!"

Ông già đã biến mất. Mặt trời sưởi ấm con đường trống vắng.

Jamie nhìn xuống con dốc. Sebastian kéo một cây leo ra khỏi tóc Prudence và đang cù dưới cằm nàng.

Jamie nhìn khao khát bóng mát của một cây thông. "Cha tôi luôn nói tôi nên học cách không xía mũi vào chuyện người khác," cậu lầm bầm.

Lên đến dưới một cái cây, cậu kéo chiếc mũ để lên mắt và nằm xuống cho một giấc ngủ trưa dài.

Sebastian đặt xô vữa xuống và đứng chống nạnh, xem xét công việc của mình. Khi anh nhìn lướt qua Prudence, nét mặt anh dịu lại. Tóc nàng được buộc thành những lọn xoắn, nửa buộc và nửa xoắn. Vẻ cau có dữ tợn hẳn lên trên trán nàng khi nàng cào những cây thường xuân trên cổng như một con sư tử cái thù hận.

Anh muốn cười nhạo sự kiêu ngạo của bản thân. Anh đã sửa chữa bức tường đá để tách nàng với nơi trống rỗng rộng lớn bên dưới, sâu trong tim anh hiểu rằng ngay cả một pháo đài hùng mạnh cũng bất lực trước nó. Cho dù phơi trong màu xanh sâu của mùa hè hoặc ướt đầm màu tím của mùa thu tới, hương cây thạch nam của cánh đồng hoang được gió và sương mù mang đi và sương mù để chọc thủng bất cứ hàng rào nào anh dựng lên. Gió làm mắt anh cay xè. Không phải cánh đồng hoang đã giết mẹ anh. Đó là tâm trạng tức giận bất thường của cha anh và nỗi sợ hãi không nguôi về sự phản bội.

Sebastian ngạc nhiên khi thấy nỗi đau xé lòng luôn đi cùng những ký ức của mẹ anh biến mất, để lại nơi này sự thanh thản kỳ lạ. Ánh nắng mặt trời buổi chiều đầu ấm trở lại của mình. Bóng của những đám mây đuổi nhau qua bãi cỏ lốm đốm. Quá dễ để không thể ngụy tạo khoảnh khắc này, như lời hứa của mùa xuân, sẽ kéo dài mãi mãi.

Anh tiến lại gần Prudence và gập những ngón tay mát lạnh của nàng trong bàn tay ấm áp của anh. "Đi với anh."

Anh không cho nàng thời gian để phản đối hay đặt câu hỏi khi anh kéo nàng qua cổng và đi xa Dunkirk. Một con đường mòn nhỏ hiện ra từ vách đá hoàn toàn dựng đứng. Anh trèo xuống những tảng đá với sự tự tin của một con dê núi.

Prudence bám vào tay anh, giữ cơ thể áp vào anh khi nàng vấp chân. Gió đập mạnh vào họ, cướp lấy hơi thở của nàng. Nàng tập trung vào quầng sáng chiếu thẳng trên tóc Sebastian, vì không có bức tường chắn cho họ, độ cao thật chóng mặt. Xuống, xuống, họ leo vào một thung lũng hẹp giấu mình. Ngay khi họ đến chân núi, nàng thở hỗn hển.

Sebastian ôm lấy eo nàng. "Em là ai, cô gái người Anh bé nhỏ? Em không có lòng can đảm trong cơ thể xinh đẹp này àh?"

Nàng đẩy vào ngực anh, che giấu nụ cười sau vẻ mặt cau có tối sầm. "Can đảm đủ để theo kịp tên cướp Cao nguyên man rợ, em nghĩ vậy."

Với nụ cười chói mắt, anh kéo nàng chạy hối hả, tránh xa bóng tối của vách đá và bước vào vòng tay đầy nắng của vùng đồng hoang. Họ chạy tay trong tay như trẻ con, rẽ bãi cỏ xào xạc, giải phóng mùi hương của mùa xuân đang đến từ lớp đất xốp.

Prudence cười, ngửa đầu như uống lấy không khí tuyệt vời. Sebastian xoay tròn nàng, mắt anh lấp lánh quý quái.

Khi anh kéo nàng vào bóng râm lấp lánh của rừng thông, nàng ngã phịch xuống đất. Tiếng nước róc rách vào đá thu hút sự chú ý của nàng. Nàng bò về phía trước trên khuỷu tay, rẽ tấm màn lá kim để nhìn xuống dưới.

Nàng ngạc nhiên khi phát hiện ra họ nằm trên đỉnh một sườn đồi màu rêu nhìn xuống ngôi làng. Con sông uốn lượn bên cạnh những ngôi nhà tranh im lìm, lung linh ánh bạc dưới ánh sáng mặt trời. Khói tỏa ra từ ống khói đá.

"Sebastian", nàng kêu lên khi hai bàn tay khéo léo của anh theo đường của chúng chui xuống váy nàng.

"Sao, em yêu?" Lưỡi của anh búng vào làn da nhạy cảm phía sau đầu gối nàng.

"Anh không được làm vậy. Ngôi làng ở ngay bên dưới."

"Chúng ta hoàn toàn riêng tư ở đây. Chỉ cần cố gắng không hét lớn như em đã làm tối qua khi anh..." Giọng anh bị bóp nghẹt không thương xót trên đùi nàng.

Hơi nóng châm vào gáy nàng. "Tại sao, em tin rằng anh đặc biệt thích làm tình ở nơi công cộng!""

"Vớ vẩn. Tất nhiên, đó là lần ở bục đàn nhạc bị hãm ở Vauxhall Gardens."

Bàn chân nàng lên tới, móc chặt vào xương sườn anh.

Anh trượt phía sau nàng và rúc vào sau gáy nàng. "Em không có lòng thương cảm cho tên cướp mê hồn này sao?"

Lời anh gọi lên một ký ức mơ hồ trong nòng, như một giấc mơ trở nên ngọt ngào xung quanh tình trạng nguy khốn bởi sự căng thẳng tình dục. Đầu gục xuống, bị ảnh hưởng bởi sức nóng đầy thuyết phục của môi anh, cái ép chặt khéo léo của những ngón tay anh áp vào chiếc quần đùi lụa ẩm ướt vì khát khao.

Tiếng vó ngựa theo nhịp thình thịch trên con đường bên dưới. Prudence nghĩ nó là nhịp đập điên cuồng của mạch nòng cho đến khi Sebastian thẳng và nâng một nhánh cây lên.

Nàng cảm thấy cái giật đau đớn nơi trái tim mình khi họ nhìn thấy Laird Killian MacKay đi vào ngôi làng bên dưới, mặc đầy đủ áo choàng và váy kẻ sọc rực rỡ của người Scotland. Đôi vai rộng của ông căng thẳng đau đớn. Nàng tự hỏi nỗ lực gì phải trả giá cho khớp xương cần nhả của ông. Lén nhìn cẩn thận Sebastian, nàng thấy miệng anh nhắm lại, đôi mắt mờ đi với một cảm xúc không thể đọc được.

Họ quan sát ngôi làng chuyển mình thức dậy. Cửa những ngôi nhà tranh bật mở. Vải lanh bay phần phật ở những khung cửa sổ mở. Tiếng cười vang lên trong không khí từ từng ngôi nhà, từng bãi rào, từng góc làng, tắm trẻ em trong dòng chảy bất tận. Chúng nhảy nhót quanh con ngựa vằn thối của McKay, những khuôn mặt ngẩng cao, những bàn tay nhỏ bé lướt qua sườn ngựa mềm mượt như lụa. Không một bàn tay nào rút lại mà không có gì. Những đứa trẻ cúi đầu, đôi mắt bên lên lấp lánh, những ngón tay dơ bẩn giữ chặt một nắm quả óc chó bọc đường. Bọn trẻ này trông không giống bọn trẻ của làng Jamie. Gò má chúng phúng phính, bàn chân được bọc trong giày đi núi chắc chắn. Prudence tự hỏi họ phải trả giá bao nhiêu với sự tử tế của địa chủ của họ.

McKay ngả người về trước với một tiếng rên và nhắc cậu bé tóc vàng lên yên ngựa của ông. Cậu bé bám chặt vào quả táo ở yên ngựa, bắn ra nụ cười toe toét không răng với những người bạn đang ghen tị của mình.

Sebastian thả nhánh cây xuống, lần nữa bao bọc họ trong thế giới màu xanh im lặng. Anh lăn người nằm ngửa, nhìn chằm chằm tán lá ọp ẹp. "Nếu là hai mươi năm trước ông ta sẽ nâng được một thằng nhóc lên vai mình. Lão già khốn kiếp ấy đang già đi." Anh dứt một lá thông vào giữa đôi môi mình với vẻ lãnh đạm đau đớn, nhưng sự căng thẳng của miệng đã phản bội anh. "Anh đã từng đến đây và quan sát ông ta khi anh còn là một cậu bé. Anh nghĩ ông ta có thể là vua của cả Scotland. Dù thế anh nghĩ mình đã bắt đầu ghét ông ta.

"Vì điều gì, Sebastian? Tốt bụng với trẻ con à?"

Anh đứng dậy mà không trả lời, phúi đi lá kim khô từ áo sơ mi của mình. Đôi mắt anh lạnh lẽo như những viên đá lửa. "Chúng ta tốt nhất nên quay lại. Anh có một cuộc viếng thăm."

Nàng nắm lấy tay anh. "Ngày mai sẽ tốt hơn." Nàng cọ nhẹ môi mình trên khớp ngón tay anh, nếm mùi vị ẩm áp của làn da anh. "Sebastian?"

Anh nhìn chằm chằm vào những ngón tay đan vào nhau của họ như bị thôi miên. "Mmm?")

"Có cách nào khác để làm tình mà không tạo ra em bé không?" Sebastian bắt lấy hơi thở trong cổ họng khi anh nhìn chăm chăm vào nàng, bị lạc lối trong ánh sáng kỳ lạ của đôi mắt nàng."Có."

Nàng làm dịu đầu ngón tay cái của anh giữa đôi môi mình. "Chỉ cho em nào."

Sức chống cự của anh tan chảy bên dưới luồng nhiệt ẩm ướt, mềm mại của miệng nàng. Rên rỉ khàn khàn, anh luồn tay mình vào mái tóc nàng, quên đi MacKay, quên đi tất cả mọi thứ ngoài trừ cảm dỗ để nghĩ đến việc từ bỏ trò chơi họ tạo ra.

Tia mặt trời đỏ hồng cuối chiều xuyên qua khe mũi tên trong tiền sảnh. Nín thở, Prudence thả lỏng cơ thể dưới sức nặng của đùi Sebastian.

Những ngón tay dài của anh xoắn lấy tóc nàng. "Đi đâu vậy nữ công tước?"

Nàng nhăn mặt. Người đàn ông này không bao giờ ngủ sao? Nàng đặt đầu ngón tay nhẹ nhàng trên ngực anh. "Em khát. Anh sẽ lấy một ít bia chứ?"

Anh xoắn một món tóc nàng quanh ngón tay anh. "Chúng ta không nên gửi Jamie đi. Cậu ta có thể lấy bia và bỏ nhò vào miệng chúng ta."

"Cậu ấy tin rằng mình là một nô lệ. Chúng tôi không được chiều theo ảo giác của cậu ấy." nàng ngọ nguậy thoát khỏi cái ôm ghì của anh, nhét tấm chăn dưới cánh tay mình.

Sebastian nhìn lướt qua nàng từ đầu đến chân khi nàng giải cứu cái bình bia họ đun trên lò sưởi. Nụ cười lười biếng của anh tước đi vũ khí của nàng. "Sự suy đồi hợp với em đấy, Quý cô Walker."

Nàng khẽ nhún gối, giữ chân đủ cao để khoe bắp chân quyến rũ của mình. "Cảm ơn, quý ngài của em. Em đang luyện tập."

Nàng xoay người rời khỏi anh và quỳ cạnh lò sưởi, chuyển động của nàng được che giấu bởi những nếp gấp của tấm chăn. Tay nàng bình tĩnh kỳ lạ, nàng nhận thấy, khi nàng vẩy bia trong một chiếc cốc, sau đó vặn nắp ra khỏi cái lọ nhỏ nàng lấy từ chiếc rương của mình trước đó. Nàng cả gan nhìn qua vai. Sebastian nằm dài trên chăn như một thần rừng mãn nguyện, một vết cắt màu nhạt nằm trên hông anh. Sự đỏ mặt thoả mãn chạm vào gò má anh. Sự suy đồi cũng hợp với anh, nàng nghĩ. Quá tốt cho sự bình yên của tâm trí nàng.

Năm. Mười. Mười lăm giọt. Nàng dừng lại, sau đó nghiêng thêm hai giọt cồn thuốc phiện nữa. Thân hình Sebastian lớn hơn nhiều so với Tricia.

Tay nàng không ngập ngừng cho đến khi nàng quỳ xuống bên cạnh anh và ép chiếc cốc vào bàn tay anh. Nó lắc lư, nhỏ giọt rượu vào lớp lông màu cát rải rác trên ngực anh. Nàng nghiêng đầu để che đi gò má nóng bừng và chạm nhẹ vào ngực anh với lọn tóc của mình.

Anh uống nhiều. "Ừm. Nóng và ngọt ngào." Mắt anh quan sát nàng bằng sự mãnh liệt của

đôi mắt màu khói. "Giống em." Anh ôm lấy gáy nàng và kéo nàng xuống cho một nụ hôn dài, ẩm ướt và kinh ngạc.

Prudence muốn khóc. Không ngọt ngào chút nào, nàng nghĩ. Buồn vui lẫn lộn. Nàng trượt xuống, đặt má áp vào sự ấm áp mềm mại của ngực anh. Tay anh vuốt tóc nàng, sau đó bất động. Ngón tay anh duỗi ra trên má nàng. Khi nàng quan sát ngực anh nâng lên hạ xuống trong chốc lát, nàng đứng dậy, nhanh chóng mặc quần áo, và trượt ra ngoài vào bóng hoàng hôn Tây Nguyên mù sương.

Mặt trời đã chìm xuống vạch những vết hồng trên bầu trời. Khi Prudence rời khỏi con đường, váy nàng mắc vào gai của một bụi táo gai. Nàng giật mạnh nó ra, một đường cắt lỏm chớm ở lớp nhung nhạt màu. Nàng không cách nào biết được Sebastian sẽ ngủ bao lâu. Nếu anh thức dậy trước khi nàng trở về, nàng sẽ phải giải thích nhiều hơn.

Bầu trời sẫm thành màu hoa oải hương khi nàng lao qua một dòng suối lớn dần từ lớp tuyết tan chảy. Nước lạnh dán váy nàng vào mắt cá chân. Cơn ớn lạnh làm không khí tê cóng, hong khô mồ hôi ở gáy nàng. Nàng leo lên những tảng đá bên bờ đối diện, làm gãy móng tay trên bề mặt lỏm chớm.

Nàng dừng lại để thở. Lớp sương mù tan ra phủ qua thung lũng. Những cành bạch dương run rẩy của đường như đang chế giễu nàng. Nàng kéo khăn choàng qua đầu và lao vào vòng tay đang chờ của rừng rậm.

Một dải thông nằm ngang trong một vết mờ. Nàng nghiền lớp đất giàu có dưới đôi giày mềm của mình, vấp ngã ngay khi những hòn đá làm lòng bàn chân mềm mại của nàng thâm tím. Cơn đau sắc bén đâm bên dưới xương sườn nàng, và nàng cúi xuống, ôm chặt một bên. Sự đau đớn từ từ giảm bớt. Tầm nhìn rõ ràng hơn. Nàng chớp mắt, tin rằng đôi mắt lơ đãng đang đánh lừa nàng. Nàng ước mình đã nghĩ đến việc mang theo cặp kính.

In bóng trên nền trời tối là tòa lâu đài trắng lệ huyền thoại. Khi nàng len lỏi đến gần, nàng nghĩ sẽ nghe được tiếng kèn túi te te hoặc thấy những kỵ binh thời trung cổ mặc váy vôi vàng nâng cây cầu kéo lên. Chỉ những cành cây cắt tia khéo léo và những cửa sổ có song cam đoan với nàng rằng nàng đã không vấp chân qua vài cánh cổng đúng giờ. Nàng bước nhanh. Không phải lúc để lãng phí thời gian. Nàng phải gặp được MacKay trước khi Sebastian tỉnh dậy, để cảnh báo ông nàng vẫn không thể làm dịu trái tim Sebastian hướng về phía ông.

Nàng đập thình thịch vào cánh cửa bó sắt bằng nắm tay mình, gồng mình đáp lại cái nhìn kinh ngạc của một quản gia người Anh đích thực. Cánh cửa bị giật mở và một bàn tay rắn rỏi kéo nàng vào trong tiền sảnh tối tăm. Nàng thở hổn hển khi những ngón tay tàn bạo giật mạnh khăn choàng ra khỏi tóc nàng.

Nàng nhìn lên khuôn mặt rạng rỡ với những cảm xúc không tên. Khi MacKay đưa mắt nhìn khắp nét mặt nàng, sự rực rỡ trong đôi mắt màu đá ác-đoa của ông mờ dần. Ông thả nàng ra. Da ông nhợt nhạt trong ánh nến và mồ hôi lấm tấm trên trán. Nàng có thể ngửi thấy mùi rượu

whisky cũ trong hơi thở của ông.

"Chúa lòng lành, cô bé, ta xin lỗi. Trong một khoảnh khắc ta nghĩ ..." Ông vuốt bàn tay run rẩy qua mặt mình.

"Rằng cháu là bà ấy?" Nàng hỏi nhẹ nhàng. "Rằng cháu là mẹ Sebastian?"

MacKay không nhìn nàng.

Nhưng sự tò mò Prudence không mờ đi. "Bà ấy đến với ông, đúng chứ? Trong màn đêm. Trong sương mù."

MacKay lùa tay vào tóc. Đôi vai rộng của ông sụp xuống khi ông dẫn Prudence qua một ô cửa chiếu sáng với gỗ thô vào căn phòng lộn xộn ấm cúng. Ngọn lửa kêu lách tách trong lò sưởi bằng đá, giữ bóng tối lại ở ô cửa. Đèn dầu rải rác hồ ánh sáng trên sàn gỗ đánh bóng. Một cây đàn cla-vo-xanh* nằm trong góc, các phím đàn phủ đầy bụi.

MacKay ngồi xuống một cái ghế bọc dày, ghì chặt chiếc áo choàng quanh vai như chiếc khăn choàng. Một con mèo trắng béo ú cuộn giữa mắt cá chân ông. Ông lơ đãng gãi sau tai cô nàng bằng đốt ngón tay xương xẩu. Prudence ngồi trên mép ghế trường kỷ, hiểu MacKay cần nàng im lặng hơn những câu hỏi của nàng.

Ông rót cho mình cốc rượu Scotch và nâng nó lên môi bằng bàn tay run rẩy. "Hôm nay nhìn thấy con và chàng trai ấy ở cùng nhau đã gọi lại cho ta rất nhiều kỷ niệm."

"Ông thấy chúng cháu?"

"Chốc lát thôi. Ta chưa bao giờ gần gũi với cậu ấy. Như thể ta chỉ có thể đi bộ lên và ..." Ông dán mắt vào nàng. Rượu whiskey đã mang lại những đường nét sắc bén của khuôn mặt ông. "Mẹ Sebastian đã đến với ta. Như cháu đã làm tối nay."

"Để cầu xin sự giúp đỡ của ông?"

Tông giọng bình thản của ông làm nàng xấu hổ. "Nếu cô ấy đã hỏi sự giúp đỡ của ta, con có nghĩ ta sẽ từ chối không?"

Prudence nhìn chăm chăm vào lòng.

MacKay tiếp tục, giọng nói thản nhiên. "Hôn nhân của chúng ta là cuộc hôn nhân được sắp đặt. D'Artan gửi cô ấy đến đây vài tháng trước lễ cưới để cô ấy có thể làm quen với ta và gia đình. Cô ấy còn nhỏ hơn một đứa trẻ - đôi mắt to trên gương mặt bụi đời. Cha ta ốm yếu, nhưng mẹ ta yêu thương cô ấy.

"Giống như ông." Không phải một câu hỏi.

MacKay nhìn chăm chăm vào cái cốc. "Cô ấy đã chiến đấu rất khó khăn để che giấu nỗi sợ của mình. Cô ấy dịu dàng, dũng cảm và hài hước. Và, oh, rất hấp dẫn. Ta nghĩ tốt nhất nên tạo khoảng cách giữa chúng ta trước khi đám cưới. Ta đã ở Hy Lạp khi cô ấy bị bắt cóc. Phải mất vài tháng để họ tìm thấy ta."

"Tại sao pháp luật không làm điều gì cả?"

Cái nhìn trong mắt ông làm Prudence rùng mình. "Với cha ta bị bệnh, ta là luật pháp. Ta đang ở trong căn phòng này nấp đầy đạn những khẩu súng để đuổi theo cô ấy khi cô ấy đến đập cửa. Để nói với ta cô ấy đã yêu Brendan Kerr. Cầu xin ta đừng xen vào. Chỉ ta thấy cô ấy đang mang thai - con hấn."

"Ông đã làm gì?"

"Ta có thể làm gì chứ?" Trong lòng ta phát điên. Sau đó ta để cô ấy đi. Ta để cô ấy quay lại màn đêm mù sương. Oh, ta thấy cô ấy sau đó. Trên núi. Trong làng. Nhưng ta luôn phớt lờ cô ấy một cách lạnh lùng, rồi bỏ đi. Ta cũng thấy cách cô ấy lấy khăn choàng kéo lên trên khuôn mặt mình, những vết bầm tím trên mắt cá chân cô ấy, vết lằn roi trên cổ tay cô ấy ... "

Prudence rót cho mình một ngụm rượu Scotch và nốc một hơi, chào đón cách nó đốt cháy cổ họng nàng.

Con mèo nhảy vào lòng MacKay và bắt đầu cào vào chiếc váy của ông bằng móng vuốt của cô nàng. "Nhưng kể cả sau đó niềm kiêu hãnh bị tổn thương tội nghiệp của ta cũng không thừa nhận rằng cô ấy đã nói dối ta." Ông nâng cốc với vẻ ảm đạm. "Niềm kiêu hãnh chết tiệt của ta."

Prudence quỳ xuống bên cạnh ông và đặt một bàn tay dịu dàng trên đầu gối ông. "Hãy đi với cháu đến Dunkirk. Nói với Sebastian những gì ông vừa nói với cháu. Anh ấy tin rằng ông đã bỏ rơi mẹ anh ấy. Rằng ông chưa bao giờ thậm chí là cố gắng để giúp đỡ bà ấy. Có lẽ nếu ông nói với anh ấy, anh ấy sẽ hiểu."

Đôi mắt đỏ hoe của MacKay tập trung vào nàng. "Làm thế nào ta có thể khiến cậu ấy hiểu khi ta đã không hề hiểu chứ?" Ông lắc đầu. "Không, cô gái. Đã quá muộn cho ta. Nhưng không phải với con."

Ông đứng dậy và lê bước qua một cái bàn lớn, bước chân ông nặng nề bởi rượu. Ông kéo một bó giấy da giả từ cái hốc nhỏ và cầm nó đưa nàng. "Lệnh tha tội của chàng trai. Cậu ấy được yêu cầu có mặt ở London trong hai tuần nữa để làm chứng chống lại ông ngoại mình trước Thượng viện."

Nàng chạm vào tờ giấy đắt tiền như thể nó có thể thiêu cháy nàng. "Cháu đã muốn ông giấu

nó.", nàng thú nhận. "Tuy nhiên, Sebastian đã làm một tù nhân đủ lâu rồi. Tối nay cháu sẽ đưa anh ấy từ lệnh tha này. Kể cả khi anh ấy chọn thoát khỏi cháu, ít nhất anh ấy sẽ được tự do."

MacKay ôm má nàng bằng bàn tay run rẩy. Prudence đã không nhìn thấy gương kể từ khi nàng rời Edinburgh. Nàng không có ý niệm mơ hồ nào về sự thay đổi của bản thân dưới những vuốt ve yêu thương, say mê của cả Sebastian và Tây Nguyên. Mái tóc nàng mềm mại và xõa lỏng lẻo xuống lưng. Không khí mờ sương và công việc vất vả làm ửng đỏ làn da nhạt màu của nàng với sự khỏe khoắn. Gió đã mang đến một nét lấp lánh mới trong đôi mắt màu tím của nàng.

Ngón tay MacKay đều đặn. "Cậu bé là một chàng trai may mắn. Cuối cùng con cũng trở nên xinh đẹp như cô con luôn lo sợ."

Prudence kéo một sợi lông con mèo ra khỏi áo choàng của ông. Nàng ghét phải bỏ ông lại một mình chìm trong cảm giác tội lỗi và cô đơn. Nàng muốn chia sẻ với ông niềm hy vọng đang đập mạnh trong tim nàng, niềm vui khuấy động bất chấp nỗi sợ hãi. Dưới cái nhìn dò hỏi của ông, nàng đi đến bàn làm việc, mở nắp lọ mực, và viết vội điều gì đó lên tấm thẻ. Nàng ấn nó vào tay ông, sau đó nhón chân lên thì thầm vào tai ông.

Khuôn mặt dạn dày sương gió của ông nở nụ cười. "Một đề nghị tuyệt vời. Ta sẽ gửi cho cô thợ may của ta đêm nay."

Prudence giấu lệnh tha tội trong chiếc khăn choàng của nàng. MacKay bọc con mèo trên cánh tay và đi theo nàng ra cửa. Nàng dừng lại. "Nói cho cháu biết, Laird MacKay," nàng nói nghiêm túc, "ông cầu hôn cháu chỉ để cứu Sebastian, hay ông thực sự muốn cưới cháu?"

Đôi mắt màu xám xanh của con mèo quan sát Prudence không chớp mắt. MacKay cúi đầu. "Bella và ta có thể tìm thấy nơi dành cho cháu trong trái tim chúng ta, nếu cháu chọn ở lại."

Nàng siết chặt tay ông, sau đó bắt đầu chạy qua bãi cỏ. MacKay nhìn cho đến khi nàng chỉ là một bóng ma mờ ảo giữa rừng, sau đó vùi mặt vào bộ lông của Bella.

Prudence chạy hối hả qua những hàng cây, cầu nguyện nàng sẽ không lạc đường. Ánh trăng lốm đốm ở đáy rừng, lấp lánh trên những hòn đá và cây dương xỉ. Một con chuột đồng chết tiệt chạy nhốn nháo ra khỏi con đường của nàng khi nàng đột ngột hoảng sợ, sợ nhưng không thể làm dịu hi vọng ngân nga với từng hơi thở run rẩy. Nàng giữ chặt tờ lệnh tha của Sebastian vào ngực. Ngay cả khi nàng bị trượt chân và nằm dài, nàng vẫn giữ lòng bàn tay cuộn tròn xung quanh nó. Khi nàng lồm cồm đứng dậy, khăn choàng của nàng mắc vào nhánh cây và tuột khỏi nàng. 6 Y\$ Z; T! S. J7 D

Nàng nóng lòng muốn ra khỏi khu rừng bước vào đồng cỏ. Mặt trăng phình to chảy qua bãi cỏ dòng ánh bạc. Một con hươu đỏ ngẩng đầu lên từ dòng suối riu rít, đôi mắt nâu của nó ranh

mãnh và thờ ơ, như thể cô gái Anh với đôi mắt hoang dã rơi qua đồng cỏ của cậu ta mỗi đêm.

Những ngôi sao nhấp nháy với cuộc sống như những mảnh vỡ băng giá tương phản với tấm da đen như mực. Chúng trông rất gần, Prudence thề nàng có thể với tới và bắt đầy một nắm tay. Mặt đất di chuyển, đổ dốc dưới chân nàng. Sương mù cuộn những ngón tay ẩm ướt quanh da nàng. Ngay cả khi nó có vẻ chào đón, như những đám mây mát mẻ chất đông ở đỉnh thiên đường. Nàng sẽ về nhà. Nhà ở Dunkirk. Nhà của Sebastian.

Nàng trượt chân trong sân, sau đó ngăn lại hành động lao đầu của mình. Nỗi sợ hãi dồn dập nhịp tim nàng và làm chậm hơi thở của nàng.

Một ánh sáng đơn độc bùng cháy trong cửa sổ của tòa tháp.

Ánh sáng là ngọn lửa xấu xí trên nền bóng tối, xuyên thủng và tàn nhẫn như một lưỡi dao qua bụng dưới mềm mại của màn đêm.

Nàng lao đảo về phía trước, sau đó lại dừng lại, đứng trên miệng vết đào xấu xí trong lòng đất nơi chiếc rương của Sebastian từng được chôn.

Chương 31

Chiếc rương bọc da nằm nghiêng một bên như một sinh vật bị thương. Những dấu xẻng khoét các bản lề và đập vỡ tan những tấm ván. Cái khóa thô đã bị vỡ như thể bị một cú đánh của cơn thịnh nộ. Hay phát bắn sạch sẽ. Prudence biết nếu nàng còn đủ khôn ngoan, nàng sẽ quay đầu và bước thẳng trở lại nước Anh.

Dù vậy, một điều gì đó ngăn nàng lại. Nhìn chăm chăm lên ngọn tháp, nàng bước thêm bước nữa, sau đó một bước nữa, bị thôi miên bởi thứ ánh sáng tê liệt quen thuộc. Nó xúc phạm bóng tối, để lại sẹo trên vẻ đẹp của màn đêm, đốt cháy hy vọng của nàng thành tro bụi. Cửa chính hơi hé mở. Nàng trượt qua khe cửa, nín thở.

Những dấu hiệu của cuộc làm tình của họ rải rác khắp tiền sảnh – chiếc chăn nhàu nhĩ, những cục than sắp tàn trong lò sưởi, cái bình lật đổ giữa một vũng bia. Khoảng thời gian ấm áp, tốt đẹp bị bỏ lại phai sau cả một đời. Con mèo Sebastian được đặt ngang qua những viên đá ấm áp của lò sưởi. Anh ngẩng đầu lên trong sự tò mò ngái ngủ.

Cái nhìn của Prudence di chuyển lên ánh sáng chật ních trên đầu cầu thang. Nó kéo nàng về phía trước, tan chảy những bậc thang ngay dưới chân nàng.

Nàng bước vào ánh sáng, vò nát tờ lệnh tha trong tay.

Sebastian ngồi tựa hông vào bậu cửa sổ, quay lưng lại với nàng. Anh quay ngoắt lại khi nàng bước qua ngưỡng cửa. Trong một lúc, hình ảnh kỳ lạ của người đàn ông khác che phủ đường

nét trên khuôn mặt anh. Sau đó biến mất, không gì hơn một thủ thuật của ánh sáng.

Anh đưa tay ra với nụ cười chế nhạo. Viên sỏi trượt qua những ngón tay anh, tan thành bụi khi nó đập vào sàn nhà. "Tương lai cùng nhau của chúng ta, em yêu."

Prudence giữ vững giọng mình với nỗ lực. "Một tương lai nên được xây dựng trên nhiều đá hơn... hay vàng."

"Nói như một người lạc quan thực sự." Anh đứng dậy, lau tay. "Tất cả đều đi đến cùng kết cục, đúng chứ? Như chúng ta."

"Nói như một người theo thuyết định mệnh trung thành."

"Hay một người thực tế."

Ánh đuốc chải mái tóc rối bù của anh thành sắc vàng. Anh bước về phía nàng với vẻ uyển chuyển lười biếng, chuyển động chậm chạp nhưng hiệu quả. Cồn thuốc phiện, nàng nghĩ. Đôi mắt xám của anh nhìn xuyên như ánh sáng.

"Đúng vậy, em yêu," anh nói, dường như đọc được ý nghĩ của nàng. "Tôi sợ em đã tính sai. Một lượng thuốc phiện rất nhỏ chỉ làm tôi chệnh choáng thôi. Khi chúng tôi sống ở Paris, ông ngoại tôi từng cho tôi ăn thuốc phiện như thể nó là kẹo ấy."

Nàng run sợ trước một kiến thức trái đạo đức như vậy, sự thối rửa nhãn tâm, và giữ mắt mình hạ xuống, biết rằng sự thông cảm của nàng sẽ chỉ làm mồi cho anh.

Anh lượn lờ xung quanh nàng và đẩy cánh cửa đóng lại. "Em đã ở đâu, Prudence của tôi? Em đã uống hết trà với chồng chưa cưới của mình chưa?" Anh đứng ngay trước mặt nàng, hơi thở anh là lời thì thầm ấm áp trên thái dương nàng.

"Em xin lỗi," nàng thì thầm. "Em không nên đánh thuốc mê anh. Điều đó thật sai lầm."

"*Au contraire, ma chérie.*"* Giọng anh mơ màng, gần như êm ái. "Rất thông minh. Tôi có từng nói với em tôi ngưỡng mộ trí tuệ của em thế nào chưa?" Bàn tay anh đan vào tóc nàng, ôm lấy đầu nàng. Nàng nhắm mắt chống lại sức mạnh tự chủ trong những ngón tay tao nhã của anh. "Ngay cả khi em phản bội tôi với Tugbert, một phần nhỏ trong tôi đứng lại và gào thét: "Hay lắm! Một cô gái khôn ngoan! Hải hước! Can đảm! Cô ấy làm điều mà cô ấy thấy phải làm."

**Thay vì vậy tôi rất thích thế.*

Đôi mắt nàng bật mở. nàng cố gắng vặn vẹo thoát khỏi tay anh, nhưng những ngón tay anh siết chặt vào tóc nàng. "Hãy ngừng chế nhạo em đi!"

Anh chớp mắt với vẻ ngây thơ trẻ con. "Tôi không thông minh. Em phải nhớ tôi chỉ là một gã

Tây nguyên đốt nát. Tôi thậm chí còn không biết đọc hay viết đến khi gần hai mươi tuổi. Và tôi chưa bao giờ học đánh vần." Anh ấn môi mình lên tóc nàng và thì thầm, "Tôi thấy trí thông minh của em thật kỳ lạ... và gợi tình." Lưỡi anh búng nhẹ qua tai nàng, thiêu đốt nàng như một ngọn lửa sống động. "Vàng, Prudence. Nó ở đâu? Em đã đưa nó cho MacKay phải không? Hay gã người tình trẻ tuổi khác được em che giấu? Thủ tướng Pitt, có lẽ vậy? Tổng đốc?"

Nàng nhìn chăm chăm vào ngực anh, trí thông minh của nàng hoạt động chậm chạp nhất khi miệng anh ngọt ngào trên tóc nàng, đùi anh ngẫu nhiên gập lại giữa hai chân nàng. Anh vẫn có thể nuôi dưỡng ý nghĩ cho rằng nàng đã giấu vàng để chọc tức anh. Anh sẽ làm gì với nàng khi anh phát hiện nó đã biến mất mãi mãi?

"Vàng?", nàng nói vui vẻ. "Vàng gì?"

Sebastian không đề cao nó bằng một câu trả lời. Môi anh trượt qua nhịp đập rung động ở hõm cổ nàng. Nàng không thể chịu được sự dịu dàng dối trá của anh khi nàng có thể cảm nhận được sự giận dữ sục sôi trong anh, lực đẩy không ngừng của đầu gối anh giữa hai đùi nàng."

Nàng đẩy vào ngực anh. "Ôi, vì chúa, ngừng tra tấn em đi! Em đã đưa đồng vàng quý báu của anh cho những người nghèo đói trong làng Jamie. Em chán ngấy việc anh sử dụng em cho cái tham vọng tham lam của anh. Em đã cho đi và em vui vì mình đã làm vậy. Em sẽ làm lại lần nữa nếu có cơ hội."

Nàng đối mặt với anh, nghiêng cằm thách thức. Mũi nàng hít mạnh hơi hộp phản bội nàng.

Sebastian hoàn toàn bất động. Một tiếng khịt mũi bị nghẹt thoát khỏi anh, sau đó một tiếng khác. Nàng bước về phía trước trong sự hoảng sợ, sợ cơn thịnh nộ của anh có thể làm anh nghẹt thở. Anh xua tay đuổi nàng đi khi một cơn ho của tiếng cười bùng nổ từ cổ họng anh. Anh trượt chân tựa vào cột giường, ôm bụng. Nước mắt chảy dài trên má anh.

Nàng bước lùi lại tựa vào cửa. Cồn thuốc phiện làm anh rối loạn? Nàng đã đọc được những điều như vậy. Có lẽ cú sốc quá mạnh.

"Giàu có làm sao", anh thở hổn hển. "Rất đúng đắn. Tất cả chiến lợi phẩm của những năm làm cướp được trao cho những người nghèo. Tôi sẵn sàng cược là em và MacKay còn cười nhiều hơn." Anh đập bàn tay lên mặt mình. "Có vẻ như tôi đang trở lại nơi bắt đầu. Ở Dunkirk. Không có gì ngoài những bộ quần áo trên lưng."

Và em. Nàng muốn được nói to những lời đó. Nhưng nếu anh lại bắt đầu cười, nàng biết những giọt nước mắt đang châm vào khóe mắt nàng sẽ tràn ra. Những ngón tay đan vào nhau. Tờ giấy nhăn nheo. Nàng nhìn xuống tay mình, lần đầu tiên nhớ lại tờ lệnh tha.

Nàng băng qua ngọn tháp và đẩy thếp giấy màu kem vào ngực anh. "Không chỉ có quần áo đâu. Bây giờ anh có nhiều hơn. Anh có quyền tự do của anh."

Những dấu vết vui vẻ cuối cùng biến mất khỏi khuôn mặt anh. Anh cầm lấy cuộn giấy từ tay nàng và nhìn chăm chăm vào con dấu hoàng gia chưa mở."

"Tự do của tôi?" Anh nhướn mày chế nhạo. "Ý em là tự do của tôi, đúng chứ, nữ công tước?"

Họng nàng gào thét khi anh xé đôi tờ lệnh tha. "Với việc vàng biến mất, tôi đáng chết nhiều hơn sống. Chắc chắn em và *Killian* yêu quý của em đã phát hiện."

Nàng lùi lại tránh xa anh, biết rằng nàng không muốn ở một mình trong tháp với người đàn ông này. Nàng thậm chí không chắc anh ta là ai.

Anh đuổi theo nàng, đôi mắt lấp lánh. Nụ cười của anh sẽ làm một thiên thần xấu hổ. "Em nợ tôi 30.000 bảng đấy, em yêu."

"Anh không thể nào nghiêm túc được."

Đầu gối nàng run lên vì nhẹ nhõm khi anh bước vòng qua nàng đến chiếc rương. Anh lấy ra một bình mực và bút lông và mang chúng đến cửa sổ. "Trợ cấp hàng năm của em là bao nhiêu?"

"10.000 bảng."

"Toán học luôn hợp với tôi hơn chính tả." Anh nguệch ngoạc trên mặt sau của tờ lệnh, sau đó cầm nó lên, mỉm cười vui vẻ. "Trong ba năm, em sẽ được tự do và thoát khỏi tôi. Tôi chắc chắn MacKay sẽ chờ. Ông ta tỏ ra là một người đàn ông rất kiên nhẫn. Nếu ông ta sống đủ lâu."

Nàng nghiêng đầu. "Anh bị mất trí, đúng không?"

"Chúng ta không được quên những kĩ năng khác của em - giữ sổ sách, thuê thùa, lau chùi." Anh nhướn một bên mày trong cái liếc nhìn độc ác. "Thậm chí còn có một cách nhanh hơn để trả hết tiền cho tôi. Em nghĩ mình đáng giá bao nhiêu mỗi đêm, em yêu?"

Anh chuyển sang giọng điệu khác. "Có rất nhiều lựa chọn. Chúng ta nên làm việc này mỗi đêm hay mỗi sự kiện? Không nghi ngờ gì em sẽ muốn tôi trả tiền lương." Anh thở dài. "Tôi có thể hào phóng và ném thêm vài bảng cho lần đầu tiên. Hầu hết các quý ông sẽ làm vậy."

Nàng đi vòng quanh anh, mắt mở to, miệng há hốc vì sốc. Nàng không thể tin vào những gì mình đang nghe, không thể hiểu được sự tráo trở tuyệt đối của người đàn ông này. Anh chỉ quá háo hức để làm giảm mỗi khoảnh khắc dịu dàng họ đã chia sẻ thành những đồng bảng Anh và shilling lạnh lùng.

Anh nhìn chăm cây bút lông giữa môi mình. "Tôi không chắc lắm về chiều nay. Tôi có nên trả một nửa cho việc đó không?" Anh ném cho nàng cái nhìn khiêu khích. "Hay gấp đôi?"

Hơi nóng tràn ngập trên má nàng. Bản năng đầu tiên của nàng là tát anh thật mạnh để anh nuốt cây bút lông thẳng xuống cổ họng tự mãn của mình. Một trực giác mạnh hơn ngăn nàng lại. Sebastian đang điên tiết. Nhưng anh càng điên tiết, anh càng hơn hớn. Đã bao nhiêu lần anh bị buộc phải nuốt cơn giận vào? Đã bao nhiêu cơn giận dữ người cha tàn nhẫn của anh đã từ chối anh trong căn phòng này? Nàng có thể không phải là người biết chơi bài faro, nhưng nàng biết cách bắt bài một người đàn ông. Nàng nói lỏng nắm tay và giơ tay đến hành nút trên vạt áo trên.

Nụ cười anh tắt dần. "Em đang làm gì vậy?"

Nàng trượt một hạt nút ra khỏi khuy áo, lông mày nhướng lên với vẻ bất ngờ thanh lịch. "Đây không phải cách người ta làm ở London sao? Chắc chắn một người đàn ông phức tạp như anh phải thường xuyên lui tới những nhà thổ để biết các thói quen chứ."

Sự vui vẻ dữ tợn của Sebastian biến mất, bị xua tan bởi sự tuyệt vọng và cái gì đó nguy hiểm gần với tự ghê tởm. Prudence đẩy nhẹ đôi giày mềm khỏi chân dép và chống một bàn chân lên cái ghế, kéo cáo chiếc váy để lộ một chân dài. Bằng sự lả lơi duyên dáng, nàng trượt nịt bít tất khỏi bắp chân mịn màng và cởi đôi tất ra.

"Prudence." Giọng anh nghẹn ngào.

Nàng cởi trần chân kia mà không nhìn anh, sau đó giơ tay lên để kéo áo choàng qua đầu. Nàng không mặc váy lót dài, chỉ một chiếc sơ mi lụa mỏng manh vì giặt quá nhiều lần trong nước giặt mạnh.

"Đừng làm thế," anh thì thầm khàn khàn. "Đây không phải điều tôi muốn."

Dù vậy, ngay cả khi nói điều đó, anh lại đang di chuyển về phía nàng như một người đàn ông bị mê hoặc, bị quyến rũ bởi cái bữu môi sẫm màu của núm vú nàng áp vào lớp lụa, màu sắc thanh nhã ở điểm giao nhau giữa hai đùi nàng.; f- @4 G(a" a

Sebastian muốn khóc. Anh muốn quỳ dưới chân nàng và tôn thờ nàng. Anh muốn cầu xin sự tha thứ của nàng vì vô số tội lỗi, một số là của anh, một số là của cha anh, một số bị vi phạm bởi những người đàn ông khác qua nhiều thế kỷ.

"Không," anh thở ngay cả khi anh với đến nàng.

Nàng bước lùi lại tránh đi cái chạm của anh. "Em đang giá bao nhiêu tối nay, Sebastian? Một trăm bảng? Một nghìn?" Nàng ném tóc qua vai. Ánh mắt anh dao động, chuyển động nhẹ. "Em sẽ nói cho anh biết em đang giá bao nhiêu tối này- £30.000. Nếu anh đặt hơn một ngón tay, một ánh mắt lên em, chúng ta hòa. Không nợ nần. Không hối tiếc. "

Anh nhìn chăm chăm vào một bên nàng rất lâu. "Không hối tiếc?"

Nàng lắc đầu, mắt nàng tỏa sáng.

Sau đó anh đến với nàng, áp lưng nàng vào tường với tiếng gầm gừ trong cổ họng. Như anh đã từng là một thằng bé chết đói, anh ngấu nghiến nàng bằng miệng anh, bằng tay anh. Nàng là người duy nhất có sức mạnh lấp đầy anh, nuôi dưỡng anh, đưa anh đến nơi mà những cơn đói khát không thể đuổi theo. Bây giờ tất cả những gì anh muốn làm là lấp đầy nàng cho đến khi nàng thét lên với sự kỳ diệu của nó. Anh cảm thấy góc đùi nàng nâng lên và quần đôi chân dài, ướt mà quanh eo anh.

Prudence gần như không bình tĩnh được như nàng giả vờ. Nàng đang run rẩy, lo sợ với cùng cơn sốt chiếm lấy anh.

Anh đẩy chiếc áo sơ mi của nàng lên, ép ngực nàng bằng lòng bàn tay mình. Anh xé mở áo sơ mi của mình và giải phóng sự kích thích căng thẳng từ cái quần ống túm, tuyệt vọng để cảm nhận từng inch của làn da nàng áp vào mình. Anh ôm một cánh tay quanh hông nàng, nâng nàng lên và mở rộng nàng. Nàng nóng, rất nóng. Anh nhớ những mùa đông dài ở Dunkirk khi anh nghĩ mình sẽ không bao giờ ấm áp lại – khi anh không thể nhớ mặt trời cảm thấy thế nào trên da mình hoặc mùa hè có mùi thế nào. Da Prudence là mặt trời, hương thơm tinh tế của nàng mùi hương của mùa hè bất tận.

Anh vùi mặt vào tóc nàng và hướng bản thân đi vào trong nàng.

Họ ngổn ngang áp vào tường trong mớ lộn xộn của tóc, chân tay, và khoái lạc. Anh dẫn dắt nàng bằng những cái vuốt ve dài và sâu, ôm nàng nhẹ nhàng về phía mình khi nàng có thể đập mạnh lưng vào tường. Nàng bám lấy anh như một đứa trẻ, chân tay vòng quanh anh trong cái kén khoái cảm đang tan chảy. Anh rên rỉ, trượt một cách nguy hiểm gần đến nơi mà chỉ có khoái cảm ích kỷ của riêng anh tồn tại.

Gắng sức mình, anh thu ngắn khoảng cách giữa họ và nhẹ nhàng chạm vào nàng, lại ngạc nhiên với sự mềm mại và uyển chuyển của nơi nữ tính của nàng. Phản ứng run rẩy của nàng đến nhanh và mạnh. Anh cảm thấy nó gần với cốt lõi của bản chất anh, cảm thấy sự phóng thích của bản thân đến quá gần. Nỗi hoảng sợ siết chặt tim anh.

Prudence siết chặt chân mình ngay thắt lưng anh và nhẹ nhàng rên rỉ tên anh. Giống như chạm vào nút kích hoạt trên một khẩu súng lục đã lên đạn. Tiếng sấm mất tự chủ dâng lên bắn xuyên qua vật đàn ông của anh và đổ vào trong nàng. Anh hạ thấp mặt mình xuống cổ họng nàng, tìm lại những giọt nước mắt, biết rằng mình sẽ phải để nàng đi trước khi nàng phát hiện ra anh sẽ quỳ gối trước nàng để khiến nàng ở lại.

Prudence thức dậy thấy mình nằm sấp trong mớ chằng lộn xộn. Nàng mở mắt, sau đó nhắm lại lần nữa, hài lòng nép sâu hơn vào cái gối cây thạch nam. Tay cuộn lại thành nắm khi nàng đuổi người. Con mèo Sebastian cuộn tròn dưới chân nàng. Chỗ giường bên cạnh nàng trống rỗng và mát lạnh. Nàng trượt tay lên chỗ lún mờ nhạt nơi Sebastian đã ngủ, tự nhủ nó không

phải một giấc mơ.

"Ngủ" là một từ quá hào phóng. Không ai có thể buộc tội Sebastian Kerr vì không nhận được giá trị tiền của anh. Nàng ngồi dậy, thích thú với nhịp đập uể oải của cơ bắp mình, sự nhức nhói kì lạ dưới hạ thân.

Cánh cửa bật mở. Nàng ôm lấy chiếc chăn trên đầu gối, chiến đấu cơn e thẹn bất ngờ.

Một cái giỏ đan bằng liễu gai treo trên cánh tay Sebastian. Nàng nhận ra đó là cái mà nàng sử dụng để thu nhặt trứng. Khi anh liếc nhìn hoàn toàn vô cảm về phía giường, trái tim nàng ngập ngừng một nhịp.

Nàng nhìn, bối rối, khi anh gấp cái áo sơ mi duy nhất khác của mình và nhét nó vào giỏ. "Con mèo Sebastian có thể thoải mái đi lại trong đây," anh nói mà không nhìn nàng. "Em không được liều lĩnh để nó bỏ chạy lần nữa. May mắn của anh chàng bé nhỏ này có thể không giữ được lần này đâu."

Nàng nhìn chằm chằm vào chỗ bụi bặm nơi đặt cái rương của nàng chỉ mới đêm qua. Chiếc váy sạch và áo choàng redingote của nàng được xếp ngay ngắn trên ghế đầu. Đột nhiên nàng hiểu sự tuyệt vọng mãnh liệt của việc làm tình của Sebastian, cơn đói khát đau đớn trong cái chạm của anh. Anh định không bao giờ chạm vào nàng lần nữa. Không bao giờ.

"Em sẽ không đi đâu."

Anh tiếp tục như thể nàng chưa nói gì. "Em có thể bắt xe đến nhà MacKay. Tôi sẽ gửi Jamie đến đó ngày mai. Tôi đã viết bản tuyên bố này thề rằng cuộc hôn nhân của chúng ta là không hợp lệ và đồng ý hủy bỏ nó." Anh đẩy tờ giấy vào trong túi chiếc áo choàng redingote của nàng, cúi đầu. "Tôi không chắc việc hủy bỏ sẽ diễn ra nhanh hay chậm."

"Rất nhanh," nàng thì thầm.

Anh với tới con mèo, rõ ràng định nhét nó vào giỏ, nhưng nàng túm lấy con vật đang ngơ ngác vào ngực mình và nhìn chằm chằm Sebastian. "Đó là những gì anh định làm với em? Gấp em lại và giấu em đi?"

Anh lùa tay qua tóc, cuối cùng đáp lại cái nhìn của nàng. Mắt chan chứa đầy tuyệt vọng và quyết tâm kiềm chế, nàng ước anh không như vậy. Con mèo Sebastian quẩn quại. Móng vuốt nó cào vào cánh tay nàng, nhưng nàng không cảm thấy nó. Sebastian vươn tay và nhẹ nhàng gỡ nó khỏi nàng.

Anh đặt con mèo trong giỏ. Tay vuốt ve bộ lông mềm mại của con vật khi anh nói, từng từ chính xác và cố ý như một lưỡi dao. "MacKay đã giữ lời. Tôi cũng sẽ làm vậy. Tôi không có nhiều thứ khác, nhưng tôi vẫn luôn giữ lời. Tôi muốn em quay lại Anh, nơi em thuộc về. Quên tôi đi. Tôi không cần em trong cuộc sống của mình. Tôi không muốn em trong cuộc sống của

tôi." Lờ đi tiếng meo meo đáng thương của con mèo Sebastian, anh đóng nắp và với đến cái chốt.

"Anh không yêu em?"

Tay Sebastian chùn lại. Đã bao nhiêu lần, anh tự hỏi, liệu người phụ nữ ngọt ngào, dịu cảm này có nén lại câu hỏi đó khi phải đối mặt với tình yêu dang trí của cha nàng hay cảm tình nửa vời của Tricia? Anh không có tài hùng biện để làm nàng hiểu tình yêu kinh khủng và thú vị thế nào. Brendan Kerr đã yêu mẹ anh. Ông ta đã bắt cóc bà để trả thù, nhưng đã giữ bà vì tính sở hữu ghê tởm của ông ta. Sebastian vẫn nhớ những lời cầu xin tuyệt vọng của cha mình khi ông nài xin những mảnh vụn tình yêu đáp lại của cô gái đau khổ, kiêu hãnh. Đó là điều mà bà có quyền không trao cho ông. Nên ông ta đã sử dụng nắm đấm của mình để cố gắng lôi những lời nói ấy ra khỏi bà.

Sebastian cài chốt cái giỏ, trát vữa trên nụ cười phóng đảng nhất của anh. "Không. Tôi không yêu em."

Mặt Prudence trắng bệch.

Anh nhún vai. "Tôi thấy sự ngây thơ của em thật hấp dẫn. Nếu tôi cưới Tricia, em sẽ có được một tình nhân thuận tiện. Tôi sẽ không phải rời nhà để tìm kiếm những khoái lạc. Và tôi chắc chắn em là trò tiêu khiển khá thú vị trong tuần qua. Tôi nghĩ em hiểu. Giải trí đang khan hiếm ở chỗ này." Anh kéo cái ghế phía trước cửa sổ và ngồi xuống, quay lưng lại với nàng, tuyệt vọng thoát khỏi cái nhìn đau đớn của nàng.

"Anh nói dối", nàng nói. "Với em và cả bản thân anh nữa. Anh sợ gì thế, Sebastian Kerr? Tại sao anh lẩn trốn phía sau –"

"Không." Anh ngắt lời nàng lạnh lùng. "Chúng ta đã có một cuộc ngã giá đêm qua. Không nợ nần. Không hối tiếc. Em đã thề."

Anh có thể nghe thấy nàng phía sau, nhanh chóng mặc quần áo, động tác giận dữ. Cái giỏ kêu cọt kẹt khi nàng dừng lại ở khung cửa. Anh cảm thấy sự yên tĩnh của nàng và biết rằng đó là lần cuối cùng nàng nuốt vào niềm kiêu hãnh vì anh.

"Anh đã bao giờ nghĩ đến việc xây dựng cuộc sống thực với nhau chưa?" Nàng hỏi, giọng nàng khàn khàn. "Một ngọn lửa sưởi ấm? Những đứa bé chơi xung quanh lò sưởi?"

"Không," anh nói dối. "Chưa bao giờ."

Khi anh quay lại, ô cửa trống rỗng. Prudence đã đi.

Sebastian chống chân trên bậu cửa sổ khi bóng hoàng hôn mờ ảo tô vẽ ngọn tháp tối tăm. Anh

chỉ rời khỏi chiếc ghế duy nhất một lần trong ngày. Khẩu súng lục nạp đạn nằm ngay dưới chân anh. Anh sẽ cần đến nó khi người của D'Artan phát hiện ra anh đã để Prudence đi. Anh không nhích người để thấp sáng những ngọn đuốc, dù ngọn lửa đã yếu dần thành những cục than hồng. Một cơn gió mát trôi qua cửa sổ, vuốt ve khuôn mặt anh bằng những ngón tay chế nhạo. Bây giờ không cần đóng cửa sổ. Anh đã không còn gì để lo sợ. Không có gió hay vực thẳm phủ đầy cây thạch nam bên dưới cửa sổ là kẻ thù của anh. Tất cả những gì anh sợ bây giờ là sự im lặng.

Anh nhớ cái ngày đầy nắng anh đã chôn cha mình. Sự im lặng là một món quà phù hợp, sự đình chiến của ngọn lửa đại bác sau cuộc chiến đẫm máu kéo dài.

Anh nhìn chăm chăm vào bóng tối tụ họp. Như thể Prudence đã mang theo tất cả âm thanh của lâu đài cùng nàng, để lại anh bị điếc và mù. Không có tiếng đi nhẹ nhanh nhẹn của đôi giày nàng trên cầu thang, không tiếng cười khế dễ chịu như whisky, không tiếng grừ grừ phát ra từ con mèo Sebastian. Anh đã gửi nàng đi, để lại anh mò mẫm qua tiền sảnh trơn trượt của Dunkirk không có cả mùi cháy đen của bánh bao đen để dẫn đường anh.

Đàn ông không khóc.

Một tiếng thét đáng sợ, đau đớn lóe sáng, và dòng máu ấm áp bắn ra từ cằm anh. Ngay cả ở tuổi lên năm, Sebastian đã biết đó là một lời nói dối. Anh đã bất ngờ tấn công cha mình lúc hoàng hôn cùng ngày, quỳ ngay chỗ đất tươi mỡ mẹ mình, đôi vai vạm vỡ uốn cong, khuôn mặt đỏ ửng xoắn lại với nỗi đau. *Đàn ông không khóc.*

Dưới cầu thang, cánh cửa bật mở. Tiếng va đập chói tai được theo sau bởi lời nguyên nặng giọng.

Sebastian nhắm mắt. *Không phải bây giờ, Jamie. Làm ơn, lạy Chúa, không phải bây giờ.* Lời phản nản vui vẻ của Jamie có thể là sự hủy hoại của anh, như xát muối vào vết thương của một người sắp chết.

Lời cầu nguyện của Sebastian không được đáp lại.

Jamie chạy thành thịch lên cầu thang, lăm bắm với chính mình. "Không ai biết đây là thế kỷ 18 đẫm máu á? Anh nghĩ chúng ta đang sống trong trong thời tiền Trung Cổ. Không ai trong cái chỗ tối tăm này từng nghe đến đèn dầu à? Đèn cầy thì sao? Một người đàn ông có thể làm bản thân ngạc nhiên..." Giọng cậu biến thành giọng mũi. "Sebastian? Nếu anh đã cởi quần áo Prudence, anh tốt nhất nên mặc lại vì tôi đang lên đây."

Sebastian vui đầu vào lòng bàn tay, rên rỉ. Tại sao Chúa không thể thương xót và chỉ cần để Jamie bắn anh?

Jamie bước vào ngọn tháp, ném xuống một bưu kiện to thành đồng sột soạt. "Chúa ơi! Tôi

đoán hai người đang chờ tôi quay lại đốt lửa. Các người nghĩ tôi là nô lệ à." Cậu đi huỳnh huých xung quanh, mồi lửa và thắp sáng ngọn đuốc.

Sebastian lưỡng lự trước ánh lửa đột ngột.

"Pru đâu rồi?" Trán Jamie nhăn lại cảnh báo. "Nếu anh để cô ấy xuống bếp lần nữa, tôi sẽ đi thẳng trở lại làng đấy.

Sebastian đứng lên và mở miệng, nhưng không phát ra lời nào. Anh không thể đối mặt với những câu hỏi, những lời buộc tội, những lời trách cứ anh biết mình sẽ đọc được trên khuôn mặt Jamie. Anh ngậm miệng. Thật kì lạ, anh nghĩ. Lần đầu tiên trong đời, anh bị làm cho câm lặng. Prudence chẳng để lại gì cho anh?

"Chuyện gì vậy?" Jamie hỏi. "Con mèo Sebastian ăn mất lưỡi anh rồi à?" cậu khiêng gói đồ lên. "Cô bạn thợ may của tôi nói tôi chuyển cái này cho các người. Tôi không thể tưởng tượng được tại sao. Thay quần áo mỗi ngày là một thói quen vô ích và tội lỗi. Mẹ tôi luôn nói như vậy."

Cậu ném gói đồ vào anh. Sebastian giơ hai tay lên muôn màng, và gói đồ đập vào ngực anh. Lớp vải dệt mỏng đồ xuống, lớp len mềm mại những ô vuông xanh lá và đen đan xen nhau – chiếc áo choàng Kerr lỏng lẻo và rục rỡ. Sebastian điếng người nhìn chăm chăm vào lớp vải màu xanh biển.

Mép tấm thiệp màu ngà lộ ra khỏi đồng vải mềm. Anh quỳ xuống, giơ tấm thiệp về phía ánh sáng.

Nó được đề tặng bằng dòng chữ tinh tế: *Sebastian Kerr, Chủ của Dunkirk, Mãi mãi. Prudence yêu thương của anh.*

Jamie liếc qua vai anh. "Nó viết gì vậy? Anh biết tôi đọc không tốt mà."

Sebastian tựa khuỷu tay trên đầu gối, mắt anh xa xăm. "Nó nói tôi là một kẻ ngu ngốc, Jamie. Một kẻ hoàn toàn ngu ngốc."

Chương 32

Sebastian ném chiếc áo choàng mới của mình qua vai khi anh dẫn ngựa ra khỏi chuồng. "Ngừng ầm ĩ đi, Jamie. Tôi không còn chọn lựa nào khác. Tôi phải đuổi theo cô ấy."

Màn sương ánh sáng trôi dạt trên sân, làm lạnh lớp không khí mà không che khuất mặt trăng hay những vì sao. Jamie chạy từng bước theo sau Sebastian, lèm bèm không ngừng lời cầu xin

của cậu. Sebastian ném yên ngựa lên lưng con ngựa và Jamie đứng bên kia kéo ra.

"Anh không thể làm điều này được. Người của D'Artan vẫn còn trong làng. Anh nghĩ mất bao lâu trước khi họ phát hiện anh để cô ta đi? Anh sẽ phải né những viên đạn suốt đường đến Anh."

Giọng Sebastian nhẹ nhàng chết người. "Jamie, đưa tôi cái yên."

Jamie lùi lại, yên ngựa được giữ như một tấm khiên trước mặt cậu. "Hãy để tôi đi thay anh. Tôi sẽ bắt kịp cô ấy. Tôi sẽ nói với cô ấy anh là kẻ ngốc vụng về yêu cô ấy. Khốn kiếp, tôi thậm chí sẽ hôn cô ấy nếu anh muốn. Tôi có thể quyến rũ như gã trai làng bên nếu tôi chú ý."

Sebastian vòng quanh con ngựa, đuổi theo Jamie bằng tất cả vẻ uyển chuyển, nhưng không hề nhút nhát, của loài mèo rừng Tây Nguyên. Đôi mắt xám của anh hùng hực với quyết tâm.

Chân của Jamie mắc vào máng nước. "Anh không chỉ lo lắng một mình D'Artan không đâu. Cái mặt đẹp trai của anh được dán ở khắp Scotland đấy. Anh không nhớ tên cảnh sát trưởng cứng đầu ấy đã nói gì à? Nếu anh đến bất cứ nơi nào gần biên giới, anh chắc chắn sẽ bị treo cổ."

Sebastian chìa tay, nói như thể đang nói với một đứa trẻ. "Yên ngựa, Jamie."

Jamie nhanh chóng cân nhắc việc bật khóc. Tiếng than vãn của cậu chưa bao giờ thất bại trong việc hạ gục mẹ mình. Cậu nghi ngờ nó có tác dụng với Sebastian, dù vậy, và ném yên ngựa vào anh với một biệt danh đặc biệt giàu trí tưởng tượng.

"Cảm ơn," Sebastian nói bình tĩnh, sải bước trở lại con ngựa đang đứng kiên nhẫn.

Jamie lướt một tay qua tóc, mắc những ngón tay của mình trong đám tóc rối. Sebastian gắn yên, gắn chặt chiếc túi ngủ phía trước.

Jamie băng qua sân và chộp lấy dây cương. "Hãy đưa tôi đi với anh. Anh không được đi một mình."

Sebastian cố gắng gỡ những ngón tay Jamie ra khỏi dây cương, nhưng sức mạnh của cậu giữ chặt lấy nó. "Tôi phải đi một mình. Cậu đã nói điều đó. Nó quá nguy hiểm."

"Vậy anh sẽ tự cưỡi ngựa đi cùng tôi suốt đường đến Anh."

Sebastian tiếp tục kéo mạnh những ngón tay của Jamie khi bàn tay kia nói lỏng khẩu súng lục ra khỏi dây thắt lưng. "Tôi không thể yêu cầu cậu mạo hiểm cái đầu mình vì sự ngu ngốc của tôi."

Jamie nhìn lên anh, đôi mắt mở to và ngây thơ. "Anh yêu cầu tôi mạo hiểm nó ít hơn à."

"Đúng vậy." Sebastian mỉm cười – nụ cười ngọt ngào, dịu dàng. Sau đó bóng súng lục rơi xuống cổ Jamie, đẩy ngã cậu như một bao khoai tây.

"Cậu đã không học được bài học của mình, Jamie Graham," anh thì thầm, đẩy mạnh khẩu súng lục trở lại chiếc quần ống túm. "Một người bị ngã là một cái thùng lọng cho người tiếp theo. Và lần này tôi đã ngã đau."

Jamie trông thậm chí còn trẻ hơn khi nằm dài trên cỏ, hàng mi ghim trên gò má đầy tàn nhang.

Thở dài, Sebastian tháo túi ngủ ra và ném tấm chăn phủ trên Jamie. "Ngủ ngon, chàng trai của tôi," anh thì thầm.

Anh dẫn con ngựa đi ngoặt một vòng tròn nghênh ngang và âm ầm qua cổng sân. Anh liếc nhìn qua vai chỉ để phát hiện Jamie và Dunkirk đã bị sương mù nuốt chửng.

* * *

Một dáng hình cô độc len lỏi qua ngõ. Sương mù vờn quanh mắt cá chân anh. Ánh sáng tràn ra từ mặt trăng căng phồng, vuốt ve chiếc mặt nạ lụa của anh, phủ một lớp bạc lên những đường nét của gương mặt anh. Sự phấn khích khuấy động máu anh, hơi thở dồn dập. Dấu vết lờ mờ của cơn rừng mình quen thuộc chạm vào anh khi anh rơi vào bóng tối, di chuyển như bóng đen cùng màn đêm, lại làm chúa tể bóng đêm lần nữa, hoàng tử của những tên trộm. Nhưng cuối cuộc hành trình này, anh hy vọng đánh cắp được không phải cái đồng hồ bỏ túi vài bảng dễ dàng sụp đổ thành tro bụi, mà là trái tim của người phụ nữ, chân thật và quý giá như vàng được tinh luyện bằng lửa.

Anh dễ dàng đi vào quán rượu mà không gây ra tiếng động. Ánh trăng mờ ảo trôi qua cửa sổ do bson, nhuộm tóc anh thành sắc vàng. Vào cái giờ trễ thế này ở một ngôi làng nhỏ, ngái ngủ như vậy, các quán rượu gần như vắng tanh.

Một ông già súng răng đánh bóng những cái ca phía sau quầy bar. Hai người đàn ông đã tham gia vào ván bài pikê ở cái bàn. Một ả điếm đẩy đà giạng chân trên đùi của gã trai trẻ hơn. Tay của người đàn ông len lỏi qua đầu gối nhăn nheo của ả và đặt dưới váy ả, xuất hiện với lá bài mới. Gã ta ném nó lên bàn, và chiến thắng. Khi gã hân hoan vung những đồng shilling vào lòng người phụ nữ, người đàn ông khác nguyên rửa bằng thứ tiếng Pháp nhanh nhẩu.

Sebastian mỉm cười.

Người phục vụ quầy ngược lên, và ánh mắt của lão ngay lập tức chết khiếp vì chiếc mặt nạ, chiếc áo choàng quấn quanh vai Sebastian, nụ cười gượng gạo trên môi. Sebastian chạm một ngón tay lên môi và nháy mắt. Người phục vụ cười hở lợi và quay lại đánh bóng những cái cốc

của lão.

Ả điếm khéo léo xáo trộn các thẻ bài khi chàng trai trẻ người Pháp rúc vào cổ ả.

Trước khi có ai trong số họ có thể phản ứng, Sebastian ngoặt một chân trên lưng ghế và ngồi giạng chân trên nó. "Chia cho tôi nữa, cô gái."

Gã người Pháp đẩy người phụ nữ ra khỏi đùi. Ả nằm dài trên sàn nhà, những đồng tiền lăn khắp nơi. Người đàn ông còn lại dò dẫm tìm khẩu súng lục của hắn ta. Sebastian tóm lấy hai đầu của chúng và đập vào nhau. Chúng sụp xuống qua bàn như con rối bị cắt dây.

Sebastian mỉm cười với ả điếm và chìa tay ra. "Và cho cả chúng nữa."

Ả ta không thể không cười đáp lại, ngay cả khi hai bàn tay của ả hối hả thu nhặt những đồng shilling.

Jamie chớp mắt nhìn lên bầu trời quang đãng màu ngọc trai. Một con chim hót líu lo gần đó. Cậu đang ở cái nơi chết tiệt nào thế này? Cậu đã đón bình minh rất nhiều lần với câu hỏi ấy trên môi, nhưng buổi sáng hôm nay không có hơi ấm của phụ nữ bên cạnh, không có mùi vị nhạt nhẽo trên đầu lưỡi để cảnh báo cuộc chiến mất tích với châu rượu kinh khủng. Cậu ngẩng đầu quan sát. Cổ cứng đờ, áo sơ mi và quần ống túm của cậu ẩm sương, nhưng phần còn lại dường như vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí nghỉ ngơi.

Cậu đặt đầu trên hai bàn tay đan nhau, hài lòng ngắm nhìn những cuộn mây hồng trôi ngang qua các ngôi sao đang mờ dần. Cái cảm nhột của cậu rúc vào lớp chăn trên ngực.

Một hình ảnh bất ngờ lấp đầy tâm trí cậu. Sebastian. Nụ cười của một thiên thần, tia sáng ánh trắng trên báng súng nhô lên.

Lờ đi đầu óc đang quay cuồng, Jamie vắt chân lên chạy và chạy hết tốc lực về phía chuồng ngựa. Ném một chân qua con ngựa cái nâu xám béo tốt, chân còn lại vẫn kéo lê trên mặt đất. Cậu chỉnh đốn tư thế bằng cách nắm lấy bờm nó bằng cả hai tay. Khi cậu lao xuống dốc, chân trần và lưng trần, tiếng hét của vùng Cao nguyên mãnh liệt có thể làm lạnh gáy bất cứ người Anh nào.

Cơn thiêu đốt kêu leng keng chào đón vui vẻ khi Sebastian cưỡi ngựa đi vào khoảng rừng thưa. Túp lều của chủ trại núp trong ánh trắng khi anh nhớ ra. Anh thả lỏng tay trên dây cương và sụp xuống trên yên ngựa, quá kiệt sức để di chuyển. Đã hai ngày hai đêm, anh cưỡi ngựa mà ăn và ngủ rất ít. Anh thậm chí đã theo sau nhóm người của MacKay khoảng một tiếng hôm qua, đủ gần để gọi to tên Prudence. Nhưng anh đã không làm thế. Người bảo vệ của MacKay trông như kiểu bắn trước hỏi sau. Anh không định mạo hiểm Prudence để bị bắt giữa làn đạn. Khi họ dừng lại để nghỉ qua đêm ở Edinburgh, anh đã đổi ngựa và tiến về phía trước.

Nếu anh có thể bắt nàng trước khi nàng vượt qua biên giới, anh sẽ làm. Nếu không, anh sẽ hành quân thẳng đến cửa Lindentree, MacKay và Tricia là những kẻ chết tiệt, và yêu cầu được gặp vợ anh. Tất cả những gì còn lại phải làm là thuyết phục Prudence rằng nàng vẫn muốn một tên Cao nguyên lừa đảo, cứng đầu, ghen tuông, tham lam làm chồng. Anh thở dài và kéo mình ra khỏi con ngựa. Có lẽ mọi thứ trông sẽ rõ hơn trong ánh sáng ban ngày.

Anh hướng về phía con ngựa cái bằng hai bàn tay kiệt sức, xoa bóp một bên phập phồng của cô nàng. Nó được sinh ra cho tốc độ, chứ không phải khả năng chịu đựng, và anh đã gây khó khăn cho nó.

Anh buộc nó vào cái cây và đẩy mở cánh cửa lều, quần chiếc áo choàng kẻ sọc xung quanh khi gió lạnh xuất hiện.

"Khả năng dự đoán của mày luôn giết chết mày, thằng nhóc của ta."

Sebastian giơ tay lên như một lời cầu xin im lặng khi khẩu súng lục trong tay ông nội anh phát nổ thành viên đạn đau đớn nóng chảy.

Prudence ngồi cứng ngắc một bên, nhìn trái phải, chiếc váy màu xanh hải quân bao bọc chính xác như binh lính qua chân nàng. Con mèo Sebastian ngồi bên cạnh nàng, được buộc vào cái giỏ đan bằng liễu gai. Kể cả những cái vuốt ve trêu chọc của làn gió mùa xuân cũng không thể khuấy động cánh nghiêm trọng của đóng khung gò má nhọt nhọt của nàng. Đôi mắt nàng ráo hoảnh, khô cạn như bị nung với ngọn gió châm chích. Nàng đã không rơi một giọt nước mắt nào hai buổi sáng trước khi nàng đập mạnh vào cửa Laird MacKay. Nàng ngã vào vòng tay ẩn náu của ông và khóc nức nở trên áo ông cho đến khi không còn lại giọt nước mắt nào và cơ thể nàng vỡ vụn và kiệt sức, tìm kiếm sự an ủi của giấc ngủ.

Nàng liếc trộm người đàn ông đi bên cạnh mình. MacKay dường như đã già đi từ đêm đó. Những vách đá cheo leo trong khuôn mặt của mình cắt giảm sâu hơn; vai ông sụp xuống. Như thể ngọn lửa trong đôi mắt ông đã bị những giọt nước mắt cay đắng của nàng dập tắt.

Khi họ đi qua khu rừng thưa, những người bảo vệ được vũ trang của MacKay kéo lại bao quanh họ. Vẻ mặt cương quyết. Bàn tay mạnh mẽ đặt trên báng súng lục của họ như cảnh báo rằng họ không phải mục tiêu dễ dàng cho bất cứ tên cao nguyên nào.

Con đường dẫn thẳng ra đồng cỏ. Prudence biết họ chắc phải đang tiến gần đến biên giới Northumberland. Tiếng kêu nhẹ nhàng của một con chim sơn ca làm nàng khó chịu phải mở mắt với vẻ đẹp đau đớn của buổi sáng. Chồi cây thạch nam mới nhú trườn qua những ngọn đồi. Mùi đất sét nồng nặc cù vào mũi nàng. Quả cầu mặt trời rực rỡ treo trên bầu trời quá xanh để là thứ gì đó ít hơn điều bịa đặt của khả năng sáng tạo đáng kinh ngạc của vài nghệ sĩ.

Cơn gió nhẹ thì thầm qua những ngọn cỏ lắc lư và nàng tưởng tượng nàng nghe thấy tên mình,

được cơn gió mang đi cùng giọng điệu buồn thảm của niềm khao khát. Những ngón tay đeo găng của nàng nắm chặt dây cương. Nàng sẽ không bao giờ bị quyến rũ bởi âm r mềm mại quyến rũ và nguy hiểm như vùng đất đau lòng này. Sớm thôi nàng sẽ băng qua biên giới tiến vào nước Anh ôn hòa, dễ đoán, nơi nàng sẽ lại trở thành Prudence ôn hòa, dễ đoán. Nỗi đau đâm xuyên qua tim nàng.

Sau đó nàng nghe thấy, tiếng than khóc hoang dã như tiếng kèn phía xa của người thổi kèn làm nàng dựng tóc gáy. Hai người đàn ông phi âm ầm ầm qua sườn núi, người đầu tiên cúi rạp xuống cổ con ngựa để hắt có thể làm cái chân gân guốc của nó. Những người hộ tống rút súng ra. Con ngựa thiện của MacKay quơ quào trong không khí khi nó quay cuồng xung quanh, buộc nó giữa Prudence và những người cưỡi ngựa đang đến gần. Con mèo Sebastian phát ra tiếng ngao ngao từ cái giỏ giam cầm nó.

Prudence lại nghe thấy tên nàng, không phải được cơn gió mang theo, mà là bằng giọng điệu oang oang không thể nhầm lẫn là của Jamie.

"Đội đã!" Nàng thét lên. "Đừng bắn. Họ không định hại chúng ta đâu."

MacKay nhìn nàng nghi ngờ, nhưng tin nàng đủ để ngăn những người bảo vệ của ông lại. Người của ông hạ thấp vũ khí xuống với vẻ miễn cưỡng rõ ràng, không nghi ngờ gì bị mất bình tĩnh bởi tầm vóc cao lớn của người đàn ông trên con ngựa thứ hai. Mặt trời nhuộm màu tóc vàng của anh ta thành sắc trắng. Anh ta trông như thể có thể bẻ gãy cổ họ bằng một tay, dù được vũ trang hay không.

Cầm Prudence nhô ra, nhịp hi vọng hoang dã đầu tiên bị bao phủ bởi cơn giận áp đảo. Nàng sẽ không bao giờ được để lại trong yên bình sao?.

Jamie kéo con ngựa dừng lại, nắm tay kêu răng rắc trong bờm tóc rối của con ngựa. Người của MacKay há hốc miệng. Họ chưa bao giờ thấy một người đàn ông cưỡi ngựa như thế, không dây cương, không yên ngựa. Và chân trần.

Chỉ lần này thôi, mắt Jamie không mang vẻ hài hước nào. "Sebastian cần cô."

Prudence điềm tĩnh nhìn lại cậu, và lời nàng đượm vẻ băng giá. "Tôi sợ cậu đã nhầm. Anh ta đã nói rất rõ ràng với tôi rằng anh ta không cần tôi. Đó chính xác là lời anh ta."

Tiny lên tiếng. "Cô không hiểu đâu, cô gái. Cậu ta rời Dunkirk hơn một ngày trước. Cậu ấy định gặp cô ở biên giới. Nên chúng tôi đi theo con đường cũ giữa đây và đó và không thấy dấu vết gì của cậu ta."

"Có lẽ hai người nên kiểm tra điền trang Blake," nàng nói. "Anh ta có thể đã dừng lại ở nhà Devony để uống trà hay chơi vài trò giải trí khác."

Với tiếng khịt mũi kinh tởm, Jamie quay đầu về phía Tiny.

Tiny kéo mở nắp túi yên của mình. "Chúng tôi tìm thấy cái này ở cái cây rỗng già, nơi cậu ta thường để lại tin nhắn cho chúng tôi."

Prudence mở cuộn giấy da nhỏ. Nheo mắt nhìn mớ chữ viết tỉ mỉ, nàng đọc to lên, giọng nàng bình thản. "'Nữ công tước, chồng cô đang là khách của tôi. Gặp tôi ở ngôi nhà gỗ của chủ trại cũ. Một mình.'" Nó được ký tên với không gì cả ngoài chữ D bay bướm.

Prudence nghe MacKay hít một hơi phien não. Nàng trả lá thư về cho Jamie. "Tôi không có chồng. Tôi chỉ có một mảnh giấy trong áo choàng có chữ ký của Sebastian Kerr, phủ nhận giá trị pháp lý của cuộc hôn nhân của chúng tôi."

Jamie trắng bệch. Những nốt tàn nhang của cậu nổi bật lên. Cậu thò tay qua túi yên của Tiny, sau đó đưa tay về phía nàng. "D'Artan cũng để lại cái này cho chúng tôi."

Chiếc áo choàng sọc xanh đen đu đưa trên tay cậu. Vết vó ngựa đầy bùn đóng trên lớp len mềm mại. MacKay tái mặt.

Miệng Prudence mím chặt thành một đường mỏng. "Tôi xin lỗi. Tôi không giúp gì được các anh. Sebastian đã nói còn hơn cả rõ ràng rằng tôi không còn liên quan gì đến cuộc đời của anh ta nữa."

Môi Jamie cong lên thành tiếng gầm gừ khinh miệt.

Tiny đặt tay lên vai người bạn đồng hành của mình. "Tôi đã cố nói với cậu cô ta sẽ không giúp đâu. Cô ta chẳng màn đến cậu ấy đâu. Không bao giờ."

Jamie ném chiếc áo vào lòng nàng. "Tôi hy vọng nó giúp sẽ giúp cô ấm áp vào ban đêm, phu nhân Kerr, vì nó là tất cả những gì cô sẽ lấy đi của Sebastian một khi D'Artan hết chịu đựng được anh ta."

Với một tiếng thét lạnh lạnh, Jamie hướng ngựa thành một vòng tròn, lơ đãng mở đường qua những kẻ hộ tống. Tiny ném cho Prudence cái nhìn lên án cuối cùng trước khi theo sau. Tiếng vó ngựa đều đặn làm rung chuyển mặt đất như họ phi ngựa về phía chân trời.

Prudence lướt bàn tay qua lớp len mềm mại trong lòng nàng, không thể đáp lại ánh mắt tìm kiếm của MacKay. Những ngón tay cẩn thận của nàng vuốt ve lớp vải dày cho đến khi bắt gặp lỗ thủng đen thui, lốm chớm gần đường viền áo.

Prudence và Laird MacKay cưỡi ngựa trong im lặng, người hộ tống của họ tạo thành một đoàn cảnh giác xung quanh. Chiếc áo choàng của Sebastian vẫn vắt ngang qua đùi. Khi MacKay liếc nhìn nàng, nàng có thể cảm nhận được sức nóng của sự quan tâm của ông, nhưng cẩn thận giữ cho vẻ mặt của mình vẫn lạnh lùng.

Ông hắng giọng. "Con biết đấy, cô bé, nếu con muốn, ta có thể quay lại và –"

Nàng lắc lư trên yên ngựa, và ông nhanh chóng chụp lấy khuỷu tay nàng. Nàng ấn những ngón tay lên thái dương, biết rằng vẻ xanh xao của nàng rất thuyết phục, vì đó là sự thật.

Nàng dựa vào ông. "Đầu cháu ... nhức bung bung. Chắc là do mặt trời.

MacKay dò dẫm tìm bi-đông nước của mình. Nàng nắm chặt cánh tay ông, nhìn chăm chăm vào ông với vẻ tuyệt vọng. "Điền trang Blake ở phía trước. Chúng ta có thể dừng lại để nghỉ ngơi không? Cháu vẫn chưa sẵn sàng để đối mặt với cô mình. Bà ấy sẽ hỏi rất nhiều ... "

Vỗ nhẹ vào tay nàng. "Tất nhiên, con yêu."

Không hỏi xin nàng, ông ném dây cương của nàng cho một trong những người hộ tống và nâng nàng qua yên ngựa trước mặt ông. Ông nhét chiếc áo choàng của Sebastian quanh vai nàng. Nàng giấu mặt vào nó, khi ông thúc ngựa về phía trước, hạnh phúc vì những nếp gấp che giấu luồng nhiệt bất ngờ trên má nàng.

Một hàng người hầu há hốc miệng khi quản gia của nhà Blake dẫn Prudence và MacKay vào lối vào im lặng mờ tối. Prudence bám vào MacKay, đầu cúi xuống, và suýt ngã khi họ tới chân cầu thang.

Người quản gia trẻ ba hoa thông báo với họ rằng quý cô Blake đang ở London mùa lễ hội này và điền chủ đã cưỡi ngựa đến thăm bá tước ở Lindentree.

Nhưng, tất nhiên, anh ta sẽ vui sướng hơn được chuẩn bị phòng cho quý cô Walker và khách mời của cô để nghỉ ngơi. Sau khi anh ta dẫn Laird MacKay đến căn phòng bên cạnh của nàng, anh ta thậm chí còn dám chạm vào tay Prudence. Anh ta hoàn toàn thông cảm với hoàn cảnh của nàng. Anh ta đã đọc thấy nó trên tất cả các tờ báo. Prudence không có ý niệm mơ hồ gì về việc nàng đã trở thành một người nổi tiếng như vậy trong khi nàng biến mất.

"Cô có muốn một ít sô-cô-la không?" anh ta hỏi "Hoặc có lẽ là một ít bánh nướng nóng với kem bọc sữa và cá trích hun khói –"

Nàng mỉm cười mệt mỏi. "Một bình rượu brandy và một đĩa xì gà, làm ơn. Ngay lập tức." Nàng đóng sầm cửa vào mặt anh ta.

Mất một lúc lâu trước khi bước chân anh ta chuyển hướng xuống hành lang. Prudence lao đến cửa sổ. Không giàn lưới mắt cáo. Nàng nhăn mặt khi nhìn thấy những bụi hồng đầy gai bên dưới. Căn phòng nhìn ra phía sau của ngôi nhà trải rộng kiểu Tudor. Nàng có thể thấy người của MacKay đang hút thuốc và tựa vào bức tường chắc chắn. Đầu thuốc còn lại duỗi thẳng ra trong những làn gió buổi sáng. Ánh nắng mặt trời lấp lánh trên súng của họ.

Tiếng gõ cửa nhút nhát làm nàng chạy hồi hả về phía cửa. Người quản gia nghiêm túc đứng đó,

brandy và cheroot trong tay.

"Tôi nghe nói bọn Scot là đám người man rợ, khó đoán," anh ta thì thầm, nhìn chằm chằm vào nàng như thể anh ta mong đợi nàng cởi sạch quần áo và đột ngột nhảy điệu ghi cao nguyên hoang dã. Prudence nửa bị cám dỗ thực hiện mong muốn của anh ta chỉ để anh ta biến đi.

Dù vậy, vẻ đói khát cồn cào trong mắt anh ta cho nàng một ý tưởng tuyệt hơn. Nàng nắm lấy cẳng tay anh ta và kéo anh ta vào phòng. "Anh nói đúng. Bọn Scot là một đám loạn trí. Và người đàn ông ở phòng bên cạnh là loạn trí nhất."

"Quý ông dễ chịu với mái tóc bạc?" Anh ta cau mày với cánh cửa thông hai phòng.

Prudence khịt mũi. "Một sự che đậy khéo léo. Lão ta là người man rợ đã bắt cóc tôi. Lão trả tôi về nhà cô tôi với hy vọng bòn rút một khoản tiền chuộc từ người cô yêu quý tội nghiệp." Nàng kéo người quản gia đến cửa sổ, sẫm soi xung quanh màn cửa bằng điệu bộ rón rén cường điệu. "Nhìn những gã ngoài kia xem? Đó là tay sai của lão. Những sát thủ lành nghề, từng người trong số họ."

"Ồ, chúa. Oh, chúa!" Giọng anh chùn xuống thành tiếng thì thầm. "Ý cô ông ta không phải ...ông ta không thể là ...không thể là –"

Nàng mỉm cười cực kỳ ngọt ngào. "Tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp. Bằng xương bằng thịt."

Tên quản gia phát ra tiếng rên rỉ sợ hãi. "Tôi phải làm gì? Tôi chỉ mới đến làm ở đây. Tôi sẽ không nhận được vị trí này nếu Devony - Ý tôi là quý cô Blake - không đề nghị tôi. Chỉ mới làm một tuần và tôi đã để một tên tội phạm vào nhà." Anh ta nhìn chằm chằm vào nàng đầy hy vọng. "Cô có nghĩ hẳn sẽ đi nếu tôi cho hẳn tiền không?"

Prudence hạ giọng, sử dụng âm khàn làm lợi thế đáng khinh. "Đi? Tiếng tăm của anh sẽ ra sao nếu anh thả tên cướp khét tiếng nhất khi mà Black Jack Jones thoát khỏi tay anh?"

Anh ta kéo mạnh một lọn tóc giả, rõ ràng là bị giằng xé giữa nỗi sợ hãi của việc giết người và sự cám dỗ để làm anh hùng.

Prudence nghịch nghịch tay áo anh ta. "Hãy cân nhắc món tiền thưởng."

Một anh hùng giàu có.

"Và nghĩ mà xem quý cô Blake sẽ bị ấn tượng thế nào bởi sự dũng cảm của anh."

Một anh hùng giàu có được tôn sùng.

Anh ta túm lấy tay Prudence trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi của mình. "Tôi phải làm gì?"

Nàng cúi xuống và thì thầm, "Mang cho tôi súng. Thật nhiều súng."

Chương 33

Sebastian nhăn mũi khi một mùi hôi thối chát phảng phất về phía anh. Prudence chắc đang nấu bữa sáng, anh nghĩ. Anh phải cưỡi ngựa xuống làng và thuê cho nàng một đầu bếp. Anh muốn nàng ở gần anh hơn, đầu nàng nép vào nơi uốn cong của cánh tay anh, hơn là chiến đấu với cái lò sưởi cổ. Tại sao, nếu nàng ở cạnh anh, anh có thể rúc vào cổ họng nàng, vuốt ve nàng cho đến khi nàng grừ grừ như con mèo bên dưới anh, và...

Anh khịt khịt. Trứng sao? Jamie đã ăn cắp những cái trứng mùi thối kinh khủng này ở đâu thế? Từ một con rồng chết tiệt? Mùi lưu huỳnh nồng nặc tỏa ra từ luồng hơi amoniac hăng hắc châm vào những mí mắt nặng trĩch của anh.

Anh đấu tranh để mở mắt. Xoáy ánh sáng đứt đoạn cuộn cuộn trước mắt anh.

Những hình ảnh chập chờn tấn công anh. Cánh cửa sổ thô kệch. Những vệt xanh da trời nằm giữa những cành cây nở đầy hoa. Làn gió nhẹ thoảng qua cửa sổ mở, chứa đầy những lời hứa của mùa xuân. Sebastian biết mình đang ở đâu. Căn nhà của chủ trại. Con đau bắn xuyên qua mắt cá chân anh. Có lẽ là năm cuối cùng chỉ là một giấc mơ, anh trầm ngâm. Nếu anh nhắm mắt lại, một cô gái sẽ quỳ xuống bên cạnh anh, mùi hương tóc nàng ta đủ gần để lướt qua ngực anh, ngón tay mát mẻ của nàng ta chạm vào trán với sự yêu thương quan tâm. Nếu nàng ta làm vậy, anh sẽ đưa nàng đi cùng anh và không bao giờ ngu ngốc quay lại.

Kim loại keng keng trên vật bằng đất nung. Tầm nhìn Sebastian trở nên sắc bén. Anh bóp nghẹt tiếng rên khi nhìn thấy D'Artan gập người trên cái bàn sứt xẹo với lớp gỉ đồng. Ông nội anh đang đo cái phễu bào kim loại mong manh, sau đó cúi xuống lò sưởi để khuấy chúng trong cái ấm đun bằng sắt nhỏ đang sủi bọt. Sebastian hy vọng đó không phải bữa sáng.

Anh ngo ngoáy những ngón tay. Cảm giác đau nhói bắn lên tay anh. Nhận thức của anh quay lại những thứ khó chịu khác. Tay bị trói ở sau lưng, mắt cá chân bị thương uốn cong ở một tư thế nghiêng khó chịu. Vai anh đau chết đi được, và có thể có thứ gì đó gây ra vết máu đen chảy xuống áo sơ mi của anh. Vị đắng đọng lại ở cuống họng. Anh biết mùi vị này quá rõ. Chỉ là không biết D'Artan đã buộc anh dùng bao nhiêu thuốc phiện?

Anh vẫn cảm thấy hơi choáng váng và gần như cười to khi thấy ông nội mình chạy lảo nháo giữa lò sưởi và băng ghế như một con khỉ điên cuồng. D'Artan lăm bắm cái gì đó dưới hơi thở.

Một con khỉ Pháp, Sebastian sửa lại.

Anh chưa bao giờ thấy ông nội mình đầu bù tóc rối. Mái tóc màu muối tiêu của D'Artan thành một nắm trên đầu ông, như thể ông ta đã chải nó bằng những ngón tay kích động. Sức nóng của lửa làm ửng đỏ gò má trơn nhẵn của ông. Mồ hôi dính vào cái tạp dề dài.

Sebastian quan sát với vẻ phẫn khích vô tư khi D'Artan khiêng cái thùng nhỏ từ lò sưởi đến bàn bằng bàn tay đeo găng. Ông ta nhúng cái thìa bạc vào hỗn hợp. Nó kêu xì xì và sủi bọt. Khi ông ta nhắc cái muỗng đang nhỏ giọt lên, nó không là gì cả ngoại trừ một bốc khói, xoắn xít. Sebastian nuốt khan.

"Tôi thích cá trích hun khói và trứng nếu ông không phiền," anh nói.

D'Artan giật mình với giọng nói khàn khàn của anh, gần như làm đổ axit. Ông ta cầm chắc lại, hai tay run rẩy với vẻ khó chịu.

Với tốc độ đáng báo động, nụ cười tỏa nắng thay cho cái cau mày. "Mày không cần phải chọn thực đơn. Chúng ta đang chờ bạn đồng hành cho bữa sáng."

Sebastian nhướng mày, quan sát cái bàn. Nó được trải đầy thuốc súng, hai khẩu súng ngắn, một con dao, và một thùng axit đang sủi bọt. "Ai? Lucretia Borgia à? Hay người bạn chơi bài cũ của ông, Marquis de Sade?"

"Lại sai rồi. Người vợ yêu thương của mày đấy. Tao đã gửi cho ả một lời mời."

Sebastian cười phá lên. Nụ cười của D'Artan nhạt dần.

"Vợ tôi sẽ không đến đâu. Sau cái cách tôi đối xử với cô ta ở lần gặp mặt cuối cùng của bọn tôi, cô ta cũng sẽ không quan tâm nếu tôi có chết."

D'Artan đứng dậy và tiến về phía anh. Sebastian cứng người, từ chối phản bội kể cả một sự nao núng. "Có lẽ mày đánh giá quá thấp sự quyến rũ của mình." Ông nội anh quẹt một lọn tóc ra khỏi trán anh bằng bàn tay dịu dàng. "Và năng lực."

"Có lẽ tôi đánh giá cao nó. Như cha tôi đã làm khi hắn bắt cóc con gái ông và trông đợi bà sẽ yêu hắn."

Màu đỏ sậm tràn ngập trên mặt D'Artan. Tiếng gầm gừ kéo căng làn da trên xương gò má quý tộc của ông ta. "Đừng nhắc đến gã man rợ ấy với tao. Quá khứ đã qua. Tao chỉ quan tâm tương lai."

Sebastian nhắm mắt lại với vẻ nhàm chán giả tạo. "Và một tương lai mờ mịt nếu chỉ có tôi và ông ngồi chờ ở đây cả đời, chờ một phụ nữ với công thức của cô ta."

D'Artan nghiêng gần đến anh. "Nếu ả không đến, chỉ có tương lai của tao là kéo dài và mờ mịt."

Còn của mày thì thật sự rất gần đấy."

Mắt D'Artan lấp lánh như những mảnh đá lửa. Sebastian hy vọng rằng tình cảm đặt không đúng chỗ đó có thể ngăn ông nội anh giết anh một cách nhanh chóng.

D'Artan bước nhẹ nhàng trở lại bàn, chà xát lòng bàn tay vào nhau. Giọt nước bọt dính trên môi ông ta. Ông ta lơ lửng thủy tinh về phía ánh sáng mặt trời. "Tao chưa bao giờ nhìn thấy những điều thu hút quý cô Walker đáng tự hào của chúng ta làm cho mày. Tao không thể chờ để xem sinh vật nhỏ bé nghiêm túc đó vấp ngã, khóc lóc và siết chặt tay, bập bẹ công thức quý giá của mình để cứu sống mày. Tao sẽ rất thích thú với vẻ đạo đức giả của ả!"

Lời nguyên rửa của Sebastian bị cắt ngang bởi tiếng súng chói tai. Tiếng vó ngựa sấm sét làm rung chuyển ngôi nhà.

Cái lọ trượt khỏi tay D'Artan và vỡ tan trên sàn nhà cứng. "Nếu gã ranh con xác láo đó dám mang luật pháp. . ." Ông ta rút ra khẩu súng lục Đức từ tạp dề của mình. Đôi ủng giẫm lên những mảnh thủy tinh vỡ khi ông ta mở cửa nhìn trộm qua khe hở.

Sebastian biết những gì đang xảy ra. Anh chuyển trọng lượng vào cái chân đang gập lại. Sự tức giận đâm móng vuốt sắc nhọn vào vai anh. Trán anh lấm tấm mồ hôi. Anh phải nhanh chóng đứng lên hoặc anh sẽ mất can đảm để làm điều đó. Răng cắn mạnh vào môi dưới khi anh đứng bật dậy và trụ trên đầu gối, đập đôi vai bị thương của mình vào bậc cửa sổ. Ánh sáng mặt trời và cơn đau làm anh chói mắt. Anh nếm được mùi vị kim loại trong máu trên đầu lưỡi.

Khi D'Artan buông ra lời chửi thề tục tĩu, Sebastian nhìn ra cửa sổ. Khói từ vụ nổ súng trôi dạt qua những hàng cây. Anh chớp mắt, nhìn thấy tầm nhìn trước khi cơn đau ở chỗ gãy đâm xuyên qua anh, anh lắc mạnh đầu. Có lẽ nhiều máu đã chảy ra trên vai anh nên không còn đủ để cung cấp cho não.

Nhưng Prudence vẫn đứng đó, vũ trang đầy đủ và ngồi dạng chân trên con ngựa của MacKay như thể nàng được sinh ra để cưỡi ngựa.

Giọng nàng cất lên như tiếng hát của người Ai-len có thể khiến Jamie tự hào. "Mở cửa, ông kẻ tàn nhẫn khát máu, trước khi tôi đã bay cái mông Pháp của ông đến thế giới bên kia."

Sebastian sụp xuống tựa vào cửa sổ, đập đầu và tự hỏi cười hay khóc sẽ đau hơn.

Chương 34

Prudence thối nhẹ nòng súng trước khi đẩy nó vào trong khăn thắt lưng của chiếc váy. Báng súng khác nhô ra bên cạnh.

Sebastian ngạc nhiên trước sự thắt nút của nhịp đập ham muốn đều đều, chậm chạp trong

háng mình. Anh nghĩ mình không còn rung động nào trước khi trái tim anh ngừng đẩy máu đến những chỗ sai lầm bất cứ khi nào Prudence đến gần. Nàng vừa là thần lửa vừa là quỷ băng ngồi trên ngựa của MacKay như một nàng công chúa Cao nguyên, chiếc áo choàng kẻ sọc của anh quấn cầu thả một bên vai. Nàng đã kéo váy vào giữa hai chân và neo nó ở thắt lưng trong chiếc quần ống túm tạm thời. Chỉ thiếu mặt nạ của tên cướp, được thay thế bằng cặp kính đeo mắt không thích hợp. Nàng xuất hiện không phải trong bộ trang phục của buổi khiêu vũ, mà là bộ dạ hội đã trang chết người nơi những người tham dự không ít nguy hiểm hơn tiếng tăm của họ là mấy.

Con ngựa của nàng nhịp chân trên mặt đất. Nàng hất tóc qua vai. "Xin chào? Quý ngài D'Artan, ông có nhà không?" Giọng điệu văn minh của nàng đâm mạnh vào Sebastian.

Anh móc tay mình qua bậu cửa sổ để không trượt ngã. "Cút ra khỏi đây, đồ phụ nữ ngớ ngẩn kia, trước khi cô tự giết mình!"

"Im lặng", D'Artan gầm gừ, giật ngược tóc anh. Ông ta băng ngang qua phòng mà không hề gây ra tiếng động. Một nụ cười tinh tế thay cho nụ cười mỉa mai của ông. "Chào buổi sáng, nữ bá tước. Thật thích thú nếu cô có thể vào trong. Cô có phiền nếu phải ném súng xuống đất và tham gia cùng chúng tôi không?"

Nàng mỉm cười ngây thơ. "Nhưng tại sao, Tử tước? Tôi thực sự là một tay bắn tòi."

Đáp lại, D'Artan đẩy khẩu súng lục lên thái dương Sebastian và kéo cò. Prudence nhún vai, từ chối nhìn thẳng vào đôi mắt tức giận của Sebastian, và ném vũ khí xuống. Nàng xuống ngựa, đứng nhẹ nhàng trên mặt đất với vẻ kiêu ngạo đáp lại.

Sebastian cảm thấy thần kinh D'Artan giật giật khi Prudence đẩy mở cửa, khiến nó đập vào tường. Nàng nghênh ngang bước vào và ngồi xuống một chiếc ghế, sau đó rút một điều xì gà từ trong áo choàng ra và tiến về phía trước để châm thuốc bằng ngọn lửa đèn lồng. D'Artan há hốc mồm nhìn nàng như thể nàng vừa thoát khỏi nhà tù Bedlam. Sebastian nheo mắt. Chúa ơi, cô ấy thật xinh đẹp! anh nghĩ. Nhưng cô ta đang cố làm cái điều khốn kiếp gì thế?

Nàng giữ điều xì gà giữa hai ngón tay đầy thuyết phục và chống chân lên bàn. "Chào buổi sáng, các quý ông. Tôi tin chúng ta có vài việc cần thảo luận."

Bàn tay túm tóc Sebastian của D'Artan từ từ thả lỏng. Sebastian gần như có thể đọc được cách suy nghĩ của ông mình. D'Artan ghét những bí mật. Nếu ông ta phải đối phó với một ả điên, ông muốn kết thúc mọi thứ và mọi việc lại đầu vào đây.

Ông ta trượt khẩu súng lục lại vào cái túi tạp dề của mình. "Ta đã đặt chuyến đi cho mình đến Pháp. Ta phải có công thức của cha cô trước khi đi. Ta đã sẵn sàng tất cả các thành phần để thử nghiệm nó. Đưa nó cho ta. Ngay bây giờ."

"Tôi không dám viết ra." Nàng ấn nhẹ thái dương bằng 1 ngón tay. "Tôi để nó ở đây." Nàng lấy cái bình bạc từ áo choàng, mở nút, và hóp một ngậm đầy. Đôi mắt nàng lấp lánh trong một khoảnh khắc khó nắm bắt, sau đó biến mất. Nàng quẹt miệng bằng mu bàn tay. "Ông phải nhớ nó là một công thức nguy hiểm. Cha tôi đã chết vì nó."

D'Artan chống hai bàn tay lên bàn và cúi xuống nàng. "Và ta thì sẵn sàng chết vì nó."

Nàng rít một hơi dài xì gà, bị phản bội bởi màu hồng nhẹ trên má. Bĩu môi, nàng cố tình thổi đám mây khói vào mặt D'Artan.

Ông ta lắp bắp. Nước mắt chảy ra từ đôi mắt ẩm ướt. Ông ta giật chiếc áo choàng để kéo Prudence đứng lên, xoắn chặt nó ở cổ họng nàng.

Một khoảnh khắc trước đó, Sebastian thề mình không thể đứng. Nhưng trước khi nhận ra, anh đã loạng choạng và rời khỏi cửa sổ, mong muốn duy nhất của anh là quần những ngón tay của mình quanh cổ D'Artan và bóp chặt hơi thở khỏi cổ họng ông ta. Cơn đau bắn xuyên qua vai anh. Đầu anh quay cuồng. Kỳ lạ hơn, là Prudence đang giữ anh, bàn tay nàng giữ nhẹ nhàng trên cẳng tay anh. D'Artan lớn vồn ra phía sau nàng, đôi mắt sáng rực và cảnh giác.

"Lúc này, anh yêu," Prudence nói dịu dàng, hướng dẫn anh trở lại bức tường. "Anh không phải đổ lỗi cho ông anh vì một chút thiếu kiên nhẫn. Ông ấy đã chờ đợi nó rất lâu. Ngồi ngay cửa sổ, anh sẽ làm chứ, và che ánh mặt trời cho em. Có nhiều thành phần rất tinh tế và nhạy cảm với ánh sáng mặt trời." Tóc nàng lướt qua cằm anh.

Anh nhắm mắt lại, đầu đón kéo nàng tựa vào anh. "Đừng đưa lão ta công thức, Prudence. Lão ta sẽ chỉ giết em một khi đã có nó."

Tiếng cười ngân vang của nàng có thể làm Tricia ngất đi vì ghen tị. "Tất nhiên ông ta sẽ không đâu, anh yêu anh thật ngớ ngẩn." Nàng mỉm cười với D'Artan qua vai. "Ông ngoại anh là một người đàn ông đáng kính."

Ánh sáng mặt trời chiếu xiên qua tóc nàng, biến nó thành màu nâu vàng. Đôi mắt nàng sáng lên với vẻ hăng hái kì lạ.

D'Artan ra hiệu về phía cái bàn. "Cách mạng không chờ đợi ai đâu. Chúng ta bắt đầu chứ?"

Sebastian muốn tóm nàng lại, nhưng đã quá muộn. Prudence đang ung dung bước đến D'Artan, đường cong chặt chẽ của chiếc váy ôm lấy cặp mông quyến rũ của nàng.

Anh tựa hông mình lên cửa sổ. Sự cân bằng là rất khó khăn nếu phải nói là không thể với hai bàn tay bị trói và đầu vẫn còn quay cuồng vì những ảnh hưởng của thuốc phiện. Ánh sáng mặt trời sưởi ấm lưng anh.

D'Artan nhặng xị với những cái bình và lọ nhỏ một cách vui sướng như trẻ con. "Ta cho rằng tai nạn ngớ ngẩn của cô là do fuminat có thủy ngân gây ra. Ta đã mạn phép thay thủy ngân bằng bạc."

"Rất thông minh," Prudence thì thầm. Nàng bật đèn lên để xua tan bóng tối. Điều xì gà đang hút dở của nàng đã cháy gần đến đầu lọc. "Đây rồi. Chỉ cần thêm một chút amoniac, phải không?"

"Ah!" D'Artan tuân theo, thấy hài lòng một cách ngớ ngẩn với chính mình. "Tôi đã đoán vậy mà." Một đám mây hơi nước bốc lên.

Prudence chỉ trở. "Bây giờ hãy hòa tan bạc vào axit nitric."

Ông ta cười rạng rỡ. "Đã xong."

"Sao vậy, Tử tước! Tôi không nghĩ ông cần tôi. Ông đã tự tìm ra."

"Ta đã nói với cô một lần rằng ta là nhà hóa học chỉ hơi nghiệp dư thôi."

"Và là một kẻ tàn nhẫn chuyên nghiệp," Sebastian thì thầm.

D'Artan mỉm cười với anh. "Mày hiểu cái nghề đó nhiều hơn tao mà, đúng chứ? Mày đã luyện tập từ khi được sinh ra."

Quay trở lại bàn, D'Artan trộn các thành phần với sự chính xác kiểu cách. Prudence che cái ngáp dài. D'Artan nhìn lên, khuôn mặt chờ đợi và bồn chồn trong ánh sáng đèn lồng.

Prudence đuổi người và bước vài bước về phía Sebastian. "Một thành phần cuối cùng, Tử tước."

D'Artan bước ngang qua ghế, đôi mắt dò dẫm, hai tay xoắn lại trong sự thiếu kiên nhẫn.

Nàng ra hiệu về phía cái bình trên bàn. Nụ cười thiên thần cong trên môi. "Rượu brandy mạnh."

Rượu brandy mạnh.

Những lời khàn khàn vang lên trong tâm trí Sebastian khi Prudence nhích về phía cửa sổ. D'Artan giật lấy cái bình, dò dẫm với sự phấn khích.

Ông ta cầm lên để đổ vào. Một luồng ánh sáng mặt trời mạ vàng brandy thành dòng lấp lánh màu hổ phách.

Thật là lãng phí brandy ngon.

Lời của điền chủ Blake giộng ầm ầm qua đầu Sebastian khi Prudence ném mình vào anh, lộn nhào cả hai ra ngoài cửa sổ ngay khi ngôi nhà nổ tung như một quả bom.

Chương 35

Má Prudence rúc vào nơi cứng cáp và quen thuộc. Nàng kéo cặp kính võ xuống để nhận ra đó là ngực Sebastian. Họ nằm dài trên bãi cỏ trước ngôi nhà, bị vụ nổ thổi bay.

Nơi trước đây là ngôi nhà, Prudence chữa lại. Chỉ còn lại đồng đồ nát cháy âm ỉ và những mảnh ván. Nàng liếc nhìn Sebastian và thấy anh mở mắt. Hình ảnh bám đầy khói của họ làm nàng khó chịu.

Nàng ngả đầu ra sau. Cảm thấy như thể nàng sẽ phát ốm. "Ôi trời. Em hy vọng anh không tức giận. Em sợ mình đã làm nổ tung ông anh."

Nó đau như quỷ ấy, nhưng Sebastian vẫn xoay sở để nhún vai. "Một xã hội đáng bị chê trách, ngoài trừ một quyết định nghe có vẻ đạo đức." Môi anh chạm vào mái tóc nàng. Nàng nhắm mắt khi họ tìm thấy một vết cắt không sâu trên thái dương. "Em khá giống diễn viên đấy, em biết chứ. Em nên thuê người quản lý và nhanh chóng xuất hiện trên sân khấu."

"Em có thể tắm trước không?" Nàng thì thầm vào ngực anh. "Em nghĩ khói xì gà sẽ giết chết mình mất. Thật kinh tởm, phải không?"

"Một thói quen kinh khủng. Anh vẫn đang nghĩ đến việc bỏ chúng."

Cột khói đen nhuộm màu bầu trời trong xanh, những tia sáng lấp ló và tro nằm trên những hàng thông. Con ngựa của MacKay được thả bình thản nơi rừng cây băng qua con suối.

Sebastian yên lặng. "Em đến đây vì anh. Tại sao vậy?"

Ánh mắt họ gặp nhau qua ngực anh. Nàng kéo chiếc áo choàng ra khỏi vai, gấp nó bằng hai bàn tay tôn kính. "Để đưa cái này cho anh."

"Em có chắc không phải đưa cái này cho anh?" Anh chạm môi mình vào môi nàng, không quan tâm đến việc cả hai đều có mùi máu, mồ hôi và khói. Prudence cục cựa áp vào anh với tiếng rên nhỏ.

Anh cười không kịp thở. "Dù tư thế này có thể rất hấp dẫn, em có phiền nếu cởi trói cho anh không?"

Anh ngồi dậy với một tiếng càu nhàu đau đớn khi nàng bò phía sau. "Em không biết, chàng trai," nàng trêu chọc. "Anh có thể khiến nó đáng giá không?"

"Việc đó thì được, cô gái. Việc đó thì được."

Nàng móc những móng tay bị gãy vào nút thắt. Máu chảy dài trên má nàng, và nàng quẹt nó đi.

Cơn co thắt giật giật qua cơ thể Sebastian. Cánh tay anh cứng ngắt. "Trốn phía sau anh,

Prudence. Trốn phía sau anh và nhắm mắt lại."

Nhưng Prudence Walker Kerr không bao giờ ngoảnh đi trước bất cứ điều gì. Tiếng thét xé toạt cổ họng nàng khi D'Artan lao đảo ra khỏi đồng đồ nát của căn nhà gỗ.

Cái tạp dề và chiếc quần ống túm của ông ta như giẻ rách. Phần da thịt của khuôn mặt chảy xệ trên lớp xương đen thui. Nhưng ngoài gương mặt góm ghuốc đó còn lóe lên một con mắt sắc như thép. Giọng khàn thoát khỏi cổ họng anh. Anh vẩy mạnh khẩu súng trong không khí.

Sebastian cảm thấy Prudence di chuyển, và vòng quanh cơ thể anh để làm lá chắn. "Chết tiệt, Prudence, ở lại phía sau anh!"

Tuy nhiên, với hai tay bị trói phía sau, Sebastian vô vọng, mục tiêu sống dành cho cơn thịnh nộ của D'Artan. Khẩu súng của Prudence nằm trên cỏ cách đó vài mét, và đầu gối nàng nghiêng rềnh rạc cái kiếng võ khi nàng lao tới nó, lờ đi lời nguyên man rợ của Sebastian. D'Artan chìa khẩu súng lục về phía nàng và nàng bị buộc phải dừng lại, nằm sấp dài trên cỏ.

Mắt của tử tước tập trung vào Sebastian và nheo lại. Ông ta lao đảo về phía cháu trai của mình, khẩu súng treo lủng lẳng trên ngón tay bị cháy đen.

"Thằng khốn," ông ta nói, giọng khàn khàn trầm thấp và nguy hiểm. "Phải chi tao chưa bao giờ để mắt tới mày. Mày chẳng có gì ngoài một thất bại phải mang cả đời – thất bại khi làm một tên cướp, thất bại khi làm gián điệp, thất bại khi làm đàn ông. Mày khiến tao buồn nôn. Mày giống y như cha mày."

Nỗ lực bị lớp da ở xương gò má kéo căng phản bội, Sebastian nhắc người đứng lên. "Ông luôn ghét tôi, đúng không? Cái trò đóng vai ông nội yêu thương của ông chưa bao giờ thuyết phục được tôi."

D'Artan vắn đầu với một tiếng rắc. "Tao khinh thường mày. Tao căm ghét mày. Mỗi khi nhìn mày, tao đều thấy thằng chó đó. Brendan Kerr. Tên Scot bắn thủ đã giết con gái tao – đứa con gái bé nhỏ duy nhất của tao ..." Giọng ông ta vỡ ra.

Prudence nuốt khan chống lại cơn thương hại dâng trào ngay cả khi ngón tay cuộn tròn xung quanh báng súng mát lạnh. *Lạy Chúa, đây không phải khẩu súng con đã làm cháy*, nàng cầu nguyện, và nhẹ nhàng cầm lên.

Đầu D'Artan ngửa ra. "Michelline quý báu của tao, điều tốt đẹp duy nhất tao từng tạo ra trong đời mình. Mày!" Giọng ông ta to dần thành tiếng thét khi mảnh vụn tỉnh táo cuối cùng vỡ tan. Prudence nhận ra với nỗi khiếp sợ dâng lên khi ông ta tin rằng Sebastian là Brendan Kerr. "Mày con quái vật bắn thủ. Mày đã cướp và cưỡng bức con gái tao và tên MacKay hèn nhát đó đã để mày có được nó."

D'Artan nâng khẩu súng và chĩa thẳng vào tim Sebastian, quyết định cuộc báo thù ông ta đã chờ 30 năm. "Tao sẽ thổi bay tất cả bọn Scot xuống địa ngục trước khi tao chết. Tất cả bọn người Anh cũng vậy."

Sebastian ném một lọn tóc ra khỏi mắt và đối mặt với kẻ buộc tội mình điên cuồng với sự can đảm xé nát trái tim Prudence. "Chúng ta sẽ có mặt ở cổng để chào đón họ", anh nói với ông nội mình, "ông và tôi."

Prudence tựa súng lên cổ tay.
D'Artan kéo cò. "Mày sẽ không bao giờ cướp được con của thằng khác."

Ngón tay Prudence siết chặt trên cò súng. Khi nàng nheo mắt và nhắm mục tiêu, máu đánh lừa mắt nàng. Hình dáng D'Artan biến thành một đốm màu bình thường.

Ông ta lao đảo về phía trước. "Mày sẽ không bao giờ cướp được cô dâu của kẻ khác như mày đã làm với ả cô dâu của tên MacKay yếu đuối đó."

Một giọng nói sắc như con dao hai lưỡi vang lên từ cây thông. "Cô dâu đang mang thai của tôi, ông đồ chó chết."

Khẩu súng phát nổ. Một vết màu đỏ rực nở rộ trên tim D'Artan. Ông ta liếc nhìn ngực mình khó hiểu, sau đó loạng choạng lùi lại, nhìn vào dòng máu. Một lúc lâu sau, âm thanh duy nhất là tiếng dòng nước chảy róc rách.

Súng của Prudence trượt khỏi những ngón tay nàng khi Sebastian từ từ quay lại. MacKay đứng phía sau anh, khẩu súng bốc khói trong tay. Cái nhìn của Prudence qua lại giữa họ khi hai người đàn ông lần đầu tiên đối mặt nhau. Đôi vai rộng, cứng lại với niềm tự hào. Lông mi dài đủ để làm một người đàn ông nam tính bối rối. Nếp nhăn xung quanh miệng, được chạm khắc bởi nụ cười và quá nhiều nước mắt.

Làm thế nào họ có thể mù quáng như vậy? Prudence tự hỏi, khi đôi mắt xám của Sebastian mở to với nhận thức vừa phát hiện. Cuối cùng thì đó không phải là đôi mắt của mẹ anh. Mà là của cha anh.

Ngón tay nàng bấu vào cổ. Cuối cùng, nàng đã hiểu được mối liên kết kì lạ nàng cảm nhận được từ lần đầu tiên nàng gặp MacKay, nhận thức dai dẳng, sự thông cảm dịu dàng. Ông không nhắc nàng nhớ đến cha mình. Mà là Sebastian. Nước mắt lăn dài trên má nàng.

Giọng MacKay thản nhiên khi ông bắt đầu cười trối cho Sebastian. "Ta đã nghi ngờ nhiều năm qua, con biết đấy. Ta đã say mê mẹ con. Ta bỏ trốn sang Hy Lạp vì ta cảm thấy xấu hổ khi quyến rũ bà ấy trước khi thề nguyện. Ta đã định quay lại vào mùa thu khi ta có thể biến bà ấy thành vợ ta bằng mọi cách."

"Ông đã về hơi trễ, đúng không?"

Prudence nhăn mặt với vết khinh miệt trong giọng nói Sebastian.

MacKay bước lùi lại một bước, sợi dây treo lưng lẳng từ bàn tay xương xẩu của ông. "Khi ta trở về, mẹ con đã đến gặp ta. Bà ấy thề mình đã yêu Kerr, rằng con là con của hắn, không phải của ta."

"Và ông đã tin bà ấy?"

"Ta đã tìm kiếm tận sâu trong tim suốt ba mươi năm qua cố gắng để tìm ra lý do bà ấy nói dối. Tại sao bà ấy nói với ta như vậy? Để bảo vệ ta? Để bảo vệ tất cả chúng ta?"

Sebastian cúi đầu, xoa bóp những vòng tròn bầm tím trên cổ tay mình. Kỳ lạ hơn, anh quan sát Prudence dưới hàng mi, không phải MacKay. Những lời ông nói phát ra từ trái tim ông. "Không. Bởi vì bà cảm thấy xấu hổ. Bởi vì bà cảm thấy mình dơ bẩn. Sau những điều ông ta đã làm với bà, bà không bao giờ có thể cảm thấy xứng đáng với một người nào đó tốt như ông."

Miệng MacKay méo mó. "Tốt như ta..." Ông lắc đầu khi ông bước tới xác D'Artan, vai gập xuống dưới chiếc áo choàng.

Tay Sebastian nắm lại thành nắm đấm. Bây giờ anh không thể làm được gì cho MacKay. Ông phải đối mặt với quá nhiều đau đớn. Prudence ngồi trên bãi cỏ, ôm lấy mình. Những giọt nước mắt cáu bẩn dính trên gương mặt nàng. Anh ngồi xuống cạnh nàng, lờ đi nhịp đập rộn ràng của đôi vai mình, và nhẹ nhàng kéo nàng vào vòng tay anh. Nàng tan chảy tựa vào anh. Anh vùi mặt vào tóc nàng như thể mùi thơm nhẹ nhàng của nàng có thể xóa đi màn khói mờ của cuộc đời anh một lần và mãi mãi. Anh rúc vào cổ họng nàng, nếm những giọt nước mắt của nàng trên đầu lưỡi.

Ánh mặt trời chữa lành vết thương vuốt ve lưng Prudence. Họ bám vào nhau, lạc lối trong sự thoải mái của vòng ôm của họ để nghe thấy tiếng đâm sầm của các bụi cây thấp, tiếng động to dần.

Cái mồm ẩm ướt lành lạnh rúc vào trán Prudence. Cái lưỡi ướt át liếm má nàng. Nàng mở một mắt, nhìn qua vai Sebastian.

Tất cả những gì nàng có thể nhìn thấy là những chiếc răng vàng bị bóc trần trong nụ cười của con chó. Miệng nàng há hốc. Chỉ là một con chó câm và xấu xí nhất ở nước Anh.

Prudence cố nói, nhưng không gì phát ra ngoài tiếng rên rỉ. Sebastian từ từ nhận thức được sự yên lặng của nàng. Anh ngẩng đầu lên, theo cái nhìn của nàng từ đôi giày mềm buộc nơ lên đến chiếc váy viền lụa đôi mắt màu hổ phách nheo lại thành những khe thù hận.

Chương 36

Khi Sebastian bắt gặp cái nhìn chua cay của người tình cũ cũng chính là vị hôn thê của mình, hai tay anh giơ lên theo bản năng để chỉnh lại chiếc mặt nạ mà chúng không hề ở đó. Tai Boris lắc lư thích thú.

“Trời, trời,” Tricia rên rỉ. “Không phải đây là đứa cháu gái ngọt ngào của ta sao.”

Ngài Blake rướn người qua vai Tricia, nhìn chăm chú Prudence qua cái kính một mắt của mình như thể nó là kính hiển vi và nàng là một con bọ. “Ơn chúa, là cô, phải không cô gái? Cô nghĩ sao thế?”

Prudence đứng dậy và đan hai bàn tay trước mặt. Dưới cái nhìn dò xét kĩ lưỡng của cô mình, nàng cảm thấy mình đang quay lại thời điểm nàng 9 tuổi, hai gò má vẫn vền vền than chì, quần áo sặc mùi lưu huỳnh. Sebastian cũng đứng lên. Tay cong lại trên vai nàng trong một cử chỉ sở hữu, sưởi ấm nàng bằng sự can đảm.

“Làm thế nào cô tìm thấy bọn cháu?” Prudence hỏi.

“Một bức thư nặc danh,” Tricia độp lại.

“D'Artan,” Sebastian thì thầm. “Không nghi ngờ gì ông ta định để họ tìm thấy chúng ta đang ôm nhau như những người yêu đến chết.”!

“Cháu có thể giải thích,” Prudence nói nhẹ nhàng.!

Tay Tricia vẫy vẫy. “Tại sao tao phải bận tâm chứ? Việc này đã giải thích rất nhiều điều.” Bà ta bắt đầu đếm bằng những ngón tay. “Mày đã quyến rũ chồng chưa cưới của tao. Mày cải trang thành hãn như một tên tội phạm khét tiếng.”!

“Tôi sợ đó không phải cải trang, thưa nữ bá tước. Người đàn ông này đúng là một tên tội phạm khét tiếng.” Sir Arlo sải bước ra khỏi rừng cây, hai bên là ba phó cảnh sát. Người của anh ta tỏa ra, chọc thủng đồng đồ nát của căn nhà bằng gậy của họ. Sebastian quay lưng lại với Prudence và chống đỡ cơ thể vào một cây sồi xương xẩu.

“Yên lặng đi”, Tricia phun vào Arlo. “Sao anh dám ngắt lời tôi? Tao đã ở đâu chứ? Ồ, đúng rồi, mày đã chạy trốn với hãn ta với cái cớ là bị bắt cóc.”

“Một cuộc phiêu lưu tuyệt vời!” Ngài Blake xen vào.

“Nhưng cháu đã bị bắt cóc,” Prudence phản đối.

Tricia cong mày. “Tao nghĩ tên lừa đảo này đã xích mày vào giường hắn ta kể từ đó?”

Màu đỏ nhuộm hồng má Prudence.

Tricia bước xung quanh cô cháu gái mình như thể nàng đã biến mất và lê móng tay màu đỏ thẫm xuống áo Sebastian. “Nếu tao khôn ngoan hơn, tao đã xích tên lừa đảo này vào giường mình.”

Sebastian khoanh tay. Môi anh xoắn lại thành một nụ cười cáu kỉnh. “Đó là cách duy nhất cô có thể giữ tôi ở đó đấy, em yêu.”

Tricia rít lên.

Sir Arlo giờ ra những cái cùm sắt, khuôn mặt anh ta mỉm cười dễ chịu. “Đây là sợi xích duy nhất quý ông này phải đeo cho đến khi anh ta được đưa ra xét xử vì những hành động dâm tiện của mình trong vai tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp. Đó là đối với hành vi cướp bóc. Còn với vụ bắt cóc –”

“Ngài có thể thêm vào tội giết người, thưa ngài” một trong những phó cảnh sát của anh ta nói to từ chỗ gã ngồi xổm cạnh xác D'Artan.

MacKay băng qua khoảng rừng thưa. “Anh không thể bắt chàng trai đó. Tôi không cho phép.”

“Tại sao phải bắt hắn?” Tricia giậm chân. “Chúng ta không thể chỉ đơn giản treo cổ hắn lên ngay bây giờ thôi sao?”

Ngài Blake cọ xát hai lòng bàn tay mập mập của mình vào nhau. “Ồ, thú vị làm sao. Hay hơn việc săn cáo nhiều.”

Sebastian mỉm cười với Tricia. “Thật tệ là chúng ta không ở Pháp, em yêu. Em có thể chặt đầu tôi.”

“Rất sẵn lòng,” bà rít lên.

“Và ngài là ai, thưa ngài?” Tugbert yêu cầu MacKay trả lời.

MacKay trượt một cánh tay an ủi quanh vai Prudence. “Tôi là hôn phu của quý cô trẻ tuổi này.”

“Nhưng tôi là chồng cô ấy,” Sebastian nói thêm.

Sir Arlo lại giờ cùm sắt ra.. B)

“Anh không thể bắt giữ người đàn ông đó,” MacKay lặp đi lặp lại. “Cậu ta đã nhận được lệnh tha tội của đức Vua.”

Nụ cười của cảnh sát lơ nhịp. “Chúng ta hãy cùng xem qua nào, được chứ?”

MacKay nhìn Prudence. Prudence nhìn Sebastian. Hàm anh nghiến chặt, nhưng anh từ chối đáp lại cái nhìn của nàng. Từ từ anh giơ tay ra, đưa cổ tay mình cho Sir Arlo.

“Không!” Prudence thét lên đau đớn. Tất cả đều nhìn chăm chăm nàng. “Quyền của Laird MacKay. Ông không thể bắt giữ anh ấy.”

“Tại sao?” Sir Arlo hỏi lạnh lùng.

Tâm trí nàng chạy đua. Hai tay xoắn lại trong váy, sau đó đầu nàng ngẩng lên với niềm hy vọng bất ngờ. “Bởi vì anh ấy không phải tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp. Là tôi.”

Sebastian rên rỉ. Miệng Sir Arlo há to. Ngài Blake lắp bắp, mặt đỏ ửng, không thể tìm thấy một tính từ nào phù hợp cho diễn biến mới lạ kỳ này. Tricia kéo chiếc khăn tay ra khỏi vạt áo của bà và đưa nó cho ông.

“Đúng vậy.” Prudence đi tới đi lui trong những dải chân dài, giận dữ nghĩ. Một trong những phó cảnh sát trưởng bám sát nàng, cái còng kêu lách cách trong tay gã. “Tôi là tên cướp suốt những năm qua. Tại sao ông lại nghĩ các vụ cướp luôn luôn xảy ra dọc biên giới? Cô Tricia đã đưa tôi vào tận giường ngủ của mình, sau đó tôi sẽ nhảy qua giàn lưới mắt cáo và đi, cười trên con ngựa của mình phi qua đồng cỏ dưới ánh trăng -”

“Em không có con ngựa đực nào cả,” Sebastian nhẹ nhàng nhắc nhở nàng.

Nàng đi đi lại lại ngang qua anh, cố ý dẫm lên những ngón chân anh. “Có lẽ đó là một con ngựa cái. Thật khó để nói được trong bóng tối. Mỗi quan tâm duy nhất của tôi là giày vò những kẻ giàu có, cướp bóc của những người vô tội -”

“Thật là một câu chuyện vô lý!” MacKay cắt ngang.

Sebastian thở dài. “Cuối cùng, cũng có người tỉnh táo.”

MacKay đứng thẳng người và tự hào nắm chặt chiếc áo choàng kẻ sọc của mình trên vai. “Tôi chính là tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp.”

Sebastian vui mặt vào hai bàn tay với một tiếng khịt mũi tuyệt vọng.

“Người quản gia ở điền trang Blake sẽ rất vui sướng xác nhận danh tính của tôi,” MacKay tiếp tục. “Người của cậu đã thực hiện một nỗ lực khá táo bạo là bắt tôi trước khi tôi trốn thoát. Kể cả những người giúp việc cũng được vũ trang đầy đủ.” Ông bắn cho Prudence cái nheo mắt.

“Tôi đã có thể bị giết mà không ai có tầm nhìn đủ rộng để biết tôi còn sống đáng giá hơn đã chết.”

Lần đầu tiên, Prudence nhận thấy đường mờ mờ của vết bầm tím trên gò má ông. Nhún vai về hồi lỗi, nàng cắn móng tay.

Khoảng rừng thưa bùng nổ thành sự hỗn loạn. Sir Arlo ném mớ gông cùm xuống đất với lời nguyên rủa bất lịch sự. Tay phó cảnh sát gãi đầu, nhìn nghi ngờ giữa Prudence và MacKay. Tricia bắt đầu rít lên đòi công lý, yêu cầu Sir Arlo treo cổ tất cả bọn họ. Boris lúc lắc xung quanh Squire Blake, sửa dũ dội.

Tiếng thét Cao Nguyên chói tai ném khoảng không vào im lặng. Boris thút thít và lượn lờ sau váy Tricia. Hai con ngựa lú ra từ những cây dương xỉ, những tay cuời kéo giật chúng lại ngay ở thời điểm cuối cùng để tránh đập vào đám đông.

Sir Arlo đối mặt với họ, tay chống nạnh. “Để tôi đoán xem nào. Mà chắc phải là tên cướp Kirkpatrick người Scot khủng khiếp.”

Jamie cười mũ chèo. “Hân hạnh phục vụ ngài, thưa ngài.”

Sự khuây khỏa làm mềm những đường nét cứng rắn của Jamie khi ánh mắt cậu tìm thấy Prudence và Sebastian, cúi bấn nhưng vẫn còn sống. Tricia tái mặt khi nhìn thấy Tiny. Bà trượt ra sau Ngài Blake, nhưng thân hình to lớn của ông ta cũng không đủ để che giấu cả bà và Boris.

Tiny toét miệng cười và huých nhẹ con ngựa về phía trước. “Tại sao, Jamie, đó là nữ công tước bé nhỏ của tôi đấy! Xin chào, em yêu. Em có nhận ra tôi không?”

“Đủ rồi!” Sir Arlo gầm lên. Prudence gần như mỉm cười. Arlo thực sự ra dáng chỉ huy khi khó chịu. “Tao không muốn gì hơn ngoài việc làm theo lời của nữ bá tước và treo cổ tất cả bọn này, nhưng sự tận tâm của tao với luật pháp Anh cấm tôi làm điều đó. Vì vậy, tao sẽ bắt giữ người đàn ông tao tin rằng có thể cung cấp cho tao những câu trả lời tao đang tìm kiếm.”

MacKay sải bước về phía trước, nhưng Sebastian bước ra trước mặt ông. Lần này khi anh giơ cổ tay ra, Sir Arlo trượt mớ xiềng xích qua với tiếng click cuối cùng.

Khi ngài cảnh sát lùi ra xa Sebastian, Prudence hít một hơi không đều. Bước chân của nàng thu hẹp khoảng cách giữa họ. Nàng gạt đi nước mắt bằng cùi tay, để lại một vệt đen đui. Lãng quên Tricia, lãng quên tất cả họ, nàng rướn người và chạm môi mình vào môi Sebastian trong cái vuốt ve tan chảy. Kể cả những dây kim loại nặng trĩu giữa họ cũng không thể ngăn nàng nhấn cơ thể mình vào anh trong sự đầu hàng yêu thương.

Anh kéo người ra xa, nấn ná đủ lâu để nhấn môi mình vào tai nàng. Nàng nín thở, muốn thưởng

thức bất kỳ lời thú nhận dịu dàng anh có thể nói cho đến khi họ có thể lại bên nhau.

“Tạm biệt, nữ công tước thân yêu của tôi,” anh thì thầm.'

Hai bàn tay nàng nắm lại thành nắm đấm khi một trong những cảnh sát đưa anh đi. MacKay sai bước theo họ, quyết định cuối cùng sẽ sát cánh bên đưa con trai duy nhất của ông. Sebastian liếc qua vai mình, ném cho nàng một cái nháy mắt. Prudence biết rằng mình sẽ mang theo hình ảnh ấy mãi mãi: nụ cười quanh co của anh, các vết nhòe đen mờ mờ trên trán, ánh sáng mặt trời kẻ sọc trên mái tóc bù xù của anh. Vẻ bảnh bao trước kết thúc cay đắng.

Móng tay Tricia bấu vào cẳng tay Prudence như những con dao nhỏ. “Đi với tao nào, mày kẻ độc ác, vô ơn kia. Mày là một sự ô nhục đối với cha mày và tất cả những người chồng đã chết tội nghiệp của tao. Không thể tin được lòng biết ơn mày thể hiện với tất cả những gì tao đã –”

Prudence giật tay nàng ra khỏi cái nắm chặt của cô mình. Thẳng vai, nàng bước một bước về phía trước, sử dụng đầy đủ lợi thế về chiều cao của mình để nhìn xuống mũi cô nàng.

Tricia vội vã lùi lại, vấp vào Boris. Điền chủ Blake chụp lấy bà trước khi bà ngã. Bà đè chặt tay nơi ngực áo diềm xếp nếp. “Vâng, tao không bao giờ... Sự ngạo mạn tuyệt đối này...”

Điền chủ Blake kéo bà đi, thì thầm thông cảm ngay cả khi ông ném cái nhìn ngưỡng mộ miễn cưỡng qua vai với Prudence. Boris thút thít lê bước phía sau họ. Prudence đứng một mình. Thật kỳ lạ, Tiny là người đặt bàn tay to lớn của mình lên vai nàng. “Thôi nào, cô gái. Cô là một cô gái dũng cảm xinh đẹp, nhưng chúng tôi muốn tốt nhất là cô nên về nhà.”

Nàng bước về phía trước một cách sừng sờ và ước gì nàng còn thể nhớ nhà ở đâu.

Chương 37

Mưa gõ nhịp trên mái nhà của tòa nhà xiêu vẹo, nhưng ngay cả những cơn mưa cũng không thể giữ sự tò mò tránh xa tòa án trung tâm Elsdon. Có đủ tầng lớp người dân Northumberland và các quận lân cận vây quanh nó. Hơi ẩm bốc lên từ những chiếc áo choàng không tay ẩm ướt. Những bá tước sát cánh với nông dân, lựa ganh đua quyết liệt với len, khi họ đổ xô vào trong, tất cả đều quyết tâm chứng kiến cuộc hôn nhân bị hủy bỏ của nữ công tước Winton nổi tiếng.

Cánh sân tin từ tờ *London Observer* và *Times* len qua đám đông, thu thập dư luận và tin đồn. Sự thương cảm được chia làm hai phe. Một người phụ nữ già làm vườn với khuôn mặt nhăn nheo như quả táo khô tuyên bố nữ công tước là một cô gái kém may mắn, bị một tên vô lại chiếm đoạt và buộc phải kết hôn với hòng súng chĩa vào đầu. Quý cô Devony Blake trẻ tuổi sau đó được trích dẫn lời khi buộc tội Prudence Walker là “kẻ theo chủ nghĩa khoái lạc đáng ghê tởm” người “dám bỏ trốn” với chồng chưa cưới của cô mình. Người cha đáng kính của cô ta hân

hoan tuyên bố toàn bộ vụ việc “chỉ đơn giản là đầy rẫy những âm mưu”, sau đó trưng ra tư thế quý tộc và hỏi xem liệu họ có thể phác họa hình ông ta trong bài viết của họ không. Tiếng thì thầm của đám đông tăng lên thành tiếng gầm nhỏ khi cánh cửa tòa án mở bung ra, thừa nhận trong tiếng bùng nổ mục tiêu của sự hiếu kỳ. Phụ nữ nâng quạt lên để bóp nghẹt tiếng thì thầm của họ. Những người đàn ông đẩy nhẹ nhau, liếc mắt đều cáng.

Người săn tin của tờ *Times* giấu đi sự thất vọng của mình khi những người địa phương giải thích với anh ta rằng nữ công tước không phải là sinh vật rực rỡ trong bộ tóc giả cao chót vót và chiếc váy ướt sũng, mà là người phụ nữ đeo kính phía sau.

Chắc chắn không có gì trong sự xuất hiện của nữ công tước trẻ mời gọi sự chỉ trích, tay phóng viên trầm ngâm. Nàng mặc chiếc váy đen đơn giản, mái tóc đen của nàng được buộc gọn trong búi tóc sau gáy. Anh ta tự nguyện rửa bản thân vì đã không mang theo lọ mực. Chúa ơi, anh ta rất muốn phác họa nàng! Những đường nét hiện rõ sẽ luôn luôn được ghi nhớ theo thời gian và ký ức.

Những lời chỉ trích vang dội qua tòa án khi Prudence bước về phía trước và ngồi xuống chỗ của mình. Tricia để Cá Vàng ở cửa để kéo mở dù của bà ra với những lời phàn nàn của người đến quá muộn để tìm chỗ ngồi. Người theo đuổi mới của Tricia bước đều theo sau bà với miếng vải choàng trên áo khoác xoắn lại - một bá tước Corsica, áo choàng sạch sẽ của ông ta gắn đầy ruy băng và huân chương.

Prudence gấp hai bàn tay lại trong lòng. Tiếng ồn của đám đông đối với nàng dường như chỉ là tiếng gầm của đại dương nơi xa xôi. Nàng không thể cảm nhận được đòn roi của những tiếng thì thầm, cái liếc mắt đều cáng châm vào nàng của họ. Nàng không thể cảm thấy bất cứ thứ gì. Tình trạng tê liệt khủng khiếp quét qua nàng, làm lu mờ mọi thứ trên đường đi của nó.

Một tháng. Ba mươi ngày và không lời nào. Không một lá thư. Không một tin nhắn. Không hành động nào cho thấy Sebastian không muốn nàng hoàn thành thủ tục ly hôn mà nàng cho phép Tricia sắp xếp. Prudence không cần phải nghe tin đồn xung quanh mình để biết rằng Sebastian đã được phóng thích khỏi nhà tù London khoảng một tuần trước. Cá vàng đã rất hài lòng khi thông báo cho nàng điều đó.

Sir Arlo đã quyết định khôn ngoan rằng anh ta có một nhiệm vụ hết sức khó khăn, nếu không phải không thể, kết án Sebastian Kerr, kể từ sau viễn cảnh anh ta bắt giữ tên cướp người Scot khủng khiếp, trong đó có một lãnh chúa Scotland, một nữ công tước, và con trai một mục sư có cái mũi đỏ cà rốt. Ngoài ra còn xảy ra vấn đề là tờ lệnh tha đã biến mất đầy bí ẩn và thực tế là Killian MacKay, một trong những công tước quyền lực nhất ở Scotland, đã công khai tuyên bố Sebastian là con trai ông, dù là con hoang hay không phải con hoang. Để giữ thể diện và dập tắt những nghi ngờ, tên cướp khủng khiếp được thông báo là đã thiệt mạng trong vụ nổ phá hủy căn nhà của chủ trại. Xác D'Artan được chôn cất với sự tự tin rất phù hợp.

Prudence tháo găng tay, cuộn tròn chúng thành quả banh. Lúc này Sebastian có thể đang trên đường trở lại Tây Nguyên, nàng nghĩ. Anh là người thừa kế một trong những sự sản giàu có nhất Scotland. Anh có thể có Dunkirk và bất cứ thứ gì khác anh sẵn sàng chấp nhận từ người cha của mình. Anh không còn cần một nữ công tước đơn giản đủ để mua sự tôn trọng của anh.

Nàng cứng người khi thẩm phán bước vào phòng xử án. Áo choàng của ông đã cũ và bộ tóc giả trông như đang bị làm tổ. Quan sát đám đông, ông thở dài. Ông không quen với những khung cảnh như vậy. Cuộc xét xử quan trọng nhất của ông năm ngoái liên quan đến tội trộm cắp của một phụ nữ mang thai.

Ông đập mạnh lên chiếc ghế của mình, làm những tiếng xì xào bàn tán chuyển thành những lời thì thầm. Prudence nhìn chăm chăm vào lòng, để cho Tricia với giọng nói lạnh lạnh trả lời câu hỏi của ông. Có lẽ bây giờ Sebastian có thể thoát khỏi những di chứng bị đánh đập của Brendan Kerr, nàng trầm ngâm. Anh sẽ luôn phải mang những vết sẹo, nhưng theo thời gian vết thương có thể chữa lành. Nàng ước gì mình có thể tin điều tương tự sẽ xảy ra với mình.

“Nữ công tước!” Những lời bùng nổ như sấm.

Prudence đứng dậy khỏi ghế và thấy các thẩm phán đang nhìn trừng trừng vào nàng. Những tiếng cười khúc khích lo lắng của đám đông mờ dần thành sự im lặng. “Vâng, thưa ngài?” “Người giám hộ của quý cô thật tử tế khi trả lời những câu hỏi của tôi về vụ bắt cóc. Tôi sẽ đánh giá cao sự lịch sự tương tự từ cô. Tôi sẽ lặp lại câu hỏi của tôi một lần nữa. Việc trải qua đêm tân hôn có phải là trò đùa không?”

Trò đùa? Chạy cùng nhau tay trong tay qua đồng cỏ ngập tràn ánh nắng. Cãi nhau để xem ai sẽ đặt tên cho con dê. Chia sẻ nụ hôn lúc bình minh, chỉ mặc quần áo khi tia nắng đầu tiên của buổi sáng ló dạng. Nàng mở miệng định nói dối, chiến đấu để nói về quá khứ như nút thắt cứng ngắt trong cổ họng nàng.

Một giọng nói vang lên phía sau phòng xử án. “Đúng vậy, thưa ngài.”

Prudence đứng dậy, nắm chặt tay vịn để đứng vững. Quay lại, nàng nhìn thấy một người đàn ông đứng ở cửa ra vào của tòa án.

Môi anh cong lên thành một nụ cười nghịch ngợm. “Và với niềm vinh hạnh to lớn, tôi có thể nói thêm.”

Prudence đỏ bừng, sau đó trắng bệch. Tòa án bùng nổ với tiếng thét vì sốc. Thẩm phán gõ búa.

Sebastian Kerr đứng với cha mình phía sau, cả hai đều mang vẻ ngoài huy hoàng của Tây Nguyên. Killian MacKay tươi cười tự hào. Tiny và Jamie bên cạnh họ, ai cũng có vẻ ngoài bảnh bao. Điều xì gà to đặt trên môi Jamie.

Sebastian sải bước xuống lối đi về phía nàng, Prudence ngã ngồi xuống ghế, đốt ngón tay nàng tái mét bám trên tay vịn. Nàng không thể nhìn anh. Điều đó làm tổn thương quá nhiều. Giống như nhìn vào mặt trời.

Đám đông khán giả hoàn toàn nín thở khi Sebastian quỳ xuống bên cạnh nàng. Anh rút ra chiếc hộp chạm khắc từ áo choàng kẻ sọc của mình và đưa cho nàng. “Anh đã nghĩ sẽ mua cho em một chiếc nhẫn, nhưng Jamie đề nghị em có thể đánh giá cao thứ này hơn.”

Nàng mở hộp bằng những ngón tay run rẩy. Một khẩu súng lục vàng nhỏ nép mình trong những nếp gấp bằng nhung.

Sebastian đứng lùi ra sau, vẻ mặt cam chịu trên khuôn mặt đẹp trai. “Hãy bắn đi. Anh xứng

đáng với nó.”

Đám đông khán giả vô cùng kinh ngạc khi nàng chìa súng thẳng vào ngay tim anh và bóp cò.

Một con chim nạm đá vụn ra khỏi họng súng, leng keng tò ghi chú đầu tiên của Bach “Kẻ ham ngủ, thức dậy mau.” Prudence di chuyển để bóp nghẹt tiếng cười của nàng, nhưng Sebastian nắm lấy tay nàng trước khi nàng có thể. Tiếng cười sảng khoái của nàng tràn qua phòng xử án

Tất cả dấu vết của sự hài hước biến mất khỏi mắt Sebastian. “Anh sợ liên lụy đến em. Anh không thể trở lại cho đến khi anh biết mình đã thật sự tự do.” Anh quỳ xuống bên cạnh nàng lần nữa và gấp tay nàng trong tay mình. “Anh vẫn là một kẻ khốn kiếp, em biết đấy.”

Nàng cứng ngắc điều chỉnh kính của mình. “Anh luôn luôn là vậy. Nhưng điều ấy chưa bao giờ ngăn được việc em yêu anh.”

Cả đám đông hoan hô khi Sebastian bế nàng lên trong vòng tay anh. Tricia chết ngất, bộ tóc giả rơi xuống đùi bá tước.

Khi đám đông phía trước họ tách ra, môi Sebastian lướt qua má nàng, mũi nàng, lông mày nàng. Tay anh cào qua búi tóc của nàng, làm rơi những chiếc kẹp tóc cho đến khi mái tóc của nàng xõa ra mềm mại và lỏng lẻo bao quanh khuôn mặt nàng.

Tiny và Jamie mở tung cánh cửa. Anh bế nàng bước vào cơn mưa, nhẹ nhàng nhét chiếc áo choàng kẻ sọc của mình qua đầu nàng.

“Ở đất nước em,” nàng nói, giọng nàng khàn đi, “khi một người đàn ông trao cho người phụ nữ chiếc áo choàng của mình, điều đó chỉ có một ý nghĩa duy nhất.”

Anh dừng lại trên những bậc thềm của tòa án, mỉm cười dịu dàng với nàng. “Cho anh thấy nào.” Nàng thực hiện. Môi họ gặp nhau khi nàng bám lấy anh. Đám đông khán giả gầm lên đồng ý. Killian MacKay quay lại và cúi chào với điệu bộ cung kính của người Anh. Tiny ngửa đầu cười phá lên.

Jamie quệt đi nước mắt đang chảy thành dòng và hỉ mũi vào tay áo khoác mới của mình. “Đừng ai dám nói rằng Jamie Graham không phải là một đứa con sùng đạo, tình cảm đấy.” cậu lẩm bẩm với chính mình.

Cậu nhét chiếc xì gà đang hút dở của mình vào giữa đôi môi nhăn nheo của Cá vàng trước khi nhảy xuống cầu thang, vọt theo sau Prudence và Sebastian trong cơn mưa nước Anh ngọt ngào.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>